

Казкові пригоди і таємниці (збірка)

Всеволод Нестайко

ЗМІСТ

В КРАЇНІ СОНЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

НЕЗНАЙОМКА З КРАЇНИ СОНЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

В КРАЇНІ МІСЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ В ЛІСОВІЙ ШКОЛІ (Казковий серіал)

ПРИГОДИ ЖУРАВЛИКА

ПРИГОДИ БЛИЗНЯТ-КОЗЕНЯТ

КОВАЛІ ЩАСТЯ, АБО НОВОРІЧНИЙ ДЕТЕКТИВ

В Країні Сонячних Зайчиків

Дід Маноцівник

Я мушу спитати тебе по секрету одну річ (щоб ніхто не чув):

— Як ти ставишся до рудих? Так, так, до рудих і веснянкуватих?.. Це для нас дуже важливо...

Ні, ні, я нічого не думаю, але, знаєш, трапляються іноді такі, що ото бігають за рудим хлопчиком або дівчинкою і дражняться противними голосами: "Рудий!", "Рудько!", "Пожежна команда!..".

Але тепер я знаю, що ти не такий, що ти справжній молодець і тебе спокійно можна вести у надзвичайну країну Ластовинію.

Ходімо!

Ось вона перед тобою — лежить на березі моря-океану, серед дрімучих лісів, синіх гір та золотих долин... Бачиш, які чепурненькі біленькі хати, які квітучі садки, яке дивовижне місто з візерунчастими вежами!.. Чудова казкова країна. І незвичайна.

Жителі її — ластовини — геть усі руді й веснянкуваті. Веснянкуваті чоловіки й жінки, веснянкуваті дідусі й бабусі, веснянкуваті діти. І не лише люди — звірі й птахи в цій країні також веснянкуваті: веснянкуваті коні й веснянкуваті корови, веснянкуваті горобці й ворони, веснянкуваті слони, ведмеді й крокодили, веснянкуваті кицьки й собаки. Мало того — навіть комарі й мухи веснянкуваті. (Тепер ти розумієш, чому я тебе питаю, як ти ставишся до рудих і веснянкуватих?)

Люди в Ластовинії тихі, мирні й працьовиті. Ластовини здавна любили трудитися. Вони вирощували чудові садки, що рили всі ягоди й фрукти, які тільки є на світі. В цих садках росли навіть такі дерева, яких не було більше ніде, — цукеркові дерева, що двічі на рік рясно вкривалися смачними шоколадними цукерками.

Ластовини дуже любили дітей, тому й саджали ці дерева на втіху та радість малятам.

І, певне, саме тому в столиці Ластовинії Рудоградї найбільшою і найважливішою

спорудою, що стояла в самісінькому центрі міста, був величезний цирк. Такий величезний, що вмещав одразу всіх дітей країни.

Щонеділі для маленьких ластовинів там відбувалася грандіозна вистава аж у трьох відділеннях. До пізнього вечора на всю Ластовинію лунали тоді з цирку захоплені вигуки та веселий дитячий сміх. Не тільки діти, а й дорослі ластовини з усіх розваг найдужче любили цирк. Захоплення циркум було в цій країні, так би мовити, національною рисою. До речі, ти, мабуть, звернув увагу, що клоуни в цирку майже завжди руді. І ти, звичайно, не догадувався, чому це так? Та тому, що клоуни — це ж здебільшого ластовини. Закінчивши циркову школу, найталановитіші коміки роз'їжджалися з Ластовинії по всіх країнах світу — працювати в циркух клоунами.

У Ластовинії вважалося, що найкраща, найкрасивіша і найдобріша людина тоді, коли вона весело й радісно сміється. Жарти й усмішка цінувалися тут понад усе. І найбільшим щастям було — дарувати людям сміх, радість...

Ластовинія завжди була вільною країною. І веснянкуватий народ не знав ні поневолення, ні гнобителів.

Та от одного разу в ластовинську бухту "Будь ласка", гостинно відкриту для всіх мореплавців, несподівано вдерлися чужоземні кораблі з чорними вітрилами. Це прибула військова флотилія з далекої заокеанської країни Хуліганії. Піратська армія хуліганців висадилась на берег і заволоділа всю Ластовинію. Хуліганці почали грабувати й розоряти країну, знущатися з її жителів. Вони примусили їх день і ніч працювати і все, що виробляли ластовини, забирали й вивозили за океан, у свою Хуліганію.

Нестерпно страждали ластовини від сваволі жорстоких хуліганців.

Особливо тяжко жилося дітям. Хуліганці ненавиділи дітей. Мало того, що діти страшенно голодували, що вони давно забули смак не тільки шоколадних цукерок, а й звичайнісінького хліба, — хуліганці просто не давали малюкам проходу. Вони ловили їх на вулицях, били, цькували на них страшних чорних собак, яких привезли із собою з-за океану.

Не було для хуліганців більшої насолоди й розваги, як схопити на вулиці стрічного малюка і, штовхаючи, шпиняючи, б'ючи його, перекидати один одному, мов м'яч. Вони аж корчилися і захилялися від реготу, дивлячись, як страждає і плаче бідна дитина...

Багато разів повставали ластовини проти влади хуліганців, намагаючись звільнитися і вигнати поневолювачів зі своєї країни. Але щоразу хуліганці перемагали й жорстоко розправлялися з повсталими. Якась невідома сила допомагала хуліганцям, робила їх могутніми й непереможними, а ластовинів — немічними й безсилими. І хоч скільки боролися ластовини — не могли вони подолати цієї ворожої сили. Дедалі менше й менше надій на визволення лишалося в них.

Однак дітей треба було якось рятувати. Бо хіба можна терпіти, щоб хуліганці так жорстоко кривдили малюків?

Ластовини ладні були всі загинути у боротьбі, але дітей це все одно не врятувало б...

Отоді-то на допомогу ластовинам і прийшов дід Маноцівник. Це був знаменитий на всю Ластовинію фокусник і дресирувальник, найстаріший артист Рудоградського цирку.

Півжиття він провів у тропічних лісах, ловлячи та приручаючи диких звірів, з якими потім виступав на цирковій арені. Ніхто не знав, скільки йому років. Але навіть найстаріші ластовини змалку пам'ятали його вже дідом. На обличчі в нього було стільки зморшок, що зовсім не видно було ластовиння — все воно ховалося у зморшках. Дід Маноцівник був дуже мудрий, і казали, що він навіть розуміє мову звірів та птахів і часто в лісі розмовляє з ними. Щоправда, ніхто цього не бачив, та, мабуть, все-таки недарма його звали Маноцівник, тобто чарівник, чародій. І недарма так легко він приручав і дресував звірів.

Ластовини дуже шанували діда Маноцівника і тому одразу погодилися, коли він запропонував заховати дітей у дрімучому тропічному лісі. Там, у нетрях, він знав таку глуху місцину, оточену непролазними хащами, куди не добереться жоден хуліганець. Тільки дід Маноцівник знає туди дорогу. Там кінчається Ластовинія і починаються Сині Скелясті гори.

Хуліганці були просто ошелешені, коли, прокинувшись одного ранку, побачили, що з Ластовинії зникли діти. В усій країні не лишилося жодного хлопчика, жодної дівчинки. Хуліганці лютували. Вони обшукали всю країну і не знайшли навіть поламаної дитячої іграшки. Ніби в Ластовинії ніколи й не було дітей. Марно погрожували хуліганці знищити всю країну, якщо діти не віднайдуться. Ластовини мовчали, удаючи, ніби самі дуже схвильовані несподіваним зникненням дітей. А тим часом у глухих нетрях тропічного лісу на величезній світлій галявині виникла незвичайна колонія. За зубчастим дерев'яним парканом височів великий, просторий будинок. Круг нього були розкидані маленькі чепурні хатки, що потопали в зелені садових дерев. Далі тяглися грядки городів і великий лан.

Назвали колонію "Притулок маленьких друзів".

Крім діда Маноцівника та двох старих нянь, що доглядали зовсім маленьких дітей, дорослих у колонії не було. Будували колонію самі діти, без допомоги старших. Керував будівництвом дід Маноцівник.

Проте, чесно кажучи, без добрих помічників діти не впоралися б. А помічники у них були незвичайні.

Старий дресирувальник, мабуть, справді-таки знав мову звірів. Бо серед лісових мешканців у нього виявилось багато друзів. Саме вони й допомагали дітям будувати колонію. Кроти рили ями під фундамент. А каміння на фундамент носили із сусідніх скелястих гір могутні гірські орли. Хвостаті мавпи працювали верхолазами. Бобри валили дерева, обгризаючи стовбури з усіх боків. Дикобрази постачали гострі міцні голки, що правили за цвяхи.

Але найбільше допомагали малим будівельникам добродушні веснянкуваті велетні-слони, що були немов живі підйомні крани. Легко піднімали вони важенні колоди на будь-яку височінь. Без них діти навряд чи змогли б звести стіни великого

двоповерхового будинку.

Добре жилося дітям у колонії — спокійно й безпечно. Ніхто їх не кривдив, ніхто не знущався з них. Правда, все їм доводилося робити самим. Самі вони обробляли землю, вирощували фруктові дерева, самі господарювали. Хлопчики працювали в саду і в полі, рубали дрова, носили воду з криниці — тобто виконували всю чоловічу роботу. А дівчатка готували їжу, мили посуд, лагодили одяг, прали білизну. Всім цим керували дід Маноцівник і няні.

Старий дресирувальник навіть влаштовував для них щонеділі циркові вистави, де в основному виступали дресировані звірі, які жили тут же, в лісі, і яких дід Маноцівник за короткий час навчив усіх циркових премудростей. Крім того, Маноцівник показував різні фокуси, а їх він знав безліч. Звичайно, то були чесні, хороші фокуси без усякого там відьмацького чаклунства і шарлатанства. Дід влаштував навіть гурток циркової науки, де вчив усіх, хто бажав робити фокуси і дресувати звірів.

Одне було негаразд — діти дуже сумували за своїми батьками. Та й тут дід Маноцівник знайшов вихід. Раз на місяць він по черзі таємно приводив батьків у колонію. Батьки гостювали день-два і поверталися назад, щоб не викликати підозри в хуліганців. У колонії для батьків були спеціально відведені кімнати на другому поверсі. А оскільки дід Маноцівник любив порядок і справедливість, він завів книгу, в яку записував батьків, що приходили.

Веснянка

Усіх дітей, що жили в колонії, любив дід Маноцівник, до всіх однаково добре ставився. Але був серед них один хлопчик, з яким найдужче подружився дід і якого обрав своїм першим помічником. Хтозна, може, тому, що це був єдиний хлопчик, до якого не приходили рідні. Батьки та всі родичі його загинули під час повстання проти хуліганців, і хлопчик лишився сиротою.

Йому було дев'ять років, і звали його Веснянка. Кмітливий і моторний, він був улюбленцем усієї колонії. Ніхто ніколи не бачив, щоб він плакав, хоча йому, напевне, часто бувало сумно й гірко. Адже до всіх дітей, хай раз на місяць, та все ж приходять батьки та рідні, а йому навіть чекати нікого...

І, незважаючи на це, Веснянка завжди був усміхнений і веселий. А коли бачив, що хтось із дітей сумує, обов'язково вигадував яку-небудь кумедну штуку, щоб розважити, розвеселити товариша. І співав при цьому таку пісеньку:

Хоч у нас у кожній хаті
Всі руді й веснянкуваті,
Та рудішого за мене
В світі цілому нема.
Я такий рудоголовий,
Рудовіїй, рудобровий,
Що рудою біля мене
Робиться вночі пітьма.
Ви, будь ласка, усміхніться,

Усміхніться — не баріться,
Бо нема нічого краще,
Ніж усміхнене лице.
Ви забудьте всі турботи
І беріться до роботи.
Вам одразу стане краще.
Я кажу вам широко це.
Я веселу вдачу маю,
Всіх сумних я розважаю.

Всі дуже любили Веснянку. І навіть лісові друзі діда Маноцівника, птахи й звірі, щиро потоваришували з хлопчиком. Він частував їх ласощами і часто бавився з ними.

Найближчими Веснянчиними друзями були слон Бреус і мавпа Мандрика. Клаповухий велетень Бреус, коли будували колонію, працював бригадиром слонів-кранівників і ще тоді подружив з Веснянкою. Сидячи на спині Бреуса, Веснянка подавав команди, і слон точно виконував їх. У парі з ними працювала й мавпа-верхолаз Мандрика. Їхня дружба міцніла з кожним днем. Коли будівництво закінчилося, слон Бреус і мавпа Мандрика почали виступати в цирку діда Маноцівника; у вільний час Бреус катав дітей на своїй широченній спині, а Мандрика смішила їх різними витівками.

Дід Маноцівник іноді дозволяв Веснянці невеликі мандрівки з Бреусом та Мандрикою в нетрі лісу. Хлопчик сідав слонові на спину, поряд із ним уможувалась мавпа, і Бреус, мов танк, продирався крізь тропічні хащі. То були цікаві, захоплюючі подорожі. Які чудернацькі рослини бачив Веснянка, яких дивовижних звірів зустрічав! Тут були квітки, на пелюстках яких міг спокійнісінько вмотитися здоровецький дорослий дядько, і манюні пташки завбільшки з велику муху, гігантські ящірки завдовжки два метри і дерева, не вищі за траву...

Кожна нова подорож приносила хлопцеві нову радість — він дуже любив природу.

Одного разу троє друзів вирушили до лісу. Веснянці було весело, він наспівував пісеньку:

Гей, веснянки мої,
Ви ще й досі, ви ще й досі
У мене на носі.

Слон Бреус теж був у доброму настрої і бадьоро біг, махаючи хоботом. Вони навіть не помітили, що одійшли далеко від колонії...

І раптом пролунав постріл, потім другий, третій... Мавпа дико зойкнула й скотилася на землю. Слон Бреус зупинився як укопаний, потім почав осідати на коліна, важко зітхнув і повалився на бік. Веснянка впав у кущі, вдарився і знепритомнів.

Коли він розплющив очі, то побачив, що над ним стоять троє здоровенних дядьків з гвинтівками в руках. Веснянка одразу впізнав їх. Це були хуліганці Біль Каналія, Джон Дибуть і Том Павук, яких знала вся Ластовинія.

Біль Каналія був високий, худий, з гачкуватим носом і більмуватим кривим оком;

Джон Дибуль — теж високий, але товстий, з патлатою чорною бородою і кульгавий; а Том Павук — дуже волохатий, з великим животом і довгими тонкими руками — справді схожий на павука.

Всі троє розглядали Веснянку і мовчали. Веснянка зіщулився, чекаючи страшної кари.

Нарешті Том Павук мовив:

— Гм... Звідки взявся тут цей рудий хлопчисько?

— Справді — дивно! Як він сюди потрапив? — підозріливо примружив своє єдине око Біль Каналія.

— Гей, ти! Ану відповідай, що тут робиш? Звідки ти тут узявся? — гаркнув Джон Дибуль.

Але Веснянка мовчав. Що він міг відповісти? Не виказувати ж таємницю колонії!

— Ти що, німий?! Говорити не вмієш? — ще дужче загорлав Джон Дибуль. — Відповідай, коли тебе питають!

Та Веснянка тільки мовчки похитав головою. Хай думають, що він німий!

— Стривайте, я, здається, зрозумів! — скрикнув Біль Каналія. — Мабуть, десь тут, у лісі, переховується ластовинська дітлашня. І цей хлопчик звідти.

— Он воно що! Ах негідники! — перебиваючи один одного, зарепетували Том Павук і Джон Дибуль. — негайно ве́ди нас туди! Зараз же покажи, де ховаються втікачі!

Побачивши, що Веснянка не рухається з місця, Джон Дибуль вихопив з-за пояса ножаку і замахнувся на хлопчика:

— Ти що — нещастя захотів?! Веди, а то тут тобі й смерть!

Ще хвилина — і довелося б нам назавжди попрощатися з Веснянкою. Веснянка сам це добре розумів. Не варто було так безглуздо вмирати! І він підвівся й повів хуліганців у лісові хащі.

Та невже ти думаєш, що Веснянка повів їх у колонію? Ні! Веснянка ладен був краще загинути, аніж зрадити друзів. Він не тільки не повів хуліганців у колонію, а навпаки — вирішив завести їх у нетрі тропічного лісу, якомога далі від колонії. Іншого виходу не було. Так він хоч марно загине, а відведе небезпеку від друзів.

Веснянка йшов попереду, за ним — Том Павук, потім Біль Каналія, а останнім шкандибав Джон Дибуль. Руки Веснянчині були зв'язані ззаду міцним мотузком, кінець якого тримав Том Павук.

Про втечу годі було й думати.

Хуліганці йшли і хрипкими голосами щосили горлали на весь ліс:

Ми хоробрі хуліганці,

Хуліганці-грубіянці!

Бійка — наша праця!

Нас усі бояться.

Гей, прохожі молодці,

Оддавайте гаманці!

Оддавайте гроші,

Поки ми хороші!
Той не вирветься із рук,
Кого держить Том Павук.
Любим бити ми дітей!
Чімбараси,
Бумбараси,
Тулумбаси,
Гей!
Бац! Клац! Тиць! Беркиць! —
От і вся розмова.
І лежить наш ворог ниць
Смирний, як корова.
За хвилину двісті куль
Випускає Джон Дибуль.
Любим бити ми дітей!
Стрики-брики,
Чикилдики,
Гречаники,
Гей!
Хто нас зустрічає,
Той одразу має
Вітер у кишені
Й лиха повні жмені.
Будь-який нестерпний біль
Зробить вам добряга Біль.
Любим бити ми дітей!
Стуки-грюки,
Баналюки,
Закаблуки,
Гей!

Бачиш, яка грубіянська і негарна пісня була в поганців-хуліганців. І співали вони її такими противними ревучими голосами, що аж зашпори у серце заходили.

Веснянка йшов не оглядаючись, сумно похиливши голову. Не хотілося хлопчикові вмирати. Так дзвінко щебетали пташки в гущавині, так буйно цвіли в траві квіти, так весело світило сонечко, пробиваючись крізь зелене мереживо гілок! Хороше жити на світі! Невже це останній сонячний промінь у Веснянчиному житті? Прощавай, любе сонечко! Прощавай!..

Несподівано Том Павук дико скрикнув, і Веснянка відчув, що він випустив мотузок. Хлопчик оглянувся. Том Павук з усього розмаху вцідився носом у дерево. Щось засліпило його, і він нічого не бачив. Біль Каналія і Джон Дибуль теж крутилися на місці, затуляючи руками очі. По обличчях хуліганців бігали якісь вогненні сліпучі

плями! І хоч троє хуліганців несамовито кричали та лаялись, проте були безпорадні, мов сліпі котенята.

Веснянка, переконавшись, що вони на нього не звертають уваги, кинувся тікати.

Довго петляв він лісом, щоб заплутати сліди. Раз у раз хлопець зупинявся й прислухався — чи не женуться за ним хуліганці. Але погоні не було чути, — мабуть, хуліганці все ще боролися з тією таємничою сліпучою напастю.

Лише пізно ввечері добрався Веснянка до колонії. Під час своїх мандрівок він добре запам'ятав дорогу і тому не заблукав.

Було вже пізно, але в колонії ніхто не спав. Усі хвилювалися, чекаючи Веснянку. І дуже зраділи, коли нарешті побачили його.

Затамувавши подих, слухали діти розповідь Веснянки про страшну пригоду в лісі. А коли він розказав про трагічну загибель добродушного слона Бреуса та веселої мавпи Мандрики, діти дуже засмутилися. А сам Веснянка не витримав і заплакав. Діти вперше побачили, як Веснянка плаче. Йому так жаль було своїх вірних друзів, що сльози самі собою котилися з його очей.

У цю ніч хлопчик довго не міг заснути. Він лежав з розплющеними очима й думав. Думав про те, як важко жити в країні, де панують жорстокі хуліганці, які знущаються, грабують і вбивають ні за що. Невже так буде завжди? Невже ніяк не можна перемогти цих нелюдів? Невже не можна боротися з тією темною силою, яка підтримує їх?

І дивно — дід Маноцівник немов прочитав ці Веснянчині думки. Веснянка не помітив, як старий дресирувальник підійшов до його ліжка, сів на краєчку і заговорив:

— Не сумуй, Веснянко, не сумуй, мій хлопчику! Недовго пануватимуть хуліганці на нашій землі. Недовго нам терпіти. Скоро настануть інші часи, повір мені. Ти знаєш, — забув тобі сказати, — я бачив учора сон, дивний, світлий, радісний сон. Немов гинуть лихі ворожі сили, валиться влада хуліганців і пропадає все темне і зле, що є на світі... І чомусь у цьому сні я бачив тебе, Веснянко, — ніби переживав ти якісь неймовірні пригоди (от не пам'ятаю тільки які!), з кимось боровся і когось перемагав. Я бачив тебе щасливим уві сні. Отже, не сумуй, хлопчику, я певен, що тебе чекають цікаві пригоди й великі радощі. Спи, Веснянко, спи...

Веснянка не міг зрозуміти, чи правду каже дід Маноцівник, чи просто так, щоб утішити, але хлопчикові стало якось одразу легко, хороше і спокійно. Ніби чийсь ніжні ласкаві руки закрили йому очі, і Веснянка заснув...

...Минав час, і страшна пригода в лісі потроху почала забуватися, як забувається все неприємне й погане. Лише зрідка згадували про неї. І одне тільки дивувало і просто-таки збивало всіх з пантелику — що ж то таке засліпило тоді хуліганців і дало змогу Веснянці втекти? Що воно було — маленьке, блискавичне і сліпуче?

Всі сушили над цим голови, але так і не могли зрозуміти.

І залишалося це поки що нерозгаданою таємницею.

Незнайомиць

Якось надвечір у ворота колонії постукав незнайомиць. Він був маленький на зріст, сухорлявий, з великою головою.

І хоча вечір удався дуже теплий, незнайомець кутався в чорний оксамитовий плащ, а каптур низько насунув на лоб, як під час негоди.

Ворота одчиняв Веснянка.

У цей день він якраз чергував.

— Будь ласка, — люб'язно промовив Веснянка. Він був вихований хлопчик і знав, що навіть з таємничими незнайомцями треба поводитися чемно.

Незнайомець мовчав і тільки пронизливо дивився на Веснянку. Потім якось загадково усміхнувся, похитав головою і пішов у будинок.

А Веснянці раптом здалося, що в той час, коли незнайомець дивився на нього, він, Веснянка, спав, а потім прокинувся і ніби за ці кілька секунд побачив якийсь страшний сон...

І ще здалося Веснянці, що він уже десь зустрічав незнайомця, та й не один раз, але ніяк не міг згадати де. І тільки глибоко врзалось в пам'ять це неприродно біле обличчя, густо посипане пудрою, і очі — великі, чорні і якісь дуже дивні. Чому дивні? Веснянка раптом збагнув: ці очі НІЧОГО НЕ ВІДБИВАЛИ! Веснянка помітив, що вони не відбивали полум'я свічки, яку він тримав у руках. І зовсім не блищали. Наче то були не живі людські очі, а дві дірки, що зяяли темнотою.

Та, незважаючи на всі ці дива, що, здавалось, повинні були вселяти страх, Веснянка зовсім не злякався незнайомця, а, навпаки, відчув цікавість до нього. І хоча хлопець мав зараз лізти в погріб по огірки (тому-то він і тримав у руці свічку), він не втерпів і пішов слідом за незнайомцем. Той уже стояв біля столу діда Маноцівника, який записував його в книгу прибулих. Веснянка мигцем глянув через дідове плече й прочитав:

"Пан Морок, проїздом, на три дні, кімната № 13".

У цей час незнайомець знову подивився на хлопчика, потім, звертаючись до старого артиста, спитав:

— Це ваш син? Чи онук?

Голос у незнайомця був незвичайний — ніби звучав здалеку, з глибини підземелля.

— Так, пане Мороку, — поспішив відповісти дід Маноцівник, — тобто ні. Це сирота, але він дорожчий мені за сина. І, знаєте...

Старий хотів був одразу ж розповісти, який хороший хлопчик Веснянка, який він веселий і працьовитий, але незнайомець уже одійшов од столу й почав підійматися сходами на другий поверх, де містилася тринадцята кімната. А дід Маноцівник, затнувшись на півслові, продовжував записувати щось у книзі — ніби й не збирався нічого розказувати незнайомцеві. Веснянка здивовано глянув на нього. Що таке?.. Згодом дід розповідав, що він раптом забув, про що хотів говорити. Ніколи раніше з ним не траплялося такого. Як і Веснянка, він ніби заснув на кілька секунд і нічого не пам'ятав.

Пан Морок замкнувся в кімнаті. Звістка про його появу вмить облетіла всю колонію. Це, звичайно, мало всіх здивувати й збентежити, бо досі в колонію ніколи не потрапляли незнайомці. Але ніхто не встиг навіть подумати про це, бо всім раптом

страшенно захотілося спати, хоча було ще дуже рано — тільки смеркало. І через кілька хвилин усі в колонії вже спали як убиті. Дехто не зміг навіть дійти до ліжка. Дід Маноцівник заснув за столом, чергова кухарка — біля печі, а Веснянка скрутився калачиком на сходах, що вели на другий поверх.

І ніхто, звичайно, не бачив, як пізно вночі пан Морок вийшов зі своєї кімнати, схилився над Веснянкою і довго дивився йому в обличчя. Між іншим, всім снилися цієї ночі кошмарні сни.

І — дивна річ! — всі прокинулися одночасно, в одну мить — на світанку, тільки-но зійшло сонце. А прокинувшись, одразу ж забули про таємничого незнайомця — ніби його зовсім не було в колонії. Єдине, що відчував кожен, — неспокій і хвилювання, немов хтось невидимий стежив за ним. І лише вдень, коли пан Морок вийшов у двір прогулятися, всі згадали про нього й про ті загадкові події, що сталися після його появи.

День був жаркий. Сонце пекло немилосердно. Діти знемагали від спеки і ховалися в тінь. А пан Морок прогулювався в тому ж чорному оксамитовому плащі з опущеним на обличчя каптуром. І так цей дивакуватий пан спокійнісінько походжав на осонні. Всі здивовано глипали на нього.

Та через кілька хвилин пан Морок знову зник у себе в кімнаті, і жителі колонії знову забули про нього, ніби й не бачили його ніколи.

Три дні пан Морок прожив у колонії, і три дні повторювалось те саме.

Колоністи думали про нього лише тоді, коли бачили його, а коли не бачили, він для них просто не існував. І щовечора, як тільки сутеніло, всі вони враз засинали, а прокидалися на світанку з першим промінням сонця — всі водночас. А пан Морок щодня по кілька хвилин гуляв у саду, ні на мить не знімаючи свого чорного плаща.

Та всьому настає кінець. Навіть найдивнішим і найнезрозумілішим речам.

Третього дня Веснянка підмітав підлогу в коридорі на другому поверсі.

Сонце сідало, надходив вечір, і в колонії вже почали засвічувати свічки. Коли Веснянка підмітав біля тринадцятої кімнати, він зачепив віником загублений кимось гудзик, і той підкотився під двері. Хлопець хотів вимести його з-під дверей, але не зміг.

Двері були прочинені, й Веснянка заглянув у кімнату... Те, що він побачив, примусило його здригнутися. По-перше, він одразу згадав пана Морока, тому що побачив його. По-друге...

Пан Морок стояв посеред кімнати в своєму чорному плащі, тримаючи в руці чорну хусточку. На хусточці яскраво-жовтими нитками був вишитий заєць — звичайний вухатий заєць, тільки жовтий. В другій руці пана Морока був кривий ніж. І цим ножом таємничий незнайомиць люто колов жовтого зайця, вишитого на хусточці. Веснянка аж очі витріщив від здивування — що за дурниця така?! Божевільний він, чи що?

У цей час незнайомиць, пробурмотівши якесь прокляття, різким рухом одкинув хусточку в куток кімнати, де стояв маленький столик, на якому горіла свічка. Тієї ж миті зі стелі спурхнули три великих нічних метелики породи "мертва голова" (Веснянка добре знав цих метеликів, в яких на спинці був узор, дуже схожий на череп). Метелики

схопили хусточку, пронесли її в повітрі і подали панові Мороку.

Веснянка навіть ущипнув себе, щоб упевнитися, чи не спить він. Та ні, він не спав.

А потім сталося таке, що хлопець ледь не вмер з переляку. Пан Морок пильно подивився на свічку. Веснянка добре бачив, що він не дмухнув, не махнув рукою, а лише подивився. І... полум'я свічки, немов зіщулюючись від його погляду, почало зменшуватись і поволі згасло. В кімнаті стало темно. Проте Веснянка й далі бачив незнайомця — постать його чітко вимальовувалася на тлі вікна. Ось пан Морок знімає плащ. Ось він одкинув каптур, потягнув за рукав, і плащ упав на підлогу... Хлопчик мало не скрикнув і відсахнувся від дверей. Під плащем... НІКОГО НЕ БУЛО. Пан Морок немовби розтанув у темряві. І зразу очі Веснянки самі собою заплющилися, він поточився на підлогу і вмить заснув мертвим сном.

Несподіванка

Прокинувшись уранці, Веснянка не міг збагнути, як це він заснув біля тринадцятої кімнати. Він добре пам'ятав, що вчора, замітаючи, підійшов до дверей і зазирнув у шпарку. Але що він там побачив і в яку мить заснув — згадати не міг. Правда, за ці три дні всі в колонії звикли до того, що сон зненацька зборює їх на ходу, і вже не дивувалися жодним несподіванкам, та Веснянку мучила цікавість: що він побачив там, за дверима, що?! Цілий ранок він сушив над цим голову, але марно.

Не допомогло йому й те, що він знову зазирнув у шпарку. В освітленій сонцем кімнаті на підлозі лежав чорний плащ, а пан Морок, мабуть, спокійнісінько спав у ліжку, якого не було видно. Настрій у Веснянки був тривожний. Ніби ось-ось мало статися щось несподіване й неприємне. І воно справді сталося, це несподіване.

Веснянка саме витягав відро з колодязя, коли раптом якась невідома сила враз примусила його кинути відро, що шубовснуло у воду, швидко побігти в дім, вискочити на другий поверх і постукати в тринадцяту кімнату. Дивуючись, він з жахом питав себе: "Що я роблю? Для чого?" — але ноги несли його самі, немов чужі.

— Заходь! Я чекаю тебе! — почувся "підземний" голос пана Морока.

Веснянка одчинив двері і зайшов. Спершу йому здалося, що кімната порожня. Та згодом він оглядівся і в темному кутку побачив того, хто його кликав.

Пан Морок був уже в плащі, а каптур, як завжди, звисав на обличчя.

— Підійди ближче, хлопчику, — сказав він. — Не бійся, я нічого лихого тобі не зроблю. Навпаки, я хочу просити тебе, щоб ти мені допоміг. Я не скажу зараз, що від тебе вимагається. Ти сам побачиш. Тобі зовсім не важко буде це зробити. А в нагороду ти одержиш багато грошей. Згоден?

Страшні порожні очі пана Морока гостро дивилися на Веснянку. Від цього погляду по спині хлопчика поповзли мурашки. Він хотів уже сказати: "Ні, я нізащо не піду з вами!" — і втекти, але, сам того не бажаючи, пробурмотів:

— Так, так, я згоден і з радістю піду. — І тільки тоді, схаменувшись, додав: — Але як же дід Маноцівник? Він не відпустить мене.

— Ну, це дрібниці, — вищирився пан Морок, — ми зараз домовимося з ним. Він не буде заперечувати.

Разом із паном Мороком Веснянка, наче уві сні, вийшов з кімнати і спустився вниз, до старого дресирувальника. Довідавшись, в чім справа, той дуже здивувався. Це було видно по його обличчю. І Веснянка сподівався, що дід зараз скаже: "Ні, пане Мороку, я, на жаль, не можу відпустити хлопчика з вами. Він мій перший помічник, і я без нього як без рук". Але вийшло зовсім інакше. Дід Маноцівник неприродно посміхнувся і з покірною люб'язністю промовив:

— Ах, будь ласка, пане Мороку, будь ласка. Беріть хлопчика хоч назавжди. Він мені зовсім не потрібен.

Відчувалося, що він говорив зовсім не те, що думав. Потім старий признавався, що на нього найшло якесь затьмарення і він сам не розумів, як це сталося. Наче хтось інший говорив замість нього.

Але факт залишався фактом. Пан Морок домовився з дідом Маноцівником, і довелося Веснянці збиратися в дорогу. Це не забрало багато часу. Веснянка зв'язав у маленький клуночок всі свої речі: стоптані черевики, курточку, перешиту з маминої старої кофти, пару білизни та ще поламаний складаний ніжик, що дістався йому в спадок від батька.

І того ж дня вони вирушили в путь. Усі жителі колонії вийшли їх проводжати. У багатьох на очах блищали сльози. Всім було жаль розлучатися з Веснянкою.

Чарівне дзеркало

І от уже лишилися далеко позаду і колонія "Притулок маленьких друзів", і узлісся, і Сині Скелясті гори. Ластовинія зникла за обрієм. Веснянка і пан Морок простували дорогою, що тяглася через безлюдний, спалений сонцем степ. Веснянка ледве плентався від втоми. Та пан Морок нізачо не хотів зупинитися, щоб перепочити.

— Нічого, нічого, потерпи. Скоро стемніє, і тоді одразу стане легко, — казав він хлопчикові.

І Веснянка нетерпляче поглядав, як поволі заходило сонце. Нарешті сонце сховалося і землю оповив присмерк. Лише маленька смужка червоніла на крайнебі. То згасали останні сонячні промені. І тоді пан Морок враз махнув плащем. І хлопчикові здалося, що саме від цього зовсім погасло сонце й запанувала темрява. В ту ж мить пан Морок підхопив Веснянку на руки, і вони з шаленою швидкістю помчали вперед, крізь непроглядну пітьму ночі. Втоми як не було, та зате хлопця охопив моторошний страх, від якого хололо серце. Такий страх Веснянка відчував лише в кошмарному сні, коли несла ні поворухнутися, ні крикнути...

Летіли вони недовго — всього кілька хвилин. І от Веснянка вже стоїть на землі. Довкола знову височать гори. А прямо перед Веснянкою лежить озеро. На воді — жмурки од вітру. Хлюпочуть маленькі хвильки, срібليсто переливаючись у місячному сяйві. Край берега шумить очерет. А посеред озера плавають дикі качки, крижні, пірникози. В осоці дере деркач. Кумкають жаби...

Пан Морок підвів Веснянку до самісінького озера. І раптом схопив за плечі й нахилив над водою. Крик жаху застряг у Веснянки в горлі. Невже він його зараз утопить?.. Але ні — пан Морок не збирався топити Веснянку. Він лише якусь мить

тримав його над водою, потім відпустив. І тільки-но обличчя Веснянки відбилося у воді, як сталося диво. На очах у Веснянки це звичайне собі озеро застигло, ніби взялося кригою. Поверхня його зробилася рівною і нерухомою, як скло. Птахи знялися й полетіли.

А озеро почало зменшуватися, зменшуватися і раптом піднялося і стало сторч. І вже не озеро це, а дзеркало в дерев'яній зеленій рамі, на якій вирізьблено очерет.

— Ну, от ми й прибули, — сказав пан Морок. — По той бік цього чарівного дзеркала — Країна Сонячних Зайчиків. Ми повинні пройти туди. Ти чув що-не-будь про Країну Сонячних Зайчиків?

І хоча Веснянка ще як слід не отямився від переляку, він не міг стримати радісно-здивованої усмішки. Ще б пак! Звичайно, він багато чув про цю чудову країну.

Давно-давно, ще коли він був зовсім маленьким, його найулюбленішою грою було пускати маминим люстерком сонячних зайчиків.

Тоді хлопчик думав, що люди просто так, жартома називають ту сонячну плямку сонячним зайчиком. Він не знав, що це справді зайчик — з довгими вушками, з лапками і маленьким кучим хвостиком — точнісінько такий, як живий заєць, тільки жовтий, сонячний, бо зроблений із сонячного проміння. Про це, коли хлопчик підріс, йому розповідала його стара бабуса, яка знала все на світі. Бабуса розказала йому і про Країну Сонячних Зайчиків, де вони живуть і звідки щоранку розбігаються по всій землі робити свої добрі діла. А вони роблять багато добра і завжди допомагають тому, з ким трапилась біда. Проте сонячні зайчики дуже скромні й не люблять, щоб їм дякували. Тому-то люди й не бачать, що вони — зайчики.

А хіба станеш дякувати звичайній собі сонячній плямці! І країну свою вони засекретили. Ніхто не знав, де ця країна... Веснянка довго мріяв побачити сонячного зайчика. І одного разу...

Якось ранньої весни він прокинувся на світанку. Прокинувся, але очей ще не розплющив. І от відчув, ніби щось м'якеньке і ніжне злегка лоскоче йому обличчя. Веснянка ворухнув віями і... І що б ви думали? Він побачив, що у нього на щоці сидить маленький сонячний зайчик, в одній лапці тримає малюпусінький золотий пензлик із сонячних промінців, у другій — золоте відерце з рудою фарбою. Зайчик умочав пензлик у відерце і малював на носі хлопчика веснянки. От тобі маєш, — виявляється, веснянки на обличчях малюють сонячні зайчики! Щоб краще роздивитися зайчика, хлопчик розплющив очі. І в ту ж мить сонячний зайчик зник — він-бо думав, що хлопчик спить, тому й був такий необачний. Відтоді хлопчик дуже пишався своїми веснянками і всім розповідав, як він бачив сонячного зайчика. Він так часто про це розказував і стільки говорив про веснянки, що його кінець кінцем так і назвали — Веснянка. Та ніколи він не думав, що йому пощастить побувати в самій Країні Сонячних Зайчиків.

І раптом тривожна думка майнула у нього: чого це Морок хоче пробратися в країну добрих сонячних зайчиків?

Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів

Отут, здається, настав час розкрити таємницю і розповісти, хто ж такий пан Морок.

Тож знай: пан Морок був не хто інший, як сам Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів і перший радник при дворі Королеви Глупої Ночі.

Як, ти не знаєш, що це значить? Авжеж. Ти ж бо ще нічого не знаєш про Королівство Глупої Ночі. То послухай. Глибоко-глибоко під землею, де вічна темрява й куди ніколи не пробивається сонячне проміння, заховалося це страшне королівство. Там, у величезному розкішному палаці, живе Королева. В неї довге чорне волосся, чорне обличчя, чорні руки і ноги — вся вона зроблена з темряви. Це Королева Глупої Ночі. Всі піддані її теж зроблені з темряви і такі ж чорні, як вона. Коли заходить сонце і згасають його останні промені, Королева насилає на землю своїх підданих і цілу ніч, до світання, над землею панує темінь. Королева ненавидить людей і намагається зробити їм якомога більше зла. Вона потурає підлоті та злочинам. І жалюгідні поганці-хуліганці, яких ти вже знаєш, користуються прихильністю і підтримкою Королеви. Під захистом Глупої Ночі вони чинять свої мерзенні діла — грабують, убивають, хуліганять. І Королева любить їх за це.

Є в королівстві одна установа, без якої Королева безсила. Це — Канцелярія Нічних Кошмарів. Начальник Канцелярії пан Морок — перший радник Королеви.

Пан Морок керує кошмарами — жахливими нічними видіннями. Кошмари являються людям уві сні й душать їх.

Ніщо так не тішить Королеву, як лиха робота кошмарів. Кожен з них — улюбленець Королеви.

Могутня Королева Глупої Ночі. Немає темної сили, яка могла б побороти її. Вона боїться тільки одного — світла. Тому так лякливо тікають її слуги на світанку, ховаючись у найтемніші закутки та щілини. І тому так глибоко під землею заховалася вона зі своїм королівством.

Жодна жива душа, що хоч раз бачила сонце, не проникала ще в Королівство Глупої Ночі — ні звір, ні людина. Вхід туди дозволявся лише для нічних створінь — кажанів, пугачів, нічних метеликів тощо. І кажуть, що тільки колись, дуже давно, якийсь старанний кріт, риючи собі нору, випадково потрапив у палац Королеви. Розлючена Королева наказала осліпити всіх кротів, щоб вони ніколи більше не змогли знайти дороги до Королівства Глупої Ночі. Відтоді всі кроти сліпі.

Прадавніми і найзаклятішими ворогами Королеви були сонячні зайчики, бо вони часто рятували людей від її підступів і завжди робили їм добро. Люто ненавиділа Королева сонячних зайчиків і всіляко боролася з ними. Та нічого не могла вдіяти. Адже сонячні зайчики бували на землі тільки вдень, коли ясно світило сонце й коли Королева боялася навіть носа вистромити на білий світ.

Щоправда, вдень Королеві допомагали її спільники — грізне плем'я хмаровиків-громовиків. Правив ними цар Грім, товстопузий та тріскучий, і цариця Блискавиця, худа, жовта й дуже нервова. Як і всі товстуни, цар Грім був неповороткий, вайлуватий і ніколи не встигав за своєю царицею. Вона блисне, спалахне на все небо і — вже погасла, заспокоїлась. А він тільки тоді починає гримотіти і буркотливо верзти якусь нісенітницю. Через це вони часто сварилися і зчиняли більше галасу й гармидеру, ніж

треба. Само по собі плем'я хмаровиків-громовиків було дурне й темне, але Королева Глупої Ночі підкорила його і примусила робити шкоду сонячним зайчикам та людям. Час від часу це темне плем'я збиралося на небі хмарами, затуляло сонце і влаштовувало грозу. Гримів Грім, блискала Блискавиця, хмаровики зливою кидалися на землю, намагаючись знищити сонячних зайчиків. Та сонячні зайчики були непереможні. Вони відважно йшли на бій, за допомогою свого найкращого друга Вітру розганяли хмари ворогів і примушували їх ганебно тікати. І знову небо ставало чисте, ласкаво всміхалося сонце, а сонячні зайчики, кожен з квіткою півників у зубах, ставали півколом і починали веселий танок, святкуючи свою перемогу. Здаля веселий танок сонячних зайчиків здавався людям привабливою різнокольоровою аркою, що звелася над землею. Люди називають її райдугою і вважають за щасливу прикмету. Між іншим, квіти півники мовою вчених звуться іриси, що означає — райдуга, веселка. Виходить, дарма цим барвистим квітам дали таку назву.

Королева Глупої Ночі дедалі більше ненавиділа сонячних зайчиків. Вона тільки й чекала нагоди, щоб помститися їм. Одного разу до Королеви прийшов пан Морок і вони замкнулися в палаці. Десять ночей вони не виходили звідти — про щось радилися. Десять ночей люди спали спокійно і їх не душили кошмари, тому що пан Морок був зайнятий і не мав часу виконувати свої безпосередні обов'язки.

Ніхто, навіть найвірніші слуги Королеви, не знав, про що радиться вона з паном Мороком. І лише на десяту ніч стало відомо, що пан Морок придумав дуже хитрий і підступний план знищення Країни Сонячних Зайчиків. Але що це за план — було таємницею. Окрім Королеви й самого пана Морока, цього ніхто не знав і не повинен був знати. Пан Морок брався усе зробити сам. Тому-то цю справу й тримали в секреті. Лише в разі крайньої потреби Начальник Канцелярії міг звернутися по допомогу до інших темних сил королівства, а також до союзників.

Головне полягало в тому, щоб пробратися в Країну Сонячних Зайчиків. А це було дуже нелегко! Шлях до цієї країни лежав крізь чарівне дзеркало. А воно мало таку надзвичайну властивість, що відбивало все підступне, зле й вороже. Найвигадливіший хитрун не міг обдурити чарівне дзеркало. Хоч яке б лагідне і невинне обличчя він мав, досить йому було наблизитися до дзеркала — й одразу все ставало видно. Проникнути крізь дзеркало було неможливо.

Але в Країні Сонячних Зайчиків існував закон: раз на сто років до них у гості крізь чарівне дзеркало міг пройти який-небудь хлопчик або дівчинка і гостювати там один тиждень. Протягом цього тижня щасливий обранець міг, якщо забажає, навідатись додому, а потім знову повернутися в Країну Сонячних Зайчиків. Щасливець мусив мати не більше десяти років, і в нього на душі не повинно було бути жодного лихого вчинку. До того ж на обличчі неодмінно мало бути точно двісті двадцять дві веснянки — не більше й не менше. Про все це пан Морок вивідав уві сні за допомогою кошмарів у одній стодев'ятилітньої бабусі, якій у дитинстві пощастило побувати в Країні Сонячних Зайчиків.

Відтоді пан Морок цілий рік літав ночами по землі, шукаючи потрібну йому дитину.

В багатьох країнах побував він і всюди схилявся над дитячими ліжками, пильно вдивляючись в обличчя дітей, що мирно, безтурботно спали.

І нарешті знайшов.

Ти, звичайно, вже здогадався, що то був Веснянка.

Країна Сонячних Зайчиків

Тільки-но встиг подумати Веснянка, чого це заманулося панові Мороку пробратися в Країну Сонячних Зайчиків, як з темряви вилетів величезний пугач із зеленими очима, а за ним кілька кажанів. Пан Морок змахнув плащем, скидаючи його з себе. Пугач та кажани на льоту підхопили плащ і зникли з ним у темряві. Переляканий Веснянка оглянувся, шукаючи пана Морока. Але той щез. Хлопчик тільки встиг помітити, наче якась тінь майнула від плаща і шугнула в кишеню його курточки. Та Веснянка зразу ж забув про це. І про пана Морока також забув. Він тільки бачив перед собою дивне дзеркало, що світилося жовтуватим світлом. Якась невідома сила тягла Веснянку до цього дзеркала. Він підійшов до нього впритул. Просто перед очима хлопчика виблискувало гладеньке дзеркальне скло. Але якийсь таємничий голос шепотів Веснянці: "Йди, йди вперед!" Підкоряючись цьому голосові, хлопчик ступив крок і мимохіть зажмурився, думаючи, що от-от стукнеться лобом у скло. Але ні! Він легко пройшов крізь дзеркало, немов крізь одчинені двері. І йшов, і йшов далі. Втім, навряд чи можна було сказати, що він ішов. Переступаючи ногами, він ніби летів, плив у повітрі без будь-якого напруження та зусиль. Тіло його було легке, невагоме, як уві сні. Спочатку Веснянка нічого не міг побачити перед собою. Він рухався в якомусь жовтому, золотистому тумані.

Потім цей туман поволі розсіявся і Веснянка побачив Країну Сонячних Зайчиків.

Хлопчикові здалося, що він потрапив у величезний незвичайний квітник.

Ніколи в житті він не бачив такої сили-силенної квітів одразу і таких різних. Та деінде це було й неможливо. Навіть у найбільшій оранжереї найкращого ботанічного саду. Тому що поряд з першими тендітними квітами весни — пролісками — тут росли пізні осінні айстри та хризантеми, що цвітуть аж до самих морозів.

Усі квіти, які тільки є в природі, квітували тут одночасно. Стрункі гордовиті іриси й сором'язлива матіола, що розгортає свої пелюстки й починає пахнути лише в темряві. Самозакохані нарциси та скромні чорнобривці. Розкішні ясно-червоні канни і непомітна кімнатна примула. Тендітна болотяна незабудка мружила свої голубі оченята поряд із мужнім едельвейсом, що живе високо в горах у захмар'ї і не боїться ні вітру, ні холоду. Барвисті братки виглядали з-за пишних півоній, а садові ротики кумедно відкопювали рожеві губи. І тихенько здригалися сріблясті дзвоники конвалій... На перший погляд вдавалося, що квіти ростуть тут безладно, як у лісі або в полі. Та коли Веснянка придивився, то побачив, що, переплітаючись між собою, квіти утворюють надзвичайно химерні будиночки — з вікнами, з дверима, з красивими ганочками та верандами. Саме в цих квіткових хатинках і жили сонячні зайчики.

Веснянка зупинився біля першої хатинки. За невисоким парканчиком із стокроток починався квітковий сад. Уздовж доріжок, посипаних жовтим пилком, рівними рядами

виструнчилися рожі, лілеї, троянди, гладіолуси, жоржини. Під ними, немов кущі під деревами, росли фіалки, підсніжники, настурції. А в глибині саду, на березі невеликого дзеркального озера, посеред якого виднілася плавуча альтанка з латаття, стояв будиночок. Точніше, не стояв, а ріс будиночок. Тому що це був великий кущ жасмину, віти якого химерно сплелися й утворили стіни, вікна, дах і навіть вежу над дахом, а на її вершечку, ніби флюгер, погойдувалась на тоненькій ніжці біла квітка. На вікнах були мереживні занавіски з конвалій, а за підвіконня правили чорнобривці. Веранда була з волошок. На веранді, розсівшись у кріслі з м'якої пухнастої хризантеми, дрімав старий сонячний заєць. Сонячна зайчиха в білому серпанковому фартушку квіткою конюшини підмітала підлогу.

Від озера долинали крики і дзвінкий заячий сміх. Там на трояндових пелюстках, як на човниках, каталися по воді меткі сонячні зайченята, мабуть, такі ж пустотливі, як і всі дітлахи.

Веснянка нерішуче стояв біля хвіртки. Йому хотілося зайти, але він був вихований хлопчик і добре знав, що в незнайомий дім не можна заходити не постукавши. А стукати не було куди.

Раптом він помітив, що біля веранди росте синій лісовий дзвоник, від якого тягнеться до хвіртки легка тоненька павутинка. Веснянка здогадався й обережно торкнув павутинку. Одразу ж залунав приємний малиновий дзвін і чотири братки, що правили за хвіртку, схилили свої голови до землі, пропускаючи хлопчика. Назустріч, привітно усміхаючись, уже поспішали заєць і зайчиха. А сонячні зайченята прибігли з озера і з цікавістю виглядали з-за квітів. Господарі анітрошечки не здивувались появі Веснянки і прийняли його дуже привітно. Адже той, хто потрапив у Країну Сонячних Зайчиків, не міг бути ворогом, бо чарівне дзеркало просто не пустило б його. Отже, це друг і бажаний гість.

Старого сонячного зайця звали дядечко Ясь. Його дружину — тітонька Тася.

— Ну, жінко, — сказав дядечко Ясь, — насамперед гостя треба почастувати.

Веснянка не став відмовлятися. По-перше, щоб не образити господарів, а по-друге, тому що добре-таки зголоднів. Сидячи на дуже м'якій і зручній хризантемі, він уже смакував наперед добрячий обід. Та як же він здивувався, коли тітонька Тася, поклавши перед кожним серветку з пелюстки білої лілії, поставила на стіл букет квітів і сказала:

— Будь ласка, пригощайтесь.

Веснянка розгублено закліпав очима, не бачачи, чим тут можна пригоститися. А зайчики вибрали собі з букета по квітці й почали нюхати, прицмокуючи від задоволення. Веснянці нічого не залишалось, як зробити те саме. І він ще більше здивувався, коли відчув, що це одразу почало втамовувати голод. Нюхати квіти було дуже смачно і поживно.

Виявилося, що сонячні зайчики харчуються тільки запахом квітів. І той, хто потрапляє до них у країну, теж переходить на таке харчування.

Це був дивний, незвичайний обід: на перше — гостра пряна гвоздика, на друге —

жасмин, на третє — солодка медунка.

Жасмин був улюбленою стравою дядечка Яся. Всі називали дядечка страшеним ласуном. Він міг винюхати одразу десять квіток жасмину. Тому-то дядечко Ясь і будинок собі зростив жасминовий.

По обіді дядечко Ясь повів Веснянку в сад. Він показував йому різні дивовижні квіти, розповідав, чим вони славні, де й коли цвітуть, від яких хвороб лікують людей і таке інше. Це було дуже цікаво, і Веснянка уважно слухав.

Так розмовляючи, вони підійшли до великої пишної клумби, що була в центрі саду. Тісним кільцем оточуючи квітку, що росла посередині, виструнчились тут, ніби в почесній варті, бородаті червоноголові канни, красені півники, маки, тюльпани. І навіть пихаті нарциси схиляли свої гордовиті голови перед тією квіткою. А посередині клумби росла... маленька звичайна жовта кульбабка.

Так, звичайна непримітна кульбабка, що росте майже всюди: в полі, в лісі, при битім шляху, на вулиці, на покрівлі старого будинку і навіть на міському подвір'ї, пробиваючись разом із травою крізь щілини бруківки. Та сама кульбабка, яку люди часто не помічають і топчуть ногами. А тут вона була оточена великою увагою і пошаною.

Веснянка спитав, чому це так.

І от про що він довідався.

Виявляється, що кульбабка — улюблена квітка зайчиків.

Ти, мабуть, помітив, як вона схожа на сонце, — кругла, сліпучо-жовта, і пелюстки розходяться на всі боки, наче промені.

В один із весняних днів, рано-вранці, всі сонячні зайчики, які тільки є на світі, збігаються на землю. І якби люди були спроможні бачити чарівне, вони б побачили, як своїми лапками сонячні зайчики розкривають тугі бутони кульбабок, і тоді вмить серед зеленого моря трав спалахує безліч маленьких жовтих сонць. То зацвітають кульбабки.

Люди вважають, що перші весняні квіти — це проліски, анемони, сон, фіалки. Правда, вони з'являються раніше від кульбабок. Та коли зацвітають кульбабки, сонце вже світить по-справжньому тепло й яскраво, і буяють зелені дерева, і святково горять свічки каштанів — весна переможно йде по землі назустріч літові.

Кульбабки — найдовговічніші весняні квіти. Вже давно зів'яли і проліски, і сон, і фіалки, і до нової весни забули люди їхній запах, уже відцвіли сади і з'явилися в лісі суніці, а кульбабки ще жовтіють у траві, і діти плетуть з них вінки і граються ними. До самої осені можна зустріти в траві квітучу кульбабку.

Цвітуть кульбабки лише тоді, коли світить сонце. Тільки-но сховається воно за небокраєм і настане вечір, кульбабки одразу ж ніби закривають жовтенькі зонтики — складають свої пелюстки. І лише з першим ранковим промінням вони розпускаються знову.

Кульбабки — вірні друзі сонячних зайчиків. Вони завжди попереджають їх про небезпеку. Перед грозою, тобто коли хмаровики-громовики починають збиратися на небі, кульбабки теж закриваються. І сонячні зайчики вже знають — треба готуватися

до бою.

Є у кульбабок іще одна незвичайна властивість — вони не в'януть і не опадають, як решта квітів, вони старіють і вмирають, як люди. Коли надходить їхній час, жовті головки кульбабок вкриваються сивиною — білими пухнастими волосками. Вітер зриває їх і розносить по землі. Іноді йому допомагають діти. Бавлячись, вони обдувають сиві головки кульбабок, і кульбабки мовчки покійно вмирають. А сиві волоски падають на землю, і з них навесні знову виростають квіти.

Усе це тому, що кульбабки не звичайні квіти, а чарівні. Їх вирощують на землі сонячні зайчики. А діти, навіть не знаючи цього, дуже люблять кульбабки — чи не найбільше за всі квіти.

Веснянка з повагою дивився на кульбабку — от яка це чудова квітка!

— Ну, а тепер, — сказав дядечко Ясь, — ходімо, я поведу тебе в Палац Чарівних Казок. Я думаю, тобі це буде цікаво. До речі, по дорозі зайдемо у Вежу Сміху.

Вони вийшли з двору і пішли по широких вулицях, які хоч і називалися вулицями, та скоріше скидалися на алеї величезного квітучого саду. Всі зустрічні сонячні зайчики привітно віталися з Веснянкою: той, хто потрапляв у Країну Сонячних Зайчиків, одразу ставав тут своїм.

І Веснянка, як чемний хлопчик, відповідав на кожне вітання.

Незабаром вони підійшли до Вежі Сміху. Ця Вежа всередині була вся зроблена з кривих дзеркал. Веснянка мало не луснув од сміху, дивлячись на своє відображення. Ну й чудасія!

Між іншим, Вежа Сміху була не тільки місцем розваги, а й лікувальним закладом.

Сонячні зайчики вважали, що сміх — найкращі ліки від усіх хвороб, і приписували його хворим: п'ять, десять, двадцять хвилин сміху тричі на день — кому скільки треба.

Через те, що самі сонячні зайчики ніколи ні на що не хворіли, лікувалися у Вежі Сміху мешканці Палацу Чарівних Казок.

Та, звичайно, все добре в міру. За півгодини дядечко Ясь вивів Веснянку з Вежі, сказавши, що з незвички одразу стільки сміху може навіть зашкодити.

У Палаці Чарівних Казок

Неподалік од Вежі Сміху височів палац. Зубчасті стіни його були прикрашені безліччю різноманітних химерних фігур. На даху, на самому вершечку, сиділа прекрасна царівна, а біля її ніг звивався і сповзав униз по стіні Змій Горинич. Синя Борода обіймав руками ріг палацу, а по його спині тягся вгору дикий виноград. Кошій Безсмертний підпирав головою балкон, на бильцях якого лежали русалки.

Вікна палацу були ніби величезні очі дракона. На підвіконнях, розчепіривши крила, застигли сови та кажани. А біля входу, виширившись, сиділи сірі вовки, і сам вхід являв собою роззявлену пащеку якогось неймовірного страховиська.

Та Веснянка зовсім не відчував страху, бо зразу було видно, що всі фігури не живі, а мармурові, до того ж іще й кумедні. А смішне ніколи не буває страшним.

Оце й був Палац Чарівних Казок.

Хлопчик увійшов у палац і одразу відчув себе як удома — стільки давніх знайомих

побачив він. Тут жили герої всіх казок, які тільки є на світі. Всередині палац був дуже світлий, просторий і сонячний. Добрі феї і чарівниці сиділи побіля вікон у м'яких зручних кріслах і гаптували диванні подушечки, мов звичайні бабусі.

У кутку Старик Хоттабич та Барон Мюнхаузен грали в шахи. Причому Барон Мюнхаузен за звичкою без кінця розповідав різні нісенітниці, а Старик Хоттабич мовчки слухав і лише кивав головою — його нічим не можна було здивувати.

Аладдін біля столу чистив зубним порошком чарівну лампу.

На балконі біля розбитого корита сиділи дід та баба. Баба прала в розбитому кориті носовички Карлика Носа, а старий рибалка годував золоту рибку, що плавала в акваріумі.

На підвіконні лежав і грівся на сонечку Кіт у Чоботях. А з двору чулися галас і крики. Там Тридцять Три богатирі грали у футбол, розділившись на три команди. І воріт на полі було не двоє, як у людей, а троє. Суддею був Дядько Чорномор. Борода в нього була аж мокра — так він забігався. Тут же на спортмайданчику Котигорошко боровся з Альошею Поповичем, а Ілля Муромець та Добриня Микитич вижимали двадцятипудові гирі.

За спортивним майданчиком, у саду, на травиці паслися: Гидке Каченя, Курочка Ряба, Золотий Півник, Бичок-Третячок, Горбоконик та інші герої казок про тварин.

Принци та принцеси, королі та королевичі ходили тут, як прості смертні, й анітрохи не відчували своєї царської величності. Всі вони були тут рівноправними жителями Палацу Чарівних Казок.

Веснянка оглянув увесь палац і під кінець завітав до Дитячої кімнати. Вона тільки так називалась — кімната, а насправді це був величезний розкішний зал з колонами. Тут було гамірно й весело, як у дитячому садку. Буратіно, Хлопчик-Мізинчик, Івасик-Телесик та Цибуліно грали в якусь цікаву гру. Здається, в прикордонників та шпигунів. Червона Шапочка, Альонушка, Дюймовочка, Снігуронька та інші дівчатка бавилися ляльками. Петрушка показував Мурзилці різні фокуси-мокуси. Барвінок катався на Конику-Дзвонику. А Незнайко, Гвинтик, Шпунтик та інші коротульки вчили уроки.

Веснянка здивувався — невже казкові герої теж вчаться в школі? Так, виявляється, в Палаці Чарівних Казок була спеціальна школа, де вчилися казкові діти. Їх учили там, як поводитися в різних казкових випадках. Ілля Муромець та Котигорошко викладали силу і хоробрість. Іванко-дурник був учителем розуму та кмітливості. Капітан Врунгель — викладачем навігації, тобто науки капітанів — як водити в морі кораблі. Доброті навчала стара чарівниця з казки "Попелюшка". А сама Попелюшка показувала, як найкраще господарювати. Спортивними заняттями керував гімнаст Тібул із казки про Трьох Товстунів.

Було ще багато інших спеціальних наук, які необхідно було знати маленьким казковим героям. І треба сказати, вчилися вони всі на "відмінно". Двієчників серед них не було.

Веснянка помітив, що раз у раз хтось із героїв зникав, а незабаром знову з'являвся. Це вони літали брати участь у казці, яку саме в цей час читала котрась бабуся своєму

онукові чи онуці. Коли казка закінчувалась, герої поверталися.

Довго ходив Веснянка в Палаці Чарівних Казок і за весь час не зустрів жодного злого чаклуна, чорта, відьми чи когось подібного. В замку жили тільки добрі герої казок. Веснянка спитав дядечка Яся, чому це так.

І той йому пояснив.

Виявляється, сонячні зайчики давно знищили на землі всіх людоджерів, злих чаклунів, відьом та чортів. Залишили тільки зовсім небагато — для казок. Але, щоб і ці не могли коїти зла, сонячні зайчики замкнули їх у підземеллі, що було під Палацом Чарівних Казок. Там вони і сидять за ґратами — одна відьма, один чорт, один лісовик і таке інше — всякої злої сили по одній штуці.

Коли комусь із них треба брати участь у казці, сонячні зайчики під конвоем одводять його куди слід. А коли казка закінчується — забирають назад. Отже, неможливо, щоб якийсь чорт, відьма чи лісовик самі собі вільно розгулювали по землі. Вони існують лише в казках.

У Веснянки від вражень аж голова йшла обертом. Ще б пак!.. Спробували б ви побувати в гостях у всіх казкових героїв одразу!

Секрет Долини Щасливих Сновидінь

Коли вони вийшли з Палацу Чарівних Казок, дядечко Ясь сказав:

— Ну, а тепер ходімо додому. Тобі давно час спати. На землі вже кінчається ніч. Скоро сонце зійде, а ти ще й не лягав. Та й нам, сонячним зайчикам, треба поспішати на землю. Бачиш, сонце пішло на світанок.

І дядечко Ясь показав на великого красеня соняшника, що ріс неподалік.

Веснянка спершу не зрозумів, до чого тут соняшник.

Але дядечко Ясь знову пояснив хлопцеві. Соняшник — це священна квітка сонячних зайчиків, цар усіх сонячних квітів. У Країні Сонячних Зайчиків він заміняє годинник. Адже соняшник завжди звернений до сонця і, коли сонце пливе по небосхилу, повертає слідом за ним свою голову. Дивлячись на соняшника, зайчики точно знають, коли їм з'явитися на землі, і ніколи не запізнюються.

На землі у сонячних зайчиків дуже багато роботи. Вони працюють і звичайними робітниками. Наприклад, у сонячній паровій машині, схожій на величезну дзеркальну квітку, в центрі якої котел парового двигуна. Зайчики з усіх боків гріють котел, вода в ньому кипить, і пара рухає машину.

Деякі зайчики — робітники вищої кваліфікації. Вони працюють у сонячній кузні на сонячній зварці — зварюють метали.

А є зайчики такі розумні, що захоплюються науковою роботою — в астрономічних обсерваторіях та хімічних лабораторіях.

Та, мабуть, найбільше сонячних зайчиків зайнято найблагороднішою з професій — медициною.

Певно, тобі хоч раз у житті, але доводилося бути в кабінеті лікаря-отоларинголога, тобто лікаря по хворобах вуха, горла і носа (це тоді, коли в тебе боліло горло від понадпланової порції морозива, чи просто так для огляду перед поїздкою в табір). І,

звичайно, ти звернув увагу на величеньке кругле дзеркальце з дірочкою посередині на лобі в лікаря. Цим дзеркальцем лікар спрямовує сонячного зайчика тобі в горло і з його допомогою дивиться, що в тебе болить. Без зайчика він би нічого не побачив.

А то є ще зайчики, які працюють на лікувальних сонячних ваннах. Стоїть собі така стіна, що складається з безлічі дзеркалец, котрі можна повертати в будь-який бік. Хворий лягає на ліжко, і лікар починає спрямовувати на нього сонячних зайчиків. На місце, яке треба прогріти (хворе коліно, наприклад), більше зайчиків. А от голову треба берегти (щоб, чого доброго, сонячного удару не сталося). На голову зовсім не слід... Сонячні зайчики гріють хворого, і хворий видужує.

Багато роботи у сонячних зайчиків на землі, дуже багато. Запізнюватись їм аж ніяк не можна.

Вулицями поспішаючи бігли сонячні зайчики, їх було так багато, що у Веснянки миготіло в очах.

Раптом один із сонячних зайчиків зупинився біля Веснянки й вигукнув:

— А я вас, хлопчику, знаю! Це ж ви були тоді в лісі! Правда ж?

Веснянка застиг, вражений. Так от хто врятував його тоді від хуліганців! Хлопчик хотів було спитати ім'я цього сонячного зайчика, подякувати йому за порятунок, але того вже й слід прохолов. Ні, скромні сонячні зайчики не звикли, щоб їм дякували. Вони завжди робили свої добрі діла безкорисливо і таємно.

Дядечко Ясь одвів Веснянку у свій жасминовий будиночок і поклав на ліжко з м'яких пухнастих півоній.

"А як це великий людський хлопчик може спати на квітці? — мабуть, хочеш ти спитати. — Він же просто роздушить її, і все!"

Та ні... Той з людей, хто потрапляє в Країну Сонячних Зайчиків, по-перше, стає таким же завбільшки, як сонячні зайчики, по-друге, таким же легким, невагомим, як вони. Коротше кажучи, він стає маленьким казковим чоловічком. Але пробач, я, здається, забув про це сказати раніше.

Дядечко Ясь, приспавши Веснянку, побіг доганяти своїх родичів, а Веснянка одразу ж міцно заснув.

Спав він цілісінький день, аж до вечора: давалася взнаки безсонна ніч, та й різні переживання стомили.

Коли хлопець розплющив очі, дядечко Ясь уже був дома.

І хоча, як і раніше, було сонячно й чудово навкруги, прокинувся Веснянка з важким серцем. Йому снився якийсь неприємний сон, але який саме — він не пам'ятав. Адже так часом буває — не пам'ятаєш, що снилось. І хоч як намагаєшся згадати — нічого не виходить.

Від усього сну збереглася у Веснянки лише одна думка — що йому треба негайно залишити Країну Сонячних Зайчиків і кудись іти. А йти не хотілося, шкода було так швидко розлучатися із сонячними зайчиками. І тому, певна річ, у Веснянки дуже зіпсувався настрій.

Дядечко Ясь одразу це помітив — досі в Країні Сонячних Зайчиків ні в кого ніколи

не було поганого настрою.

— Що з тобою, Веснянко? — занепокоєно спитав він.

— Та от сон приснився — треба мені йти з вашої країни.

— Чому?

— Сам не знаю. Хоч убий, забудь, що снилося. Одне відчуваю — обов'язково треба йти.

— Ні, так не можна. Треба перевірити, що то був за сон.

— Легко сказати — перевірити. Як же його перевіриш, коли я, скільки вже мучусь, нічого не можу згадати.

— Ну, це дрібниця. Ходімо зі мною.

І дядечко Ясь знову повів Веснянку по Країні Сонячних Зайчиків, повз квіткові хатинки, голубі дзеркальні озера й чудесні сади-квітники. Йшли вони довго і нарешті вийшли на широку неозору долину, щедро залиту сонцем. І дядечко Ясь сказав:

— Перед тобою Долина Щасливих Сновидінь. Ось тут скраю — сни, що снилися сьогодні. Тут і шукай свій сон.

Веснянка зупинився, вражений.

Уся долина була вкрита ліловими квітами, схожими на тюльпани, — тільки на пелюстках ніжні бархатисті ворсинки. Ти, звичайно, знаєш ці квіти — одні з перших квітів весни. На землі вони так і називаються — сон.

Але тобі й невтямки, що в цих квітах живуть щасливі сни. В кожній квітці — сон. Коли сон відлітає з квітки, щоб комусь наснитися, квітка згортає пелюстки і схиляє головку.

Вночі Долина Щасливих Сновидінь порожня, безсонна — всі вони розлітаються по землі. Лише де-не-де лілові квіти стоять з розкритими пелюстками. Значить, комусь не спиться. Та буває, що і вдень який-небудь сон відлітає, щоб наснитися тому, хто заснув. Здебільшого ці сни дістаються дітям, що сплять після обіду.

Денні сни розносять по землі сонячні зайчики. А нічних снів вони розносити не можуть, бо не бувають вночі на землі. Нічними снами займаються двоюрідні брати сонячних зайчиків — місячні зайчики (є, виявляється, й такі!). І якщо сонячні зайчики — діти Сонця, то місячні — діти Місяця. А Місяць, як відомо, молодший брат Сонця.

Сонячні зайчики, як ти вже знаєш, бувають на землі лише вдень, а вночі зникають. Місячні зайчики — навпаки: бувають тільки вночі, коли світить Місяць, а ранком ховаються у свою Країну Місячних Зайчиків, що лежить теж по той бік чарівного дзеркала, але зовсім в іншому місці. Сонячні й місячні зайчики щиро дружать між собою і завжди допомагають одні одним.

Іноді вдень місячні зайчики ходять у гості до своїх братів. І якщо ти коли-небудь побачиш вдень на небі Місяць, так знай, що це він повів своїх місячних зайчиків у гості до сонячних.

Але давай повернемось у Долину Щасливих Сновидінь.

Веснянка поволі бредє долиною, раз у раз нахиляючись і зазираючи у розкриті пелюстки квітів. І досить йому зазирнути, як одразу ж перед очима постає жива

картина і бачить він сон наяву.

Довго Веснянці попадалися чужі сни, що снилися якимсь незнайомим хлопчикам і дівчаткам. Це були сни про триколісні дитячі велосипеди, про величезних красунь ляльок, про гори шоколадних цукерок або ж пригодницькі сни про далекі плавання, про мандри, про прикордонників та шпигунів.

Випадково попався йому й сон діда Маноцівника. Пам'ятаєш, отой, про який розказував йому дід колись уночі? Дід таки правду тоді говорив. Веснянка сам тепер переконався. У сні діда Маноцівника Веснянка до найменших дрібниць побачив усе, що з ним трапилося: і пригоди в колонії, і подорож до чарівного дзеркала, і все-все, що бачив хлопець у Країні Сонячних Зайчиків. Уривався сон на тому, що Веснянка ходить по Долині Щасливих Сновидінь, тобто на тому, що він робив оце зараз. Хоча відчувалося, що на цьому сон не закінчувався...

Такий був закон Долини Щасливих Сновидінь. Тут можна було побачити уві сні тільки те, що вже діялось. А майбутнє було таємницею.

З ніжністю згадав Веснянка діда Маноцівника. Що він поробляє тепер? Як живеться їм усім там, у колонії?

Та зараз Веснянці не залишалося нічого іншого, як шукати свій сон.

Довго ще він ходив по Долині Щасливих Сновидінь. Та ось заглянув в одну квітку і... Так, це був його сон! Веснянка одразу його згадав. І насамперед в уяві виник зловісний пан Морок. Тому що сон був саме про пана Морока.

От що розповів Веснянці сон.

Пан Морок задумав знищити Країну Сонячних Зайчиків. А знищити її можна, тільки розбивши чарівне дзеркало. Зробити це під силу лише одному казковому створінню — Тролю з казки Андерсена "Снігова королева". І то тільки тому, що в нього вже був досвід у цій справі. Пам'ятаєш, як він розбив одне чарівне дзеркало, скалки якого розсипалися по всьому світу і наробили стільки лиха?..

Але Троль давно вже ув'язнений у підземеллі Палацу Чарівних Казок. Пильно стережуть його сонячні зайчики і лише зрідка під посиленням конвоєм виводять у казку "Снігова королева".

Пан Морок вирішив звільнити Троля. Для цього він пробрався у Країну Сонячних Зайчиків. Не дуже-то легко було це зробити. В своєму чорному плащі пан Морок не міг пройти крізь чарівне дзеркало — воно б нізащо не пропустило його. От і довелось йому скинути плащ і забратися до Веснянки в кишеню — адже пан Морок був з темряви, міг зіщулитися до найменших розмірів і сховатися в будь-якій вузькій шпарці. Так у кишені Веснянчиної курточки він і прослизнув у Країну Сонячних Зайчиків.

Проте без свого чарівного плаща (а ти ж сам розумієш, що плащ був не звичайний, а чарівний) пан Морок втрачав усю свою силу і владу. Сидячи у Веснянчиній кишені, він міг усе бачити, чути й розуміти, але нічого не міг зробити. Правда, спочатку й цього було досить, бо панові Мороку треба було довідатись, де міститься Палац Чарівних Казок, і обдумати, як пролізти в підземелля.

Та звільнити Троля без чарівного плаща годі було й думати. Пан Морок навіть нос

не міг вистромити з кишені Веснянчиної курточки, бо в Країні Сонячних Зайчиків завжди ясно і сонячно. А Морок боїться світла: він-бо з темряви, а темрява від світла гине.

Треба було, щоб хтось приніс тепер у Країну Сонячних Зайчиків чарівний плащ пана Морока. А цього ніхто, крім Веснянки, зробити не міг. І пан Морок, користуючись своєю владою над снами, проник у світлий щасливий сон Веснянки і вселив у свідомість хлопчика свою підступну думку.

Правда, він міг це зробити й раніше і зразу примусити Веснянку принести плащ у Країну Сонячних Зайчиків. Але, побачивши плащ, сонячні зайчики вмить усе зрозуміли б, і тоді навряд чи пощастило б панові Мороку розвідати, де Палац Чарівних Казок, і придумати план звільнення Троля. Сонячні зайчики йому б, звичайно, перешкодили. А тепер він знав усе і міг діяти.

Веснянка зразу ж розповів про все це дядечкові Ясю. Дядечко так розхвилювався, що навіть померкнув.

— Що?! Пан Морок у Країні Сонячних Зайчиків?! Це дуже небезпечно! Треба негайно збирати раду.

Дядечко Ясь підбіг до якогось корінця, що стирчав із землі, смикнув за нього, і по всій країні біля кожного квіткового будиночка задзеленчали сині лісові дзвоники. І звідусюди в Долину Щасливих Сновидінь почали збігатися сонячні зайчики. Незабаром уся долина була заповнена ними. Коли всі зібралися, дядечко Ясь скочив на соняшник, мов на трибуну, і сказав:

— Братове! У нашу країну пробрався пан Морок. Він хоче звільнити Троля, з його допомогою розбити чарівне дзеркало і таким чином знищити нашу країну. Треба негайно щось робити! Як ви знаєте, в нас гостює зараз хлопчик Веснянка з Ластовинії. В кишені Веснянчиної курточки пан Морок і пробрався крізь чарівне дзеркало. Але свій чорний плащ він, звичайно, зразу не проніс. І от тепер, підступно діючи через сон, пан Морок хоче послати Веснянку по плащ. Що будемо робити?

Здавалося, при такій кількості присутніх після слів дядечка Яся зразу зчиниться галас. Але ні! Сонячні зайчики були дуже дисципліновані. Запанувала мовчанка. Сонячні зайчики думали. Вуха у всіх лежали на потилиці. Та ось десь вдалині в одного зайчика вуха піднялися сторч. Це означало, що він просив слова. Дядечко Ясь одразу сказав:

— Будь ласка, говори, братику Льоль!

Братик Льоль одним стрибком скочив на соняшник, став поряд з дядечком Ясем і мовив:

— По-моєму, поки що нічого робити не треба. Хай Веснянка іде по плащ. Принесе плащ, а ми тим часом щось придумаємо.

Дядечко Ясь скося глянув на нього. Та це зовсім не означало недовір'я, просто дядечко Ясь інакше дивитися не міг, бо був косоокий від народження, як і всі зайці. Навпаки, дядечко Ясь схвально поставився до поради Льоля:

— Мені здається, братик Льоль має рацію — це найкращий вихід.

Проте Веснянці промова братика Льоля здалася непереконливою. І, оскільки вона торкалася безпосередньо його, Веснянки, хлопчик насмівся висловити свої сумніви.

— Пробачте, дорогі братове сонячні зайчики, — сказав він. — Я не проти того, щоб піти по плащ. І не подумайте, будь ласка, що я боюся. Аніскілечки! Але мені здається, ризиковано приносити сюди плащ. Бо ж це значить іти назустріч панові Мороку. Він же сам цього хоче. Він одягне плащ, стане непереможний, звільнить Троля, і Країна Сонячних Зайчиків може загинути. Чи не краще, щоб я пішов з паном Мороком у кишені з вашої країни і більше не повертався? Без мене пан Морок не пройде крізь чарівне дзеркало — і ви врятовані. Або ще краще — знищити мою курточку, а разом з нею і пана Морока. Спалити її — і край! Мені її зовсім не шкода. Будь ласка!

Сонячні зайчики з величезною увагою вислухали Веснянку, були зворушені його благородством, але одразу ж заперечили йому.

По-перше, знищити курточку аж ніяк не вдасться. Той, кого пропустило в Країну Сонячних Зайчиків чарівне дзеркало, недоторканий, і всі речі його теж недоторканні. Такий священний закон країни.

По-друге, пропозиція Веснянки піти разом із паном Мороком і більше не повертатися — благородна, але неприйнятна. Тоді пан Морок залишився б цілий і неушкоджений і продовжував би свою злочинну діяльність. А цього не можна допустити.

Адже тільки завдяки підтримці пана Морока та його кошмарів хуліганці такі всесильні, що їх ніяк не переможуть ластовини. Доля Ластовинії цілком залежить від пана Морока. І сонячні зайчики давно вже мріють його захопити, кинути в підземелля Палацу Чарівних Казок і тим самим допомогти ластовинам. Саме тепер і можна це зробити. Правда, для цього треба, щоб пан Морок одягнув свій плащ. Без плаща він невловимий, хоча й безсилий...

Але тут Веснянка раптом злякано скрикнув:

— Стривайте, він же чує всю нашу розмову! Тепер він просто не залишиться тут, а разом зі мною постарається втекти звідси.

— Не бійся, не втече, — заспокоїв Веснянку дядечко Ясь. — Він добре знає, що йому більше не пощастить пробратися в нашу країну. Тому він обов'язково залишиться. До того ж цей самовпевнений лиходій переконаний, що переможе нас.

З цими незаперечними доводами Веснянка не міг не погодитися. Дядечко Ясь звернувся до сонячних зайчиків:

— Ну, друзі, хто за пропозицію братика Льоля, прошу голосувати.

Всі вуха як одне піднялися сторч.

— Одностайно! — сказав дядечко Ясь. — Можна розходитися.

І сонячні зайчики розбіглися по домівках.

Веснянка з повагою глянув на дядечка Яся й подумав:

"Ач, як його всі слухаються! Мабуть, він тут найголовніший!"

Та Веснянка помилявся. Дядечко Ясь був звичайнісінький сонячний зайчик. Серед сонячних зайчиків не було ні начальників, ні підлеглих. Усі вони були рівноправні між

собою. І кожен з них, якщо в нього виникала негайна потреба, міг скликати Велику Сонячну Раду (а зараз саме й була Велика Сонячна Рада).

Але той, хто скликав Раду, мусив головувати на ній. Такий уже був порядок.

Усі важливі питання сонячні зайчики завжди вирішували спільно на Великій Сонячній Раді.

Братик Сяйвик

Не гаючи часу, Веснянка почав збиратися в дорогу. Курточку свою він зняв і повісив на гілці у жасминовій хатинці дядечка Яся. Адже в кишені курточки сидів пан Морок, і його треба було залишити. Щоправда, пан Морок, якби захотів, міг би вилізти з кишені, забратися Веснянці хоча б під пахву або у вуха і таким чином втекти з Країни Сонячних Зайчиків. Та дядечко Ясь казав правду — пан Морок не збирався залишати Країну Сонячних Зайчиків. Він сподівався довести свій підступний план до кінця.

Дядечко Ясь провів Веснянку аж до чарівного дзеркала.

І знову Веснянка опинився в жовтому непроглядному тумані.

Від дядечка Яся Веснянка вже знав, що по той бік дзеркала, біля входу в Країну Сонячних Зайчиків, його чекатиме місячний зайчик, братик Сяйвик. Цей місячний зайчик показуватиме Веснянці дорогу. А дорога далека й важка. Пугач і кажани однесли плащ пана Морока в дрімучий ліс і сховали у шалині на старезній вербі серед густих віт омели. Місячний зайчик братик Сяйвик помітив це і знає туди дорогу.

Омела — це рослина-паразит. Вона росте на дереві і п'є з нього соки. Може, ти бачив на гілках деяких дерев зелені густі шапки — немов пташині гнізда? Влітку вони ховаються серед листя і малопомітні. Зате добре їх видно взимку та восени, коли дерева стоять голі, безлисті. Ото і є омела. В народі її називають "відьминою мітлою". І дуже влучно називають. Тому що це справді диявольська рослина. Там гніздяться піддані Королеви Глупої Ночі. Там часто ночують кошмари й жахливі сні. І не дивно, що чарівний плащ пана Морока був захований саме в омелі.

І от Веснянка навпомацки пробирається крізь жовтий туман чарівного дзеркала. Ще один крок — і раптом темрява огорнула хлопця. Він вийшов з чарівного дзеркала. На землі була ніч. І темрява ночі після яснопроменистого світла Країни Сонячних Зайчиків на мить засліпила Веснянку.

Коли очі його призвичаїлись до нічного мороку, він побачив, що знову стоїть на березі озера. І якби він не знав, то ніколи б не подумав, що оце озеро, по якому котяться хвилі, може перетворитися на чарівне дзеркало, а за цим дзеркалом лежить Країна Сонячних Зайчиків.

Веснянка оглянувся довкола, шукаючи очима братика Сяйвика. Й одразу побачив його. Братик Сяйвик сидів на камені і чухав лапкою за вухом. Веснянка вперше бачив місячного зайчика і з цікавістю розглядав його. Він був точнісінько такий, як сонячний, тільки не жовтий, а сріблясто-білий, тому що був зроблений не з сонячних променів, а з місячних.

Вони познайомилися.

— Ну що ж, ходімо, — сказав братик Сяйвик. І вони рушили в дорогу.

Так, це була важка подорож. Через безводні пустелі, через гори, ущелини і яри. Місячний зайчик легко й нечутно біг попереду, а Веснянка, спотикаючись і до крові розбиваючи коліна, дибав за ним.

Опівночі вони підійшли нарешті до густого дрімучого лісу. В суворому мовчанні стояли тут велетенські вікові дерева. З гущавини долинав таємничий шурхіт, чийсь обережні кроки, приглушений рев — то нічні хижаки йшли па полювання. Десь далеко-далеко кричав пугач, немов жалібно плакала хвора дитина... Веснянці було страшно. І коли б не місячний зайчик, який, то зникаючи, то знову з'являючись, мелькав серед густих віт, хлопчик, мабуть, зовсім розгубився б у цих непролазних страшних тростях.

Від втоми підламувалися ноги. І нарешті, вийшовши на невеличку, залиту місячним сяйвом галявинку, Веснянка безсило опустився на траву.

— Ох, не можу більше! Треба відпочити!

— Що ж, давай відпочинемо, — погодився братик Сяйвик, уможуєчись на листі папороті.

Поряд з Веснянкою ріс невеличкий кущик, що ряснів червоними ягодами. Вони так смачно виблискували, що зголоднілий Веснянка не витримав, зірвав кілька ягід і вже підніс був до рота, щоб з'їсти. Але тут місячний зайчик підскочив на своєму папоротнику і скрикнув:

— Не смій їсти! Викинь! Зараз же викинь!

Веснянка здивовано глянув на нього, але ягоди їсти не став.

— Та чи знаєш ти, що це таке? — сказав братик Сяйвик. — Це ж вовчі ягоди. Ними можна отруїтися. Їх навмисне розводить на землі Королева Глупої Ночі. Весною на цих кущиках розквітають гарні рожево-лілові квіти, схожі на бузок. Запах цих квітів отруйний. Вони цвітуть для того, щоб труїти нас, місячних зайчиків. Адже Королеві Глупої Ночі добре відомо, що ми харчуємося запахом квітів. Та ми давно знаємо секрет цих підступних квітів Королеви і ніколи їх не нюхаємо. А коли квіти відцвітають, на кущиках з'являються ягоди. Вони призначені для отруювання людей. Отже, бережись цих ягід і ніколи не бери їх до рота.

Після слів місячного зайчика червоні ягоди здалися Веснянці огидними і ніби налитими кров'ю. Він зірвав з кущика геть усі ягоди і розтоптав ногами, щоб хтось із людей ненароком не з'їв їх.

Веснянці навіть гидко було залишатися на галявині, де ріс цей поганий кущ.

— Знаєш, я вже відпочив, — сказав він місячному зайчикові. — Ходімо далі.

І вони знову рушили в путь. Незабаром вийшли на берег невеликої лісової річки, що заросла очеретом та осокою.

— Стривай, я піду пошукаю броду, а то ще втопишся к лихій годині, — попередив Веснянку братик Сяйвик. Він ковзнув по очерету і зник у воді. При цьому поверхня річки навіть не зворухнулася.

Веснянка схилився над водою і побачив, що братик Сяйвик спокійнісінько походить дном річки. Адже місячні зайчики, як і сонячні, легко й безперешкодно проходять крізь усе прозоре — воду, лід, скло й таке інше. Лише непрозорі речі можуть

перепинити їм дорогу, та зайчики спритно обминають або перестрибують їх.

Минуло кілька хвилин, і братик Сяйвик з'явився на березі.

— Ходімо! — Він сміливо і впевнено повів Веснянку через річку.

Зустріч із давніми знайомими

Перебігши річку, Веснянка побачив невеселу картину. Дерева навколо мали жалюгідний вигляд. Безсило звисали гілки, зламані чиеюсь шкідницькою рукою; кора була порізана ножами і рябіла від усяких чортків та нехороших слів. На землі валялися видрані пташині гнізда і побиті яєчка. А на білосніжній корі старої берези був вирізаний череп з ножем у зубах — герб Хуліганії. І Веснянка зрозумів, що тут уже похазяйнували хуліганці.

Небо починало ясніти. Наближався ранок. Ліс прокидався, защебетали невидимі серед листя пташки, застукотів по корі невтомний трудяга-дятел, і застогнала, заплакала вдалині іволга.

— Ех, не встигнемо ми дійти, — позіхнувши, сказав братик Сяйвик. — Зараз світанок і мені треба зникати. Ну, нічого. Он, бачиш, у столітньому дубі велике дупло? Заберись туди, відпочинь, поспи, а ввечері я прийду і рушимо далі. До речі, в дуплі є горіхи, поснідай, адже ти зголоднів. Дупло належить білці Вивірці, там у неї продовольчий склад. Та білка не сердитиметься, вона моя добра знайома... В дуплі тобі буде безпечно. Тільки не виглядай. Побачать хуліганці, схоплять — матимеш великі неприємності. Ну, бувай здоровий. До вечора!

І братик Сяйвик почав блякнути, танути і незабаром зник.

Веснянка забрався в дупло. Там було тепло, зручно й досить просторо. В кутку лежала ціла купа смачних лісових горіхів та кедрових шишок. Насамперед Веснянка, звичайно, досхочу наївся горіхів, потім скрутився калачиком і заснув. Так уже сталося, що день у нього обернувся на ніч, а ніч на день. Вночі він ходив, діяв, а вдень спав.

Снився Веснянці знову пан Морок. Він погрожував, щось кричав, але, прокинувшись, Веснянка геть усе забув. Прокинувся Веснянка від якихось голосів. Був день, але похмурий, несонячний. Все небо затягло хмарами, ніби великою сірою ковдрою.

Під дубом хтось голосно розмовляв. Голоси були грубі, неприємні, але здалися Веснянці дуже знайомими. Хлопець не витримав і обережно визирнув з дупла. І що ж ти думаєш? Під дубом стояли давні Веснянчині знайомі — хуліганці Біль Каналія, Джон Дибуль і Том Павук. Дибуль своєю величезною волохатою рукою держав за вуха зайця — не місячного і не сонячного, а звичайнісінького сірого зайця, — смикав його вгору і промовляв:

— Танцюй! Танцюй, бо вуха одірву.

Але заєць не хотів танцювати. Він тільки мовчки поглядав на своїх мучителів червоними від ненависті очима і намагався вкусити Дибуля за руку. А ще кажуть, що зайці лякливі й слабохарактерні!

— Ага, не хочеш! То я тебе зараз заріжу! Шашлик із тебе зроблю! Ти в мене на сковорідці затанцюєш! — скрикнув Дибуль і вихопив з-за пояса ніж. Павук і Каналія

весело зареготали.

Веснянка забув про обережність, забув про все на світі. Хіба він міг допустити, щоб на очах сталося вбивство! Схопивши велику шишку, Веснянка з усієї сили жбурнув її в Дибуля. Шишка влучила Дибулю просто в ніс.

— Вва-вай! — скрикнув Дибуль від болю і випустив зайця. Заєць кинувся у кущі і втік.

— Він там, він там, у дуплі! — верескнув Біль Каналія. Хоча в Каналії було лише одне око, проте це одне око, бачило більше за деякі чотири.

— Хто там, хто? — зойкнув Павук.

— Якийсь хлопчисько! — горлав Каналія. — Я його бачив. Якийсь жалюгідний нікчемний хлопчисько!

— Ну, зараз ми йому!.. На шматочки! На шматочки! — люто заревів Джон Дибуль, все ще плачучи від болю. — Павуче, лізь швидше на дерево.

Павук, обхопивши товстий стовбур своїми довгими чіпкими руками, подряпався вгору. Дибуль та Каналія його підсаджували. Веснянка зрозумів, що справи його кепські. Але він вирішив дорого продати своє життя. Схопивши горіхи й шишки, він почав щосили жбурляти ними в хуліганців. Шишки градом посипалися вниз, горіхи дзвінко розколювалися на лобах хуліганців, набиваючи їм величезні сині ґулі. Павук звалився з дерева. Дибуль та Каналія теж попадали на землю, закриваючи голови руками, ойкаючи і айкаючи. Та хоч як багато було горіхів і шишок у дуплі, незабаром вони скінчилися. До того ж Веснянка був лише маленький хлопчик, а хуліганці — здоровенні дядьки. І коли Веснянці вже нічим було оборонятися, Павук заліз-таки на дерево, схопив своєю кістлявою рукою Веснянку за карк і витяг з дупла.

— Диви, та це ж той самий хлопчисько, що втік од нас! — загорлав Біль Каналія.

— Це ж через нього ми заблудили і ледве вибралися з лісу, — заверещав Том Павук. — Треба його негайно зарізати! Як курча!

— Ні, — заревів Джон Дибуль, — цього мало. Це дуже благородно. Я найбільше постраждав через нього. Мій бідний ніс зазнав жорстокого удару. Дивіться, на що він перетворився — мій розкішний ніс, один із кращих носів Хуліганії! Чим я тепер хропітиму вночі? Що я тепер стромлятиму не у свої справи? Я боюсь, що не зможу навіть нюхати тютюну! Ні! Треба придумати цьому шелегейдикові таку кару, щоб він і на тому світі нас згадував. Ми кинемо його в печеру "Тридцять три лиха", і він сидітиме там, доки ми не вирішимо, як його покарати.

Слова Дибуля були зустрінуті схвальними вигуками. Хуліганці запхали Веснянку у великий мішок і кудись потягли.

Печера "Тридцять три лиха"

Нарешті Веснянка відчув, що його викидають з мішка. Він упав і покотився вниз по якихось мокрих кам'яних сходах.

Грюкнули дубові двері, й заскреготав залізний засув.

Веснянка був у величезній страшній печері. З високої стелі капала вода й розливалася холодне зеленкувате світло.

В цьому мертвому, примарному світлі рухалися по печері якісь дивовижні химерні постаті. Веснянка уважно роздивився й затремтів од жаху...

Недарма ця печера мала назву "Тридцять три лиха". Тут жили хвороби. Всі хвороби, які тільки є на світі. Ось хиткою ходою пройшла мадам Скарлатина — гидка шолудива баба, з якої шкіра звисала клаптями. За нею йшла й тіпалася Лихоманка. Неподалік собачим гавкучим кашлем заходився Коклюш. Пані Ангіна з перев'язаним горлом прогулювалася під ручку з містером Грипом, який без кінця чхав. А онде три брати Тифи — Черевний, Висипний та Поворотний. Черевний Тиф весь час тримався за живіт. Висипний був увесь вкритий дрібним червоним висипом. А Поворотний то кудись ішов, то повертався назад.

У кутку всіма кольорами переливалася гидка компанія, що складалася з Жовтяниці, Краснухи, Синюхи, Чорної Віспи та Білої Гарячки. Спекотним вітром проносилася Вітрянка.

А хвороба Свинка виявилася справжнісінькою свинею і рохкала в кутку.

Одне слово, печера кишіла різними болячками. Веснянка боявся поворухнутися. Йому здавалося, що всі хвороби зараз кинуться на нього. А він, звичайно, як і всі хлопчики та дівчатка, дуже не любив хворіти і приймати ліки.

Та хвороби не звертали на Веснянку ніякої уваги. Вони просто не помітили його. В печері був такий неймовірний галас — кашель, стогін і виття, що, звичайно, важко було почути, як хуліганці кинули сюди Веснянку.

Веснянка почав обережно пробиратися до виходу. Він знав, що вийти не зможе, але там, нагорі, біля дверей, йому здавалося безпечніше.

Тихцем, поволі, переповзаючи зі східчика на східчик, Веснянка піднімався по холодних слизьких сходах. І ось він уже біля дверей. Веснянка спробував штовхнути їх плечем. Та де там! Товстелезні дубові двері були замкнуті ззовні на великий залізний засув. Навіть найсильніший чоловік, чемпіон з важкої атлетики, не зміг би висадити їх.

Розпач охопив Веснянку. От вскочив у халепу! І взагалі вийшла якась дурниця.

Пан Морок зацікавлений, щоб Веснянка швидше приніс йому чарівний плащ, а хуліганці, кращі друзі пана Морока, перешкоджають йому і хочуть навіть знищити Веснянку. Правда, хуліганці нічого не знають. Адже пан Морок залишився в Країні Сонячних Зайчиків, а таємницю свою, свої плани нікому не розкрив. Ніхто не може допомогти Веснянці, навіть сонячні зайчики — бо темні хмари затягли небо й закрили сонце. От лихо! Що робити?

І тут Веснянка раптом побачив, що хвороби помітили його. Кожна хвороба намагалася першою напасти на хлопчика. Штовхаючи одна одну, вони посунули вгору по сходах. Поперед усіх, оглушливо чхаючи і потираючи від нетерпіння руки, біг містер Грип. Веснянка зажмурився й затулив обличчя руками. Хлопчик уже відчув, як у нього підвищується температура і з'являється нежить. Зараз він захворіє!..

Та раптом зчинився страшенний гармидер, крик, лемент, і Веснянка відчув, що температура в нього знову стала нормальна, а нежить зник. Коли він розплющив очі, то побачив, що всі хвороби, галасуючи, котяться вниз по сходах, а біля нього сидять

сонячні зайчики. Веснянка одразу зрозумів, чому хвороби так тікають. Адже всі вони страшенно бояться сонця, ну і, звичайно, сонячних зайчиків.

Веснянка одразу впізнав і дядечка Яся, і братика Льоля, й інших знайомих — усіх було близько десятка. Мало не плачучи від радості, Веснянка дякував зайчикам за порятунок.

Виявилось, що саме в цей час сонячні зайчики, б'ючись із хмаровиками-громовиками, прорвалися на землю і кинулись визволяти Веснянку. Вони знали, що Веснянка попав у біду. Їм розповіла про це білка Вивірка, яка в той час, коли хуліганці схопили хлопчика, сиділа неподалік на гілці і все бачила. І хоч їй було шкода своїх запасів, вона раділа, що хуліганці дістали по заслугі, й щиро бажала врятувати Веснянку.

Сонячні зайчики з'явилися саме вчасно. Хвороби тепер були не страшні Веснянці.

Але як вийти з печери? Сонячні зайчики проникли сюди крізь вузьку шпарку в дверях. Та Веснянка в цю шпарку ніяк не пролізе! Навіть палець годі просунути!

— О, не хвилюйся, — заспокоїв його братик Льоль. — Хуліганці самі тебе випустять. От побачиш!

Зненацька почулася пісня хуліганців:

Провчимо ми сьогодні

Веснянку!

Ох і матиме він

Прочуханку!

Він зазна страшенних мук, —

Я клянусь, Том Павук!

Він узна нелюдський біль, —

Я клянусь, Каналья Біль!

Матиме він сотню гульт, —

Я клянусь, Джон Дибуль!

Любим бити ми дітей!

Бика-брика,

Боборика,

В носі смика,

Гей!

При цьому всі троє хуліганців, співаючи пісню, так оглушливо й противно реготали, що у Веснянки аж тенькало в животі.

Мабуть, вони таки вже придумали для Веснянки якусь цікаву кару.

Заскреготів засув, і двері розчинилися.

І враз пісня урвалася й веселі усмішки застигли на обличчях хуліганців потворними гримасами. Хуліганці спантеличено дивилися на сонячних зайчиків, що оточили Веснянку. Мабуть, вони зроду не бачили живих сонячних зайчиків, хоча, звичайно, багато чули про них. Вони вміть забули про Веснянку. І, замість того, щоб схопити його, кинулись ловити сонячних зайчиків. Дурні хуліганці не знали, що сонячного

зайчика неможливо спіймати. Ти сам, якщо бажаєш, можеш спробувати й переконатися в цьому. Справді, хіба піймаєш промінь сонця!

Це була кумедна картина! Хуліганці з розмаху гепалися на землю, ляскали по ній руками, дригали ногами, навіть зубами клацали, намагаючись вкусити зайчиків. Та сонячні зайчики вислизали в них з-під самісінького носа. Щоб подратувати хуліганців, сонячні зайчики навмисне крутилися біля них, не відбігаючи далеко. І хуліганці оскаженіло хапали руками повітря.

Іншим разом Веснянка весело посміявся б, дивлячись на таку чудасію, але зараз він не став гаяти часу, хаміль-хаміль і — у двері.

Кінець "Відьминої мітли"

Веснянка біг щодуху, не розбираючи дороги. В нього було єдине бажання — якомога далі втекти від хуліганців. І лише опинившись у лісі, він став і оддыхався.

У лісі панувала мертва тиша. Погоні не було чути. Мабуть, хуліганці навіть не помітили, в який бік побіг Веснянка. Небезпека минула. Але як тепер знайти дупло білки Вивірки? Коли надійде вечір, там чекатиме на нього місячний зайчик. А Веснянка навіть не знав, куди йти. Ти ж пам'ятаєш, що хуліганці тягли його до печери "Тридцять три лиха" в мішку. І запримітити дорогу хлопець аж ніяк не міг. Сонячні зайчики теж не мали змоги допомогти, бо сонце вже зайшло, почало сутеніти, наближалася ніч.

Веснянці стало дуже сумно й тоскно. Що ж це виходить? Від хуліганців він утік, пережив стільки небезпечних пригод... А тепер усе гине. Веснянка сів на пеньок і задумався.

І раптом хтось обережно торкнув його за плече.

Веснянка обернувся. Перед ним стояв сірий заєць — той самий заєць, якого він урятував від хуліганців. Веснянка лагідно усміхнувся йому.

Заєць кивнув головою і одхилив назад одне вухо, ніби запрошуючи Веснянку із собою.

— Чого тобі? — спитав Веснянка.

Та заєць не відповів. Це був звичайнісінький, зовсім не казковий заєць, і, як усі звичайні зайці, не вмів говорити. Він тільки настійливо кивав Веснянці.

Веснянка знизав плечима, позіхнув і пішов слідом за зайчиком. Що ж, краще вже йти кудись у товаристві цього симпатичного вуханя, ніж просто сидіти без діла.

Вони довго продиралися крізь густі колючі чагарі, перелазили через повалені бурею дерева, перестрибували звивисті лісові струмки.

І як же здивувався Веснянка, коли побачив нарешті, що вони підійшли до того самого столітнього дуба, в якому було дупло білки Вивірки. Вже зовсім стемніло, й на гілці сидів місячний зайчик.

— О, це ти, — радісно мовив він, побачивши Веснянку, — а я вже думав, що з тобою біда сталася. Хвилюватися почав.

Веснянка розповів братику Сяйвику про всі свої пригоди й додав:

— Якби не цей сірий зайчик, я б нізащо не знайшов сюди дороги.

— Так, сірі зайці — хороший народ, — сказав братик Сяйвик. — Вони завжди допомагають, коли треба. І взагалі вони справжні молодці й добрі душі. Спасибі тобі, брате! Спасибі тобі велике!

Сірий заєць засоромився і втік у кущі.

А Веснянка з братиком Сяйвиком рушили далі. І знову ліс, знову дерева, кущі, зарості...

Тобі вже, мабуть, набридло слухати, як Веснянка йде лісом... Та що ж поробиш? Веснянці самому набридло так довго йти. А втім, заспокойся. Ось він уже підходить до величезної старої верби з кострубатим, зморшкуватим стовбуром, що купає свої патлаті старечі віти у чорній воді лісового озера. Високо, на самому вершечку верби, видно густу зелену шапку омели. Це й є "відьмина мітла", де заховано чарівний плащ пана Морока.

Місяць пробивається крізь вербове гілля й одкидає на воду чудернацькі мереживні тіні. Бурі кошлаті водорості ворухаться у воді і здаються бородою якогось химерного водяного страховиська. Поряд з вербою, немов велетенський кровопивця-павук, розчепірівся великий, порослий мохом пенъ. Його трухлява серцевина світиться, — наче отой павук пильно дивиться в ніч єдиним банькатим оком. А ніч мовчить, причаїлась, чогось чекає...

Страшне місце!

Та Веснянка переборює страх і, обхопивши стовбур верби, починає дертися вгору. Що вище піднімається він, то важче стає йому лізти. Гілки хапають його за сорочку, за штанці, дряпають руки — не пускають до "Відьминої мітли". Не видно ні землі, ні неба — все затуляє густе листя. Веснянка навромацки просувається в цій непроглядній темряві. Сили починають зраджувати. Але ось гушавина рідшає, знову блиснув місяць. Останнє зусилля — і Веснянка біля "відьминої мітли". В її зеленій шапці щось чорніє... Це плащ пана Морока. Веснянка одразу його впізнав. Він простяг руку, щоб узяти той плащ, та гілки омели раптом склепилися, переплелися і сховали його. Веснянка пробував розсунути гілля, та тільки подряпав собі руки. Він розгубився. От тобі й на! Що робити? І тут Веснянка згадав, що в кишені його штанців лежить ніжик, який дістався йому у спадок від батька. Хоч половина леза в нього й відламана, але він гострий, мов бритва, — що хочеш переріже! Веснянка миттю дістав ніжик з кишені, і — чик-чик! — гілки омели одна за одною полетіли вниз. Йому здалося, що вони навіть верещали й шипіли під ножом від безсилої люті.

Взявши плащ, Веснянка все одно різав, поки не зрізав геть-чисто всю омелу. "Відьминій мітлі" настав кінець. І стара верба одразу помолоділа, виструнчилася, струснула вітами й зашелестіла, зашептала листям, дякуючи. А коли Веснянка спускався на землю, йому здалося, ніби верба допомагає йому, обережно підтримує вітами, щоб він не зірвався й не впав.

Опинившись на землі, Веснянка кинувся шукати місячного зайчика. Але той пропав, як булька на воді. Веснянка добре пам'ятав, що, коли він поліз на дерево, братик Сяйвик сидів біля пня. А зараз там його й сліду і не було.

Хлопець глянув на небо і все зрозумів. Місяць зайшов на хмару. По верхівках дерев з розбійницьким свистом промчав рвучкий вітрюга — перший провісник громовиці. І за хвилину по листі вже залопотіли дощові краплини. Веснянка зіщулився — одна крапля попала йому за комір.

Але хто ж буде мокнути під дощем, якщо в руках у нього плащ? І Веснянка, звичайно, накинув плащ собі на плечі. Та коли він змахнув плащем, аби щільніше загорнутися, то раптом відчув, що злетів у повітря. Легко, немов птах, він злинув над лісом, черкнувши ногами об верхівку старої верби. Потім знявся ще вище, пролетів крізь дощові хмари й, опинившись у ясному зоряному небі, помчав уперед.

Веснянка переживав якесь дивне знайоме почуття, ніби він спить і летить уві сні. Адже так часто буває — сниться, що ти летиш: трохи сіпнешся всім тілом угору — і вже одірвався від землі, і знявся в повітря, і летиш, і тіло легке, невагоме, слухається кожного руху... Я певен, мій друже, що ти не раз літав отак уві сні й добре знаєш це незвичайне відчуття.

Не дивуйся, що, одягнувши плащ пана Морока, Веснянка раптом полетів, як уві сні. Адже це був не звичайний плащ, а чарівний.

Не встиг Веснянка опам'ятатися, як уже стояв у знайомому місці, серед гір, перед мальовничим озером. І знову, тільки-но він зазирнув у озеро і його обличчя підбилося у воді, озеро вмить застигло, зіщулилось, стало сторч і перетворилося на чарівне дзеркало. Та зараз це вже аніскілечки не здивувало Веснянку.

Він дуже зрадів, що так просто й легко повернувся назад. Недовго думаючи, Веснянка ступнув крок у чарівне дзеркало. І раптом — трах! — іскри посипалися в нього з очей, а на лобі вискочила здоровецька фіолетова гуля. Веснянка з усього розмаху луснувся лобом об дзеркало. От тобі маєш!

Веснянка помацав гулю, потім дзеркало — поверхня його була тверда й непроникна. Чарівне дзеркало не пускало Веснянку в Країну Сонячних Зайчиків. Але чому? Хлопець ніяк не міг збагнути. Скільки він не торкався рукою дзеркала, кожного разу рука наштовхувалась на тверде товсте скло... Веснянка розгублено глянув на своє віддзеркалення, немов питаючи в нього поради.

Веснянчине обличчя одбивалося в чарівному дзеркалі, як у звичайному люстерку. Але плащ... Мокрий, слизький і пухирчастий, мов жаб'яча шкіра, він огидно ворухився на Веснянці, парував — наче дихав...

І раптом Веснянка збагнув — таж він забув зняти оцей огидний плащ пана Морока!

Веснянка миттю стяг із себе плащ, згорнув його і взяв під пахву. І коли доторкнувся до дзеркала, рука одразу провалилася в порожнечу. Тоді Веснянка тихенько, боком, простягнувши вперед руку й пригнувши голову, посунувся у дзеркало.

Та він даремно боявся. Знятий плащ був звичайнісінькою ганчір'яною шматою. Чарівним він ставав лише тоді, коли його одягали.

Тепер шлях був вільний.

Веснянка ввійшов у Країну Сонячних Зайчиків.

Надзвичайні події в Палаці Чарівних Казок

На порозі жасминової хатки Веснянку вже з нетерпінням чекали дядечко Ясь, тітонька Тася та їхні сонячні зайченята. Якби ти знав, яким щасливим почував себе Веснянка, що знову бачить їх! Він хотів був кинутися їм в обійми, але вчасно згадав, що з цього нічого не вийде: хіба можна обняти зайчиків, зроблених із сонячних промінців! Довелося просто обмежитися привітаннями.

Зайшовши в хатку, Веснянка поклав плащ у кутку, там, де висіла його курточка, і тут же забув про нього. По-перше, тому, що в присутності сонячних зайчиків взагалі вмиль забувалося все неприємне й тривожне — така вже була особливість цих дивних казкових створінь! А по-друге, тому, що тітонька Тася запросила його до столу, де лежала ціла гора найрізноманітніших квітів, які так привабливо й смачно пахли. У голодного Веснянки навіть голова запаморочилася від цих пахошів.

Та хлопцеві не вдалося натішитися ними. У всіх на очах плащ, який лежав у кутку, раптом заворушився, почав підніматися, і за хвилину в жасминовому будиночку, впираючись головою у стелю, стояв пан Морок.

— Ха-ха-ха! — лунко, ніби з глибокої криниці, загук його жажливий сміх. — Ну, тепер держіться! Настав кінець нашій нещасній Країні Сонячних Зайчиків! — І з цими словами пан Морок спокійно, не кваплячись, вийшов із жасминової хатинки.

Веснянка закам'янів від несподіванки. Та й сонячні зайчики, хоч і знали, що пан Морок повинен з'явитися, аж спершу розгубилися. Коли вони вибігли з хатки, то побачили, що пан Морок крокує до Палацу Чарівних Казок. Його темна постать різко й незвично виділялася на тлі квітучої сонячної країни. І там, куди лягала його чорна тінь, враз в'яли і гинули квіти. Правда, коли він проходив далі, вони знову оживали й розквітали, та все одно на це страшно було дивитись...

Жителі Палацу Чарівних Казок, нічого не підозрюючи, робили свої справи. Все було тихо і мирно.

І раптом почали робитися незвичайні речі. Аладдін, який щойно старанно чистив зубним порошком свою чарівну лампу, несподівано плюнув на неї, кинув на підлогу й почав топтати ногами, вигукуючи: "Старе барахло! Куплю краще електричний ліхтарик!"

Старик Хоттабич нашвидкуруч змайстрував із підтяжок та рогача величезну рогатку і, сховавшись під столом, почав стріляти звідтіля у старих добрих фей, що гаптували диванні подушечки. Ще й примовляв після кожного пострілу: "Бац! І нет старушки!.. Бац! І нет старушки!.."

Буратіно підійшов до Іллі Муромця і щосили вдарив його золотим ключиком по лобі. А Ілля Муромець, який міг одним пальцем стерти Буратіно на порошок, раптом заплакав і, розвозячи сльози по бородатому обличчі, тоненьким голосом заскиглив: "Чого ти б'єшся? От я скажу мамі!" — зовсім як маленький хлопчик, котрого ображають.

Баба з "Казки про рибалку та рибку", перекинувши своє розбите корито, почала ганятися за Котом у Чоботях, намагаючись наступити йому на хвіст. Причому вона пустотливо реготала і скрикувала: "Ой, як гарно! Ой, як весело! Ой, як гарно! Ой, як

весело!"

А старий рибалка з тої ж казки занурив голову в акваріум, пускав бульки і намагався ротом піймати золоту рибку, яка не знала, куди тікати.

Барон Мюнхаузен пхнув капітана Врунгеля в озеро, і той заверещав не своїм голосом: "Рятуйте! Я не вмію плавати! Тону-у! Потопаю! Ой!" — хоча стояв на мілкому, по коліна у воді.

Загалом зчинився неймовірний гармидер. Ти сам уже, певно, здогадався, що це були каверзи пана Морока. Він хотів посіяти паніку в Палаці Чарівних Казок. І невідомо, що б іще сталося, якби вчасно не наспіли сонячні зайчики. Тільки-но сонячні зайчики з'явилися в палаці, всі неподобства, викликані паном Мороком, одразу припинилися. Бо ж відомо, що в присутності сонячних зайчиків забувається все погане, зле й вороже.

Аладдін у відчаї схопився за голову і негайно почав лагодити свою поламану чарівну лампу. Старик Хоттабич на колінах просив пробачення в старих добрих фей за свої хлопчачі витівки. Буратіно зі сльозами на очах вибачався перед Іллею Муромцем. Баба ледь не згоріла від сорому, згадавши свою легковажну біганину за Котом у Чоботях і свої пустотливі вигуки. Старий рибалка мало не захлинувся в акваріумі від ніяковості. А Барон Мюнхаузен розчулено шморгав носом, допомагаючи капітану Врунгелю викручувати мокрі штани.

І всі дуже захвилювалися, коли довідались, що в Країну Сонячних Зайчиків перебрався пан Морок.

У Палаці Чарівних Казок негайно було оголошено воєнний стан. Казкові діти тимчасово евакуювались у Вежу Сміху. Немічні, старі чарівниці теж. Усі інші приготувалися до бою.

Тим часом пан Морок уже пробрався в підземелля. Там, у темряві, він почував себе як дома! Під похмурим склепінням підземелля раз у раз чувся його голос: "Здоров, чортяко!.. Привіт, відьмахо!.. Моє поважаннячко, дорогенькі людоді!.." Він вітав в'язнів: чортів, людодів, відьом — і випускав їх із темниці. З дикими криками весь цей диявольський рід виривався на волю і шаленів, радіючи визволенню. Втекти з Країни Сонячних Зайчиків вони не могли доти, поки не буде розбите чарівне дзеркало. Тому вони тут же на місці почали виробляти різне казна-що. Вони обертали прекрасні запашні троянди на бридких мокрих жаб; березку, дикий виноград та інші виткі рослини — на жахливих зміїв, а рожі й соняшники — на огидних страшних крокодилів.

І незабаром уся країна просто кишіла різним гаддям.

Мало того — людоді, чорти та відьми кинулися в Долину Щасливих Сновидінь і почали топтати й знищувати щасливі сни. І дітям в усьому світі стало раптом снитися щось жахливе й незрозуміле. Діти прокидалися й плакали від страху.

Треба було негайно припинити ці неподобства. І всі мешканці Палацу Чарівних Казок кинулися в бій. Але як їм важко було боротися з тими злими силами! Бо коли раніше, в казках, можна було спокійнісінько драконам та Зміям Гориничам рубати голови, людодів скидати в провалля, злих царів по самі вуха заганяти в землю, то тут

ні в якому разі цього не можна було робити. Тому що всі ці чорти, відьми, людоді, дракони, злі чаклуни та чаклунки були єдиними, так би мовити, музейними екземплярами, спеціально залишеними для казок. Якщо їх знищити — діти всього світу назавжди були б позбавлені можливості бачити їх у казках. А може, і взагалі зникли б усі казки, бо ж у кожній казці є якесь зло, з котрим бореться добрий герой. Отже, вбивати і знищувати злу силу категорично заборонялося.

Дозволялося тільки ловити, зв'язувати і кидати назад у підземелля.

Ох, і нелегка ж то була робота! Вона вимагала розуму, терпіння, неабиякої спритності і справжнього казкового таланту.

Усі казкові герої розділилися на загони: Котигорошко командував загonom, що боровся проти семиголових драконів та зміїв; наймит Балда керував боротьбою з чортами; Кіт у Чоботях вів наступ на людодів; Старик Хоттабич та Аладдін боролися проти лихих східних джинів; Іванко-дурник повів війська на Бабу Ягу, злу Варвару та інших лихих жінок...

Почався жорстокий бій. Пішли в хід чарівні палички, чарівні лампи, чарівні персні, чарівні сопілки, зачаровані мечі — весь казковий арсенал. Сухопутні війська підтримувала з повітря авіація (килими-само-льоти, жар-птиці, горбоконики), яка до того ж ще й вела боротьбу з авіацією ворога, що була представлена відьмацькими мітлами, баби-ягинськими ступами та крилатими драконами. Бій точився на суші, на воді й у повітрі.

Але, звичайно, без допомоги сонячних зайчиків навряд чи перемогли б казкові герої всю цю погань.

Сонячні зайчики засліплювали драконів та зміїв, і лише завдяки цьому Котигорошко зі своїм військом скрутив їх в баранячий ріг і кинув знову до в'язниці.

Вони допомагали Аладдіну та Старика Хоттабичу загнати східних джинів у пляшки з-під нарзану, лимонаду та кефіру.

Сонячні зайчики підказали Іванкові-дурнику, як ліпше впоратися з Бабою Ягою — запхнути її в ступу і прикрити зверху кришкою.

Загалом усюди і завжди сонячні зайчики допомагали у найвирішальніший момент.

У самому розпалі бою Веснянка, який, зрозуміло, взяти участі в боротьбі не міг, раптом згадав про пана Морока і захвилювався. Куди подівся цей лиходій? Чи пощастило йому звільнити Троля? І чому всі забули про нього, найголовнішого ворога?

Та кругом була така катавасія, що годі було й думати нагадати комусь про це. І Веснянка вирішив сам усе розвідати. Обережно, ховаючись за кущі, щоб ненароком не наскочити на якогось злого чаклуна і не бути перетвореним на пацюка, жабу чи крокодила, Веснянка почав пробиратися до входу в підземелля.

Спустившись униз, він став і прислухався. Звідкись здалеку, з глибини довжелезного темного коридору, лунали чийсь одчайдушні страшні крики та прокльони.

Веснянка не наважився йти далі. Він стільки вже натерпівся од пана Морока, що йому зовсім не хотілося знову зустрічатися з ним у цьому жахливому підземеллі. Так

нічого й не визнавши, хлопець піднявся нагору. Бій уже закінчився. По країні мирно походжали добрі чарівники з чарівними паличками в руках і чаклували — жаб, зміїв та крокодилів знову перетворювали на троянди, березки, соняшники і таке інше. До входу в підземелля йшов Котигорошко, несучи під пахвою останнього дракона, зв'язаного, безпомічного і жалюгідного.

— Дядю Котигорошко, — кинувся до нього Веснянка, — там, у підземеллі, пан Морок. Ви всі про нього зовсім забули. Він там кричить і страшенно лається. Мабуть, уже випустив Троля. Ой, що буде!

— Чого хвилюєшся? — усміхнувся Котигорошко. — Сонячні зайчики, брате, не такі, щоб забути найголовніше. Ану ходімо глянемо!

— Що ви?!

— Не бійся, синку! От побачиш, нічого страшного вже нема.

Веснянка несміливо глянув на Котигорошка. Але той мав такий молодецький вигляд, що боятися іти з ним будь-куди було б просто смішно.

І Веснянка одважився.

По дорозі Котигорошко кинув зв'язаного дракона у камеру, замкнув її на великий висячий замок (ясна річ, то був чарівний замок, який жодна зла сила відчинити не могла!), і вони пішли довгим підземним коридором. Дорогу їм освітлювали світлячки, що сиділи рядочками на стелі коридору, — ну точнісінько тобі електричні лампочки.

З півтемряви, крізь ґрати камер, позирали страшні морди відьом, чортів та людодів. Вони блискали очима, люто гарчали і гризли зубами ґрати. Здавалося, от-от знову вирвуться на волю. Та це тільки здавалося. Ґрати на камерах були чарівні, й чорти та відьми могли тільки мріяти звідти вирватися.

В одній з камер на полицях, як у крамниці, стояли пляшки. То були пляшки з лютими східними джинами. На кожній пляшці була наклеєна етикетка, де писалося, як звуть цього джина, з якої він казки і які капості вміє робити. Це для того, щоб сонячним зайчикам легше було потім вибирати, коли вони носитимуть джинів у казки. Крізь скло пляшок було видно, як там корчилися та скаженіли джини.

В іншій камері на підлозі стояла велика ступа, прикрита кришкою. Ступа весь час підстрибувала, ніби танцювала якийсь танець. У ступі сиділа Баба Яга, нікому тепер не страшна, дурна і сварлива бабушенція.

У третій камері відбувалися зовсім незвичайні речі. Коли Котигорошко з Веснянкою підійшли до неї, там гасав велетенський дикий кабан, намагаючись своїми могутніми іклами розбити товсті ґрати. Потім у них на очах кабан раптом обернувся на маленьку мишку, що хотіла прошмигнути між ґратами.

Але тієї ж миті ґрати перетворилися на густу сталеву сітку. Тоді мишка негайно обернулася на комара, та замість сітки вже було міцне товсте скло, і комар безсило задзижчав, б'ючись об нього. І так без кінця. Ні, про визволення злим героям казок годі було й думати!

Та де ж таки пан Морок? Веснянка з Котигорошком уже пройшли майже все підземелля, а про нього ні слуху ні духу.

І раптом у найдальшому кутку коридору залунав громовий голос, який вигукував неймовірні прокльони й таку брутальну лайку, що Веснянка мимохіть почервонів і затулив вуха. То був голос пана Морока.

Але що трапилося? Чому він так лається?

— Дивись! Дивись! — скрикнув Котигорошко. — Я ж тобі казав!

Веснянка глянув туди, куди показував Котигорошко. В крайній камері за товстими ґратами сидів на підлозі Троль і гірко плакав, витираючи сльози своєю цапиною бородою. А перед камерою стояла якась дивовижна споруда, що нагадувала великий самовар. Веснянка пильно придивлявся, силкуючись побачити пана Морока, голос якого щойно чув. Проте марно.

— Я не бачу його, — нарешті признався розгублений Веснянка.

— І ніколи не побачиш, — сказав Котигорошко. — І взагалі ніхто його тепер ніколи більше не побачить. Він там, у пастці.

Так, це була правда. Хитрий і підступний пан Морок, який вселяв жах у серця всіх і який міг перехитрити й обдурити кого завгодно, попався, як дурне мишеня, в пастку, спеціально побудовану для нього сонячними зайчиками. Пастка ця була заплутаним лабіринтом, звідки неможливо вийти.

Всі ходи лабіринту зроблені з чарівних дзеркал. У лабіринт було пущено всього лише один-єдиний промінчик сонця, але, відбиваючись від дзеркал, він так яскраво освітлював увесь лабіринт, що якби заглянути туди, то можна було б осліпнути.

Жодної темної щілинки, жодної щонайменшої шпарочки, крізь яку міг би проникнути пан Морок, не було в лабіринті.

Пан Морок був приречений вічно кружляти в цьому морі світла, не знаходячи виходу.

Світ звільнився від свого найстрашнішого, найвсесильнішого і найневловимішого ворога.

Важко описати радість, з якою зустріли цю звістку в Країні Сонячних Зайчиків.

У Палаці Чарівних Казок влаштували такий бенкет, якого ще в жодній казці не було. Вино лилося... А втім, ні, пробач, я помилився. Ніякого вина не було. Воно було зовсім не потрібне... І без нього було весело. Замість вина рікою лився сміх. Казкові герої піднімали келихи, повні радісного, щасливого, іскристого сміху. Закушували усмішками і веселими жартами. А танцювали як! Лишенько, як танцювали! Навіть найстарезніші, немічні чарівниці, кинувши своє вишивання, пішли навприсядки, звискуючи і молодецьки вигукуючи: "Дам лиха закаблукам! Закаблукам лиха дам!"

Палац аж хитався від гопака, від метелиці, від камаринської, від лезгинки, мазурки, краков'яка... Ех, та хіба можна перелічити танці, що танцювали того вечора на бенкеті в Палаці Чарівних Казок!.. Просто немає в світі такого танцю, якого б не танцювали.

А Старик Хоттабич, якому, як відомо, була не одна сотня років, утинав такі колінця, що кінець кінцем, підстрибнувши, зачепився штаньми за люстру. Довелося викликати пожежну команду...

Бенкетували цілу ніч, аж до світання, тобто аж поки сонячним зайчикам треба було

поспішати на землю робити свої добрі справи.

Що було потім

Отже, остання лиха чарівна сила на землі щезла. Начальника Канцелярії Нічних Кошмарів, страшного й жорстокого пана Морока, було навіки ув'язнено в підземеллі Палацу Чарівних Казок. І кошмари, якими він керував, залишившись без свого начальника, стали безпомічні й тихо, безслідно зникли.

Ех, як зразу світліше, веселіше й краще стало жити на землі! Куди тільки поділися невдоволені, похмурі обличчя! Всі ходили усміхнені, щасливі. Злих, недобрих людей ніби ніколи й не було. Адже це кошмари навівали їм погані думки...

Навіть хуліганці, оті одчайдушні бандити й убивці, позбавлені підтримки кошмарів, зробилися безсилі. Адже хуліганці нападали тільки на тих, хто їх боявся. А страх цей вселяли в людей кошмари.

І коли руді ластовини, які, звичайно, більше за всіх страждали від хуліганців, раптом перестали їх боятися, хуліганці самі зробилися жалюгідними, нікчемними боягузами. Ластовини легко перемогли їх і вигнали зі своєї країни.

Ластовинія знову стала вільною і незалежною.

За прикладом Ластовинії, всі інші країни, поневолені Хуліганією (а таких країн було чимало), теж почали звільнятися від гніту. І незабаром влада хуліганців, які загарбали мало не півсвіту, всюди була повалена.

Справедлива кара впала на голови мешканців печери "Тридцять три лиха". Сонячні зайчики зруйнували печеру й спалили всі хвороби до одної. Правда, ці диявольські створіння встигли, на жаль, рознести заразу по всій землі. Але до діла взялися людські лікарі й успішно з нею борються. Сонячні зайчики активно їм допомагають. І немає сумніву, що в майбутньому з хворобами буде назавжди покінчено.

Довго думали сонячні зайчики, що робити з Королівством Глупої Ночі. Без пана Морока королівство як темна сила нічого не було варте. Його можна було ліквідувати за одну мить. Але тоді б ніч назавжди зникла, лишився б один суцільний день. Ранок і вечір теж, звичайно, зникли б. А це примушувало задуматися. Чи варто так робити?

По-перше, люди дуже звикли до ночі. Вони звикли вночі спати й бачити щасливі сни. Спати вдень — це зовсім не те...

По-друге, вночі буває дуже гарно. Нащо, наприклад, позбавляти людей радості гуляти місячної ночі десь на березі моря і дивитися, як бігають на воді по місячній доріжці місячні зайчики...

До речі, місячним зайчикам теж довелося б назавжди зникнути. Адже вони бувають лише вночі.

А тихі літні вечори, коли червоне, стомлене сонце поволі котиться за обрій, щедрим золотом заливаючи все навкруг?!

А ранній травневий ранок, коли вперше молоде проміння, купаючись в іскристій росі, пробуджує природу і наповнює пташиним щебетом квітучі сади?!

Ні, шкода всього цього!

Та й самі сонячні зайчики мусили б весь час тоді бути на землі. Отже, сама Країна

Сонячних Зайчиків стала б непотрібна. Довелося б її ліквідувати. А що тоді робити з Долиною Щасливих Сновидінь, із Палацом Чарівних Казок? Виникало безліч складних, ба навіть просто нерозв'язних питань.

І сонячні зайчики після довгого багатоденного обговорення на Великій Сонячній Раді вирішили: Королеву Глупої Ночі ліквідувати, а саму ніч поки що залишити. Так і зробили.

Але в деяких місцях землі, наприклад на Півночі, все-таки виділили дослідні ділянки й організували там так звані "білі ночі", тобто такі ночі, коли видно як удень. Якщо досліді будуть вдалим, можливо, в майбутньому ніч ліквідується зовсім. Та поки що про це говорити рано. Поживемо — побачимо.

Грізне плем'я хмаровиків-громовиків сонячні зайчики теж пощадили. По-перше, тому, що діяли ті не з власної волі, а під впливом пана Морока і кошмарів. По-друге, не таке вже воно, чесно кажучи, й грізне — гримить, блискає, і лиха великого не робить. Навіть навпаки — користь приносить, землю дощем поливає, від чого всі рослини краще, буйніше ростуть. А від царя Грома та від цариці Блискавиці люди легко захищаються за допомогою громовідводів. До того ж сонячні зайчики завжди перемагають хмаровиків-громовиків, і люди люблять дивитися, коли сонячні зайчики на честь своєї перемоги влаштовують райдугу. Це ж дуже красиво!

Ну, а Веснянка? Що сталося з ним?

О, не хвилюйся! З ним усе гаразд.

Погостювавши в Країні Сонячних Зайчиків, досхочу надивившись у Палаці Чарівних Казок різних цікавих казкових вистав та насміявшись у Вежі Сміху, Веснянка повернувся нарешті до своєї рідної Ластовинії, тепер вільної, незалежної і щасливої.

Та це ще не все.

Звичайно казки закінчуються тим, що герой одружується з принцесою, сам стає принцом, королем чи просто багатю людиною, живе в розкошах і нічого не робить. Та ба!

Якби ти знав, як це нудно й нецікаво — бути королем (навіть добрим і хорошим), жити в розкошах і нічого не робити.

Недарма казки закінчуються на цьому, бо далі розповідати нічого — сама тобі нудьга та нісенітниця.

Ні, Веснянка не став багатю людиною, а тим паче королем чи там принцом.

І не одружився, звичайно, — де ти бачив, щоб люди одружувалися в дев'ять років!

Він повернувся до діда Маноцівника в колонію "Притулок маленьких друзів".

Після визволення країни від хуліганців усі батьки, звичайно, забрали своїх дітей і колонія обезлюдніла. Та дід Маноцівник не покинув її. Старий дресирувальник вийшов на пенсію і назавжди залишився жити в колонії. Дві старенькі няні теж.

І коли Веснянка повернувся, він приєднався до них і почали вони жити вчотирьох. Порадившись, вони вирішили перетворити колонію на будинок праці і відпочинку для дітей. Вони побудували в себе Палац Чарівних Казок (майже такий, як у Країні Сонячних Зайчиків). Тут і прекрасна бібліотека, де зібрані всі казки світу, і кінозал, в

якому демонструються казкові фільми, і самодіяльний театр, і відеосалон з кольоровими стереотелевізорами... І Вежу Сміху побудували з кімнатами кривих дзеркал. І Містечко Розваг з веселими каруселями, гойдалками та ігровими атракціонами. Отже нудьгувати тут було просто неможливо. Але весь час тільки розважатися теж нецікаво.

Тому й назвали вони свій будинок не лише будинком відпочинку, а й праці. Сюди приїзять під час канікул діти з усієї Ластовинії та й з інших казкових країн. Тут вони відпочивають, граються, а також працюють. У колонії багато майстерень.

І кожен робить те, що йому до вподоби: хто столярує, хто різні машини конструює, хто на шевця вчиться, хто на слюсаря...

А от Веснянка твердо вирішив, що, коли виросте, стане садівником. Його заповітна мрія — зробити так, щоб у його рідній країні було стільки ж квітів, скільки він бачив там, за чарівним дзеркалом, щоб його країна стала такою ж квітучою й казково прекрасною, як і Країна Сонячних Зайчиків.

І ти знаєш, — здається, Веснянчина мрія здійсниться. Тому що...

Послухай-но краще, що каже дід Маноцівник, його вчитель:

— У цього хлопчинки просто-таки талант. Я не бачив, щоб у кого-небудь так добре приймалися саджанці, так швидко росли, так буйно розцвітали. Він, певно, знає якийсь секрет...

Та дідові, звичайно, невтямки, що у Веснянки є невидимі людському окові помічники.

Коли Веснянка працює в саду, обкопує дерева, прищеплює їх, круг нього весь час миготять сонячні відблиски. Здається, ніби то звичайнісінькі плямки світла, а насправді — то живі сонячні зайчики.

Так, так, давні друзі не забувають Веснянку і допомагають йому весь час — і коли він працює, і коли вчиться, і коли весело грається на дозвіллі...

Та й не тільки Веснянці, а всім-всім добрим людям допомагають сонячні зайчики. Там, де вільний, щасливий труд, де радість і сміх, там завжди є сонячні зайчики. Бо ж вони існують тільки для того, щоб робити життя людей світлим і щасливим.

Може, ти скажеш, що не помічаєш їх?!

О, так то ти, мабуть, забув, що вони дуже скромні.

А все-таки придивись гарненько!

Вони ховаються у твоїй веселій усмішці, у твоїх очах, радісних і щасливих.

І знай, що завжди, коли тобі гарно й весело, коли ти робиш чесну й хорошу справу, — сонячні зайчики поряд з тобою.

Незнайомка з Країни Сонячних Зайчиків

Розділ перший,

в якому ви знайомитеся з Васею, Валерою та їхніми друзями й родичами. А також з учителькою Катериною Степанівною. Валера придумує помсту

Вася Глечик мріяв стати героєм. Але про це не знала жодна жива душа. Не те що в їхньому четвертому "Б", а взагалі у світі.

Бо якби хтось дізнався, сміху було б на всю школу.

Ви ж погляньте тільки на Васю. Щуплявий, маленький. Шийка тоненька, вуха великі, відстовбурчені, ще й окуляри на носі. Ні, на героя Вася не схожий. Аж ніяк.

Валера Костенко, з яким Глечик сидів за однією партою, героєм стати не мріяв. Просто тому, що Валера героєм був. Височенький, стрункий, чорнявий, і в очах шмигляють швидкі бісики, які свідчать про те, що у Валериній голові весь час народжуються відчайдушні сміливі задуми — оббризкати водою дівчат, розбити у туалеті лампочку, закинути портфель товстуна Борі Бородянського на дерево або що. Навіть забіяка й хуліган Ігор Горенко, який лупцював усіх у четвертому "Б", до Валери не чіплявся ніколи. І ябеда Люська Бабенчук ніколи на Валеру не "капала". Бо Валера був, як то кажуть, молоток!

Вася дивився на Валеру із захопленням і щирою заздрістю. А Валера дивився на Васю поблажливо і трошечки зверхньо.

Так, як дивляться у школі всі герої на всіх негероїв.

Правда, від деяких Валериних подвигів Васю трошечки пересмикувало. Наприклад, коли Валера скинув вазон з другого поверху або коли швиргонув у калюжу новеньку кепочку Борі Бородянського.

Але негерої, як ви знаєте, завжди прощають героям їхні хиби. Ну про які хиби можна говорити, коли людина збирається летіти у космос до інших планет! На все життя.

Десь Валера вчитав, що на подорож до якоїсь іншої планети треба дуже багато часу. І тільки внуки, а то й правнуки космонавтів зможуть там приземлитися. Тому є нібито секретна вказівка брати в космос дітей.

Валера твердо вирішив стати одним із перших космонавтів шкільного віку. Вася був приголомшений цим рішенням друга. І, звичайно, теж почав мріяти про космічні польоти.

Дарма що він був слабосилий і хворобливий. Тренування, як відомо, творить чудеса. Цілий тиждень потай під усіх Вася піднімав електричну праску і, цокаючи зубами, обтирався холодним мокрим рушником.

Єдиною перешкодою на шляху до інших планет була, як кажуть дорослі, сімейна проблема.

Вася просто не уявляв собі, що робитимуть, як він полетить у космос, мама, тьотя і сестричка.

Вася дуже любив свою найріднішу у світі маму, і найніжнішу у світі тьотю Зі-ну і найдобрішу у світі сестричку Талочку. І вони його страшенно любили й дуже хвилювалися, коли він затримувався десь хоча б на годину. А що ж казати, як він затримається у космосі на все життя!

Особливо хвилювалася завжди тьотя Зіна.

— Васильочку! — щоразу кидалася вона до нього з таким зойком, наче він приходив не після школи, а після подорожі навколо світу.

ТЬотя Зіна, молодша мамина сестра, була ще не заміжня, своїх дітей не мала і,

може, тому ставилася до племінника з безмежною ніжністю. Вона вважала себе другою Васиною мамою і мала для цього певні підстави. У родинній історії зберігся такий знаменний епізод. Коли Вася тільки народився і тато приїхав забирати їх із лікарні, запальна тьотя Зіна, тоді сімнадцятирічна, схопила немовля на руки і понесла до машини. Молодий лікар-практикант, що саме нагодився, переплутав її з мамою (вони були дуже схожі) і ввічливо спитав: "Ну, як ви себе почуваєте, мамашо?" — "Чудово!" — пирснула тьотя Зіна... І відтоді по праву стала вважати Глечика своїм сином.

Ні, Вася просто не уявляв собі, що станеться, як він полетить у космос, з мамою, тьотею й сестричкою Талочкою.

Але Валері він цього не казав.

Валера завжди сміявся, коли Глечик згадував про маму, тьотю і сестричку. Сам Валера про своїх родичів не згадував ніколи, хоча вони теж хвилювалися, коли Валера десь затримувався. І мама, і тато, і дідусь із бабусею, і братик Андрійко. Вася не раз бачив це на власні очі. Бо вони з Валерою жили в одному будинку, ще й на одній площадці.

Про космічні подорожі вони говорили останнім часом щодня. І по дорозі в школу, і під час перерв, і навіть на уроках.

Валера вже знав, що Вася теж мріє летіти в космос, і не заперечував проти цього. Удвох мріяти було навіть цікавіше. Хоча Васі у тих мріях відводилася роль другорядна, допоміжна. Головним героєм був, як завжди, Валера. От і сьогодні на уроці математики...

— Шкода тільки, що в хокей у ракеті, мабуть, грати не можна буде, — бубонів Валера.

— Ага, — підтакував Вася.

— А то б я свою ключку взяв обов'язково.

— Ага.

— Вона ж у мене така замашна! Краща ключка з усіх ключок району, а то й області.

— Ага...

— Глечик і Костенко! Припиніть розмови! Ви заважаєте класові слухати новий матеріал.

— А футбольний м'яч я все-таки візьму. У футбол на будь-якій планеті можна пограти.

— І місця він багато не займе. Якщо спустити...

— Глечик і Костенко! Вийдіть із класу! Глечик хоч уроки вчить і двійок не має. А ти, Костенко, з двійок не вилазиш.

І розмовляєш на уроках! Не знаю, що ти собі думаєш. Перекажи дідусеві, щоб прийшов до школи. Я мушу з ним серйозно поговорити.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно! Що ви робите?

Це ж знову бідний Валера два дні ходитиме з опухлим червоним вухом. І за штани держатиметься...

Вихованням Валери займався дідусь Павло Харитонович. Тато був дуже зайнятий,

мама теж. І виховання онука взяв на себе дідусь, який щойно вийшов на пенсію і цілими днями "забивав козла" у дворі на дитячому майданчику з такими ж, як і він, пенсіонерами.

Педагогічної освіти Павло Харитонович не мав і у делікатній справі виховання користувався старими дореволюційними методами, якими колись виховував його самого дід Гаврило, учасник першої світової війни.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно!

Ну причому тут двійки, як ідеться про космічну міжпланетну подорож!

На все життя!

Нічого вона не тямить у міжпланетних подорожах, та Катерина Степанівна! Звичайно, їй до тих подорожей байдуже. Бо вона вже стара — двадцять сім років. Ніхто її в космос уже не візьме. Тільки іншим життя псує.

— Ну, я їй зроблю! Я їй влаштую! — зціпивши зуби, процідив Валера, коли вони вийшли в коридор.

І враз в очах у Валери зашмигляли згадувані вже швидкі бісики, які свідчили, що у голові його народжується сміливий, відчайдушний задум.

— Слухай! А знаєш що?! — виставив Валера вперед нижню губу. — Давай підкладемо їй... їжака!

— Якого? — не зрозумів Глечик.

— Живого!

— А де ж його взяти?

— Упіймати! У лісі!.. Я влітку бачив. Як ми по гриби з татом ходили.

— Тю... І коли ж ти збираєшся його ловити?

— Сьогодні! Зразу після уроків. А чого відкладати?

— Сьогодні? — Вася непевно знизав плечима.

— Що — боїшся?

— Та ні... але...

— Мама, сестра, тьотя!

— Та ні... але...

— Ех ти! Вареник! А ще в космос летіти збираєшся!

— Чого ти! Я хіба сказав, що не хочу? Просто подумати спершу треба, зважити...

— А що там думати? Що зважувати? Піти й спіймати! От іще!

Коли Валерою оволодівала якась ідея, переконати його, відмовити було неможливо.

Розділ другий,

в якому ви разом із Глечиком і Валерою помандруєте до лісу. Сварка. Вася спершу йде, потім повертається. Черевик! Де Валера?

Вася й Валера жили у великому місті, на краю нового мікрорайону, який називався Лісовим масивом. І називався не дарма. Бо вулиця, де жили Вася й Валера, впиралася прямо в ліс. Остання зупинка тролейбусного маршруту, який тут закінчувався, була під величезними трьохсотрічними дубами. Вона так і називалася — "Дуби".

І з вікон класу було видно ліс.

Іноді на підвіконня, коли в класі панувала тиша (писали контрольну абощо), сідала сойка або інша лісова пташка.

А білочки стрибали на спортмайданчику і спритно дряпалися вгору по шведській стінці, по жердині й канату, порушуючи дисципліну в класах.

Урок, з якого виставила Васю й Валеру Катерина Степанівна, був останній. І можна було одразу гайнути в ліс. Але в класі лишилися портфелі. Кидати їх напризволяще навіть відчайдушний Валера не наважився. Довелося чекати дзвінка.

Вислухавши ще раз сувору нотацію Катерини Степанівни і нагадування, щоб узавтра прийшов до школи Валерин дідусь, хлопці взяли свої ранці-портфелі й пішли начебто додому.

Але насправді, злодійкувато озирнувшись, вони звернули до лісу.

Скраю ліс навіть не був схожий на справжній ліс. Він більше нагадував міський парк. Заасфальтовані доріжки, лавки, диктові щити з яскравими плакатами: "Ліс — наше багатство!", "Бережи зеленого друга!", "Не розпалюйте вогнищ, не ламайте дерев!".

Настрій у Валери був бадьорий.

— Уявляєш, вона сідає на стілець... вона ж ніколи не дивиться, коли сідає... і раптом — ввавай!.. Ха-ха-ха!.. Уявляєш?! — аж захлинався Валера.

— Уявляю, — кивав Вася.

Він не зовсім поділяв захоплення друга, але показати це не наважувався.

Вони вже проминули оту паркову зону і заглибилися у справжній незайманий ліс. Ні доріжок, ні лавок, ні плакатів. Самі дерева й непролазні кущі.

Вася на всі боки крутив головою.

— Щось я ніде не бачу їжаків...

— А ти думав, як у мультфільмі, — зайшов у ліс, і з-за куща відразу їжак вичалапує. Пошукати треба.

— І довго шукати?

— Може, годину... може, три... а може, й до вечора.

Вася зітхнув.

Валера хихикнув.

— Що? Уже жижки трусяться?

— Просто я Талочці обіцяв у кіно сьогодні з нею сходити.

— Нічого-нічого. Почекає твоя Талочка. — Вася ще раз зітхнув.

А Валера знову хихикнув.

— Дивись краще під ноги. У лісі бувають так звані "вовчі ями". Щоб вовків ловити. Провалишся — рік сидітимеш, ніхто не знайде.

— Не вигадуй! Нема в цьому лісі вовків.

— Нема! Ха-ха-ха! От чудило! А пуделя Артемона хто з'їв?

— Якого Артемона?

— Ну Шляповатого, директора "Гастроному", що у сто п'ятнадцятій квартирі живе.

— Хто тобі сказав?

— Стас Дедюра з третього "А". Його батьки із Шляповатими дружать.

— Обманюєш!

— От! Цікаво мені тебе обманювати!

Вася недовіжливо глянув на Валеру. Очі у Валери сміялися.

— Що? Уже в животі тенькає?.. До речі, той же Стас казав, що позавчора міліція ліс прочісувала. Втік з тюрми небезпечний злочинець. Але не знайшли. Десь сховався.

Вася озирнувся навколо.

У кущах щось шаруділо...

Потріскували сухі гілочки...

Моторошно все-таки в лісі, коли поруч немає дорослих.

Валера хихикнув.

Вася зрозумів, що Валера просто лякає його, але в животі все-таки тенькало.

Оте лякання було однією з постійних Валериних витівок, які Васі доводилося прощати йому.

І як Валера сам не боїться? Бадьоро крокує у хащі і — хоч би що...

— По-моєму, їжаки люблять узлісся. Я десь навіть читав. А ми вже хтозна-куди зайшли, — сказав Вася.

— Нічого ти не читав. Узлісся люблять не їжаки, а страхополохи. Такі, як ти.

— Ну, чого йти навмання? Давай краще посидимо, подивимось, почекаємо... Ти так гупаєш ногами, так шарудиш гіллям, що всі їжаки давно порозбігалися.

— Скажи краще, що ти згадав про маму, сестричку й тьотю.

— Я згадав про твого діда, який... — Вася багатозначно замовк.

Але Валера його натяк пропустив повз вуха.

— Ну, Глечик, ти й заєць! Ну й боягуз! — сказав він.

— Хай заєць! Хай боягуз! Але далі я не піду! — рішуче спинився Глечик.

Валера зміряв Васю презирливим поглядом:

— Ну й біжи додому! До тьоті, до мами й сестрички! Пігмей! Вареник! Редиска!

Цього вже Вася стерпіти не міг.

— Ах, я — редиска?! То й лови їжака сам!

Вони стояли на галявині біля великого трухлявого пня.

— І зловлю! Дуже ти мені потрібен!

— Ах, не потрібен? То й бувай на цьому здоровий! — Вася крутнувся й бадьорим кроком пішов назад.

Валера, видно, не чекав від Глечика такої рішучості і якусь мить мовчав. Тільки як Вася одійшов уже далеченько, гукнув йому вслід:

— Вареник! Слабак! Ти мені більше не друг!

Ті слова наче батогом шмагнули Глечика, й він побіг. На очі навернулися сльози. Ну чого, чого Валера сьогодні такий! Та чим далі відбігав Глечик од галявини, тим повільніше біг, тим менше був певен, що робить правильно.

Нарешті він спинився, став, прислухався.

У лісі панувала тиша. І пташки чогось не співали, і дятел не стукотів носом по

стовбуру. Навіть листя на деревах не шелестіло. Мертва, німотна тиша.

Не вперше сварився Вася з Валерою. Не вперше кидав Валера йому жорстокі слова: "Васю, ти мені більше не друг!" Але й мирився Валера завжди перший. Підійде, штурхоне Глечика в плече: "Ну, чого надувся, як сич? Теж мені! Ходімо, я щось придумав..." І веде Васю у найдавший куток і шепоче йому на вухо про нові свої вигадки. Глечик Валері був потрібний, просто необхідний. Бо ніхто з хлопців так віддано не дивився на Валеру, ніхто так уважно не слухав, ніхто так не захоплювався героїчними його вчинками. І ніхто не прощав йому стільки, як прощав Глечик...

От і зараз, стоячи один у мовчазному лісі і прислухаючись, чи не біжить за ним Валера, Вася вже не сердився на нього за несправедливі слова. І вже шкодував, що втік од нього, що лишив у лісі самого. Адже так справжні друзі не роблять!..

"І чого він такий? — сам собі говорив Глечик. — І боягуз я, і заєць, і редиска!.. А що — ні?.. Не редиска? Хіба не боюсь... Боюсь!.. Так чого ж тоді? Правду сказав Валера. А я ще й кинув його самого в лісі! Так хто ж я після цього?.."

Думаючи так, Вася не помічав, що вже йде назад. Ноги переступали наче самі собою. Повертався Вася досить довго. Невже він так далеко відбіг?

Але ось уже й галявина з великим трухлявим пнем. Валери на галявині не було.

Де ж він? Невже сам пішов далі?

— Агов! Валеро! — стиха гукнув Вася.

Голосно гукати, коли ти сам у лісі, якось не той... Не гукається.

— Ну, не балуйся! Виходь! Валеро! Де ти? Не ховайся! — Глечик оббіг усі кущі навколо галявини, зазирнув за кожне дерево.

І раптом Глечик завмер.

Серце його зупинилося.

У траві лежав черевик. Розірваний ущент. Наче його роздер зубами ведмідь або вовк.

То був Валерин черевик! У цьому Глечик не сумнівався жодної миті. Оно через увесь носок глибока крива подряпина. Вася добре пам'ятав ту подряпину, що з'явилася після того, як вони пограли у футбол консервною бляшанкою.

Вмить пригадав Валерині слова про "вовчі ями" і про вовків, що з'їли шляповатинського пуделя Артемона.

Це було так страшно, наче він побачив не черевик, а самого Валеру, розтерзаного вовками.

І тут...

На галявину без жодного звуку, нечутно, як мара... виїхав тролейбус — старий, облуплений, іржавий, з вибитими вікнами.

Вася завмер. У грудях похололо.

Тролейбус був порожній — жодного пасажир. А головне, там, де мав сидіти водій, теж не було нікого. Тролейбус зупинився. Іржаві двері із тихим скреготом розчинилися, і з тролейбуса вискочила чорна як сажа кицька з жовтими очима. За нею виповз чорний вуж і зник у траві. Кицька глянула на Васю, нявкнула і, припадаючи на

передню лапу, пішла за дерева. Двері зачинилися, тролейбус рушив і за мить зник у лісі.

Вася навіть не встиг подумати, як же тролейбус міг проїхати через хащі і як він узагалі їхав лісом без дротів, коли раптом за деревами почулися голоси.

Не тямлячи себе від страху, Вася кинувся у кущі.

Розділ третій,

в якому Вася знайомиться із загадковими іноземцями

Спершу він їх почув, а вже потім побачив. Голоси були різкі й роздратовані.

— Тільки ж глядіть — обережно! Бо я вас знаю — одразу почнете свої витівки з вогнем і все зіпсуєте, — говорив тонкий жіночий голос.

— А ви мені не вказуйте! Я й сам знаю, як треба діяти. Сам! Ху! — заперечив густий чоловічий бас.

— От я скажу, скажу шефові, що ви порушуєте інструкцію!

— Та цитьте вже! Цитьте! Просто неможливо працювати. Ху!

На галявину вийшли двоє — чоловік і жінка. Він у лискучому чорному костюмі, вона у квітчастому платті. Він рудий, рум'яний, з червоним носом; вона чорнява, худорлява, з носом довгим і трішечки гачкуватим. Звичайнісінькі собі громадяни. Ну, може, не дуже симпатичні. Бо роздратовані. Чоловік тримав у руці складену вчетверо карту. Водив по ній пальцем і казав:

— Та-ак!.. Згідно з агентурними даними вона мусить бути десь тут, у квадраті Б-7.

Жінка повела носом, втягнула повітря і застережно підняла вгору вказівний палець:

— Тсс!.. Чую людський дух!.. Одну хвилинку. — І, приношуючись, пішла прямо до куща, за яким ховався Вася Глечик.

Вася завмер.

Жінка розсунула гілки і наче проштрикнула Васю колючими, сіро-зеленими, з чорними крапками зіниць очима.

— О! Ти хто?

— Ва-Ва-Вася, — пролепетав Глечик.

— А-а, правильно! — сказала вона, наче впізнала його. Обернулася на чоловіка і щось прошепотіла йому на вухо.

— Так. Правильно! Згоден! — кивнув той.

— А... ви хто... пробачте? — наважився спитати Глечик.

— Ми? — перепитала жінка й посміхнулася до чоловіка.

— Ху! — хукнув той убік, і — чи то Васі здалося, чи й справді — листя там, куди хукнув чоловік, вмить зів'яло й скрутилося.

— Ми, Васю, іноземці, — знов усміхнулася жінка.

— Туристи! — кивнув чоловік.

"Шпигуни!" — похолов Вася і, переборюючи дріж у голосі, спитав:

— А... з якої країни?

Чоловік і жінка перезирнулися, чоловік хукнув і сказав:

— З... з Ландії.

— Є така квітуча країна — Ландія, — пояснила жінка. — Не знаєш?

— Не знаю, — признався Вася. — Шотландію... Голландію... Гренландію знаю, а просто Ландію — ні.

— Бо ще малий. Географії по-справжньому не вчив. Ху! — знову хукнув чоловік.

— Дуже гарна країна, — сказала жінка. — Все в ній є. Буквально все. І все іноземне, імпордне. Як виростеш, приїжджай.

"Що робити? — гарячково думав Глечик. — Як же їх затримати? Як гукнути міліціонера? Де ж це Валера? Куди він подівся? Що з ним сталося? Він би зразу щось придумав. А я... Який же я справді вареник! Редиска!.. Ну що робити?"

Чоловік і жінка раптом замовкли, прислухалися. Чоловік навіть долоню до вуха приставив. І, наче прочитавши Васині думки, суворо глянув на нього і сказав:

— Сиди тихо! Нікуди звідси не рипайся. Якщо не хочеш неприємностей. Ху!

— У нас руки довгі! — погрозово підняла палець жінка. — Підеш тоді, як почувеш пронизливий свист. Зрозумів?

Глечику нічого не залишалось, як тільки кивнути.

А підозрілі іноземці швидко пішли у хаші. Жінка йдучи припадала на праву ногу.

Дивлячись на неї, Вася чогось згадав Люську Бабенчук. Тижнів зо два тому її поклали в лікарню: щось у неї трапилося з ногою. Катерина Степанівна вже кілька разів казала, що Бабенчук треба провідати. Але поки що ніхто так і не зголосився. Усі знаходили причини, щоб відмовитися: той сам до лікаря з мамою мусив іти, в того басейн, а в іншого фігурне катання — завантажені зараз діти. Однак причина була серйозніша. Нещодавно клас оголосив Люсьці бойкот — за те, що вона ябеда і на всіх "капає".

І хоч Вася теж відмовився, у глибині душі він жалів хвору Люську. Він сам лежав колись у лікарні і знав, як це невесело.

Але то була одна лише мить — ота згадка про ябеду Люську Бабенчук.

Наступної миті Вася вже забув про Люську. Гіркі думи про кепське становище, в яке він потрапив, охопили хлопця.

"Ну от! Догралися! І Валера десь зник. І я сам у якусь халепу втрапив! Що ж тепер буде? — з відчаєм думав Глечик. — А дома вже, мабуть, хвилюються... І мама, і сестра, і тьотя... А головне — що з Валерою?..".

Він мало не плакав.

Розділ четвертий,

в якому з'являється Незнайомка. Дзеркальце

І раптом Вася почув шелест. Він обернувся. Перед ним стояла незнайомка. Біле пишне волосся. Чорна маска на обличчі. Довга, аж до п'ят, вся у золотистому мереживі, блакитна сукня. Незнайомка нагадувала таємничу казкову фею.

Вона приклала палець до губ і змовницьки прошепотіла:

— Мовчи!..

Але сказано це було веселим тоном: так говорять, коли граються.

Зовсім мовчати вражений Глечик, звичайно, не міг.

— Ви хто? — пошепки спитав він.

— Незнайомка, — теж прошепотіла вона, усміхаючись.

— Як це — Незнайомка? — здивувався Вася.

— А отак. Хто такі незнайомці? Ті, кого ми не знаємо. Ти мене не знаєш, отже, я для тебе Незнайомка... А ти хто?

— Ну тоді я теж незнайомець, — гмикнув Вася. — Незнайомець Вася Глечик з четвертого "Б" класу.

— А що ж ти тут робиш, незнайомець Вася Глечик з четвертого "Б"? — тихо засміялася вона.

— Сиджу...

— Отак прийшов сам у ліс, заліз у кущі й сидиш?.. Та ще й із портфелем...

— Та ні... Я прийшов не сам... З другом прийшов, з Валерою.

— А де ж він, друг Валера?

— Не знаю, — знизав плечима Вася. — Десь зник... пропав... Несподівано.

— От тобі й маєш! Що ж він тебе кинув, чи що? Отакі-то друзі!

— Кинув? Валера?

— Ну... може, злякався?.. Все-таки ліс...

— Валера? Злякався? Та ви що?! Та це такий хлопець!.. Він нічого в світі не боїться. Навіть директора Ярослава Івановича. "Злякався"!.. У нас у класі всі вареники порівняно з ним. — Вася зітхнув. — І я... теж...

— То де ж він дівся, цей герой?

— Не знаю, — Вася знову зітхнув. — Чесно кажучи, я так хвилююся... Черевик подертий у траві знайшов. Здається, його... Валерин. А тут ще...

— Що?..

Вася на мить завагався — казати чи ні?

Незнайомка одразу сподобалася йому, припала до душі. І голос у неї був добрий, лагідний. І пахло від неї ніжними, приємними парфумами. А Вася любив гарні пахощі: і мама, і тьотя Зіна, і навіть сестричка Талочка завжди вживали гарні парфуми... І взагалі, хто його зна, чого хтось одразу подобається, а хтось ні. От ті двоє йому відразу не сподобалися, а Незнайомка сподобалась.

І Вася прошепотів:

— Будьте обережні! Тут якісь підозрілі іноземці вештаються. По-моєму, шпигуни. Когось шукають.

— Іноземці, кажеш...

— З якоїсь Ландії. Дуже несимпатичні...

Незнайомка одразу посерйознішала, прислухалася.

— Ідуть... — прошепотіла вона. — Вже не встигну... Добре, що я тебе зустріла. Слухай, от тобі дзеркальце, — в руках її блиснуло маленьке кругленьке люстерко. — Сховай його швидше!.. І збережи. Воно ще стане тобі в пригоді. І сам ховайся.

Вона взяла маленький флакончик, що висів у неї на шиї на довгому тоненькому

срібному ланцюжку, і пшикнула на Васю парфумами:

— Це щоб вони тебе не почули, не знайшли. Щоб забули про тебе. Ховайся! Швидше!

Вася схопив дзеркальце, сунув за пазуху і поповзом переховався мерщій під інший кущ.

І саме вчасно.

На галявину вибігли захекані "іноземці".

Побачивши Незнайомку, вони спинились мов укопані, презирнулися, і Глечик почув, як "іноземка" тихо сказала "іноземцеві":

— Вона!.. Тільки ж — обережно!

— Обережно! Аякже! Ху!.. — І на обличчі "іноземця" враз розцвіла улеслива привітна усмішка.

"Іноземка" теж заусміхалася так, наче побачила найближчу подругу.

І отак, усміхаючись, вони рушили до Незнайомки.

— Добрий день! Добрий день! Здрастуйте! Здрастуйте! — розставивши руки, мов для обіймів, сказала "іноземка".

— Палкий, тобто гарячий привіт! Ху! — прикриваючи долонею рота, сказав "іноземець".

— Здрастуйте! Добрий день! — усміхнулася Незнайомка.

— Що? Гуляєте? Дихаєте свіжим повітрям? — лагідно спитала "іноземка".

— Чи, може, грибочки збираєте? Ху! — знову прикрив долонею рота "іноземець".

— Гуляю, дихаю свіжим повітрям... А може, й грибочки збираю... Мухомори! — весело засміялася Незнайомка.

"Іноземці" презирнулися, — видно, не знали, що питати далі. І тут раптом "іноземка" зойкнула й схопилася рукою за око:

— Ой! Щось в око попало!.. Ой! Ой!

— Давайте я подивлюсь, — сказала Незнайомка.

— Ні-ні! Я сама! Дайте тільки дзеркальце! А то я своє вдома залишила.

— На жаль, нема в мене дзеркальця, — розвела руками Незнайомка. — Теж удома залишила.

— Як?! — вмить забувши про око, опустила руку "іноземка". — Як залишили?!

— А отак! Як і ви! — усміхнулася Незнайомка.

— Не жартуйте! Щоб така гарна жінка та не мала дзеркальця! Щоб залишила вдома! Не може бути! Ху! — Рота рукою "іноземець" уже не прикривав.

— Уявіть собі! Забула! У ванній, на поличці.

— У ванній? На поличці? Це ж треба! — іронічно мовила "іноземка".

— Неправда! Ху! — "іноземець" так хукнув, що з сусіднього дерева посипався на землю справжній дощ зів'ялого листя.

Незнайомка нічого сказати не встигла, бо в цю мить на галявину вибіг височенний, худий вусатий чолов'яга у спортивному костюмі.

— Вибачайте! Запізнився... Безсмертний!.. Безсмертний! — Він по черзі потиснув

руки "іноземцям" і з розгону сунув руку Незнайомці. — Безсмертний!

— Дуже приємно! — усміхнулася Незнайомка.

— Тьху! — схаменувся чоловігя і обернувся до "іноземців". — Ну, як тут у вас?

— Ніжк, — скривилася "іноземка". — Каже, що нема.

— Як це — нема? — здивувався Безсмертний. — Агентурні дані точні. Було!

— От-от! Агентурні дані є, а його нема. Ху! — хукнув "іноземець".

— Кумедні ви якісь! — засміялася Незнайомка.

— Це не ми, а ви кумедні. Дайте, будь ласка, дзеркальце! — верескнула "іноземка".

— Ви ж бачите — діватись вам нікуди. Ху! — хукнув "іноземець".

— Ви ж, мабуть, здогадуєтесь, з ким маєте справу... — вкрадливо сказав Безсмертний.

— Здогадуюсь, — кивнула Незнайомка. — Але дзеркальця в мене нема. Шукайте, якщо не вірите.

"Іноземці" і Безсмертний презирнулися. А Вася лежав у кущах і тремтів, дрібно цокаючи зубами. От зараз вони згадають про нього, кинуться шукати і...

Але вони чомусь не згадували. Мабуть, парфуми незнайомки таки діяли.

— Сказано, що робити обшук не можна, — стишивши голос, мовила "іноземка". — Небезпечно!

— Так. Треба, щоб добровільно. Ху! — хукнув "іноземець".

— Тоді доведеться транспортувати. Хай сам вирішує, — сказав Безсмертний.

— Доведеться, — погодилася "іноземка".

— Ху! — кивнув головою "іноземець".

І тут на галявину виїхав тролейбус. Той самий, без водія й пасажирів. Розчинилися двері.

— Заходьте! — сказав Безсмертний.

— Будь ласка! — усміхнулася й знизала плечима Незнайомка.

Притримуючи руками поли свого довгого блакитного плаття, вона перша зайшла у тролейбус. За нею зайшли "іноземці", потім Безсмертний.

Але двері тролейбуса не зачинилися. З трави несподівано виповз чорний вуж і заліз у тролейбус. Потім з-за дерев вийшла чорна кицька з жовтими очима, кульгаючи, підійшла до дверей і одним м'яким стрибком скочила всередину.

Лише тоді двері зачинилися і тролейбус рушив.

Розділ п'ятий,

в якому з'являється Терентій

"О! А де ж їхній обіцяний свист? Чого ж вони не засвистіли? — несподівано згадав Глечик, коли тролейбус поїхав. — Що ж я до ночі під кущами тут сидітиму?.. І все через оте дзеркальце..."

Вася витяг його з-за пазухи, покрутив у руках. Звичайнісіньке маленьке пласкеньке дзеркальце, яке жінки носять у сумочках. І в мамі таке є, і в тьоті Зіни, і навіть у сестрички Талочки.

Крізь листя на дзеркальце впав сонячний промінь, щось блиснуло... І раптом...

Раптом перед Васею з'явився сонячний зайчик. Не просто собі світла плямка, а справжній зайчик — з вушками, з лапками, з хвостиком, із жвавими оченятами і з вусиками із сонячних промінців.

— Ой! — вражено вигукнув Глечик. — Що це?

— Не "що", а "хто", — озвався сонячний зайчик. — Терентій!

— Хто? — розгубився Вася.

— Терентій — так мене звать. Терентій з Країни Сонячних Зайчиків.

— Що? Хіба є така країна?

— А ти хіба не знаєш? Є, звичайно. Це країна, куди літаються всі сонячні зайчики, коли сонце сідає або заходить за хмари.

— А... а ти з'явився тому, що... що я покрутив у руках дзеркальце? Так?!

— Так. Адже сонячних зайчиків без дзеркальця не буває. А це ще й не просте дзеркальце, а чарівне.

— Чарівне? — здивувався Глечик.

— Авжеж. Тому за ним і полює вража сила.

— Вража сила? Яка вража сила?

— Ну, ти ж їх бачив щойно.

— Хто? Оті "іноземці"? З Ландії?

— "Іноземці"! Баба Яга, Змій Горинич і Коцій Безсмертний. Тільки країна їхня не Ландія, а Зландія. Володар Зландії, шеф вражої сили пан Морок. Колись він був Начальником Канцелярії Нічних Кошмарів, першим радником при дворі Королеви Глупої Ночі. Сонячні зайчики перемогли те королівство і Королеву Глупої Ночі ліквідували, а пана Морока засудили були на довічне ув'язнення у підземеллі Палацу Чарівних Казок, пустивши його у заплутаний лабіринт із чарівних дзеркал. Та, коли будували той лабіринт, один з будівельників був недбалий, поставив одне чарівне дзеркало з тріщиною. І пан Морок примудрився втекти. Він же з темряви і може зменшуватися до мізерних розмірів. Заснувавши свою країну Зландію, він мріє тепер помститися сонячним зайчикам, які роблять людям добро. І розсилає по землі злу вражу силу...

— Ой! — жахнувся раптом Вася. — То, може, вража сила й Валеру мого схопила?

— Може... — розвів лапками Терентій.

— Що ж робити? Терентію! Це ж просто жах! Ніколи не думав, що у житті може таке бути... Це ж Валера, мій друг!.. Його треба рятувати!

— Треба, — погодився Терентій.

— А... як? — безпорадно спитав Вася.

— А чарівне дзеркальце навіщо? Казала ж Незнайомка, що воно у пригоді стане. Думаєш, даремно вона його тобі дала?

— Слухай, Терентію, а хто вона — Незнайомка? Як її звать?

— Ну, вона ж тобі сказала — Незнайомка.

— Так і звать?

— Так і звать. Незнайомка з Країни Сонячних Зайчиків.

— Вона теж із Країни Сонячних Зайчиків?

— Теж.

— Дивно, — сказав Вася. — Така велика тьотя — і з Країни Сонячних Зайчиків...

— У житті багато дивного... — загадково мовив Терентій і поворушив вусами-промінцями.

— То як же все-таки врятувати Валеру? — спитав Вася. — І як чарівне дзеркальце може стати мені в пригоді?

Але відповісти Терентій не встиг. Він раптом почав блякнути. І, вже зникаючи, крикнув:

— Бережи дзеркальце! Сховай...

У лісі посутеніло, сонце зайшло за хмару.

Глечику стало моторошно.

"Куди ж сховати дзеркальце? А то справді... У кишені знайдуть, за пазухою знайдуть, у портфелі... О! Сховаю під обгортку підручника!"

Усі підручники у Васі були в яскравих поліетиленових обгортках. Це тьотя Зіна так привчила Васю, — щоб беріг книжки.

Вася почав перебирати підручники:

— "Українська мова"... Ні!.. "Історія"... Ні!.. "Математика"... О!.. У "Математику" ніхто дивитися не полізе... — Вася підсунув пласкеньке дзеркальце під обгортку і поклав підручник назад у портфель.

І тільки встиг він це зробити, як на галявині знову з'явився тролейбус вражої сили...

Розділ шостий,

в якому Вася вступає у тісний контакт із вражою силою і мало не втрачає чарівне дзеркальце. Бабай

Вася причаївся і завмер у кущах край галявини.

А з тролейбуса тим часом вискочили незвичного вигляду Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Безсмертний. Двері зачинилися, і тролейбус зник за деревами.

— Шукаймо! Ху! — Змій Горинич перший став навкарачки.

— І куди вона його викинула? — знизав плечима Кощій Безсмертний.

— І головне — коли?! Я ж наче очей із неї не зводила! — аж сичала від злості Баба Яга.

Усі троє, повзаючи навкарачках, оглядали галявину, що називається, сантиметр за сантиметром. Вася припишк, навіть дихати перестав.

— Нема! Ху! — сказав Змій Горинич.

— Як у воду впало! — просичала Баба Яга.

— Це ж треба! — почухав потилицю Кощій Безсмертний.

Деякий час вони шукали мовчки.

Потім Кощій Безсмертний сів на траву, задумливо подивився в небо і сказав:

— Сьогодні знову НЛО бачив... Яскраве таке. Фіолетово-жовте. Летіло по небу. Потім зупинилося. Випромінило вертикальний сніп світла на землю. Постояло, потім

розвернулося, швидко полетіло назад і — зникло. Це ж треба!

— Та! — махнув рукою Змій Горинич. — Мабуть, звичайнісінький людський супутник. Або космічний корабель. Ху!

— Наче я не знаю людських супутників. Або космічних кораблів! — ображено сказав Кощій Безсмертний. — НЛО! Нерозпізнаний Летючий Об'єкт! Інопланетяни!

Глечик здригнувся.

Буквально вчора і в їхньому четвертому "Б" відбулася розмова про НЛО та інопланетян.

Стьопа Балабайченко клявся та божився, що сам на власні очі бачив НЛО. Причому розповідав про це точнісінько тими самими словами, як оце зараз Кощій Безсмертний.

І фіолетово-жовте. І летіло, потім зупинилося, випромінило вертикальний сніп світла, постояло і швидко полетіло назад...

Точнісінько так!

Вітя Кулачковський реготав і казав, що все це дурниці, вигадки, ніяких НЛО нема, а є видумляка й брехун Балабайченко.

Ніна Закидон сказала, що брехунами обзивати одне одного неввічливо, але інопланетян, звичайно, не існує.

Леся Попеляста сказала, що взагалі-то інопланетяни можливі, але те, що бачив Балабайченко, навряд чи НЛО.

Валера сказав, що в НЛО та інопланетян він у принципі вірить, але Балабайченко, звичайно, брехун і навряд чи бачив НЛО на власні очі.

Вася промовчав. Він теж сумнівався, що Балабайченко каже правду, але йому було шкода того бідного Балабайченка, на якого всі накинулися.

А тепер і Кощій Безсмертний теж каже про НЛО. Отже, правда...

— Та облиште ви тих інопланетян! — роздратовано сказала Баба Яга. — Шукайте! Бо, от побачите, скажу Шефові! От скажу!

— А що ми робимо? Ну, Бабо! Ху! — сердито глянув на неї Змій Горинич.

— Шукаємо ж! Весь час шукаємо. Але ж нема... — Кощій Безсмертний зітхнув. — А може, його взагалі... не той... не було...

— Що?! — визвірилась Баба Яга. — Ви ставите під сумнів агентурні дані самого Шефа?! Ну, цього я вже приховати не зможу. Мушу доповісти!

— У нього під кожним кущем агенти — темники-таємники. Ху! — озираючись, тихо сказав Змій Горинич. — Де темно, там і таємник.

— Тю! То чого ж ми рачкуємо? У мене вже коліна болять! — скривився Кощій Безсмертний. — Хай та агентура й шукає. Для неї це ж...

— Ні! Мовчати я не буду! — вигукнула Баба Яга. — Шеф усе одно дізнається. Нащо мені неприємності?

— А я хіба що?! Та я ж... навпаки! — намагався виправдатись Кощій Безсмертний. — Де ж логіка? Раз під кожним кущем таємник, значить, вони все бачать, їм же це просто — тьху! — раз плюнути.

— Тсс! — Змій Горинич знову сторожко озирнувся. — Все правильно, але... Ті

таємники, по-перше, ледарі... По-друге, страшенні боягузи. Бояться зі своєї темряви носа вистромити. Тому вони не все можуть. Але — тсс! — тихо! Бо ще почують, образяться. Можуть наробити неприємностей. З ними краще не зв'язуватися.

У цей час Баба Яга підрачкувала під самісінький кущ, де ховався Вася Глечик. Розсунула гілки і...

— Ой! — верескнула вона і так сахнулася, що перекинулася на спину.

— Ху!.. Що таке? Що з вами, Бабо? — перелякано хукнувши, спитав Змій Горинич.

Баба Яга, мов нежива, лежала горілиць із заплющеними очима, схрестивши на грудях руки.

— Що трапилось? — спитав Кошій Безсмертний, завмерши навкарачках, з однією піднятою рукою, як мисливський собака.

— Таємник... Таємник... Наврочили... — не розплющуючи очей, прошепотіла Баба Яга.

— Ну... Ну то й що?.. Ми ж нічого такого... Ми ж... Гей! Друже! Дорогий! Ху! — гукнув Змій Горинич і став підповзати до куща. — Палкий привіт! Гей! Виходь! Друже! Ах, ти ж без темряви не можеш...

Вася завмер, не наслідуючись подати голос.

Нарешті Змій Горинич підповз, розсунув гілки і аж рота роззявив від подиву. Навіть хукнути, як завжди, забув. А тоді став реготати, хапаючись за живіт:

— Га-га-га! Ну, Баба! Ну, Яга! Га-га-га! Який темник?! Який таємник?! Це ж Васька Глечик, про якого ми забули зовсім!.. Га-га-га!

Баба Яга підхопилася як ошпарена і підскочила до куща:

— Ах ти! Ти що тут робиш?!

Вася зацокотів зубами:

— Так ви ж сказали не рипатися... Поки свисту не почую...

— Правильно! Сказали! — засміявся Змій Горинич. — І забули. Ху!

— Це ж треба! — тільки й вимовив, чухаючи потилицю, Кошій Безсмертний.

Баба Яга скреготнула зубами і раптом підняла вгору палець:

— Я знаю, хто дзеркальце знайшов! Він! — тицьнула пальцем на Васю.

Змій Горинич і Кошій Безсмертний презирнулися.

— Знайшов? — пильно глянув на Глечика Змій Горинич.

— Ні-ні! Н-не знаходив! — замотав головою Вася.

— Неправда! — просичала Баба Яга.

— Ти не обманюєш? Кажі чесно! Ху! Бо, як знайдем, пощади не жди! — грізно прогарчав Змій Горинич.

— Не знаходив! Слово честі! — вдарив себе у груди Вася. "Я ж таки не знаходив! Спокійно можу поклястися", — подумав він.

— Не вірю! От не вірю — і все! — тупнула костяною ногою Баба Яга.

"Робити обшук вони не будуть, вони ж тоді казали, що не можна", — згадав Вася і вигукнув:

— Ах, не вірите? То шукайте, шукайте! — Він почав вивертати кишені, висмикнув з-

під ремінця й потрусив сорочку. — Ну, де воно? Де?

Потім розкрив портфель, висипав з нього на землю все — і зошити, і підручники, і щоденник, і пенал.

Він брав по черзі кожен зошит, кожен підручник і трусив над землею. Одним з перших потрусив підручник математики, де лежало дзеркальце. Навіть під обгортку демонстративно зазирнув:

— Ну де? Ну нема ж! Нема! Бачите?.. Нарешті витрусили останній підручник.

— Нема! Ху! Таки нема! — сказав Змій Горинич.

— Нема! — погодився Кощій Безсмертний. — Якби він знайшов, то віддав би. По очах видно. Хлопець чесний...

— І боягуз! — сказав Змій Горинич. — Теж по очах видно.

— Так де ж воно ділось? Де? — не могла заспокоїтися Баба Яга.

І раптом наставила вухо, прислухалася і зблідла:

— Ой! Агент Страху Бабай! Біжить.

— Де? Нічого не чую, — приставив долоню до вуха Змій Горинич.

— І я, — прислухаючись, підтакнув Кощій Безсмертний.

— Не панікуйте, Бабо! Ну вас! Ху! — відмахнувся Змій Горинич.

— І без того гидко, — зітхнув Кощій Безсмертний.

— А я кажу — біжить! Уже близько! Вам слон на вухо наступив, а в мене слух тонкий, музикальний.

— А таки, здається, біжить. Ху!

— Ну, зараз буде! — почухав потилицю Кощій Безсмертний.

Не встигли вони це сказати, як з лісу вибіг невеличкий головатий чоловічок із вирячкуватими сердитими очима. З рота в нього стирчала сигарета, з носа пахкав дим.

— Бачу! Бачу! — закричав він пронизливо. — Нічого не знайшли! Ледарі! Халтурники! Бракороби!.. Ну, кадри! Повиганяю з роботи!

— Бабаю Бабайовичу! — жалібно верескнула Баба Яга. — Я шукала! Голови не підводила! Чесне враже! Клянусь костяною ногою! Клянусь останнім зубом!.. А от вони... точно!.. Про НЛО, про інопланетян балакали... замість того, щоб... Вони — точно!..

— Ну, Бабо! Ху! — З рота Змія Горинича вирвалося полум'я, наче з паяльної лампи.

— А це що за фрукт? — сердито спитав Бабай, побачивши Васю.

— Та! — відмахнулась Баба Яга. — Вася Глечик! З четвертого "Б". Нічого особливого. Тишко й боягуз. Дзеркальця в нього нема. Ми перевіряли.

— Боягуз — це добре! Люблю боягузів, — пахнув димом Бабай. — Але зараз не до нього. Часу нема. Його Темність доручили мені особисто очолити операцію. Дзеркальце треба знайти обов'язково!

— А може... може, Незнайомка викинула його... з вікна тролейбуса, — несподівано сказав Вася. І навіть сам здивувався, що насмівився це сказати. Але надто вже його образили, назвавши боягузом.

— О! Розумно! — метнув на нього погляд Бабай, — Він мені подобається!..

Баба Яга, Змій Горинич, Кощій Безсмертний презирнулися.

— Щось вона таки крутилася біля вікна... Ху! — сказав Змій Горинич.

— Але ж я з неї очей не зводила, — просичала Баба Яга.

— Ті незнайомки — дуже хитрий народ. Усього можна чекати, — сказав Кощій Безсмертний.

— Обдивитися всю трасу! — наказав Бабай. — Негайно! На галявину знову виїхав тролейбус. Вони влізли в нього і вже були рушили, коли Вася схаменувся:

— А я? Ви ж знову не свиснули! Мені можна вже йти звідси?

— Та можна, можна! — роздратовано гукнула Баба Яга, висунувшись з вікна.

— Біжи й не попадайся вже більше! Бо — ху!.. — Змій Горинич так хукнув з вікна, що Васю всього наче вогнем обпало.

— Хтозна!.. Може, й попадеться!.. Може, ще й зустрінемося... — загадково мовив Бабай, блиснувши на Васю своїм страшним поглядом.

Тільки Кощій Безсмертний нічого не сказав, мовчки всміхнувся йому і чогось підморгнув.

Коли тролейбус зник уже за деревами, Глечик з досадою стукнув себе по лобі:

— Чого ж я про Валеру в них не спитав?! Так задурили голову тим дзеркальцем, що я про все на світі забув! От йолоп!

Та було вже пізно.

Розділ сьомий,

в якому Вася приймає перше у житті самостійне сміливе рішення

"Що ж робити? — розгублено думав Глечик, стоячи посеред галявини. — Додому без Валери йти не можна. Як я в очі дивитимусь його батькам, братикові, бабусі, дідусеві Павлу Харитоновичу? Що я їм скажу?.. Треба порадитися з Терентієм! Він же так і не встиг мені нічого сказати..."

Вася витяг із портфеля "Математику", дістав з-під обгортки дзеркальце, підставив під сонячний промінь. І враз на галявині застрибав сонячний зайчик Терентій.

— Терентію! — поправив на носі окуляри Вася. — Так що робити? Як виручити Валеру?

— Треба йти у Зландію, — зітхнув Терентій.

— У Зландію? — скривився Глечик. — У самісіньке пекло? Прямо в руки вражої сили?

— Ага, — кивнув Терентій.

— А якось по-іншому не можна? — з останньою надією перепитав Глечик. Йому раптом згадався пронизливий погляд Бабая і його слова: "Може, й попадеться!"

— Не можна, — знову співчутливо похитав голівкою Терентій.

— І що — я сам мушу йти?

— А хто ж піде? Нікого іншого нема.

— От їй-богу! — тепер уже зітхнув Глечик.

— І Незнайомка ж не комусь, а тобі дала чарівне дзеркальце. Вона на тебе розраховує.

— Розраховує? — Глечик аж здригнувся від несподіваного здогаду. — Авжеж... її теж, мабуть, виручати треба, її теж захопила вража сила... Звичайно...

— Ти не так мене зрозумів. За Незнайомку не хвилюйся. Просто дзеркальце у Зландію може пронести тільки хлопчик, тільки дитина. Дорослий пронести не може. Така вже чарівна властивість дзеркальця.

— А далеко та Зландія?

— Неблизько.

— А ти туди дорогу знаєш?

— Аякже. Ми, сонячні зайчики, по всій землі скачемо, всі шляхи, всі дороги знаємо.

— А як туди добиратися?

— Пішки.

— А чого ж вони у тролейбусі їздять?

— То ж не простий тролейбус, як ти розумієш, а чарівний. Для маскування. Щоб в очі не кидатися. Все-таки сучасний вид транспорту. Якби на мітлі або у ступі — одразу б люди звернули увагу. А так... Правда, в них є й реактивна ступа, і мітла на транзисторах, і чарівні крила всіх розмірів, і багато іншого казкового транспорту. Та всім тим вони користуються тільки вночі, коли люди сплять. А вдень вони їздять на чарівному тролейбусі.

— А пішки туди скільки ходу? — спитав Вася.

— Як швидко йти, ніде не зупинятися і як у дорозі нічого не трапиться, до смерку дістанемось. Бо, як сонце сяде, я мушу зникнути.

— А ще треба час, щоб виручити і назад повернутися... Отже, дома я сьогодні не ночуватиму, — Глечик почухав потилицю. — Хвилювань скільки буде! Жах!.. Що вони там подумують? І мама, і сестра, і тьотя...

— Ну дивись... Справа твоя... Можеш і не йти, — розвів лапками Терентій.

— Ага! Пропадай, значить, Валера!.. А я чарівним дзеркальцем спокійнісінько на балкон Лесі Попелястій зайчики пускатиму?..

— Так що ж ти хочеш? — глянув на нього Терентій. Глечик не відповів.

Ех, як важко вперше в житті приймати самостійне сміливе рішення!

Страшно — аж серце мерзне і ноги тремтять!

Та куди дінешся?

"Вибачте, любі мої! І мама, і сестра, і тьотя! — подумки звернувся до них Вася. — Знаю, що завдаю вам прикрощів, але виходу в мене нема. Не вам, а Валері загрожує небезпека. Його виручати треба. Мушу йти!"

І, вже остаточно зважившись, сказав Терентію:

— Ходімо!

— Молодець! — сказав Терентій. — Вперед! І весело застрибав по галявині.

А Вася пішов за ним.

І сама собою народилася в його душі пісня. Пісня завжди виручає у скрутних випадках. Коли співаєш, легше йти назустріч небезпеці. Це всі знають! Герої у фільмах і у театральних виставах завжди співають, коли йдуть на подвиг.

І Глечик заспівав:

Захопила, полонила

Мого друга вража сила.

Друг потрапив у біду.

Але я,

але я,

але я

Його знайду!

Я всю землю обійду,

На край світу я піду, —

Та Валеру,

та Валеру

Я знайду,

знайду,

знайду!

Глечик зітхнув:

— Хоч і страшно.

Розділ восьмий,

в якому Глечик мандрує у Зландію і по дорозі дещо згадує

Отак, співаючи, бадьоро крокував Глечик лісом. Терентій стрибав попереду, вказуючи шлях.

Вони вийшли на якусь галявину, і Терентій раптом спинився, розпачливо озираючись.

Посеред галявини чорнів великий вигорілий круг — залишки вогнища.

А навколо валялися порожні консервні бляшанки, биті пляшки з-під пепсі-коли та лимонаду, уривки газет, подерті поліетиленові кульки та інше сміття.

Край галявини похилило свою буйну голову поламане деревце горобини.

У Васі стислося серце.

Він згадав інше деревце. Берізку. Вона росла на узліссі неподалік від тролейбусної зупинки. Якось після школи вони: Валера, Ігор Горенко, Вітя Кулачковський, Стьопа Балабайченко і він, Вася, — йшли мимо.

Підійшовши до берізки, Ігор Горенко схопився рукою за гілку, смикнув і зламав її.

Валера, ні слова не кажучи, схопився рукою за другу гілку, теж смикнув і теж зламав.

Ігор Горенко не любив пасти задніх, тож підскочив і зламав ще одну гілку.

— А я цю зламаю! — сказав Валера і зламав.

— А я цю! — вигукнув Ігор.

— А цю ти не зламаєш! — сказав Валера.

— А от і зламаю!..

Вітя Кулачковський і Стьопа Балабайченко нервово хихикали, дивлячись на це дурне змагання. Ігор Горенко був найбільший розбіяка у класі, до всіх ліз битися, і всі

його боялися. Крім Валери.

Глечикові було шкода берізки, і він хотів був сказати хлопцям, щоб не робили цього. Але не встиг. Бо до тролейбусної зупинки підійшла якась тьотя і так гримнула на Ігоря та Валеру, що вони всі вп'ятох дременули геть, аж залопотіло...

І тепер...

— Невже це люди зробили? — вражено мовив Терентій, дивлячись на зламану горобину, на чорний вигорілий круг, на сміття навколо нього.

Васі раптом стало соромно перед сонячним зайчиком за людей.

— То... то вража сила! — несподівано сказав він. Хоча й розумів, що зробили все це звичайнісінькі туристи. Може, навіть старшокласники з їхньої школи, які часто ходили в цей ліс. Терентій нічого не відповів, вони проминули галявину й рушили далі.

Довго ще йшли лісом, аж поки не вийшли на берег річки.

Сонячний зайчик подивився на річку, зітхнув і мовчки похитав головою. Та й було чого і зітхати, і головою хитати. З води стирчали брудні іржаві залізяки. А край берега валялися викинуті хвилями купи мотлоху: подерте взуття, ганчір'я, черепки тощо. Та й сама вода була каламутна, пінява — не вода, а помії. І тієї, з дозволу сказати, води було небагато — текла вона повільно, мляво, застоювалась у брудних калюжах.

Якось водила їхній четвертий "Б" Катерина Степанівна до річки на урок природи. І вже важко сказати, хто перший — чи то Ігор Горенко, чи Валера, чи, може, навіть Боря Бородянський, а то й Стьопа Балабайченко, — але хтось із хлопців перший кинув у річку знайдений на березі старий, напівзотлілий черевик. І почали хлопці кидати в річку все, що тільки під руку попадалося: недогризки яблук, поламані коліщатка, консервні бляшанки... Цікаво ж: бульк! — і нема!.. Бульк! — і нема!..

Як побачила це Катерина Степанівна, як розсердилася:

— Ви що це робите?! Як вам не соромно! Хіба можна кидати в річку різний непотріб? Хіба можна засмічувати річку?! Ми ж із неї воду п'ємо! Вмиваємося, обід варимо! Ви ж собі у борщ та суп брудний черевик не кидаєте? Правда?

Дуже гнівалася Катерина Степанівна, аж зблідла. І ще одного разу говорила вона про річку. Це коли хлопці у туалеті водою чвиркалися. Усі тоді прийшли на урок мокрі як хлющі.

— Коли всі так воду берегти будуть, вода з річок повитікає і річки попересихають. Що тоді робити будемо?

Вася не розумів, чого вчителька так гнівається, чого так хвилюється? Он скільки в річках тієї води! На всіх вистачить!

А оце зараз глянув і жахнувся: таки правда, з такої річки хіба нап'єшся? Отруїтися можна.

— Нам на той берег треба, — сказав Терентій. — Ти плавати вмієш?

— Трохи вмію, — сказав Глечик, — але... Так йому не хотілося лізти у ту багнюку! Сонячний зайчик зрозумів це.

— Пожди, я пошукаю броду.

Забігав туди-сюди, легко ковзаючи по поверхні води, і нарешті загукав:

— Є! Знайшов!

Знявши одяг, з огидою занурюючись у бруднющу воду по пояс, перебрів Вася річку. Уже виходячи на берег, ногу об консервну бляшанку порізав. Глянув — і здалося йому, що це та сама бляшанка з-під салаки в томаті, яку він отоді під час уроку на природі власноручно кинув у річку.

Зітхнув Вася.

Пішли вони далі.

Почалися гори з ущелинами і проваллями, зі стрімкими прямовисними скелями. Дряпаючи руки, збиваючи у кров коліна, дерся Глечик по тих скелях. Але не скаржився. Тільки думав:

"Мені що — звичайні людські труднощі. А от як там Валера? Як його там вража сила катує?.. Хоч би живого-здорового побачити... І ото треба було за їжаком у ліс іти! От біда!.. Сиділи б зараз перед телевизором, передачу цікаву дивилися — мультик, детектив захоплюючий або що..."

Але того, що вже трапилося, назад не повернеш. Це тобі не в шашки грати ("Можна, я не так піду?"). Це — життя!..

Довго й важко долав Глечик скелясті гори.

Та нарешті вони з Терентієм спустилися у долину і підійшли до густого дрімучого лісу.

— Ну от і прийшли. Тепер прямо. Не звертай нікуди. Отам у лісі і лежить Зландія, — сказав сонячний зайчик. — Далі я вже тебе не поведу. Бо тобі треба ховати чарівне дзеркальце, щоб вража сила його відразу не одібрала. Прощай, Васю, до зустрічі! Хай тобі щастить!

— Прощай, Терентію! Спасибі тобі! — зітхнув Глечик. Він сховав дзеркальце під обгортку, і Терентій умить зник. Бо, як ви знаєте, без дзеркальця сонячних зайчиків не буває.

І одразу стало Глечикові й сумно, й моторошно. Одне діло, коли під час небезпеки ти з кимось удвох. Зовсім інше — залишитися на самоті.

Та іншого виходу не було.

Розділ дев'ятий,

в якому дія відбувається вже у Зландії. Валерин портфель. От він який — пан Морок!

Зайшов Глечик у ліс.

І здалося йому, що це той самий ліс. І дерева такі самі, і галявини. Онде навіть великий трухлявий пень, біля якого вони з Валерою розлучилися. Але то, мабуть, тільки здалося.

Вийшов Глечик на велику галявину. Бачить — паркан високий, ворота величезні, а над ними напис кривулястими літерами: "Зландія".

Закалатало Глечикове серце.

Прийшов!

Що ж чекає його за тими ворітьми, за тим парканом?

Поправив Вася окуляри, а за плечима ранець-портфель, в якому лежало під обгорткою "Математики" чарівне дзеркальце. Задумався.

Треба придивитися, розвідати нишком, що і як. Дірку в паркані відшукати. Нема у світі такого паркана, в якому не можна було б десь дошку відхилити, щоб худенький четвертокласник проліз.

Крадеться Вася Глечик попід парканом, придивляється, прислухається.

Тихо за парканом. Жодного звуку. Нема нікого, чи що?

Захопився Вася — трохи у величезну яму для сміття не впав. На самісінькому краєчку спинився.

Дивиться — а серед сміття різного учнівські портфелі валяються. І зверху, просто у Васі під ногами — знайомий до болю портфель. З крокодилем Геною на кришці, з подряпиною під замком, з довгастою масною плямою (у мастило вгнався, коли з гірки з'їжджали!). Валерин!

Сумнівів більше не було!

Тут Валера! Тут, у Зландії!

Як же його знайти? Як визволити?

Думав Вася спершу скочити в яму, взяти Валерин портфель, та потім передумав: а що, як не вибереться звідти?.. Не для того він у Зландію прийшов, щоб у ямі для сміття сидіти. І не портфель, а Валера йому потрібен.

Пішов Глечик далі попід парканом.

І знайшов-таки нарешті дошку, яку можна було відхилити. І відхилив, і проліз.

І от він уже у Зландії.

Великі темні ялиці з волохатими вітами оточили галявину.

А посеред галявини хатки. Одна на курячих ніжках, і на дверях табличка: "Баба Яга. Дзвонити 1 раз". Біля неї реактивна ступа стоїть, і до стіни здоровецька летюча мітла прихилена.

Друга хатка залізна, закіптюжена, з довгою бляшаною трубою, як той самовар. Біля хатки великий щит з вогнегасниками, відрами та іншим протипожежним реманентом. На дверях табличка: "Змій Горинич. Стукати голосніше".

Третя хатка цегляна, з маленькими заґратованими віконцями. Біля неї — шведська стінка, гімнастичний кінь, турнік, гірі, штанга на помості та інший спортінвентар. На стінах яскраві плакати розклеєні: "Фізкультура — запорука безсмертя!", "Хочеш жити вічно — роби зарядку!", "Той, у кого дужі м'язи, неприступний для зарази" і таке інше.

На дверях табличка: "Кошій Безсмертний. Не турбувати!"

І ніде жодної живої душі. Тихо. Порожньо.

"Мабуть, ще дзеркальце на трасі шукають. Треба цим скористатися. Пошукати Валеру. Де він тут у них замкнутий?.. Якщо живий ще..." — і від цієї думки Глечик аж похолов. Та відразу ту думку одігнав: "Живий! Живий! Живий! Не до Валери їм. Раз навіть мене не зачепили, то й Валерою ніколи їм займатися зараз. Дзеркальце шукають".

Скрадаючись, обстежив Глечик усі хатки. Всюди дивився: і у вікна, і під ґанки, і у

ступу навіть зазирнув. Ніде Валериних слідів не виявив.

І раптом... Раптом він почув чийсь голос.

Голос лунав із-під землі.

Вася зіщулився, втягнув голову в плечі, прислухався.

Хтось під землею співав:

Зроблений із темної

Темряви підземної,

Тіла я не маю —

Та всіх перемагаю!

Морок я і, як захочу,

Будь-кого я заморочу,

Заморочу, заморочу,

Як захочу!

Чарівним даром володію,

Всіх підкоряти я вмію.

Мої всевладні чари —

Страшні нічні кошмари.

Ах-ах! Ах-ах!

Усіма керує страх.

Ах-ах! Ах-ах!

Найсильніший в світі страх!

То співав пан Морок.

І хоч Вася тремтів од страху, пан Морок помилявся — не страх найсильніший у світі. Цікавість дужча за страх. І ота всевладна, всемогутня цікавість штовхала Васю вперед, туди, звідки линула пісня.

А пісня линула з низенької погребні, що виднілася за хаткою на курячих ніжках.

Глечик обережно підповз до погребні і зазирнув у вузьке віконце. Спершу він нічого не побачив. Та коли очі звикли до темряви, розгледів величезний підземний склепінчастий зал, посеред якого стояв довгий стіл. На тому столі горіла синім полум'ям маленька свічечка. І у примарному світлі тієї свічечки вирізнялася зловісна постать у чорному плащі з каптуром. Пан Морок сидів за столом на троні з високою спинкою і, перебираючи струни чорної гітари, співав.

Закінчив співати, відклав гітару, взяв зі столу невеличкий прямокутний предмет, підніс до рота і заговорив:

— Алло! Алло! Тринадцятий! Алло! Викликаю тринадцятого! Алло!.. Тьху!.. Знову чарифон заїло!.. От техніка! Казкова називається! Алло! Тринадцятий!..

Та враз під склепінням залу почулося поспішливе, захекане:

— Тринадцятий слухає! Тринадцятий слухає!

— Агент Страху Бабай! Чого мовчите? Чого не доповідаєте? Алло?

— Пробачте, Ваша Темність! Не доповідаю, бо... Нема чого доповідати. Шукаємо з усіх сил. Очі повилазили, але дзеркальця не бачимо ніде.

— Агент Страху Бабай! — вкрадливо сказав пан Морок. — Дорогий мій! Любесенький! Ріднесенький! Вас давно не мучили кошмари?.. Ви забули, що це таке?

— Ваша Темність! Не треба! Благаю! Я все роблю! Вони лазять навкарачках по всій трасі, переглядають кожен сантиметр. Ми все робимо!

— Дорогий мій! Продовжуйте!.. Але ж ви розумієте... — Голос пана Морока був такий лагідний, такий співчутливий, навіть не вірилося, що це говорить страшний Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів. — Ви розумієте, дзеркальце треба знайти обов'язково! Інакше всім нам, точніше всім вам, загрожує смертельна небезпека. І пам'ятайте — ще раз нагадую! — коли знайдете дзеркальце, ні в якому разі не зазирайте в нього, не дивіться! Ніхто! Ні в якому разі! Це смертельно небезпечно. Одразу загорнути у чарівну кошмарлю і швиденько нести в печеру "Тридцять три лиха".

— Пам'ятаю, Ваша Темність! Усі проінструктовані. Все буде зроблено у світлі ваших вказівок. Тобто, пробачте, не у світлі, а у темряві ваших вказівок. Пробачте!..

— Пробачаю. Чекаю. Виконуйте. Відбій! — Пан Морок поклав чарифон на стіл і підвівся з трону.

Глечик відсахнувся од віконця.

Розділ десятий,

в якому Вася зазирає у печеру "Тридцять три лиха", спершу ховається, а потім виходить назустріч небезпеці

"Ага, — думав Глечик, причаївшись біля погребні, — значить, дзеркальця вони бояться. Воно для них смертельно небезпечно. Тому силою відбирати його вони не будуть. Домагатимуться, щоб я добровільно віддав. Адзуськи! Головне мені тепер Валеру знайти і вирвати звідси. Пан Морок під землею, Бабай з вражою силою десь на трасі. Отже, можна, поки їх нема, гарненько пошукати".

І Вася кинувся нишпорити по всіх кутках. Він весь час сторожко озирався, боячись потрапити на очі якомусь темнику-таємнику. Але чи та боязка ледача агентура десь ховалася, чи її взагалі у самій Зландії не було, Вася так нікого й не побачив. Але й Валери не знайшов теж.

З одного краю галявини височів пагорб, і біля його підніжжя Глечик побачив великі іржаві залізні двері, що вели під землю. На дверях висіла табличка: "Печера "Тридцять три лиха". Вхід заборонено".

Як ви знаєте, туди, куди вхід заборонено, найдужче хочеться зазирнути.

Вася нахилився до шпарки для ключа й зазирнув. І здригнувся від того, що побачив. Печера просто кишіла жахливими потворами. А посеред печери на стільці сиділа і спокійно читала якусь книжку при тьмяному світлі маленької синьої свічечки Незнайомка. Потвори весь час кидалися на неї, але, наблизившись, одразу падали до її ніг і лякливо відповзали. З їхньої поведінки Вася зрозумів, що страшні потвори у печері — то хвороби. Онде Ангіна з перев'язаним горлом, оно Свинка зі свинячою головою, ото чхає і раз у раз витирає носа Грип, а там кашляє-заходиться Кашлюк...

Пан Морок, як бачите, і печеру "Тридцять три лиха" відновив, і хвороби заново

порозводив.

Синя свічечка горіла тільки біля Незнайомки, а далі всю печеру поглинала страшна, сповнена потворами, рухлива темрява.

"Невже й Валера там? — із жахом подумав Вася. — Лежить, знеможений хворобами, і навіть голову підвести не в силі. Але чого Незнайомка така спокійна? Невже вона може читати книжку, коли поряд лежить хворий Валера? Треба постукати, гукнути її".

Але ні постукати, ні гукнути Вася не встиг.

Бо в цю мить заскреготали, розчиняючись, іржаві ворота Зландії і на галявину в'їхав старий, облуплений тролейбус із вибитими вікнами.

Вася ледве встиг сховатися в кущах.

З тролейбуса вийшов лютий, роздратований Бабай, а за ним зморені і сердиті Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Безсмертний.

— Вихід один, — похмуро сказав Бабай. — Тортири! Поки не признається, де дзеркальце.

— Так! Тортири! — закивала головою Баба Яга.

— Тортири! Ху! — погодився Змій Горинич.

— Нічого не поробиш — тортури! — розвівши руками, зітхнув Кощій Безсмертний.

— Цур, я перша!.. Цур! Я перша товчу її у ступі. Цюк-цюк-цюк!.. Усі кісточки на пісочок!

— Ні-ні! Я перший! Ви, Бабо, завжди вперед лізете. Ху! — роздратовано сказав Змій Горинич.

— Бо я — дама!

— Ху! — зневажливо хукнув Змій Горинич. — Жаль, що в нас у Зландії дзеркала заборонені. Подивилася б на себе. Дама? Страховидло! Ху!

— А ти, ти, ти — гад повзучий! Тьху! Тьху на тебе!

— Не лайтеся! Я її спершу у казані зварю. Буль-буль-буль! Хе-хе-хе! — Кощій Безсмертний потер руки.

— Ні-ні! Я сказав! Я її — ху! — спопелю. А тоді вже робіть, що хочете.

— Ну добре, добре! Досить! Набридло! — скривився Бабай. — Кинемо жеребок. Кому випаде, той буде перший. Почесному. Ходімо!

І вони рушили до печери "Тридцять три лиха".

Вася затаївся у кущах.

Що робити?

Зараз вони почнуть мучити й катувати Незнайомку, домагаючись, щоб вона сказала, де дзеркальце.

А дзеркальце ж у нього!

І він — що? — лежатиме тут у кущах і спокійно слухатиме, як буде кричати від болю Незнайомка?

Ні! Не може він цього допустити!

І, не думаючи про те, що буде далі, Глечик вискочив зі схованки.

— Не чіпайте! Не чіпайте її! — загукав одчайдушно. Вони так здивувалися, що аж поприсідали. І так і застигли, присівши.

— Га?

— Що?

— Ху!

— Тю!

Перший отямився Бабай:

— Ти?! Сам прийшов у Зландію?! Такого ще не було! За всю історію цієї країни.

— Ти що — здурів?! Ху! — вражено хукнув Змій Горинич.

— Це ж треба! — знизав плечима Кощій Безсмертний. А Баба Яга тільки носом здивовано свиснула. Глечик нарешті зібрався з духом і випалив:

— Одпустіть мого друга Валеру!.. Чуєте?.. Вони презирнулися.

— Якого Валеру? — розвів руками Бабай. — Звідки ти взяв, що він у нас?

— У вас! Я бачив його портфель у ямі! Вони знову презирнулися.

— Це ж треба!.. — сказав Кощій Безсмертний винувато. Бабай так люто блиснув очима на нього, що здалося — на галявині спалахнув вогонь.

— А-а, — наче згадав Кощій Безсмертний. — Я ж той портфель у лісі знайшов. Правда!

— Неправда! — вигукнув Вася.

— Ти як з нами розмовляєш?! — гримнув на нього Бабай. — Ти куди прийшов? Ти що собі дозволяєш? Тут тобі не середня школа, де можна ходити на голові!

— Я ж тебе зараз тільки — ху! — і від тебе жменька попелу на землі залишиться. — Змій Горинич, опустивши вниз руку, показав, яка жменька попелу залишиться від Васі.

— А я тебе у ступі тільки — цюк! цюк! цюк! — і всі твої кісточки — на пісочок! — Баба Яга радісно потерла руки.

Лише Кощій промовчав, і Вася ще більше впевнився, що, мабуть, Безсмертний у всьому й винен. Валеру схопив, очевидячки, він. І необережно залишив речовий доказ — портфель. Тому Бабай так блимав на Кощія.

І тут раптом з-під землі почувся глухий, зловісний голос пана Морока:

— Гей! Що там робиться у вас нагорі?.. Що за галас? Чому не доповідаєте?!

Розділ одинадцятий,

в якому Бабай умовляє Глечика. Несподівана пропозиція. Глечик погоджується

Бабай поспішливо вихопив з кишені чарифон і запинаючись загукав: — Ваша Темність!.. Пробачте!.. Не встиг!.. Не встиг!.. Тут така річ... розумієте... повернувшись з траси... ми виявили... що... на території Зландії... одним словом... порушник кордону!.. Ні-ні! Відомий!..

Вася Глечик з четвертого "Б" класу... Ні!.. Але... краще я вам особисто... не чарифонна розмова... Біжу!

Бабай підбіг до погребні, тупнув тричі ногою і раптом провалився під землю.

"Мабуть, там у них швидкісний ліфт", — подумав Глечик.

— Слухай! — раптом сказав Васі Кощій Безсмертний. — Тікай! Тікай, поки не пізно!

— Не для того я сюди прийшов, щоб тікати! — сказав Вася. — Відпустіть Валеру, і ми разом утечемо.

— От дурненький! — сказала Баба Яга. — Та ти хоч розумієш, куди ти потрапив? Це ж Зландія! Зландія! Не Добряндія! Розумієш?

— Добровільно сюди ніхто ще не приходив. Ху! — пояснив Змій Горинич, — Ти перший!

— І, мабуть, останній, — похитала головою Баба Яга.

— Тікай, від щирого серця раджу! — став благодіти Коцій Безсмертний. — Тікай, поки цілий!.. Потім пізно буде.

— Ні! — вперто заявив Глечик. — Валеру я тут не покину! Або вдвох, або...

Валеро! — раптом закричав він щосили. — Валеро! Держись! Я тут! Я прийшов тебе рятувати! Чуєш? Тримайся! Держись! Валеро!

У вражої сили на якийсь час навіть мову одібрало від подиву.

— Та цить! Ху! Розкричався! — опам'ятався нарешті Змій Горинич. — Це тобі не у школі на уроці малювання. У нас не можна кричати! — сказала Баба Яга. Але Вася не слухав.

— Валеро! — кричав він. — Валеро! Де ти? Озовися! Це я! Твій друг Вася Глечик! Я рятую тебе! Валеро! Це я — Глечик!

— Це ж треба! — розгублено озирнувся на всі боки Коцій Безсмертний. — Та замовкни!.. І тікай швидше! Тікай!

— Ні! І не просіть навіть! — зціпивши зуби, відмовлявся Вася.

— Побачимо, як ти нас проситимеш зараз! Ху! Чого ми з ним панькаємося? — роздратовано гарикнув Змій Горинич.

— І справді! — підхопила Баба Яга. — Хто він такий, щоб оце так з нами зухвало розмовляти? От зараз я його у ступі тихесенько — цюк! цюк! цюк!..

— Ні-ні! Знову ви, Бабо, уперед лізете! Я його трошечки спопелю, а тоді вже... — Змій Горинич не договорив, бо несподівано з-під землі біля погребні вигулькнув Бабай.

Він був серйозний і заклопотаний. Жестом підкликав до себе вражу силу. І Вася почув, як Бабай тихо їм сказав:

— Увага і послух!.. Дзеркальце в нього! Всім розійтися по хатах! Я мушу з ним поговорити на самоті.

І Змій Горинич, Баба Яга та Коцій Безсмертний швиденько розбіглися й позамикалися у своїх хатках. А Бабай з привітною усмішкою підійшов до Васі.

— Я ж тобі казав, що ми ще зустрінемось. От і зустрілися. Ти мені подобаєшся. Хороший ти хлопець. І я радий, що чарівне дзеркальце потрапило саме до тебе, а не до когось іншого...

— Нема... нема в мене ніякого дзеркальця, — заскочений зненацька, пробурмотів Глечик.

— Ну нащо ти оце говориш? — спокійно сказав Бабай. — Нащо тільки час витрачаєш?.. Ти, друже, недооцінюєш нашого Шефа Його Темність пана Морока. Ех!

Яка це голова!.. Усім головам на світі голова! Усе він знає, все розуміє, все може

пояснити, розтлумачити, навіть передбачити...

— Нема в мене дзеркальця, — вперто повторив Глечик.

— Якби не було в тебе дзеркальця, ти б нізащо в світі не прийшов сам у Зландію. Дурненький! Це ж тільки метелик летить на вогонь і згорає. А ти ж не метелик. Ти — людина!.. А люди — найрозумніші на землі істоти. Принаймні так вони вважають... Хе-хе-хе!.. Якби не наша країна, може б, так воно й було. Але... От ти, мабуть, вважаєш, що коли Зландія, то всі тут обов'язково злі й погані. Правда?

— А що? Добрі? — буркнув Вася. — Зландія ж. Не Добряндія. Самі кажете.

— А от якраз і не так... Це просто назва... Як, приміром, Зеландія, тільки скорочено — Зландія. І все. А мешкають у нас звичайні нормальні жителі. Кожен займається своєю справою... А взагалі, що таке добрий, злий — не так просто пояснити... От скажи, будь ласка, коли в тебе є цукерка, ти ж її хочеш з'їсти, правда? Тільки чесно. Хочеш же з'їсти?

— Ну, мабуть... — непевно сказав Вася. — А що — не можна?

— Та чому? Можна. Звичайно... А вихователька у дитсадку що тобі говорила? "Віддай! Поділись! Не будь скупий!" І ти, дурний, віддавав, ковтаючи сльозу. А той, кому ти віддавав, твою цукерку їв і облизувався. То де ж правда? Чи не краще самому з'їсти й облизатися? А той нехай сльозу собі ковтає. Подумай тільки! Якщо ти оддаси цукерку, то будеш незадоволений і того, кому віддав, не любитимеш. Правда? Правда. А якщо сам її з'їси, будеш задоволений, добрий і ще тому, хто сльозу ковтає, співчуватимеш. То що таке добрий, а що таке злий? Виходить, щоб бути добрим, треба самому їсти цукерки і не слухати виховательку. Я так у дитсадку й робив. Бо розумний був. По-розумному треба все робити. По-розумному, а не по-дурному. От зараз тобі що треба? Тобі треба, щоб ми твого Валеру відпустили. Правда?

— Правда, — сказав Глечик.

— А нам що треба? Нам треба, щоб ти віддав нам дзеркальце. Добровільно. То хіба не можна домовитися: ти віддаєш нам дзеркальце, а ми тобі твого Валеру?..

Вася розгубився. Цього він не чекав.

— А... а ви точно Валеру віддасте? Не обдурите? — недовіжливо спитав Вася.

— Не обдуримо. Віддамо. Чесне бабайське!.. А щоб ти не сумнівався, домовимосся так: спершу ми тобі приводимо твого Валеру, а вже тоді ти віддаєш нам дзеркальце. Згода?

Вася зовсім розгубився. Невже Бабай правду каже?

А як інакше виручити друга? Коли він і не відгукується і не видно його ніде...

— Ну... якщо так... я... я згоден, — сказав нарешті Глечик.

— Тільки дай чесне слово! Поклянися!..

"Видно, їм дуже потрібне дзеркальце, раз вони Валеру за нього відпускають. І безвихідь у них — треба їм, щоб я тільки добровільно дзеркальце віддав. Та й у мене виходу нема. Казала Незнайомка, що дзеркальце мені у пригоді стане. От і стало. Треба ж Валеру виручити". — І Вася сказав:

— Ну... Чесне слово!.. Клянусь!.. Давайте Валеру!.. І Незнайомку!

— А про Незнайомку ми не домовлялись!.. Хоча... Коли ти віддаси нам дзеркальце, Незнайомка буде вже непотрібна. Ми її самі відпустимо. Згода!

— Чесне слово?

— Чесне бабайське! Значить, так: ми тобі приводимо Валеру, ти нам оддаєш дзеркальце, а тоді ми випускаємо Незнайомку. Домовились?

— Домовились, — кивнув Глечик. — Давайте Валеру! Бабай підійшов до будиночка Кошія Безсмертного і постукав у двері. Клацнув замок, двері прочинились, і визирнув Кошія Безсмертний. Бабай сказав йому щось на вухо.

— А... а можна? — здивовано перепитав Кошія.

— Навіть треба! З Шефом усе погоджено!

— Ну тоді... — Кошія зітхнув.

— Залишаю вас удвох. Іду у підземну крамницю "Чарівниця". Там сьогодні щось новеньке одержали. — Бабай підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і провалився під землю.

Розділ дванадцятий,

в якому несподівано трапилося таке, на що не чекали ні Вася, ні ми з вами

— То що таке? — спитав Кошія Безсмертний, підходячи до Васі.

— Валеру давайте! Швидше! Ми ж домовились.

— Невже тобі так потрібен той Валера, що ти галас підняв, про все на світі забув?

— Потрібен!

— Невже варто через нього ризикувати, наражатися на небезпеку?

— Варто!

— А як же мама, сестра, тьотя?

Згадка про рідних боляче вразила Васю.

— Що ви мені серце краєте?.. Приводьте швидше Валеру! — закричав він.

Та Кошія Безсмертний не поспішав.

— І не страшно тобі?.. Невже не боїшся? — Кошія Безсмертний говорив дуже співчутливо...

— Якщо чесно... боюсь, звичайно, — зітхнув Глечик. — А що зробиш, коли іншого виходу нема? Треба ж друга виручати...

— Ніколи б не подумав, що ти на таке здатний, — і собі зітхнув Кошія Безсмертний. — Боягуз, вареник, редиска, а бач... Пробач, Васю!..

— Що? — не зрозумів Глечик.

— Пробач, кажу, що я про тебе так думав...

— Що-що? — ніяк не міг второпати Вася.

— Невже ж я так змінився, що ти мене досі не впізнав?

— Що-о?

— Це ж я — Валера!

— Що-о-о?! — Глечик поправив на носі окуляри і зміряв Кошія поглядом з ніг до голови.

— Не віриш? Я! Чесне слово!

— Не робіть із мене дурня! Що ви мені голову морочите? Що ви мене дурите, як маленького? Де ви бачили дорослого вусатого четвертокласника? Думаєте, я вам під ці вигадки дзеркальце віддам? Дзуськи!

— Не вигадки це, — знову зітхнув Кощій. — Можеш перевірити. От став мені будь-які питання. Питай мене про те, що можемо знати тільки ми з тобою. От питай!

Вася знову поправив окуляри і пильно глянув на Кощія Безсмертного:

— Ну... Ну от про що ми говорили, коли нас із класу вигнали?

— Про космічні польоти, як завжди.

— А точніше? Конкретніше. Про що?

— Про мою ключку хокейну замашну... Про те, що в ракеті, на жаль, у хокей грати не можна буде... Про м'яч футбольний. Що його взяти треба...

У Васі похололо в животі.

Справді! Звідки Кощій про це знає? Може, катував Валеру і Валера признався?

— А... а коли мій день народження?

— Двадцять сьомого вересня.

"Невже і про мій день народження допитував Кощій?"

— Коли ми розбили вікно у школі?

— Минулого понеділка.

— Як ми називаємо Балабайченка?

— Карабас-Балабас.

— Де в мене на спині родимка?

— Під лівою лопаткою.

— Які цукерки я найбільше люблю?

— Козинаки.

Питаючи, Вася пильно-пильно вдивлявся у Кощія Безсмертного і з жахом помічав, що він справді схожий на Валеру, тільки на дорослого вусатого Валеру. І очі Валерині темно-карі, лукаво примружені, з отими іскристими бісиками. І губи, усміхаючись, так само трошечки кривить, і шрамик маленький над правою бровою (бебехнувся колись на ковзанці). І на всі запитання точно відповідає...

— Валера? — голос у Васі зірвався, захрип. — Невже це справді ти?!

— Я! Звичайно!.. Пізнав нарешті?

— Що ж з тобою зробилося, Валеро?! — в роті у Васі пересохло. — Як же ти став дорослим... Кощієм? Тебе присилювали? Примусили?

— Ніхто мене не примушував. Я сам...

— Що-о?!

— Сам захотів.

— Як?!

Розділ тринадцятий,

в якому Валера розповідає, що з ним сталося

Три дні тому, пам'ятаєш, вигнала мене з класу Катерина Степанівна. За те, що я Віті Кулачковському за комір жука-рогача вкинув. Вийшов я, тиняюся по коридорах

порожніх, безлюдних. Підійшов до сходів, які у підвал ведуть. Бачу, залізні двері підвалу незамкнені. Тільки я підійшов, вони — ррип!.. — одчинилися, звідти рука вистромилася. І пальцем мені — хить-хить! — підійди, мовляв. Я думав, що то наш завгосп Іван Тарасович. Підійшов. А рука мене за комір — рраз! — і в підвал. Я навіть крикнути не встиг. Двері одразу — клац! — замкнулися. Темрява — хоч в око стрель.

— Здоров, Валеро! — чую голос, лагідний, привітний такий. — Не бійся. Ми — твої друзі. Лиха тобі не зичимо, тільки добра. Ти нам дуже подобаєшся. Гарний ти хлопець! Не те що інші — вареники, пігмеї, редиски. Здорово ти того жука за комір Кулачковському вкинув. Молодець!.. І водою ти здорово бризкаєшся. А як вазон із другого поверху скинув! Сила! І кепочку Борі Бородянського у калюжу ловко швиргонув! Ха-ха-ха! Нам такі потрібні.

— А... хто ви? — спромігся нарешті спитати я.

— Кажу ж — твої друзі. Та не лякайся, дурненький. Ми хочемо тобі допомогти. Ти ж мрієш полетіти у космос, на інші планети. Правда?

— Ну, мрію, — признався я.

— А одного ж людського життя для цього не вистачить. Правда?

— Правда, — кажу.

— Хочеш бути безсмертним?

— Безсмертним? — перепитую. — А хіба це можливо?

— Для таких, як ти, можливо.

— Ну, звичайно, хочу. Нема питань!

— Ну, тоді вважай, що все гаразд.

— Що? Я уже безсмертний? — зрадів я.

— Ич! Який швидкий! Це ще заробити треба.

— А як? Що треба?

— Та нічого особливого. Іди до нас на роботу.

— Куди?

— У ВС.

— Яке ВС? У Військові Сили? В армію, чи що?

— Сили, але не військові. Вражі сили.

— У шпигуни, чи що? — похолов я. — В іноземну розвідку? Батьківщину зраджувати? Та ви що!

— У які шпигуни? Ніякої батьківщини не треба зраджувати. Це зовсім інше. По казковій лінії. Казки читаєш?

— Ну, читаю.

— Хто такі Баба Яга, Змій Горинич, Кощій Безсмертний — знаєш?

— Ну, знаю.

— Так-от. До них у компанію. Якраз вакансія є. Вільна посада Кощія Безсмертного. Саме для тебе.

— Що?! Кощія?! — отетерів я.

— Безсмертного! — уточнив голос. — Та ти не переживай! То тільки у старих казках

Кошій Безсмертний страшний, схожий на скелет. Тепер зовсім інше. Будеш звичайним собі чоловіком — хочеш вусатим, хочеш бородатим, хочеш безвусим і безбородим.

— А робити що треба?

— А нічого не треба. Живи собі. Тільки жити доведеться не дома, звичайно.

— А де?

— Ну, ти й цікавий! Спершу згоду дай, а тоді будемо говорити далі. Та ти не квапся. Не поспішай. Обміркуй гарненько. Це справа серйозна. Не на день, не на два — на все життя. Єдине що скажу: влада буде в тебе необмежена. Можливості невичерпні. Що хочеш мати, все матимеш. Подумай. Ми не кожному таке пропонуємо. І нікого не силуємо. Тільки за власним бажанням. Даємо тобі кілька днів на роздуми. Зваж усе, обміркуй.

Щоб потім не просився відпустити. Бо назад вороття не буде. Зрозумів?

— З-зрозумів, — кажу.

— І ще — про розмову нашу нікому ні слова. Розкажеш — страшна тебе кара чекатиме. Зрозумів?

— З-зрозумів, — кажу.

І тільки я це сказав, та ж сама рука мене за комір — хап! — двері прочинилися, і я опинився на сходах.

Рука мені помахала з дверей і сховалася.

А тут і дзвінок продзвенів...

Три дні ходив я і думав.

Невже це хтось пожартував? Хтось із старшокласників? Володька Мамалига з дев'ятого "А", наприклад, — відомий на всю школу витівник. Або Алик Бамбаровський, капітан шкільного клубу веселих та кмітливих. Могли! То такі, що самого директора Ярослава Івановича розіграти не побояться.

А якщо насправді?..

Надто вже дорослий, неучнівський голос говорив зі мною. І хіба цікаво жартувати Мамалізі чи Бамбаровському з четвертокласником? Що це їм дасть? Та ще це попередження, щоб мовчав. Ніхто ж про той розіграш і не дізнається! Коли б розігравали, то сказали б прийти кудись, щось зробити, щоб можна було посміятися... А так... Схоже, що не розіграш. Схоже, що насправді.

Погоджуватися чи ні?

З одного боку, звичайно, кидати школу й батьків одразу назавжди — якось воно... не той... А з другого боку — як у космос до інших планет летіти, то все одно рідних треба кидати назавжди. А ми ж із тобою саме про польоти мріяли.

Три дні я ходив і думав.

І тоді, як пішли ми з тобою у ліс їжака ловити, — теж думав.

А коли ми посварилися і ти втік, лишився я сам. І раптом із кущів виходить Бабай, ти його тепер знаєш.

— Здоров, Валеро! — я його голос одразу впізнав. — Ну що, надумав?

Розгубився я, слова сказати не можу.

А він:

— Ну, чого ти, дурненький? Чого боїшся? Тобі пропонують безсмертя, а ти ще вагаєшся. Та якби я комусь іншому запропонував, мені б тільки дякували.

Бажаючи у цьому лісі не вмістилися б! — І голос у нього такий лагідний, привітний.

Уявив я собі раптом — лечу я, Безсмертний, у ракеті до інших планет. І прилітаю, зустрічаюся з інопланетянами. Розказую їм про життя на Землі. І репортаж про мою зустріч передають по інтербаченню. І на мене дивиться вся планета. І в усіх газетах світу мої величезні фотографії...

Подумав я востаннє, махнув рукою і сказав:

— Ну гаразд! Згоден!

— От і добре! — Бабай витяг з кишені пласкеньку пляшечку, одгвинтив кришку-стаканчик, налив з пляшечки і простягнув мені. — Пий!

— Що це? Для чого? — здивувався я.

— Ну ти ж розумієш, діти вражою силою не бувають. Для цього треба стати дорослим. Чекати, поки ти нормально виростеш, нам ніколи. А це — сік чарівної рослини-дорослини. Вип'єш — і одразу станеш дорослим. Яким хочеш бути — вусатим, бородатим чи безвусим і безбородим?

— Хай уже вусатим, — сказав я. — Мені вусаті подобаються: Микита Михалков, Михайло Боярський.

— Пий! — тицьнув мені в руки Бабай кришку-стаканчик. Я понюхав. Густа рідина пахла кавою.

Одважився, випив. Солоденьке і язик трошки пощипує. І одразу відчув — расту. Плечі розсуваються, земля вниз пішла, і під носом над верхньою губою лоскотно — вуса пробиваються. Штанці тріснули, на землю впали, сорочка — на шмаття, черевики теж...

А Бабай уже подає мені нове вбрання: спортивний костюм, кросівки.

Вдягнувся я, порваний свій дитячий одяг зібрав, тільки десь одного черевика не знайшов: коли вони на ногах моїх порепалися, я їх, струшуючи, позафутболював у кущі. Один знайшов, а другий ні.

Згорнув я свої речі, у ямку поклав, торішнім листям прикидав, — нащо речові докази лишати? Хай уже ніяких слідів не буде.

— Ну, а тепер поїхали до Шефа на затвердження. А там і до роботи! — сказав Бабай. Взяв мене за руку, тричі тупнув ногою — і ми з ним провалилися. Опинилися у закритій тісній кабіні і з шаленою швидкістю помчали під землею.

— Взагалі-то ми тролейбусом їздимо, але новобранці мають право один раз проїхатися на підземній ракеті пана Морока, — сказав Бабай.

Ну, а потім опинився я у підземному палаці пана Морока.

Спершу було страшнувато. Але пан Морок прийняв мене дуже привітно, довго розпитував, які в мене побажання, що я хочу мати з речей, пообіцяв добре забезпечити. Музика в нього в палаці гарна. Записи наймодніші, найсучасніші. Пригощав мене смачнющими наїдками і напоями — ми таких зроду не бачили.

Одним словом, мені тут подобається. І я анітрохи не шкодую.

Розділ чотирнадцятий,

в якому Вася змушений віддати чарівне дзеркальце. Васю і Незнайомку виганяють із країни. Вража сила торжествує

— Валеро! Що ж ти наробив?! Ех, Валеро, Валеро! — жахнувся Глечик, коли Кощій закінчив розповідати.

— Та ти що? Ти, мабуть, нічого не зрозумів! Все ж нормально! — весело всміхався Кощій Валера.

— Що — нормально? Де нормально? Це ж жах! Як ти не розумієш!

— Та це ти нічого не розумієш!.. До тебе просто ще не дійшло. Я ж — безсмертний, ніколи не вмиру. Безсмертний! Розумієш?

— Але ти ж не просто безсмертний! Ти ж Кощій Безсмертний! Вража сила!

— Ну то й що?! Подумаєш! Зате не вмиру ніколи. І полечу до найдалших планет, і з інопланетянами побачусь, і назад повернуся...

— Валеро! Ну що ти говориш? За яку ціну купуєш ти собі те безсмертя?

— Ай! Не мороч голову. Думаєш, ти кращий? Хоч не придурюйся! Згадай лишень, як ми разом уроки зривали. І з класу нас Катерина Степанівна обох вигнала. Чи не так?

— Ну так то ж...

— А на фізкультурі з Борі Бородянського хто сміявся?

— Так усі ж сміялися...

— Правильно! Бо всі однакові!.. І взагалі, думаєш, я один тут такий? А Змій Горинич, думаєш, хто?

— Хто?

— Ігор Горенко з нашого класу.

— Ігор Горенко?! Та ти що?

— Те, що чуєш!.. А Баба Яга?

— Хто?

— Люська Бабенчук! От хто!

— Ябеда?! Якій ми бойкот оголосили?! Та вона ж у лікарні. У неї щось із ногою.

— От-от! Із ногою! Костяна нога!

— Та ти що?! — У Васі просто голова йшла обертом.

— Отже, тут усі свої. Слухай!.. А давай і ти приєднуйся!.. У мене з Бабаєм прекрасні стосунки! Я з ним поговорю. Думаю, він не відмовить. Ти йому, здається, сподобався. Якраз є вакансія. Дракона. Будеш дракон Вася. Три голови. Крила. І вогонь із рота. Як у Горинича. Навіть більше. Бо три форсунки. А? От буде здорово! Давай!

— Тю! Що ти таке говориш? Дракон Вася... Дурниця якась! Безглуздя!

— Відмовляєшся?

— Авжеж! Категорично!

— А-а... "Мама, сестра, тьотя..." Ну, й дурень!

Вася не встиг нічого відповісти, бо в цей час із-під землі вигулькнув Бабай.

— Ну що? Я бачу, все гаразд. Порозумілися?.. Що ж... Валеру я тобі привів, слова

дотримав. Тепер — ти! Давай дзеркальце!

— Та я... він... ми... — розгубився Вася.

— Ти чесне слово давав? Давав! Клявся? Клявся! Які можуть бути розмови?

Лише тепер Вася зрозумів, як обдурих його Бабай.

— Ну ти ж у нас чесний, Васю, — всміхнувся Кощій Валера, — Давай! Тут у нас не жартують.

— Ех, Валеро, Валеро! — тільки й сказав Глечик. Зняв ранець-портфель, вийняв "Математику", простягнув Бабаю.

— Що ти мені даєш? — скривився Бабай. — Нащо мені "Математика"? Я її зроду не любив. Ти мені дзеркальце давай.

— Під обгортку зазирніть, — буркнув Вася.

Бабай обережно, наче то був не підручник, а атомна бомба, взяв "Математику", помацав обгортку, потім дістав з кишені невеличкий прилад.

— Чарівний індикатор-дзеркальцешукатор, — сказав він Кощію Валері. — Щойно у підземній крамниці "Чарівниця" придбав. Останнє слово казкової техніки.

Він підніс прилад до книжки, й одразу на приладі замиготіла червона лампочка.

— Є! Є! Воно! Дзеркальце! Чарівне! — закричав Бабай. — Увага! Увага і послух! Тепер головне — не глянути ненароком. Тримай! — передав він підручник Кощію Валері. — Тримай, поки я дістану чарівну кошмарлю.

Кощій Валера з трепетом узяв "Математику", затиснув її у витягнутій руці, одвернувши обличчя, а Бабай дістав із кишені шматок чорної марлі. Накинувши ту кошмарлю на підручник, Бабай уже під нею (так, як перезаряджають фотокасету, щоб плівка не засвітилася) вийняв з-під обгортки дзеркальце, кинув на землю підручник і швидко-швидко замотав дзеркальце у кошмарлю.

І враз торжествуюче скинув догори руки і вигукнув:

— Ура-а! Перемога!

Із своїх хаток повискакували Баба Яга і Змій Горинич. І всі вчотирьох вони радісно затанцювали.

— Ну все! Понесу покажу Шефові, а тоді — у печеру "Тридцять три лиха" під нагляд хвороб на вічне зберігання! — вигукнув Бабай.

— А мені можна з вами до Шефа? — прохально спитав Кощій Валера. — Я ж усе-таки брав активну участь в операції...

— І я! І я! — підхопила Баба Яга.

— І мені! Ху! Всі штани на колінах протер, шукаючи! — вигукнув Змій Горинич.

— Давайте! Усіх беру! Я добрий! То тільки дурні батьки лякають мною дітей: "Бабай! Бабай! Сиди тихо, а то прийде Бабай і забере тебе у мішок!" Яка дурниця! Не знають, що Бабай — то сама доброта, що він тільки й дбає, щоб усім було добре. Ходімо! Раз дзеркальце у нас, про всіх подбабаю! Будуть і нагороди, і подяки. Ходімо!

"Ну все! Все пропало!" — з відчаєм подумав Вася. І в останню мить, як вони вже підійшли до погребні, вигукнув:

— А Незнайомка?! Ви ж обіцяли! Бабай обернувся:

— А-а... Правильно! Я обіцяв. Забув. Ну що ж. Тепер Незнайомка нам не потрібна. Як занесемо у печеру дзеркальце, приведу її тобі.

Бабай тричі тупнув ногою, і вони провалилися крізь землю.

Вася лишився сам. Розгублений, убитий горем.

"Що ж це робиться?! Що ж це відбувається у світі білому?! Люська Бабенчук — Баба Яга! Ігор Горенко — Змій Горинич! А Валера, ліпший друг мій Валера — Кощій Безсмертний!.. Жах який!.. А з мене хотіли дракона Васю зробити. Три голови. І в усіх трьох — вогонь із рота! Брр!.. Й уві сні кошмарному не насниться!"

Минуло кілька хвилин. Із залізним скреготом розчинилися іржаві двері печери "Тридцять три лиха", і, випхнувши поперед себе Незнайомку, вискочили Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера. Всі мали на обличчях білі марлеві маски-пов'язки. Останнім вискочив Бабай. І одразу зачинив двері, щоб не повилазили з печери хвороби.

— От тобі твоя Незнайомка! І — геть обоє з нашої країни! — суворо гукнув Бабай (де й поділася його лагідність!). — Дякуйте, що ми вас узагалі відпустили!

— Що кісточок ваших у ступі не потовкли — цюк-цюк-цюк!.. — свиснула носом Баба Яга.

— Не спопелили вас! Ху! — хукнув Змій Горинич.

— У казані не зварили! Буль-буль-буль! — вищирився Кощій Валера.

— Просто у нас сьогодні свято. Не хочемо його псувати. Ідіть і не озирайтесь! — наказав Бабай, виштовхуючи Васю і Незнайомку за ворота.

Ворота зі скреготом зачинилися. Гримнула важезна клямка.

Розділ п'ятнадцятий,

в якому наші герої знову повертаються в Зландію. Початок операції "Чарівне дзеркальце"

І от уже стоять Вася і Незнайомка за ворітьми у лісі.

— Пробачте, — опустив голову Вася. — Не вберіг я дзеркальце. Змушений був оддати.

— Не біда! Головне, що ти проніс його у Зландію. Молодець! Ти повадився, як справжній герой, — похвалила його Незнайомка.

— Та! — махнув рукою Глечик. — Який там герой!.. Ви подивіться, що робиться!.. На кого перетворилися мої однокласники, мій найкращий друг Валера. Це ж просто жах!

— Так! Я згодна з тобою. Це жахливо. Колись сонячні зайчики перемогли всю вражу силу, тільки для казок лишили по одній особі. А пан Морок із чарівного лабіринту втік і вирішив відновити всю оцю нечисть. Бачиш, заснував Зландію, розплідник усякого зла, тепер вербує нестійких дітей, зривщиків дисципліни та хуліганів і поповнює ними вражу силу.

— Жах!.. Що ж робити? Як же я додому піду? Що я Валериним батькам скажу, дідові Павлу Харитоновичу? Що? "Ваш син і онук перетворився на Кощія Безсмертного за власним бажанням!" Вони ж усі збожеволіють! Невже не можна вже нічого зробити? Якось вплинути на них?

— Можна. Для цього й треба було пронести у Зландію чарівне дзеркальце. Воно не тільки тому чарівне, що пускає чарівного сонячного зайчика: кожен, хто гляне у нього, ніби заирне собі у душу. У нього відразу прокинеться совість. І зникнуть чари пана Морока, пропаде дія соку рослини-дорослини. І Валера, й інші перестануть бути вражою силою, знову повернуться у дитинство. Пан Морок знає про це і тому вперто полював за дзеркальцем. Тому він суворо заборонив заирати у дзеркальце, вигадавши, буцімто це смертельно небезпечно. Та для самого пана Морока це справді небезпечно, бо сонячні зайчики — смертельні вороги пана Морока.

— То що ж робити? Як примусити моїх однокласників і мого друга Валеру глянути у дзеркальце?

— От над цим давай подумаємо... Перш за все треба повернутися у Зландію.

— Вони ж не пустять, вони ж розгніваються і... цюк-цюк-цюк!.. Ху!.. Буль-буль-буль!..

— Здається, якщо не помиляюсь, тобі пропонували перетворитися на дракона Васю?

— А... звідки ви знаєте?

— Ну... все-таки я таємнича Незнайомка. Мусять у мене бути свої секрети... — Незнайомка загадково усміхнулася.

— Ну... пропонував... Валера...

— То, може, варто погодитися...

— Що?! Стати драконом?! Три голови і в усіх вогонь із рота?! Ні! Не хочу!

— Ну як не хочеш, то й не станеш. Перетворення можливе тільки за власним бажанням. Але вдати, наче ти погодився, можеш. І тим часом примусити їх заирнути у дзеркальце. Сказати, що, мовляв, той, хто у дзеркальце заирне — стане наймогутнішим, найдужчим, найнепереможнішим. Тому, мовляв, пан Морок і не хоче, щоб хтось заирав. Владу втратити боїться.

— О! Це — ідея! Ви це зараз придумали?

Незнайомка знов усміхнулася загадково.

— А хіба це має значення? То що — будемо повертатися у Зландію?

— І ви теж?

— А що ж — я тебе самого кину? Я весь час десь поблизу буду. Щоб на допомогу, як треба, прийти.

Вася одразу повеселішав. Що не кажіть, а коли хтось тебе підстраховує, завжди легше.

— От тільки як у Зландію пробратися? — задумливо мовила Незнайомка. — Ворота замкнені, паркан онде який високий...

— Ну, про це не турбуйтеся. Я ж туди пробрався! Думаєте, крізь ворота? Вони весь час замкнені. Через дірку в паркані. Тільки... — Вася почухав потилицю. — Чи пролізете ви?.. Ви ж усе-таки доросла.

— Ну, коли ти проліз, то й я пролізу, — впевнено сказала Незнайомка.

— Тоді — гайда!.. Тільки, мабуть, поповзом доведеться. Щоб не побачили

ненароком.

— Поповзом — то й поповзом! — погодилася Незнайомка.

— А ваше довге плаття не порветься? Не заважатиме?

— Не хвилюйся!

Вася ліг у траву і поповз перший — дорогу вказувати. Незнайомка за ним. "Добре повзе, — подумав Вася, озирнувшись. — Як справжній хлопець! І не скажеш, що доросла тьотя та ще у довгому бальному платті".

Вони підповзли до того місця, де Вася пролазив. Вася відхилив дошку, проліз. Зачаївся у траві, чекає.

Дивиться — голова Незнайомки крізь дірку просунулася, потім плечі. Раз! — і пролізла. І вже біля Васі.

— Ну, ви молодець! — захоплено прошепотів Глечик. — Я й не думав, що пролізете. Все-таки доросла.

— А всі дорослі — колишні діти! — прошепотіла Незнайомка. — Їм навіть гратися іноді хочеться.

З галявини лунали співи. Скрадаючись попід кущами, Глечик і Незнайомка підповзли ближче.

Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера витанцьовували, співаючи, а Бабай грав їм на акордеоні.

Змій Горинич танцював навприсядки і співав:

Я Горинич — дужий змій,

Зачіпать мене не смій!

Зачіпать мене не смій,

Бо я вогнедишний змій!

Ху-ху-ху! Ча-ча-ча!

Стережись Горинича!

Ху! Ху! Ху! Тру-лю-лю!

Кого хочеш спопелю!

Ху! Ху! Ху! Тру-лю-лю!

Кого хочеш спопелю!

Баба Яга танцювала, накульгуючи і припадаючи на праву ногу:

А я Баба Яга — Костяна нога!

Кого хочеш я провчу,

В ступі, в ступі розтовчу.

Наймиліший мені звук —

Цюк-цюк-цюк-цюк!

Цюк-цюк-цюк!

А Кощій Валера танцював справжній брейк, виробляючи різні складні гімнастичні вправи. І співав:

— Я Кощій Безсмертний,

Смерті не боюся.

І тому із ворогами
Я сміливо б'юся.
Раз-два! Три-чотири!
Тири-дири-нашатири!
Шура-бура-щебетура, —
Краща в світі — фізкультура!

Танцюючи, Змій Горинич і Кощій Валера зіштовхнулися лобами і одразу почали битися.

— Ху! — на тебе! — кричав Горинич.

— А я — Безсмертний! — випинав груди Кощій Валера. Б'ючися, вони зачепили й Бабу Ягу. Вона завершала, кидаючись у бійку.

Всі троє духопелили одне одного і галасували неймовірно.

Бабай спершу сміявся, потім це йому, мабуть, набридло і він grimнув:

— Усе! Досить!

Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера вмить припинили битися, наче ляльки, яких смикнули за мотузочку.

— Свято закінчено! Всі — по хатах! — крикнув Бабай, і знову ж таки всі дружно, ні слова не кажучи, розбіглися по своїх хатках.

"Бідний Валера! — подумав Глечик. — Той Бабай крутить ним, як хоче".

Бабай підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і разом з акордеоном провалився під землю.

— Ну що... — прошепотів Глечик. — Піду, мабуть, до Валери... Проситися у дракони.

— Давай! — прошепотіла Незнайомка. — В разі чого — гукай! Прийду на допомогу.

Вася підвівся і пригинцем, короткими перебіжками гайнув до хатки Кощія. Все-таки треба було пильнувати, щоб Змій чи Баба Яга не перехопили його і не спопелили або не стовкли у ступі ще до того, як він встигне щось сказати.

Двері було замкнено. Вася постукав.

— Хто там? — перелякано спитав Кощій Валера.

— Це я! Вася! Відчини! Я надумав! Хочу бути драконом!

— Що? — Двері відчинилися, і на порозі з'явився Кощій Валера. — Ти серйозно?

— Серйозно! А що?.. Вирішив бути з тобою до кінця... Та й як я тепер додому повернуся? Що я скажу твоїм батькам, брату, бабусі, дідові Павлу Харитоновичу? Та й у школі — хлопцям, Катерині Степанівні...

— Ну, Васько! Ну, молодець! Це ж здорово! — Кощій Валера аж підскакував. — Знову ми будемо разом. А то мені з ними, по правді сказати, нудно! Ух, тепер ми їм покажемо! Таке влаштуємо — будь здоров!

Краєм ока Вася побачив, що і в хатки на курячих ніжках, і в хатки Змія Горинича двері попрочинялися — Змій і Баба Яга підслуховували.

І Глечик, не дуже притишуючи голосу, щоб вони чули, сказав:

— Тільки знаєш, Валеро, якщо вже я стану драконом, то я хочу бути не просто

рядовим поганеньким дракончиком, що яечню на полум'ї з рота смажить та вчительці математики волосся обсмалює. Я хочу стати Всемогутнім Драконом номер один, найдужчим з усіх драконів на світі, наймогутнішим, найнепереможнішим із усієї Вражої сили.

— Ну це ти вже загнув! — усміхнувся Кощій Валера. — Цього тобі досягти не вдасться. І не дозволить тобі цього ніхто.

— А я дозволю й не питатиму. І досягти цього неважко.

— Цікаво! Як же цього досягти?

— А це вже, вибач, мій секрет.

— А звідки той секрет тобі відомий?

— Раз кажу, значить, відомий.

— Не бреш!

— А я брехав коли-небудь?

— Взагалі-то ні... здається...

— То чого б це я зараз брехав?

— Ну тоді скажи.

— А ти мені про Бабая не сказав.

— Та мені ж заборонили! Під страхом лютої кари.

— А мене, може, за це теж по голівці не погладять.

— Ну скажи, ну!

— Чарівне дзеркальце...

— Що?

— Той, хто подивиться у чарівне дзеркальце, стане могутнім і непереможним.

— Та ти що! Навпаки! Той загине!

— Дурниці! То пан Морок навмисне каже, щоб ніхто з вас не зазирнув. Боїться, щоб його влада не похитнулася. Щоб ніхто не став могутнішим за нього. Тому він і полював за дзеркальцем, тому й помістив його у печері "Тридцять три лиха".

— Хто тобі це сказав?

— Незнайомка. Ще там, у лісі, коли дзеркальце мені давала.

— А вона його сама тобі дала?

— Аякже! Де б я його взяв? Бо я їй сподобався. "Вони все одно, — каже, — в мене дзеркальце одберуть. Так я тобі його секрет відкрию. А ти мене потім за це зі Зландії вирятуєш..." І, як бачиш, вона на мене покладалася даремно. Я її таки вирятував. Вона, мабуть, давно вже дома, у своїй Країні Сонячних Зайчиків.

— Ти диви!.. — Кощій Валера був вражений. — Невже ти такий розумний! От Глечик!

— А ти думав!.. — скромно опустив очі Вася. Та, опускаючи очі, він устиг помітити, як тої ж миті із своїх хаток прожогом вискочили Змій Горинич та Баба Яга. І зникли в кущах.

Кощій Валера цього не спостеріг.

Розділ шістнадцятий,

в якому операція "Чарівне дзеркальце" триває. "Гей, Васько! Де ти?" Затемнення

— Ну гаразд, — сказав Кощій Валера. — Давай ближче до діла! Перш за все я мушу побалакати з Бабаєм. Потім він мусить погодити твоє перетворення з паном Мороком. І лише після цього будемо тебе оформляти у дракони. Я не знаю, який порядок, коли не вони пропонують, а ти сам... Здається, потрібна письмова заява, дві рекомендації представників вражої сили і, може, характеристика...

— Звідки? — спитав Вася. — Зі школи? Чи з ЖЕКу? Чи, може, з дитячої кімнати міліції?

— Не знаю! Не знаю! От поговорю з Бабаєм, про все дізнаюся, прийду і скажу. Побудь тут. Тільки пильнуй, щоб тебе ненароком наші однокласники не спопелили або не стовкли у ступі. Вони ж не в курсі. Так що краще на очі їм не потрапляй. Замкнися у мене в хаті й сиди. Наймогутніший і найнепереможніший! Ха!

— Добре, добре, — погодився Глечик.

Кощій Валера підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і провалився під землю.

Замикатися у хатинці Кощія Вася не став, хоч йому й кортіло подивитися, як живе його друг у Зландії.

Увагу Глечика привернули недобрі приглушені голоси, що лунали від печери "Тридцять три лиха". Він зрозумів, що то, мабуть, Змій Горинич та Баба Яга.

Сховавшись у траву, Глечик поповз до печери.

Він не помилився. Біля входу в печеру вовтузилися Баба Яга і Змій Горинич.

Намагаючись одчинити двері, вони відштовхували одне одного і лаялися.

— От я скажу, скажу Шефові! Пусти! — шипіла Баба Яга.

— Хочеш, щоб наймогутнішою, найнепереможнішою Баба була?! Та ніколи в світі! Не допущу! Ху! Пусти! — шипів Змій Горинич.

Змій все-таки був дужчий. Він одштовхнув нарешті Бабу Ягу і першим увірвався до печери. За ним ускочила й Баба Яга.

Вася завмер.

Повірили!

Велика все-таки сила — таємниця, яку ти ненароком (саме ненароком) підслухав чи почув. Коли тобі хтось щось каже — це одне. Ти можеш думати, що тобі навмисне розказують, хочуть обдурити. А коли ти сам ненароком почув — зовсім інше...

Здорово вийшло!

Глечик навіть не сподівався.

Минуло всього півхвилини, не більше. І раптом із печери "Тридцять три лиха" вискочив... Ігор Горенко. Не дорослий Змій Горинич із червоним носом, а четвертокласник Ігор, переляканий, розгублений, зі скуйовдженим чубчиком. Він отетеріло озирнувся, кинувся у кущі й зник.

А ще через півхвилини з печери вийшла Люська Бабенчук, заплакана і нещасна. В руках вона тримала дзеркальце. Вона теж із острахом озирнулася, кинула дзеркальце у траву, схопилася руками за щоки і зникла в кущах.

Глечик кинувся туди, де щойно стояла його однокласниця, знайшов у траві

дзеркальце, схопив і швидко сховав у кишеню. І саме вчасно.

З-під землі вигулькнули Бабай і Кощій Валера.

Вася теж шмигнув у кущі: він не хотів, щоб його бачили неподалік від печери. І вони таки не помітили Глечика і швидко пішли до хатки Безсмертного.

За хвилину звідти залунав стривожений Кощіїв голос:

— Гей, Васько! Де ти? Агов!

Глечик устиг уже пробратися поза кущами ближче до хатки, вийшов і одгукнувся:

— Я тут!

— Що ти там робиш?

— А... а їжака хотів упіймати. Ми ж з тобою так і не знайшли.

— Ну, тепер їжак нам не потрібен. Тепер ми з тією Катериною Степанівною що хочеш зробимо... Іди подякуй Бабаю Бабайовичу! Він умовив пана Морока: тебе беруть із місячним іспитовим терміном.

Вася вже наблизився майже впритул до Кощія Валери, вже сунув руку в кишеню... Тепер тільки піднести дзеркальце до його очей, щоб він глянув і... Та раптом почувся голос пана Морока:

— Тривога! Тривога! Дзеркальце зникло. Піднімаюсь нагору. Затемнення!

Вася вихопив дзеркальце з кишені й кинувся до Кощія Валери:

— Воно в мене! Зазирни швидше! Я тебе прошу! Я тебе благаю! Валеро!

— Не дивись! Не дивись! — одчайдушно заверещав Бабай, кидаючись між друзями.

У цю мить з-під землі вигулькнув пан Морок у чорному оксамитовому плащі з каптуром.

— Не бійтесь! Не подивиться! — спокійно сказав пан Морок, змахнув руками, і вмить через усю галявину, через усю Зландію перекинулась чарівна чорна кошмарля і стало абсолютно темно. Як уночі під ковдрою.

Розділ сімнадцятий,

в якому відбувається жорстокий двобій, а також розкривається таємниця Країни Сонячних Зайчиків

— Ха-ха-ха! — зловісно засміявся пан Морок. — Тепер хай дивиться!.. Ви забули, що ви в моїх володіннях. Тут господар я!.. — І він заспівав свою пісню:

— Зроблений із темної

Темряви підземної,

Тіла я не маю,

Та всіх перемагаю.

Морок я, і, як захочу,

Будь-кого я заморочу!

Заморочу, заморочу,

Як захочу!..

Поки пан Морок співав, Вася відчув раптом, як хтось торкає його ззаду за плече.

— Це я! — почув він шепіт Незнайомки. — Дай дзеркальце!

— Візьміть! Воно у мене в правій руці! — шепнув Вася. Незнайомка намацала

Глечикову руку, в якій він тримав дзеркальце, і забрала його.

Пан Морок закінчив співати і сказав:

— Але як цей "дракон" Вася пробрався у печеру "Тридцять три лиха"? І не захворів! Як він дістав дзеркальце? Адже це могла зробити лише моя Вража сила. Де Змій Горинич? Де Баба Яга? Агенти страху Бабай! Ви відповідаєте за порядок у країні!

— Ваша Темність! На жаль, я нічого не можу сказати... Пробачте, Ваша Темність! Усе це для мене теж така несподіванка...

— Перш за все негайно відберіть у нього дзеркальце!

— Але як?! Ваша Темність! Я ж нічого не бачу. Нічогісінько!

— Навпомацки! Він же стоїть десь поряд із Кошієм Безсмертним! А ти, Кошію, чого мовчиш? Хочеш втратити безсмертя?

Вася відчув, як його хапають і обмацують одразу чотири руки.

— Ваша Темність! Навпомацки нічого не виявили! — вигукнув Бабай.

— Навпомацки нічого нема! — підтакнув йому Кошій Валера.

— Ваша Темність! Дозвольте хоч один промінчик! — попросив Бабай.

— Хоч на одну мить! — докинув слово Кошій Валера.

— Ну, гаразд! Один промінчик. На одну мить! — сказав пан Морок.

І десь нагорі, біля верхівки найвищої ялиці одхилилася чарівна кошмарля, і на галявину пробився один-єдиний сонячний промінець.

І враз де не взялася рука Незнайомки і підставила під той промінь чарівне дзеркальце.

Спалахнуло світло. То з'явився і застрибав на галявині сонячний зайчик Терентій.

— Вва-вай! — перелякано закричав пан Морок.

А сонячний зайчик Терентій вже тримав у лапках довгий сонячний промінь-спис.

— Гей, пан Морок, бережись!

За плаща свого держись!

От зніму плаща ураз —

І загинеш в той же час!

— заспівав Терентій і кинувся на пана Морока.

— Геть! Геть! Геть! — панічно закричав пан Морок, намагаючись полами свого чорного плаща накрити сонячного зайчика.

Почався відчайдушний двобій.

— Бабай! — лементував пан Морок. — Одбери дзеркальце! Наказую!.. Прошу!.. Благаю!..

— Бо... бо... боюсь!.. — белькотів Бабай, не рухаючись із місця.

— Кошій!.. Безсмертний!.. — кричав пан Морок. — Озолочу! Все, що захочеш, зроблю для тебе!

— Як Ба... ба... бай... бо... бо... їться... то що вже мені! — цокотів зубами Кошій Валера. — Таке робиться!.. Таке робиться!..

У Васі все мерехтіло перед очима.

Нарешті Терентій скинув-таки своїм сонячним списом із пана Морока його чорний

плащ.

І вмить упала з дерев на землю чорна кошмарля. І освітилася вся галявина сонцем.

У траві лежала жалюгідна брудна чорна шматина — все, що лишилося від пана Морока.

Бабай та Кошій Валера, заціпенівши, дивилися на Незнайомку, яка з дзеркальцем у руках велично стояла посеред осяяної сонцем галявини.

— Бабаєвський! — вчительським тоном сказала Незнайомка. — Підійди до мене і глянь у дзеркальце!

Агент страху Бабай, мов загіпнотизований, покірно підійшов до Незнайомки, зазирнув у дзеркальце, скрикнув і на очах у Глечика враз перетворився на незугарного підлітка із сигаретою в зубах.

— Вийди з лісу! — наказала Незнайомка.

І незугарний підліток, схиливши голову, поплентався з галявини і зник за деревами.

Вася Глечик вражено дивився на Незнайомку, і несподівано неймовірна підозра ворухнулася в його душі.

— Це вона! Вона! — раптом несамовито закричав Кошій Валера. — Ой! Я більше не буду! Я більше не буду! — Він кинувся в ліс і зник за деревами.

Вася тільки рота роззявив від подиву. А Незнайомка зняла маску і скинула з голови білу перуку...

— Катерино Степанівно! — вигукнув Глечик. — Це ви?

— Я! — всміхнулася учителька.

— Як же так?.. — розгублено закліпав очима Вася. — Ви ж казали... що ви з Країни Сонячних Зайчиків?

— Так!.. — сказав Терентій. — Усі вчителі — з Країни Сонячних Зайчиків. Тільки учні про це не знають. Чарівна Країна Сонячних Зайчиків — це країна добра і знань. Ти, певне, чув не раз слова — "світло знань", "світло добра". Це недарма... У Країні Сонячних Зайчиків неподалік од Палацу Чарівних Казок є Сад Добра і Знань. І в тому саду працюють Постійні Курси класних чарівників. То вони тільки так називаються у школі — класні керівники. Для конспірації. А насправді вони — класні чарівники. І от щороку кожен учитель один місяць улітку, коли у школах канікули, живе в Країні Сонячних Зайчиків, навчається на Курсах класних чарівників. Ти ж знаєш, що у вчителів два місяці відпустки, а от у всіх трудящих — тільки один. То спеціально так зроблено. Бо один же місяць улітку вони вчать на Курсах класних чарівників...

"Справді! У вчителів таки два місяці відпустки, а у всіх інших — один... — подумав Глечик. — От дивина! А ми й гадки не мали, чого це..."

Але тут він згадав про несподіване перетворення і втечу Бабая, і думки його перервалися.

— А Бабай... — почав було він.

— Теж зачарований паном Мороком наш колишній учень, — сказала Катерина Степанівна. — Найбільш неблагополучний з усіх наших учнів. Він потрапив до колонії

неповнолітніх правопорушників...

— А Валера? Він же втік, так і не глянувши у чарівне дзеркальце!.. — скрикнув Вася. — Це я, я винен! Не зміг його врятувати. Ех, вареник я, й більше нічого! Пігмей! Редиска!

— Ні, Васю! Зовсім ти не вареник, не пігмей і не редиска! А справжнісінький молодець! Без тебе нічого б не вийшло... А за Валеру ти не турбуйся. Він і сам усе зрозумів. І в основному завдяки тобі, твоїй дружбі. Дзеркальце йому вже не потрібне.

— Він сам повернеться назад у дитинство?

— Аякже... Стривай, здається, він уже гукає тебе.

Справді, у лісі лунав Валерин голос: "Васю! Агов! Де ти?.."

— Ну, прощай, незнайомець Вася Глечик із четвертого "Б" класу!.. До зустрічі! У школі! — Катерина Степанівна лагідно всміхнулася Васі.

І враз зникла. Наче й не було її.

І всі хатки зникли, і печера, і погребня, і паркан, і ворота... Зникла вся Зландія. Тільки чорна брудна ганчірка валялася на землі.

Глечик стояв біля великого трухлявого пня посеред тієї галявини, де вони з Валерою посварилися.

— Васю! Ну озовись! Де ти? — лунав з гущавини жалібний, розпачливий голос друга.

— Валеро! Я тут! Я тут! — щосили закричав Глечик. — Сюди! Валеро!

З кущів нарешті вибіг Валера. Блідий, захеканий, очі горять...

Кинувся до Васі, за руки схопив, слова сказати не може.

Тільки хекає, ледве дише.

— Де? Де ти був? — затермосив його Вася.

— Ой!.. Ой!.. — спромігся нарешті на слово Валера. — Не кажи!.. Так злякався!.. Розумієш, зайшов у гущавину, вибратися не можу. У який бік іти, не знаю. Заблукав зовсім... І таке приверзлося!.. Жах!..

— І мені! — сказав Глечик.

— Ху! Аж ноги підгинаються! — стомлено сказав Валера, присідаючи на траву. І враз — вва-вай! — підскочив угору.

— Що таке? — здивовано вигукнув Глечик..

— На... на їжака сів... Оно побіг у кущі! — скривився Валера.

— Знайшли-таки того їжака! — засміявся Вася.

— Ой! Гайда швидше додому!.. Так пізно!.. Там уже, мабуть, хвилюються... І твої... мама, сестра, тьотя... І мої... — Валера одвів очі.

— Гайда! — весело сказав Глечик.

Розділ останній,

заклучний, дія якого відбувається наступного дня у четвертому "Б" класі

У класі тихо.

Тихо й сонячно.

Всі сидять, голови набік похиляли, сопуть. Дехто навіть язик від старанності

прикусив.

Контрольна.

Задачки розв'язують.

З математики.

Вася Глечик уже розв'язав.

Але здавати Катерині Степанівні не біжить, не поспішає. Він цього не любить. Не любить показувати, що він перший розв'язав. То тільки Боря Бородянський у них завжди перший руку догори тягне, перший кулею вискакує з-за парти, як задачку розв'яже, боїться, щоб ніхто його не випередив! Любить бути першим. А Глечик — ні.

Поряд сопе, прикусивши язика, Валера. Задачки у тих, хто сидить за однією партою, як ви знаєте, різні. Але на контрольних Вася, як правило, встигав і свою, і Валерину розв'язати. От і зараз хотів допомогти, але Валера відмахнувся. Сам сопе. Ну що ж, правильно.

Сидить Глечик, думає. Згадує все, що з ними вчора було.

Чогось усі сьогодні на контрольній серйозні й дисципліновані.

Навіть Ігор Горенко, який завжди жованими паперовими кульками з трубочки однокласників обстрілює, сьогодні сидить і працює.

І Люська Бабенчук руку догори не тягне, не скаржиться, що їй заважають. Так і не зібралися вони її провідати, а вона вже й з лікарні виписалася, прийшла сьогодні до школи.

Сидить Глечик, думає...

Невже то не сон?

Невже то правда — все, що сталося з ним і з Валерою?

А розказати — ніхто не повірить.

Хіба можна собі уявити отого кирпатого клаповухого Ігоря Горенка Змієм Гориничем? Або веснянкувату, з двома кумедними закрученими догори кісками Люську Бабенчук — Бабою Ягою?

Та що там! Він сам ніяк не міг впізнати свого кращого друга Валеру, коли той перетворився на Коція Безсмертного.

І, мабуть, ніколи, ніколи в житті так і не дізнаються Валерині батьки, братик Андрійко та дідусь Павло Харитонович, що їхній син, брат і онук був справжньою вражою силою...

Вража сила...

А хіба лихі, погані люди — не та ж сама вража сила?..

От хоча б... Чим, наприклад, краща за Бабу Ягу грубезна, пашекувата продавщиця, котра і стареньку бабусю від прилавка одштовхне, і дитину обважить, і всю чергу такими словами облає, що вуха в'януть.

А брудний п'яниця з червоним носом, тато Стьопа Балабайченка, що працювати не хоче, а тільки п'є-гуляє, сім'ю свою знедолює — хіба не Змій він Горинич?

Або начебто чистенький ввічливенький хапуга Шляповатий, директор "Гастроному", який у держави краде, все в хату свою тягне і навіть від власних дітей

добро награбоване замикає, щоб не попсували, — чи не Кощій він Безсмертний?

Звідки ж вони беруться, ті лихі погані люди — вража сила? І вони ж колись четвертокласниками були. Значить, з дітей колишніх — з ледарів, хуліганів, ябед, брехунців, егоїстів, порушників дисципліни... Так, виходить...

Ех, якби діти хоч одним оком могли побачити, що з них виросте, коли вони добрих порад не слухатимуться, — може, замислилися б, може б, схаменулися вчасно...

Отак думав Вася Глечик, дивлячись у вікно на осяяний сонцем ліс.

Потім зиркнув на Катерину Степанівну і побачив, що вона дивиться на нього і лагідно всміхається. Він аж здригнувся від несподіванки. Невже вона прочитала його думки? Хто їх знає, тих класних чарівників!..

Катерина Степанівна вийняла з сумочки маленьке кругленьке дзеркальце, глянула в нього, поправила рукою зачіску.

І враз блиснуло...

З'явився на підвіконні сонячний зайчик Терентій.

Він підморгнув Васі Глечику і стрибнув на їхню з Валерою парту.

Валера в цей час підвів голову й усміхнувся. Він щойно поставив останню крапку в контрольній. Задачку розв'язав сам.

Терентій скочив Васі Глечику на плече і тихенько, щоб не порушувати дисципліну у класі, заспівав йому на вухо:

Якщо ти будеш чесним,

Якщо ти будеш добрим,

Якщо ти будеш мужнім,

Стійким, хоробрим,

Якщо ти другом щирим

І вірним будеш, —

Тоді ти перемогу

Завжди здобудеш.

Дружба завжди

Виручає з біди,

Дружба завжди виручає,

Більшої сили немає!

І над усім на світі злом

Здобудеш ти перемогу,

Бо сонячні зайчики промінцями

Освітять тобі дорогу!

Потім Терентій перескочив на плече Валери і теж проспівав йому на вухо свою пісеньку. А потім Вася побачив його вже на плечі Віті Кулачковського, а тоді Стьопа Балабайченка, а тоді Лесі Попелястої, а тоді Ніни Закидон, а тоді Люськи Бабенчук, а тоді Борі Бородянського... І так сонячний зайчик Терентій, стрибаючи по класу, побував на плечі у кожного і кожному проспівав свою пісеньку. І кожен усміхався, коли Терентій лоскотав йому вухо своїми сонячними вусиками-промінцями. Врешті-решт

усміхався уже весь клас, весь четвертий "Б".

Катерина Степанівна теж усміхнулася і сказала:

— Ну, досить! Здавайте вже контрольну! Я ж бачу, що всі ви задачки вже розв'язали. Здавайте!

І нарешті вихопився з-за парти, як завжди, Боря Бородянський і побіг до столу. А за ним Люська Бабенчук, Стьопа Балабайченко і всі інші.

А Валера й Вася Глечик, не поспішаючи, подали контрольну останніми.

Хіба має значення, коли подавати?.. Важливо, що Валера розв'язував задачку сам. Уперше. Розв'язав правильно.

І тут продзвенів дзвоник...

В Країні Місячних Зайчиків

Розділ I

Нуся

Дівчинку звали Ганнуса. Але змалечку всі називали її просто Нуся. Була вона білявенька, голубоока, кирпата й дуже симпатична. От бувають такі — не вельми, може, й гарні, але страшенно симпатичні. Глянеш — і губи самі розтягуються у привітну усмішку. Це вже, як то кажуть, од Бога — така симпатія. Симпатичні вони не лише на обличчя, а й за вдачею симпатичні — щирі, доброзичливі, усміхнені. Тому їх люди й люблять. Бо вони люблять людей і завжди намагаються покращити людям настрій. Тато навіть склав про свою доню такого віршика:

Як на тебе гляну, Нуся,

То відразу усміхнуса.

Але сьогодні вранці Нуся сама була не в настрої. Бо наснився їй сон — дивний і тривожний... Буцімто стоїть вона вночі у страшному темному лісі. Поряд із нею маленький дідок, осяяний місячним сяйвом, що пробивається крізь віти. Дідок у червоному крислатому капелюсі, на ногах чоботи з високими, аж по саме нікуди, халявами. І сорочка-вишиванка біла. І штани білі. І борода, й вуса сиві — білісінькі. Тому й видно його добре у темному лісі, хоч місячне сяйво осяває лише червоний капелюх. Дідок стоїть і гірко плаче. Сльози рясно течуть на вуса й бороду.

— Що трапилося, дідуню? Чого ви плачете? — питає Нуся.

— Ох! Як же мені не плакати, коли у мене таке горе!

— Що таке? А не можна чимось зарадити, допомогти?

— Може, ти й могла б допомогти, але... не захочеш, — зітхнув дідок.

— Чому?

— Та ні, не захочеш, не захочеш, — і дідок знову гірко заплакав.

— Та чого ви так думаєте? Якщо я тільки зможу, я...

— Тоді слухай... — почав дідок.

І раптом місячне сяйво згасло. І дідок пропав.

Нуся прокинулась.

Вона намагалася знову заснути, щоб додивитися той дивний сон. Але не змогла.

Тож звідки візьметься гарний настрій після такого сну?

Особливо прикро Нусі було те, що дідок засумнівався щодо її бажання допомогти. А вона ж якраз дівчинка чуйна, сердечна й зичлива. І у дитсадку завжди всім допомагала. І тепер у школі, в першому класі.

Нуся підійшла до відчиненого вікна й визирнула в сад. Почалися літні канікули, і Нуся жила з батьками на дачі, в маленькому дерев'яному будиночку на березі річки Трубіж. Тато й мама поралися на городі, їм було зараз не до Нусиних снів. Вона це розуміла.

Нуся зітхнула. Навіть і поділитися ні з ким.

— Як це ні з ким? А я? — почулося раптом.

Від шибки віддзеркалювався на підвіконня сонячний зайчик. Спершу це була просто мерехтлива сонячна плямка. І раптом на очах Нусі плямка перетворилася на живого сонячного зайчика, жовтого, пухнастого, з довгими вушками і коротеньким хвостиком.

— Ой! — вихопилося в Нусі. — Ти хто?

— Терентій! — сказав сонячний зайчик.

— Справді? — усміхнулася Нуся. — Той самий Терентій? З Країни Сонячних Зайчиків?

— Той самий.

Нуся колись читала про нього. Але не думала, що справді існують і Терентій, і та казкова Країна Сонячних Зайчиків.

— Існують. Аякже! — сказав Терентій.

— Ти що — читаєш думки? Я ще не сказала, тільки подумала, а ти...

— Авжеж читаю. І знаю, що тебе зараз турбує. Про сон твій знаю.

— Серйозно?! — зраділа Нуся. — А що той дідок хотів сказати?

— Цього я вже не знаю. Бо ж і ти не знаєш. А я тільки читаю твої думки.

— Що ж робити? — знову засмутилася Нуся.

— Не сумуй! — сказав Терентій. — Я попрошу мого друга, місячного зайчика Олелька — і він тобі допоможе. Тільки доведеться чекати ночі. Бо місячні зайчики бувають лише вночі, коли світить місяць.

— А як же ти його попросиш? Вас же, сонячних зайчиків, тут уночі не буває. Ви ж, як сідає сонце, тікаєте у свою країну...

— Не хвилюйся. Подзвоню Олелькові по чарифону в Країну Місячних Зайчиків. А він уже приїде до тебе уві сні й допоможе.

— Уві сні? — здивувалася Нуся.

— Авжеж. Місячні зайчики те й роблять, що разносять людям сни. Прибігають до нас, у Долину Щасливих Сновидінь, беруть сни і разносять уночі тим, хто спить... Правда, їм весь час доводиться пильнувати, щоб їх не випередили агенти пана Морока — нічні кошмари. Ти ж знаєш, пан Морок — Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів, Перший Радник Королеви Глупої Ночі.

— Знаю. Але ж він і Володар Зландії.

— Так. Він приватизував Зландію. Але й від посади Начальника Канцелярії Нічних

Кошмарів не відмовився. Займає дві посади.

— А ти думаєш, та біда, про яку говорив дідок у моєму сні, пов'язана з паном Мороком? — спитала Нуся.

— Може, й пов'язана... Буде видно.

— З ким це ти розмовляєш, доню? — гукнула раптом із городу мама.

Терентій одразу зник.

— Та просто так... граюся! — гукнула Нуся. Дорослим важко іноді пояснити справжність казкових дій і явищ.

Розділ II

Місячний зайчик Олелько, сова Софія Павлівна та пугач Ух Степанович

Увесь день Нуся з нетерпінням чекала вечора. І от нарешті...

Мама, як завжди, сказала Нусі: "На добраніч! Спи, донечко, спи!", поцілувала, погасила світло в її кімнаті і вийшла.

У відчинене вікно зазирає рогатий місяць, із саду линули запаморочливі пахощі матіоли, сюрчав цвіркунець, десь далеко валували собаки.

З кімнати батьків лунали приглушені голоси, музика — батьки дивилися телевизор.

Нуся, намагаючись заснути якнайшвидше, почала рахувати слонів (так радив їй тато). На сімдесят сьомому слоні раптом почувся тоненький голосок:

— Ти хотіла мене бачити?

Нуся так і не зрозуміла, чи це був уже сон, чи ще дійсність.

На підвіконні сидів маленький місячний зайчик — срібний, пухнастий, з жовтими цяточками очей.

— Ти Олелько? — тихо спитала Нуся.

— Олелько, — мовив місячний зайчик.

— Терентій сказав, що ти можеш мені допомогти.

— Спробую. Але для цього доведеться тобі гайнути зі мною у Країну Місячних Зайчиків. Треба ж встановити, хто з наших приносить тобі вчорашній сон. Вони повинні подивитися на тебе.

— А далеко ваша країна?

— Далеченько. На захмарній вершині гори Селенги.

— А як же я туди дістануся?

— Справді. Треба подбати про транспорт. Пішки ти й за місяць туди не дійдеш. Стривай, я зараз повернусь, — і Олелько зник.

Нуся прислухалася.

Було тихо. Цвіркуні вже не сюрчали. З кімнати батьків не линули голоси й музика. І смужки світла від дверей на підлозі не було. Певно, батьки вже спали.

"Як швидко, — подумала Нуся. — Я лише сімдесят сім слонів нарахувала, а вже..."

Далі Нуся подумати не встигла, бо враз на підвіконня нечутно опустилися й сіли два великих птахи. І знову з'явився місячний зайчик Олелько.

— Не бійся, — сказав Олелько. — Це наші друзі. Знайомся — сова Софія Павлівна і пугач Ух Степанович. Вони перенесуть тебе у Країну Місячних Зайчиків.

— Д-дуже приємно, — тремтливим голосом сказала Нуся, глянувши на величезні пазуристі лапи й могутні гачкуваті дзьоби Софії Павлівни та Уха Степановича.

— Тільки треба було б для зручності якесь сідало для дівчинки пристосувати, — мовила Софія Павлівна, повівши банькатими очима.

— А ми знімемо онде гойдалку з дерева, — витріщив такі ж самі банькаті жовті очі Ух Степанович.

— Правильно! — сказав Олелько. — Вдягайся, Нусю! Дівчинка швиденько скинула нічну сорочечку і натягла шорти й маечку. А також узула кеди.

Тим часом сова й пугач вже одв'язали з дерева гойдалку.

Нуся вилізла через вікно в сад. Сіла на гойдалку. Софія Павлівна та Ух Степанович з двох боків схопили мотузки лапами і знялися в небо.

У Нусі залоскотало в животі. Вона любила гойдатися. Але так високо гойдалка не підносилася ще ніколи.

Вони летіли в зоряному небі над лісами, річками, долинами, над містами і селами. Внизу привітно мерехтіли вогні вокзалів, електростанцій, заводів, що працюють цілодобово. Он по залізниці рухається поїзд, наче іграшковий, а онде по шосе повзуть маленькі, теж наче іграшкові машини. Згори здається, що вони ледве пересуваються, а насправді ж вони мчать як скажені.

Місячний зайчик Олелько сидів у Нусі на колінах.

— Наші вже повертаються, — сказав він. — Порозносили сні й повертаються.

— Де? — не бачачи нічого, спитала Нуся.

— А ти й не побачиш, — відповів Олелько. — Вони повертаються зі швидкістю світла. Людське око не в змозі цього побачити... А онде вже й гора Селенга.

Розділ III

Країна Місячних Зайчиків

Нуся побачила Країну Місячних Зайчиків усю одразу з висоти пташиного польоту (у буквальному розумінні цих слів).

Залита місячним сяйвом надхмарна вершина гори Селенги являла собою казкове розмаїття прекрасних нічних квітів. Ви, мабуть, знаєте, що є квіти денні, які розквітають удень при сонці, а на ніч стуляють свої пелюстки. А є квіти нічні, які, навпаки, розквітають уночі, а вдень закриваються. Одна з найпоширеніших нічних квіток — це матіола, або, як її ще називають, нічна фіалка. Ви її добре знаєте, від її духмяних пахощів увечері у вас завжди, я певен, радісно перехоплювало подих.

Місячні зайчики, як і сонячні, мешкали у квіткових будиночках, тільки будиночки ті були, як ви розумієте, з нічних квітів.

Посеред країни височів чудовий срібний палац. Коли Нуся спитала Олелька, що це таке, він пояснив, що то Палац Несподіваних Радощів. Місячні зайчики вважають, що найбільша радість з усіх радостей — це радість несподівана, та, якої не чекав, а вона прийшла. Несподівано, раптово, неждано-негадано. І кожен місячний зайчик намагається принести комусь із дітей саме несподівану радість. Або уві сні. Або підказавши через сон батькам чи комусь із дорослих якусь ідею. Щоб прокинулась

уранці дитина, а на стільці коло ліжка лежить якийсь подарунок — шоколадка, іграшка, квиток у цирк абощо.

Той місячний зайчик, якому це вдається, наступного дня вшановується привселюдно, а точніше привсезайчиково у Палаці Несподіваних Радощів. І те, що він зробив, записується у Срібну Книгу і навічно потрапляє до Виставки Несподіваних Радощів, щоб молоді місячні зайчики дивилися і вчилися, що і як треба робити.

На площі біля Палацу Несподіваних Радощів збираються місячні зайчики й тоді, коли треба вирішити якесь важливе державне питання, що стосується всієї Країни Місячних Зайчиків. Відбувається так звана Велика Місячна Рада.

От і зараз Олелько кудись на хвилинку зник, залишивши Нусю серед порожньої площі біля Палацу. І враз звідусюди туди почали збігатися місячні зайчики. І незабаром уся площа була вже заповнена.

Олелько вискочив на балкон Палацу і звернувся до присутніх:

— Дорогі зайчики-братики! Подивіться на цю дівчинку і скажіть, хто з вас приносив їй учора вночі сон. Це дуже важливо.

Нуся завмерла.

Але площа мовчала. Ніхто не зголосився.

— Чи всі зайчики-братики тут? — спитав Олелько.

— Всі! — вигукнула площа.

— Гм! Дивно! — хмикнув Олелько і повернувся до Нусі. — То ж не був кошмар?

— Ні. Нормальний сон. Я не боялася, — сказала Нуся.

І раптом здаля, з краю площі, почувся тоненький голосок:

— Ой! Не всі! Не всі! Немає братика Сяйвика.

— А де ж він? — спитав Олелько. Ніхто цього не знав.

Братик Сяйвик не повернувся в Країну. Хоча давно мав повернутися. Усі стривожилися.

— Оголошується всесвітній розшук! — вигукнув Олелько. І вмить площа спорожніла. Місячні зайчики розбіглися шукати свого несподівано зниклого побратима.

— І ми з тобою будемо шукати Сяйвика, — сказав Нусі Олелько. — Це він приносив тобі той сон. Тепер уже немає сумніву. І твій сон, і зникнення Сяйвика, я думаю, пов'язані між собою.

— Яким чином? — здивувалася Нуся.

— Я думаю, що перервався твій сон не сам по собі. Перервав його хтось із команди пана Морока.

— Нащо?

— Бо той дідок мав сказати щось таке, чого розголошувати, на думку пана Морока, не можна було. А братик Сяйвик, який приніс тобі сон, теж став для пана Морока небезпечний, бо міг знати, що було у сні.

— Вони його вбили? — жахнулася Нуся.

— Ні. Місячні зайчики, як і сонячні, незнищенні, безсмертні. Але захопити у полон

і тримати в неволі їх можуть.

— Що ж робити?

— Треба шукати.

— А де?

— Поки що не знаю.

І тут у розмову втрутилася сова Софія Павлівна, яка досі мовчки спостерігала за тим, що відбувалося, сидючи разом із пугачем Ухом Степановичем на зубчастій стіні палацу.

— Нещодавно нічні кошмари заснували свою країну — Страхолюндію. Туди й могли вони затягти Сяйвика, — сказала сова. — Там такі підземні лабіринти з усякими жахами, що й описати неможливо.

— А де це? — спитав Олелько.

— У Вражому Лісі за Чорним Озером. Як не боїшся, можна було б там пошукати.

— Як ти? — обернувся Олелько до Нусі.

Нуся, хоч і була дівчинка, проте не з боязких.

— Треба ж знайти Сяйвика, — тихо сказала вона.

Розділ IV

У вражому лісі

У Вражому Лісі на березі Чорного Озера, в якому віддзеркалювався рогатий місяць, сиділи троє — лісовик Трісь, Водяник Бульк та польовик Уу.

У Тріся була мохова борода, зелені очі, кострубаті, із сухої гілляки руки й ноги, а на голові бріль.

У Булька була зелена борода з водоростей, голубі водянисті очі і на голові шапка з латаття.

У польовика Уу борода була хвилясто-ковилова, очі — щілинки, наче примружені од вітру, і на голові засмагла облуплена лисина.

Кожен тримав в одній руці березовий келих, у якому горів синім полум'ям міцний шмурдяк, а в другій — велику золотисто-прозору тараню.

— Будьмо! — сказав водяник і перехилив келих. — Бульк!

Польовик і собі перехилив келих і скривився:

— Уу!

Лісовик теж скривився, перехиливши келих, і вломив, закусюючи, тараню:

— Трісь!

Хвилину помовчали.

І саме в цю мить верховіття дерев поривчасто зашуміло від вітру.

Польовик Уу підніс догори палець:

— О! Важливе оперативне повідомлення! Вітрюган-хуліган Катастрофа доповідає, що з Країни Місячних Зайчиків летять сюди пугач Ух та сова Софка. Несуть якусь дівчинку. Супроводжує їх місячний зайчик Олелько. Що робитимемо, хлопці?

— Гм! Уже летять... — роздумливо мовив водяник Бульк. — Треба щось робити.

— Передусім треба нейтралізувати того місячного зайчика Олелька. Це головне, —

сказав лісовик Трісь. — Інші нам до лампотири.

— Правильно! — кивнув Уу. — А як?

— Дуже просто, — сказав Бульк. — Хай твій Катастрофа надмухає сюди швиденько нічну хмару Чорнару. Вона затулить на небі місяць. І місячний зайчик зникне, як булька на воді.

— Правильно! — сказав Трісь.

— Чув, Катастрофо? — глянув угору Уу. — Давай виконуй, дорогий!

— Даю-у-у! — прогуло над верховіттям дерев. І за хвилину нічна хмара Чорнара вже гасила на небі зірки й насувалася на місяць. Мить — і темрява огорнула ліс.

— О! — зрадів Бульк. — Тепер і Оленько нам до лампотири! Хай прилітають банькати з тією дівчинкою.

— Хай! — сказав Трісь. — Ми її трошки полякаємо. Га-га-га! Го-го-го! Гу-гу-гу!

— Тільки якщо ви думаєте, хлопці, що я тут довго стоятиму, ви помиляєтесь, — гукнула з неба хмара Чорнара. — Мене вже лоскоче-піддуває вітер Вітя. Ще трохи, і я не втримаюсь — відлечу.

— От уже той вітер Вітька! — з досадою сказав польовик Уу. — Ніяк не можу його укоськати. З Катастрофою жодних проблем. Вітрюган-хуліган, а слухається, як першокласник. Що загадаєш, те й зробить — трощить, ламає, перекидає... Одне слово — Катастрофа. А Вітька віялом помахує, у спеку прохолоду навіює, у негоду теплим подихом зігріває. А щоб дах з будинку зірвати, дерево зламати або що — годі й думати. Непослух! Якщо капость яку й робить, то тільки в пику мені, на зло.

— Хлопці! — відчайдушно загукала згори Чорнара. — Швидше щось робіть, бо от-от виштовхає мене Вітька!

— Давай, Уу, лети мерщій до Гургугура та його жінки! Оно вони за Чорнарою, як завжди, лаються, — сказав лісовик Трісь.

— Правильно! — булькнув голосно водяник Бульк. Польовик підскочив і злетів у небо.

За Чорнарою на брудних грозових хмарах-перинах сиділи й лаялися грім Гургург Петрович та його дружина, блискавиця Блисьблись Іванівна. Товстун Гургург Петрович раз у раз бив себе здоровецькими кулачиськами по пузатому животі-барабані, а худюща нервова Блисьблись Іванівна хвиськала вогненним батоном.

— О! Ну чого ти знову вискочив?! — верещала вона. — Я ще не блиснула, а ти вже гуркочеш!

— Набридло! Набридло! Набридло! — бубонів він. — От кину тебе й повіюся світ за очі!

— Кому ти потрібен, балабон!

— Не хвилюйся! Онде мене вже кілька малих підприємств запрошували. У відділ реклами.

— Тьху! Комерсант пузатий!

Польовик Уу підлетів до них, привітався й сказав:

— Панове! Велике до вас прохання від нашої корпорації — відженіть, будь ласка, від

Вражого Лісу пугача Уха Степановича та сову Софію Павлівну, коли вони підлетять. Ми у боргу не залишимося.

Гургур Петрович та Блисьблись Іванівна презирнулися.

— Завжди обіцяєте, а тоді ходи до вас, вибивай по півроку обіцяне. Бюрократи! — буркотнув Гургур Петрович.

— От-от! Тут я з ним згодна. Сперечатись не буду, — підтакнула Блисьблись Іванівна.

— Чесне гемонське! На цей раз не підведемо! — бухнув себе кулаком у груди польовик Уу.

— Ну, гаразд. Значить, так... По-перше, — почала загинати свої кістляві іскристі пальці блискавиця. — Водяник Бульк дає нам із рибного асортименту: ікру, баличок, осетринку і таке інше... Список додається. По-друге, лісовик Трісь дає нам грибочки, ягоди, горіхи і таке інше... Список додається. По-третє, польовик Уу, тобто ти, даєш нам...

— Даю-даю! — перебив польовик. — Та швидше! Он вони вже підлітають!

— Гургур! За мною! — І, цвюхкаючи вогненним батогом, Блисьблись Іванівна полетіла назустріч сові й пугачу, які несли Нусю.

Що тут знялося!

Такої блискавки, такого грому Вражий Ліс не чув і не бачив, здається, ніколи.

Блискало й гримотіло так, що навіть водяник Бульк пірнув під воду, не кажучи вже про лісовика й польовика, які відразу поховалися у дуплах дерев.

— Це нас лякають, — спокійно сказала Софія Павлівна, коли вони підлетіли до Вражого Лісу й побачили, що там робиться.

— Точно! — сказав Ух Степанович. — Нам-то що, а от дівчинка...

Хоч Нусю аж пересмикувало від грому й блискавки над лісом, але вона сказала:

— Ні-ні, не хвилюйтесь. Нічого-нічого...

— Молодець! — сказала сова. — Ти переборюєш страх, а це справжня мужність. Вона тобі знадобиться, коли ти потрапиш у Страхолюндію. Там таки по-справжньому страшно.

— Ну що ж, страшно так страшно, — зітхнула Нуся. — Давайте у Страхолюндію.

Незважаючи на шалений гуркіт і блискання, сова й пугач підлетіли до Вражого Лісу і разом із Нусею спустилися на невелику галявину, оточену столітніми дубами. Під одним із дубів зяяло чорне провалля.

— Оце і є вхід у Страхолюндію, — сказала Софія Павлівна. — Але пробач, нам туди входити категорично заборонено. Віце-президент Страхолюндії Кошмар Кошмарович Ойой хотів, щоб ми працювали в нього страховиськами, та ми відмовилися, і він посварився з нами на все життя. Доведеться тобі самій туди йти. Будь мужньою. А ми зникаємо. Бо як побачить нас Кошмар Кошмарович, буде тобі непереливки.

І не встигла Нуся й слова вимовити, як сова й пугач знялися й полетіли.

Розділ V

Страхолюндія

Нуся у розпачі стояла перед чорним проваллям.

Місячного зайчика Олелька не стало відразу, як небо затягли хмари, сова й пугач полетіли. Вона була сама-самісінька у страшному Вражому Лісі і мусила іти у невідому Страхолюндію, одна назва якої говорила, що то не курорт. Було від чого розгубитися.

— Не бійся. Я тебе проведу, — почувся позад неї тоненький голосок.

Нуся обернулася. Позаду нікого не було.

— Хто це говорить? — тихо спитала дівчинка.

— Це я — жучок-світлячок Богдан.

Тільки тепер Нуся побачила маленьку зелененьку цятку.

— Мене послав місячний зайчик Олелько. Ми з ним дружимо, — сказав жучок-світлячок.

І Нуся одразу відчула полегшення. Хоч жучок-світлячок Богдан був зовсім малюпусінький, але голосок його звучав так впевнено! І він був другом місячного зайчика Олелька.

— Я щойно про все дізнався, — вів далі жучок-світлячок. — Сяйвик справді у Страхолюндії.

— Але як же так? — прохопилася Нуся. — Там же немає місячного світла.

— У тому-то й справа. Лісовик Трісь записав місяць на відеоплівку і за допомогою чаривізора зміг захопити Сяйвика у полон. Він заніс чаривізор разом із Сяйвиком до Страхолюндії. І поки лісовик ховається у дуплі від грози, треба винести чаривізор із Страхолюндії і випустити Сяйвика. Усі страхолюндці — нічні кошмари. Вони можуть тільки лякати, але фізичної сили не мають. Отже, заподіяти тобі щось лихе не зможуть. Але треба поспішати, поки Гургур Петрович і Блисьблись Іванівна сваряться на небі, звинувачуючи одне одного в тому, що не змогли виконати свою обіцянку.

— Ходімо швидше! — рішуче вигукнула Нуся.

— Тільки не губи мене з очей, бо сама чаривізора не знайдеш, а я до тебе не догукаюся, таке там робиться, — сказав Богдан.

— Добре.

— Ходімо! — і жучок-світлячок полинув у провалля. Нуся посунула за ним.

Тільки-но вона зробила перші кроки, як з темряви засвітилися жахливі очі, заклацали зубами страшенні пащі й моторошні крики залунали звідусіль.

Нуся втягнула голову в плечі, зіщулилася, але не відступила. Крок за кроком просувалася вона вперед, не зводячи очей із зелененького вогника жучка-світлячка.

Страховиська сатаніли більше й більше, крики ставали дедалі голоснішими. У Нусі по спині бігали колючі мурашки, їй дуже хотілося втекти звідси, але вона пересилювала себе.

І раптом усе зникло, і настала дзвінка тиша. І нараз у тій тиші почулося зміїне сичання. Воно все наростало, наближалось, наближалось... І знову зчинився гвалт. І жахливі страховиська заблимали лупатими очима і заклацали ікластими щелепами. Але страх не відпускав Нусю. Найбільше лякає невідомість, а коли знаєш, що на тебе чекає, то воно не так лячно. Призвичаїтися можна й до страху.

Нуся йшла далі. Очі її вже звикли до темряви, і вона почала розрізняти ґратчасті вікна, з яких визирали чудовиська, бруковані вулички з водостоками, по яких гадючилися потворні плазуни, склепіння над головою, під якими сновигали велетенські кажани.

Нарешті жучок-світлячок Богдан підлетів до залізних дверей з іржавими кільцями замість ручок.

Крики страховиськ стали просто неймовірними.

Нуся не чула, що їй говорив жучок-світлячок, але зрозуміла, що, мабуть, треба відчинити двері. Вона взялася за іржаве кільце, і двері зі скреготом відчинилися.

У темряві срібно світився екран маленького чаривізора, на якому було видно рогатий місяць і зірки серед безхмарного нічного неба. Від місяця тяглися срібні промінці кудись у куток за дверима. Нуся зазирнула туди.

Там, зв'язаний промінцями, сидів місячний зайчик. То був Сяйвик.

Жучок-світлячок метнувся до Сяйвика і почав розв'язувати його. А Нуся кинулася і схопила чаривізор.

І тут з'явився Кошмар Кошмарович Ойой.

— Ой! Ой! — мимохіть вихопилося в Нусі: такий він був неймовірно страшний.

— Поверни негайно чаривізор! — громовим голосом закричав Кошмар Кошмарович. І від того крику затремтіли у Нусі коліна. Але, пам'ятаючи слова жучка-світлячка, що кошмари нічого не можуть їй зробити, а тільки лякають, вона не випустила чаривізора з рук. Притиснувши його до грудей, дівчинка кинулася назад зі Страхолюндії. Вона встигла побачити, як місячний зайчик Сяйвик пострибав слідом за нею, а жучок-світлячок Богдан полетів попереду.

Розділ VI

Втеча

— Стривай, я гукну зараз сову й пугача, а ти сховайся, щоб тебе не побачили, — писнув їй біля вуха жучок-світлячок, коли вони вискочили з провалля. І Богдан зник. А Нуся із Сяйвиком сховалися у кущах.

Ще перішив дощ, і блискало, й гримотіло, але видно було, що гроза потроху вщухала, що Гургур Петрович та Блисьблись Іванівна от-от помиряться. І тоді повилазять із своїх схованок лісовик Трісь і польовик Уу, і випірне з води водяник Бульк. Одберуть вони в Нусі чаривізор і знову запроторять Сяйвика до Страхолюндії, тепер уже навіки. Остаточно звільнитися Сяйвик може лише тоді, як на чаривізор впаде місячне світло. Сяйвик перескочить з чаривізорного променя на живий, місячний.

Нуся з тривогою прислухалася до вже далекого грому. Невже не встигне жучок-світлячок?!

Аж от стиха залопотіли крила, і на галявинці з'явилися Софія Павлівна та Ух Степанович. Нуся вискочила з кущів їм назустріч.

Гойдалка валялася у траві, там, де її покинули. Сова й пугач схопили її своїми могутніми лапами. Нуся сіла, і вони злетіли в небо.

І саме вчасно. Бо якраз у цю мить з води вигулькнув водяник Бульк. Він встиг помітити, як знялися в небо втікачі, і заволав щосили:

— Гей! Хлопці! Щоб вам у носі свиснуло! Де ви поховалися?! Вони ж тікають!

— Га?! — вистромився з дупла лісовик Трісь.

— Що?! — вистромився з іншого польовик Уу.

— От вам і "га"! От вам і "що"! — роздратовано закричав Бульк. — Я під водою, звичайно, не чую й не бачу. Але ж куди ви дивилися, трясця вам у печінки!

— Так гроза ж була! Таке робилося! — чухав лисину польовик Уу.

— Невже Гургур та Блисьблесь не злякали їх?! Ти диви! А я був певен. Ми ж домовилися. От же! — кривився Трісь.

Тут із провалля почувся голос Кошмара Кошмаровича:

— Чаривізора вкрали!

Лісовик схопився за голову:

— Мій чаривізор! Я ж без нього як без рук! Катастрофо! У погоню! Дожени! Поверни! Відбери!

Над верховіттям дерев зашумів вітриган-хуліган і кинувся у погоню.

Втікачі відлетіли вже за межі Вражого Лісу, але їх ще можна було наздогнати. Та тут навперейми Катастрофі раптом підлетів вітер Вітя, збив і закрутив його у вихор.

— А щоб тобі! — репетував Катастрофа, звиваючись угору і намагаючись вирватися. Проте лагідний вітер Вітя мав неабияку силу. Він міцно обіймав Катастрофу і лоскотав його своїми дужими руками. Як усі хулігани, Катастрофа страшенно боявся лоскоти і закручувався у шалений смерч, не в змозі зрушити з місця.

Тим часом втікачі були вже далеко. І коли вітер Вітя нарешті відпустив Катастрофу, доганяти їх було пізно.

Водяник, лісовик і польовик разом лайнулися поганими словами. Та тільки безсило презирнулися. Що вони могли зробити? Що можна зробити вітрові?

Розділ VII

Продовження сну

І от знову Нуся в Країні Місячних Зайчиків.

Місячні зайчики обступили Сяйвика, вітають його з поверненням, розпитують, радісно галасують.

І Нусю всі вітають, дякують за мужність, за витримку, за те, що визволила Сяйвика.

Та враз Олелько вигукнув:

— Стривайте! Не можна гаяти часу. Треба, щоб Сяйвик негайно повернув Нусю в її вчорашній сон. Аби вона дізналася, що там сталося у того дідуса. Давай, Сяйвику!

— Ну що ж, хай засинає. Я зараз принесу той сон, — сказав Сяйвик.

Нуся відчула, як очі її почали злипатися, п'яний запах матіоли паморочив голову, присипляв... і...

І враз Нуся опинилася у тому ж лісі, що й учора. Перед нею стояв маленький заплаканий дідок у червоному крислатому капелюсі та білих шатах.

— Так от, слухай, — сказав він. — Я гном. Спиридон Спиридонович Красношапка. У

мене є онук, гном-агроном Цибулька, дуже здібний хлопець, який намагається вилікувати цей ліс. А ліс хворий. Бо лісовик Трісь губить, нищить його. Лісовик зацікавлений, щоб у лісі було більше загинлих сухих дерев, бо ж він тріщить, ламаючи сухі гілки, і лякає цим усіх, хто заходить у його володіння. Лісовик Трісь вимагав від онука Цибульки, щоб той не заважав йому нищити ліс, а Цибулька не слухався. І от лісовик зачаклував його, перетворив на звичайнісіньку цибулину і віддав панові Мороку у Зландію. Тепер мій онук лежить десь серед інших цибулин у Баби Яги. І Баба Яга може будь-коли скришити його у борщ або в печеню, чи ще в якийсь наїдок. І пропаде, загине мій любий, дорогий онук Цибулька! — гном Спиридон Спиридонович Красношапка знову заплакав.

— Не плачте! — мовила Нуся. — Ви ж казали, що його можна врятувати. Скажіть лише як, і я все зроблю.

— Ех-хе-хе! — зітхнув гном. — Чи зможеш? А як зможеш, то чи захочеш?

— Ну я ж сказала! — образилася Нуся.

— Тоді слухай. Розчаклувати мого онука Цибульку можна тільки за допомогою квітки матіоли, нічної фіалки, та й то не простої, а тієї, що росте у Країні Місячних Зайчиків. Отже, тобі, по-перше, треба потрапити у Країну Місячних Зайчиків. По-друге, взявши там матіолу, пробратися у Зландію і там, доторкнувшись квіткою матіоли до цибулини, в яку перетворив мого онука лісовик, розчаклувати його. Але це ж так небезпечно! Там же у Страхолюндії стільки вражої сили — і Баба Яга, і Змій Горинич, і Кошій Безсмертний, і всякі інші. Не кажучи вже про пана Морока...

— Але ж Цибульку та вража сила може одразу знову зачаклувати, — сказала Нуся.

— Ні. Вдруге зачаклувати його вже не зможе ніхто. Розчаклованого зачаклувати неможливо. Такий казковий закон.

Нуся ще хотіла щось спитати, але не встигла. На цьому сон перервався і вона прокинулася.

— Ну що? — спитав Олелько.

Нуся розповіла свій сон, слово в слово переказавши все, що говорив гном Спиридон Спиридонович.

— Ну що ж, — мовив Сяйвик. — Першу умову ти виконала. Ти вже в Країні Місячних Зайчиків. І квітку матіоли, вважай, маєш. Тепер треба летіти у Зландію. Причому зараз же, уночі, поки вража сила спить.

— Спить, та не вся, — зауважив Олелько. — Пан Морок не спить. Для нього ніч — робочий час.

— Точно. Треба якось відвернути його увагу, — сказав Сяйвик.

— Правильно! — погодився Олелько. — Це можемо зробити ми, хтось із нас. Скориставшись із чаривізора лісовика Тріся. Ніхто не зможе затулити нам місяць.

— Точно! Здорово ти придумав. Цур полечу я! — вигукнув Сяйвик.

— І я! Це я придумав!

— І я! І я! І я!.. — залунало звідусіль.

— Ні! — рішуче сказав Олелько. — На проміння чаривізора перескочимо тільки

Сяйвик і я. Всім ризикувати не можна. Якщо всіх кудись запроторять, хто ж тоді носитиме людям сні?

Місячні зайчики змушені були погодитися.

Розділ VIII

У Зландії

Пан Морок, кутаючись у чорний оксамитовий плащ із каптуром, неквапно походжав по Зландії. Всі спали. У своїй хатинці на курячих ніжках свистіла носом Баба Яга. Хукав полум'ям крізь сон Змій Горинич, який завжди спав на ґанку, щоб не наробити у хаті пожежі. А з будиночка Коція Безсмертного лунало таке гучне хропіння, що будиночок аж хитався й підскакував.

Пан Морок задоволено усміхався. То були для нього наймиліші хвилини. Щойно він балакав по чарифону з віце-президентом Страхолюндії Кошмаром Кошмаровичем. Ой ой доповів своєму президентові, що всі кошмари розбіглися лякати людей і у Страхолюндії тиша і спокій. Про надзвичайну подію, яка сталася нещодавно, тобто про звільнення Нусею Сяйвика і втрату чаривізора, пан Морок ще нічого не знав. Кошмар Кошмарович не наважився доповісти панові Мороку про це уночі і, щоб не псувати йому настроїв, вирішив відкласти на ранок.

Отже, настроїв у пана Морока був пречудовий. Він уявляв собі, як здригаються і скрикують крізь сон від кошмарів люди, тихенько підхихикував і мугикав собі під ніс пісеньку, яку щойно склав:

Тари-бари-бумбарари!

Я співаю про кошмари,

Про кошмари неймовірні

І жахливі,

Про хвилини мої радісні,

Щасливі.

Бо для мене втіхи більшої

Немає, —

Коли хтось кричить від страху

І страждає.

Тари-бари-бумбарари!

Та нема страшніше кари,

Ніж мої нічні кошмари.

Тари-бари-бумбарари!..

Він так захопився, що не одразу помітив, як у нічному небі з'явилося щось дивне. Це "щось" швидко наближалось і скоро сховалося за верховіттям дерев. У пана Морока навіть майнула думка — чи не один це з кошмарів прилітав на його пісню. Іноді вони таке робили. Але завжди одразу з'являлися перед його очі. А тут ніхто не з'явився.

— Ану-ну! Що це за мара? — здивувався пан Морок і посунув туди, де зникла за деревами ота чудасія.

І враз на трухлявому пеньку в гущавині він побачив місячного зайчика, який

усміхався і прями довгими вушками.

— Тю! — вражено сказав пан Морок, глянувши на захмарене небо. — Звідки ти взявся?!

Аж гульк — поруч на кущі з'явився другий місячний зайчик.

— Тю! — вражено повторив пан Морок.

Другий зайчик теж усміхався і прями довгими вушками.

— А згиньте! Трах-тарарах! — гримнув пан Морок і змахнув полами свого чорного плаща.

Але місячні зайчики не згинули. А просто перескочили на інші місця і застрибали по гілках дерев. Пан Морок кинувся за ними.

Тим часом Нуся, залишивши чаривізор сові й пугачу, кинулася до хатки на курячих ніжках.

У дівчинки калатало серце, коли вона, відчинивши двері, переступила поріг. Ще б пак! Уперше в житті вона потрапила до хатки Баби Яги.

Півхати займала велика піч, у якій палахкотіло вугілля. На печі, посвистуючи довгим гачкуватим носом, спала Баба Яга. У її роззявленому роті стирчав один-єдиний гострий жовтий зуб. Відстібнута кістяна нога лежала на ослоні.

У кутку стояв мішок з картоплею, а на ньому корзина з цибулею.

Затиснувши у руці квітку матіоли, Нуся навшпиньках підійшла до корзини. І почала по черзі притуляти квітку матіоли до цибулин.

"Невже Баба Яга вже скришила ту цибулину?" — з жахом подумала дівчинка.

Та враз одна з цибулин заворушилася, ожила, і з корзини піднявся чоловічок — голова, схожа на цибулину, зелена борідка, мов цибулячі стрілки, на потилиці гном'ячий ковпачок із китицею, зелені оченята дивляться здивовано-радісно. Аж тут на печі заворушилася й пронизливо свиснула носом Баба Яга.

— Тікаймо! — шепнула Нуся.

Гном-агроном Цибулька спритно метнувся до дверей, з розгону перескочив через поріг і зник. Баба Яга його й не помітила.

Нуся рвонулася теж... Але не встигла. Кістява рука Баби Яги схопила її за плече.

Розділ IX

Цибулька і Ломикамін

— Хе-хе-хе! Дівчинкою пахне! Дуже приємно! Люблю дівчаток на снідання, — засміялася Баба Яга. — Хе-хе-хе!.. Можна було б і зараз тебе на рогача та — шургиць! — у піч, підсмажити гарненько. Але ще ніч, до сніданку далеко. А я люблю свіженьке... Доведеться тобі у моїй ступі посидіти, поки я досипатиму...

Міцно зв'язавши Нусю, Баба вкинула її у величезну кам'яну ступу і накрила зверху кришкою. Потім полізла на піч і знову засвистіла носом.

"Ну от! — у відчаї подумала Нуся. — Попалася! Що ж тепер буде з Цибулькою?"

Вона спробувала підняти кришку ступи, але — де там! — то була така величезна кам'яна брила, що навіть зрушити її з місця було неможливо.

Нуся почала уявляти собі, як Баба Яга підхоплює її рогачем і шургицяє у піч, як

полум'я з усіх боків обпікає її, і в неї справді запекло в грудях.

"Сама винна! Було б спритнішою бути, швидше вискакувати з хатки. А тепер ніхто вже мене не врятує. Нікому!"

І так їй стало прикро, так гірко, що сльози самі собою навернулися на очі. Все-таки вона була маленька дівчинка, а не Ілля Муромець чи Котигорошко.

І тут раптом Нуся почула, як хтось шкребеться нагорі, там, де кришка.

Дівчинка завмерла, затамувала подих.

Враз кам'яна брила хитнулася і зсунулася з місця. Не набагато, на якийсь міліметр, але зсунулася і продовжувала сунутися далі. От крізь шпарку вже видно жовте світло від полум'я, що в печі.

Нуся чекала мовчки, терпляче.

Шпарка все розширювалася й розширювалася. І от у ній з'явилася голова гнома Цибулька. Він приклав палець до губів (цить, мовляв), заліз у ступу і почав швидко розв'язувати дівчинку.

Радісна хвиля огорнула Нусю, сльози одразу висохли на її очах.

А кам'яна кришка все сунулася й сунулася.

Нуся не витримала й тихо спитала:

— А хто це відсуває кришку?

— Квітка Ломикамінь, — прошепотів Цибулька. — Я ж усе-таки гном-агроном, з усіма рослинами дружу. Без неї нам би важезну кам'яну брилу не зсунути.

Він закінчив розв'язувати Нусю. Кришка була вже відсунута настільки, що можна було пролізти.

— Давай швиденько! — прошепотів Цибулька.

Нуся вибралася зі ступи, скочила вниз, але не втрималася на ногах, поточилася й зачепила ненароком чавунець, що стояв на припічку. Чавунець гепнувся на підлогу.

Нуся завмерла. Ой! Зараз прокинеться Баба Яга і...

— Не бійся! Не прокинеться! — сказав Цибулька, що стояв у цю мить на краю ступи, тримаючи в руці червону квітку Ломикамінь. — Я їй про всяк випадок дурману під ніс підсунув.

Тільки тепер Нуся помітила, що під гачкуватим носом Баби Яги лежить жмут білих квітів.

— Але ризикувати не треба, — усміхнувся Цибулька. — Більше чавунці на підлогу не кидай.

— Не буду! — їй собі винувато усміхнулася Нуся. Вони прожогом вискочили з хатки Баби Яги.

Розділ X

Пан Морок гнівається

У той час як Нуся сиділа у ступі, а Цибулька її визволяв, пан Морок ганявся за місячними зайчиками. Він був страшенно розлючений. Такого ще не було, щоб у глупу, безмісячну, непроглядну ніч по Зландії вільно бігали місячні зайчики та ще й дражнилися, кепкували, аніскілечки не боячись наймогутнішого пана Морока. До того

ж він ніяк не міг збагнути, як вони тут опинилися. Бо ж, як ви пам'ятаєте, Кошмар Кошмарович приховав від нього те, що сталося у Страхолюндії, відклав на ранок.

Тим часом сова Софія Павлівна та пугач Ух Степанович, передаючи одне одному маленький чаривізор, раз у раз перелітали з ним з дерева на дерево, щоб пан Морок не міг встежити, звідки тягнуться промінчики, які дають життя Сяйвику й Олельку.

Та врешті-решт пан Морок усе ж помітив, що сова й пугач поводяться якось підозріло. А коли помітив, то...

— Замріть! — гукнув він громовим голосом.

І Софія Павлівна та Ух Степанович завмерли, заклакли, заціпеніли. Вони все-таки були нічні птахи. А пан Морок мав особливу владу над усім, що пов'язано з ніччю, з темрявою.

Мить — і він уже був біля сови й пугача.

— Ага-а! Чаривізор! Тепер все розумію! — люто просичав пан Морок. — Як я одразу не здогадався. Ви будете покарані! І Кошмар Кошмарович буде покараний — за те, що вчасно не доповів мені про зникнення чаривізора.

Олелько й Сяйвик розгубилися.

— Здається, ми попалися, — сказав Сяйвик. — Звичайно, сам пан Морок одібрати чаривізор не може, він фізичної сили не має, бо зроблений з темряви. Але він зараз гукне когось із вражої сили, і тоді... Зв'яжуть нас промінцями, як мене вже зв'язували, і кудись запроторять...

— І Нусі щось нема, — зітхнув Олелько. — Я хвилююсь, чи не сталося з нею біди...

— Я тут! — почулося з-за кущів, і звідти з'явилася Нуся разом із гномом Цибулькою. Вони підійшли саме тоді, як пан Морок гукнув сові й пугачу: "Замріть!"

— Одімріть! — голосно гукнула раптом Нуся.

І це було так несподівано для пана Морока, що на якусь мить влада його над пугачем і совою пропала, і вони знову ожили.

І тут уже вигукнув гном Цибулька:

— Дерева, квіти, кущі і трави! Не для забави, для святої справи ростіть швиденько, станьте стіною і затуліть нас від пана Морока собою!

І враз дерева, квіти, кущі і трави стали стіною і затулили собою пана Морока.

— Летімо швидше! — гукнув Цибулька. — Бо довго вони не зможуть його затуляти.

Нуся швиденько сіла на гойдалку, притулила до грудей чаривізор, Цибулька вмовстився у неї на руках, сова й пугач змахнули крилами, і вони злетіли в небо.

Розділ XI

Свято у Палаці Несподіваних Радощів

Країна Місячних Зайчиків зустріла їх так, як зустрічають на землі космонавтів, що повертаються з далекої міжпланетної подорожі.

Місячні зайчики вишикували почесну варту. Тільки замість рушниць кожен "вартовий" тримав квітку нічної фіалки.

А зведений хор місячних зайчиків співав на все небо:

— Слава! Слава! Слава

Дівчинці Ганнусі!
Слава Нусі, слава,
Слава і хвала
За її хоробрість,
За її діла!
І Цибульці-гному,
Гному-агроному,
Слава і хвала!
І сові і пугачу
Слава і хвала —
За хоробрість їхню,
За добрі діла!
Клята вража сила
Врешті-решт безсила
Проти сил добра.
Добрим силам слава,
Слава і — ура-а!..

Проспівавши це, місячні зайчики вибачилися, що сову й пугача славили без імен, позаяк імена їхні не ставали у поетичний розмір. Тобто Софія Павлівна ставала, а Ух Степанович аж ніяк. І, щоб не ображати Уха Степановича, вирішили не називати й Софію Павлівну.

Софія Павлівна та Ух Степанович анітрішечки не образилися.

А потім їх усіх повели до Палацу Несподіваних Радощів. І там оголосили:

— Рішенням Великої Місячної Ради дівчинка Ганнуся, тобто Нуся, стає Почесною Громадянкою Країни Місячних Зайчиків і її ім'я заноситься у Срібну Книгу Несподіваних Радощів.

— Ой, за що?.. — зашарілася Нуся.

— Як це — за що?! — вигукнув Цибулька. — Ти подарувала мені несподівану радість. Я не сподівався, що ти мене розчаклуєш, а ти взяла й розчаклувала.

— І мені ти подарувала несподівану радість, — сказав Сяйвик. — Я й не сподівався, що ти мене вирятуюєш із Страхолюндії, а ти вирятувала.

— І нам із Софією ти подарувала несподівану радість, — сказав Ух Степанович. — Ми так заціпеніли, коли пан Морок сказав нам: "Замріть", — що думали — уже й не ворухнемось ніколи. А ти гукнула: "Одімріть!", — і ми ожили.

Що тут скажеш? Усе було саме так.

І в Палаці Несподіваних Радощів почалося свято.

Описувати свято — справа невдячна. Бо ніякі слова не можуть замінити отого святкового піднесення, коли все у тобі тремтить, дзвенить і підскакує. Коли ти смієшся і сам не знаєш чому... Бо ти не просто смієшся, а смієшся, танцюєш і співаєш водночас...

Ні, описувати свято не берусь. Скажу тільки, що, танцюючи, співаючи і сміючись,

Нуся побачила раптом перед собою старенького гнома Спиридона Спиридоновича Красношапку. Він вдячно кивав Нусі й усміхався. З очей його струменіли сльози. Але то вже були сльози радості.

Звідки він тут узявся?

Хто його зна.

А звідки беруться чарівні сни?

Звідки беруться казкові несподіванки?

Звідки взагалі береться казка?

Ніхто точно не знає...

Розділ XII

Пробудження

Нуся прокинулася і розплющила очі. У вікно заглядало веселе ранкове сонце. У саду дзвінко гомоніло птаство. А на підвіконні сидів, усміхаючись, сонячний зайчик Терентій.

І Нусю враз охопило тремтливe щемке передчуття. Вона підхопилася з ліжка й кинулася до вікна. Мама вже поралася на городі. Тато цюкав молотком, щось майструючи. А їхній вухатий песик Дюк гасав по подвір'ю, полохаючи курей і червоного півня Галагана...

І Нуся раптом подумала — як добре жити на світі, коли ти прокинулася ясного сонячного ранку і знаєш, що тебе чекає попереду довгий-довгий, з багатьма подіями день! І як добре, що є на світі сонячні та місячні зайчики! І що є такі гарні створіння, як гном-агроном Цибулька, який дбає про живу природу! І жучок-світлячок Богдан, який не дасть заблукати уночі в лісі. І лагідний вітер Вітя, що завжди виручить у скрутну хвилину. А головне, що, як співають місячні зайчики:

Клята вража сила

Врешті-решт безсила

Проти сил добра.

Добрим силам слава!

Слава і — ура!

Нуся ще не знала, що цього дня робитиме, але твердо вирішила — сьогодні вона подарує комусь хоч маленьку, але несподівану радість. Обов'язково — несподівану!

І їй стало так гарно, так гарно — від самої лише цієї думки.

Адже дарувати комусь радість — це ж і самому радість! І, може, це найбільша радість на світі...

І якщо ти можеш подарувати комусь несподівану радість — даруй не вагаючись!..

Всеволод Нестайко

ЧАРІВНЕ ДЗЕРКАЛЬЦЕ, або НЕЗНАЙОМКА З КРАЇНИ СОНЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

Повість-казка

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

в якому ви знайомитеся з Васею, Валерою та їхніми друзями й родичами. А також з учителькою Катериною Степанівною. Валера придумує помсту.

Вася Глечик мріяв стати героєм. Але про це не знала жодна жива душа. Не те що в їхньому четвертому "Б", а взагалі у світі.

Бо якби хтось дізнався, сміху було б на всю школу.

Ви ж погляньте тільки на Васю. Щуплявий, маленький. Шийка тоненька, вуха великі, від стовбурчені ще й окуляри на носі. Ні, на героя Вася не схожий. НІЯК.

Валера Костенко, з яким Глечик сидів за однією партою, героєм стати не мріяв. Просто тому, що Валера героєм був. Височенький, стрункий, чорнявий, і в очах шмигляють швидкі бісики, які свідчать про те, що у Валериній голові весь час народжуються відчайдушні сміливі задуми – оббризкати водою дівчат, розбити у туалеті лампочку, закинути портфель товстуна Борі Бородянського на дерево або що. Навіть забіяка й хуліган Ігор Горенко, який лупцював усіх у четвертому "Б", до Валери не чіплявся ніколи. І ябеда Люська Бабенчук ніколи на Валеру не "капала". Бо Валера був, як то кажуть, молоток!

Вася дивився на Валеру із захопленням і щирою заздрістю.

А Валера дивився на Васю поблажливо і трошечки зверхньо.

Так, як дивляться у школі всі герої на всіх негероїв.

Правда, від деяких Валериних подвигів Васю трошечки пересмикувало. Наприклад, коли Валера скинув вазон з другого поверху або коли швиргонув у калюжу новеньку кепочку Борі Бородянського.

Але негерої, як ви знаєте, завжди прощають героям їхні хиби. Ну про які хиби можна говорити, коли людина збирається летіти у космос до інших планет! На все життя.

Десь Валера вчитав, що на подорож до якоїсь іншої планети треба дуже багато часу. І тількивнуки, а то й правнуки космонавтів зможуть там приземлитися. Тому є нібито секретна вказівка брати в космос дітей.

Валера твердо вирішив стати одним з перших космонавтів шкільного віку. Вася був приголомшений цим рішенням друга. І, звичайно, теж почав мріяти про космічні польоти.

Дарма, що він був слабосилий і хворобливий. Тренування, як відомо, творить чудеса. Цілий тиждень потай від усіх Вася піднімав електричну праску і, цокаючи зубами, обтирався холодним мокрим рушником. Єдиною перешкодою на шляху до інших планет була, як кажуть дорослі, сімейна проблема.

Вася просто не уявляв собі, що робитимуть, як він полетить у космос, мама, тьотя і сестричка.

Вася дуже любив свою найріднішу у світі маму, найніжнішу у світі тьоту Зіну і найдобрішу у світі сестричку Талочку. І вони його страшенно любили й дуже хвилювалися, коли він затримувався десь хоча б на годину. А що ж казати, як він затримається у космосі на все життя!

Особливо хвилювалася завжди тьотя Зіна.

– Васильочку! – щоразу кидалася вона до нього з таким зойком, наче він приходив не після школи, а після подорожі навколо світу.

Тьотя Зіна, молодша мамина сестра, була ще незаміжня, своїх дітей не мала і, може, тому ставилася до племінника з безмежною ніжністю. Вона вважала себе другою Васиною мамою і мала для цього певні підстави. У родинній історії зберігся такий знаменний епізод. Коли Вася тільки народився і тато приїхав забирати їх з лікарні, запальна тьотя Зіна, тоді сімнадцятирічна, схопила немовля на руки і понесла до машини. Молодий лікар-практикант, що саме нагодився, переплутав її з мамою (вони були дуже схожі) і ввічливо спитав: "Ну, як ви себе почуваєте, мамаш о?" – "Чудово!" – пирснула тьотя Зіна... І відтоді по праву стала вважати Глечика своїм сином.

Ні, Вася просто не уявляв собі, що станеться, як він полетить у космос, з мамою, тьотею й сестричкою Талочкою.

Але Валері він цього не казав.

Валера завжди сміявся, коли Глечик згадував про маму, тьотю і сестричку. Сам Валера про своїх родичів не згадував ніколи, хоча вони теж хвилювалися, коли Валера десь затримувався. І мама, і тато, і дідусь з бабусею, і братик Андрійко. Вася не раз бачив це на власні очі. Бо вони з Валерою жили в одному будинку, ще й на одній площадці.

Про космічні подорожі вони говорили останнім часом щодня. І по дорозі в школу, і під час перерв, і навіть на уроках.

Валера вже знав, що Вася теж мріє летіти в космос, і не заперечував проти цього. Удвох мріяти було навіть цікавіше. Хоча Васі у тих мріях відводилася роль другорядна, допоміжна. Головним героєм був як завжди, звичайно, Валера. От і сьогодні на уроці математики...

– Шкода тільки, що в хокей у ракеті, мабуть, грати не можна буде,— бубонів Валера.

– Ага, – підтакував Вася.

– А то б я свою ключку взяв обов'язково.

– Ага.

– Вона ж у мене така замашна! Краща ключка з усіх ключок району, а то й області.

– Ага...

– Глечик і Костенко! Припиніть розмови! Ви заважаєте класові слухати новий матеріал.

– А футбольний м'яч я все-таки візьму. У футбол на будь-якій планеті можна пограти. – І місця він багато не займе. Якщо спустити...

– Глечик і Костенко! Вийдіть з класу! Гле чик хоч уроки вчить і двійок не має. А ти, Костенко, з двійок не вилазиш. І розмовляєш на уроках! Не знаю, що ти собі думаєш. Перекажи дідусеві, щоб прийшов до школи. Я мушу з ним серйозно поговорити.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно! Що ви робите?

Це ж знову бідний Валера два дні ходитиме з опухлим червоним вухом. І за штани держатиметься...

Вихованням Валери займався дідусь Павло Харитонович. Тато був дуже зайнятий, мама теж. І виховання онука взяв на себе дідусь, який щойно вийшов на пенсію і цілими днями "забивав козла" у дворі на дитячому майданчику з такими яс, як і він,

пенсіонерами.

Педагогічної освіти Павло Харитонович не мав і у делікатній справі виховання користувався старими дореволюційними методами, якими колись виховував його самого дід Гаврило, учасник першої світової війни.

Ех, Катерино Степанівно, Катерино Степанівно!

Ну при чому тут двійки, як ідеться про космічну міжпланетну подорож! На все життя!

Нічого вона не тямить у міжпланетних подорожах, та Катерина Степанівна! Звичайно, їй до тих подорожей байдуже. Бо вона вже стара – двадцять сім років. Ніхто її в космос уже не візьме. Тільки іншим життя псує.

– Ну, я їй зроблю! Я їй влаштую! – зціпивши зуби, процідив Валера, коли вони вийшли в коридор. І враз в очах у Валери зашмигляли згадувані вже швидкі бісики, які свідчили, що у голові його народжується сміливий відчайдушний задум.

– Слухай! А знаєш що!? – виставив Валера вперед нижню губу. – Давай підкладемо їй... їжака!

– Якого? – не зрозумів Глечик.

– Живого!

– А де ж його взяти?

– Упіймати! У лісі!.. Я влітку бачив. Як ми по гриби з татом ходили.

– Тю... І коли ж ти збираєшся його ловити?

– Сьогодні! Зразу після уроків. А чого відкладати?

– Сьогодні? – Вася непевно знизав плечима.

– Що – боїшся?

– Та ні... але...

– Мама, сестра, тьотя!

– Та ні... але...

– Ех ти! Вареник! А ще в космос летіти збираєшся!

– Чого ти! Я хіба сказав, що не хочу? Просто подумати спершу треба, зважити...

– А що там думати? Що зважувати? Піти й спіймати! От іще!

Коли Валерою оволодівала якась ідея, переконати його, відмовити було неможливо.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ,

в якому ви разом з Глечиком і Валерою помандруєте до лісу. Сварка. Вася спершу йде, потім повертається. Черевик! Де Валера?

Вася й Валера жили у великому місті, на краю нового мікрорайону, який називався Лісовим масивом. І називався не дарма. Бо вулиця, де жили Вася й Валера, впиралася прямо в ліс. Остання зупинка тролейбусного маршруту, який тут закінчувався, була під величезними трьохсотрічними дубами. Вона так і називалася – "Дуби". І з вікон класу було видно ліс. Іноді на підвіконня, коли в класі панувала тиша (писали контрольну абощо), сідала сойка або інша лісова пташка. А білочки стридали на спортмайданчику і спритно дряпалися вгору по шведській стінці, по жердині й канату, порушуючи дисципліну в класах.

Урок, з якого виставила Васю й Валеру Катерина Степанівна, був останній. І можна було одразу гайнути в ліс. Але в класі лишилися портфелі. Кидати їх напризволяще навіть відчайдушний Валера не одважився. Довелося чекати дзвінка.

Вислухавши ще раз сувору нотацію Катерини Степанівни і нагадування, щоб узавтра прийшов до школи Балерин дідусь, хлопці взяли свої ранці-портфелі й пішли начебто додому.

Але насправді, злодійкувато озирнувшись, вони звернули до лісу.

Скраю ліс навіть не був схожий на справжній ліс. Він більше нагадував міський парк. Заасфальтовані доріжки, лавки, диктові щити з яскравими плакатами: "Ліс – наше багатство!", "Бережи зеленого друга!", "Не розпалюйте вогнищ, не ламайте дерев!"

Настрій у Валери був бадьорий.

– Уявляєш, вона сідає на стілець... вона ж ніколи не дивиться, коли сідає... і раптом – вва-вай!.. Ха-ха-ха!.. Уявляєш?! – аж захлинався Валера.

– Уявляю, – кивав Вася.

Він не зовсім поділяв захоплення друга, але показати це не наважувався.

Вони вже проминули оту паркову зону і заглибилися у справжній незайманий ліс. Ні доріжок, ні лавок, ні плакатів. Самі дерева й непролазні кущі.

Вася на всі боки крутив головою.

– Щось я ніде не бачу їжаків...

– А ти думав, як у мультфільмі, — зайшов у ліс, і з-за куща відразу їжак вичалапує. Пошукати треба. – І довго шукати?

– Може, годину... може, три... а може, й до вечора.

Вася зітхнув. Валера хихикнув.

– Що? Уже жижки трусяться?

– Просто я Талочці обіцяв у кіно сьогодні з нею сходити.

– Нічого-нічого. Почекає твоя Талочка. Вася ще раз зітхнув.

А Валера знову хихикнув.

– Дивись краще під ноги. У лісі бувають так звані "вовчі ями". Щоб вовків ловити. Провалишся – рік сидітимеш, ніхто не знайде.

– Не видумуй! Нема в цьому лісі вовків.

– Нема! Ха-ха-ха! От чудило! А пуделя Артемона-хто з'їв?

– Якого Артемона?

– Ну Шляповатого, директора "Гастроному", що у сто п'ятнадцятій квартирі живе.

– Хто тобі сказав?

– Стас Дедюра з третього "А", його батьки із Шляповатими друзять.

– Обманюєш!

– От! Цікаво мені тебе обманювати!

Вася недовірко глянув на Валеру. Очі у Валери сміялися.

– Що? Уже в животі тенькає?.. До речі, той же Стас казав, що позавчора міліція ліс прочісувала. Втік з тюрми небезпечний злочинець. Але не знайшли. Десь сховався. Вася озирнувся навколо.

У кущах щось шаруділо, потріскували сухі гілочки...

Моторошно все-таки в лісі, коли поруч немає дорослих.

Валера хихикнув.

Вася зрозумів, що Валера просто лякає його, але в животі все-таки тенькало.

Оте лякання було однією з постійних Валериних витівок, які Васі доводилося прощати йому. І як Валера сам не боїться? Бадьоро крокує у хаші і – хоч би що...

– По-моєму, їжаки люблять узлісся. Я десь навіть читав. А ми вже хтозна-куди зайшли,— сказав Вася.

– Нічого ти не читав. Узлісся люблять не їжаки, а страхополохи. Такі, як ти.

– Ну, чого йти навмання? Давай краще посидимо, подивимося, почекаємо... Ти так гупаєш ногами, так шарудиш гіллям, що всі їжаки давно порозбігалися.

– Скажи краще, що ти згадав про маму, сестричку й тьотю.

– Я згадав про твого діда, який...— Вася багатозначно замовк.

Але Валера його натяк пропустив повз вуха.

– Ну, Глечик, ти й заєць! Ну й боягуз! – сказав він.

– Хай заєць! Хай боягуз! Але далі я не піДУ – рішуче спинився Глечик.

Валера зміряв Васю презирливим поглядом.

– Ну й біжи додому! До тьоті, до мами й сестрички! Пігмей! Вареник! Редиска!

Цього в лее Вася стерпіти не міг.

– Ах, я – редиска?!. То й лови їжака сам! Вони стояли на галявині біля великого трухлявого пня. – І зловлю! Дуже ти мені потрібен!

– Ах, не потрібен? То й бувай на цьому здоровий! – Вася крутнувся й бадьорим кроком пішов назад.

Валера, видно, не чекав від Глечика такої рішучості і якусь мить мовчав. Тільки як Вася одійшов уже далеченько, гукнув йому вслід:

– Вареник! Слабак! Ти мені більше не друг! Ті слова наче батогом шмагонули Глечика, й він побіг. На очі навернулися сльози. Ну чого, чого Валера сьогодні такий! Та чим далі відбігав Глечик од галявини, тим повільніше біг, тим менше був певен, що робить правильно.

Нарешті він спинився, став, прислухався.

У лісі панувала тиша. І пташки чогось не співали, і дятел не стукотів носом по стовбуру. Навіть листя на деревах не шелестіло. Мертва, німотна тиша.

Не вперше сварився Вася з Валерою. Не вперше кидав Валера йому жорстокі слова: "Вася, ти мені більше не друг!" Але й мирився Валера завжди перший. Підійде, штурхоне Глечика в плече: "Ну, чого надувся, як сич? Теж мені! Ходімо, я щось придумав..." І веде Васю у найдавший куток і шепоче йому на вухо про нові свої вигадки. Глечик Валері був потрібний, просто необхідний. Бо ніхто з хлопців так віддано не дивився на Валеру, ніхто так уважно не слухав, ніхто так не захоплювався героїчними його вчинками. І ніхто не прощав йому стільки, як прощав Глечик...

От і зараз, стоячи один у мовчазному лісі і прислухаючись, чи не біжить за ним Валера, Вася вже не сердився на нього за несправедливі слова. І вже шкодував, що втік

од нього, що лишив у лісі самого. Адже так справжні друзі не роблять!..

"І чого він такий? – сам собі говорив Глечик.— І боягуз я, і заєць, і редиска!.. А що – ні?.. Не редиска? Хіба не боюсь... Боюсь!.. Так чого ж тоді? Правду сказав Валера. А я ще й кинув його самого в лісі! Так хто ж я після цього?.."

Думаючи так, Вася не помічав, що вже йде назад. Ноги переступали наче самі собою. Повертався Вася досить довго. Невже він так далеко відбіг?

Але ось уже й галявина з великим трухлявим пнем.

Валери на галявині не було. Де ж він?

Невже сам пішов далі?

– Агов! Валеро! – стиха гукнув Вася. Голосно гукати, коли ти сам у лісі, якось не той... Не гукається.

– Ну, не балуйся! Виходь! Валеро! Де ти? Не ховайся! – Глечик оббіг усі кущі навколо галявини, зазирнув за кожне дерево. І раптом Глечик завмер. Серце його зупинилося.

У траві лежав черевик. Розірваний ущент. Наче його роздер зубами ведмідь або вовк.

То був Валерин черевик! У цьому Глечик не сумнівався жодної миті. Оно через увесь носок глибока крива подряпина. Вася добре пам'ятав ту подряпину, що з'явилася після того, як вони пограли у футбол консервною бляшанкою.

Вмить пригадав Валерині слова про "вовчі ями" і про вовків, що з'їли Шляповатинського пуделя Артемона.

Це було так страшно, наче він побачив не черевик, а самого Валеру, розтерзаного вовками. І тут...

На галявину без жодного звуку, нечутно, як мара... виїхав тролейбус – старий, облуплений, іржавий, з вибитими вікнами.

Вася завмер. У грудях похололо.

Тролейбус був порожній – жодного пасажира. А головне,— й там, де мав сидіти водій, теж не було нікого. Тролейбус зупинився. Іржаві двері із тихим скреготом розчинилися, і з тролейбуса вискочила чорна, як сажа, кицька з жовтими очима. За нею виповз чорний вуж і зник у траві. Кицька глянула на Васю, нявкнула і, припадаючи на передню лапу, пішла за дерева. Двері зачинилися, тролейбус рушив і за мить зник у лісі.

Вася навіть не встиг подумати, як же тролейбус міг проїхати через хащі і як він узагалі їхав по лісу без дротів, коли раптом за деревами почулися голоси.

Не тямлячи себе від страху, Вася кинувся у кущі.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ,

в якому Вася знайомиться із загадковими іноземцями.

Спершу він їх почув, а вже потім побачив. Голоси були різкі й роздратовані.

– Тільки ж глядіть – обережно! Бо я вас знаю – одразу почнете свої витівки з вогнем і все зіпсуєте, – говорив тонкий жіночий голос.

– А ви мені не вказуйте! Я й сам знаю, як треба діяти. Сам! Ху! – заперечив густий

чоловічий бас.

- От я скажу, скажу шефові, що ви порушуєте інструкцію!

- Та цитьте вже! Цитьте! Просто неможливо працювати. Ху!

На галявину вийшло двоє - чоловік і жінка. Він у лискучому чорному костюмі, вона у квітчастому платті. Він рудий, рум'яний, з червоним носом, вона чорнява, худорлява, з носом довгим і трішечки гачкуватим. Звичайнісінькі собі громадяни. Ну, може, не дуже симпатичні. Бо роздратовані.

Чоловік тримав у руці складену вчетверо карту. Водив по ній пальцем і казав:

- Та-ак!.. Згідно з агентурними даними, вона мусить бути десь тут, у квадраті Б-7.

Жінка повела носом, втягнула повітря і застережно підняла вгору вказівний палець:

- Тесе!.. Чую людський дух!.. Одну хвилинку. - І, принюючись, пішла прямо до куща, за яким ховався Вася Глечик.

Вася завмер.

Жінка розсунула гілки і наче проштрикнула Васю колючими, сіро-зеленими, з чорними крапками зіниць очима.

- О! Ти хто?

- Ва-Ва-Вася, - пролепетав Глечик.

- А-а, правильно! - сказала вона, наче впізнала його. Обернулася на чоловіка і щось прошепотіла йому на вухо.

- Так. Правильно! Згоден! - кивнув той.

- А... а ви хто... пробачте? - наважився спитати Глечик.

- Ми? - перепитала жінка й посміхнулася до чоловіка.

- Ху! - хукнув той убік, і - чи то Васі здалося, чи й справді - листя там, куди хукнув чоловік, вмить зів'яло й скрутилося.

- Ми, Васю, іноземці, - знов усміхнулася жінка.

- Туристи! - кивнув чоловік. "Шпигуни!" - похолов Вася і, переборюючи дріж у голосі, спитав:

- А... а з якої країни?

Чоловік і жінка презирнулися, чоловік хукнув і сказав: - З... з Ландії. - Є така квітуча країна - Ландія, - пояснила жінка. - Не знаєш?

- Не знаю, - признався Вася. - Шотландію... Голландію... Гренландію знаю, а просто Ландію - ні.

- Бо ще малий. Географії по-справжньому не вчив. Ху! - знову хукнув чоловік.

- Дуже гарна країна, - сказала жінка. - Все в ній є. Буквально все. І все іноземне, імпортне. Як виростеш, приїжджай.

"Що робити? - гарячково думав Глечик. - Як же їх затримати? Як гукнути міліціонера? Де ж це Валера? Куди він подівся? Що з ним сталося? Він би зразу щось придумав. А я... Який же я справді вареник! Редиска!.. Ну що робити?"

Чоловік і жінка раптом замовкли, прислухалися. Чоловік навіть долоню до вуха приставив. І, наче прочитавши Васині думки, суворо глянув на нього і сказав:

- Сиди тихо! Нікуди звідси не рипайся. Якщо не хочеш неприємностей. Ху!

- У нас руки довгі! - погрозово підняла палець жінка. - Підеш тоді, як почувеш пронизливий свист. Зрозумів?

Глечик нічого не залишалося, як тільки кивнути.

А підозрілі іноземці швидко пішли у хаші. Жінка, йдучи, припадала на праву ногу.

Дивлячись на неї, Вася чогось згадав Люську Бабенчук. Тижнів зо два тому її поклали в лікарню: щось у неї трапилося з ногою. Катерина Степанівна вже кілька разів казала, що Бабенчук треба провідати. Але поки що ніхто так і не зголосився. Усі знаходили причини, щоб відмовитися: той сам до лікаря з мамою мусив іти, в того басейн, в іншого фігурне катання - завантажені зараз діти. Однак причина була серйозніша. Нещодавно клас оголосив Люсьці бойкот - за те, що вона ябеда і на всіх "капає". І хоч Вася теж відмовився, у глибині душі він жалів хвору Люську. Він сам лежав колись у лікарні і знав, як це невесело.

Але то була одна лише мить - ота згадка про ябеду Люську Бабенчук.

Наступної миті Вася забув про Люську. Гіркі думи про кепське становище, в яке він потрапив, охопили хлопця.

"Ну от! Догралися! І Валера десь зник. І я сам у якусь халепу втрапив! Що ж тепер буде? - з відчаєм думав Глечик. - А дома вже, мабуть, хвилюються... І мама, і сестра, і тьотя... А головне - що з Валерою?.."

Він мало не плакав.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ,

в якому з'являється незнайомка.

Дзеркальце І раптом Вася почув шелест. Він обернувся.

Перед ним стояла незнайомка. Біле пишне волосся. Чорна маска на обличчі. Довга, аж до п'ят, вся у золотистому мереживі блакитна сукня. Незнайомка нагадувала таємничу казкову фею.

Вона приклала палець до губ і змовницьки прошепотіла:

- Мовчи!..

Але сказано це було веселим тоном: так говорять, коли граються.

Зовсім мовчати вражений Глечик, звичайно, не міг.

- Ви хто? - пошепки спитав він.

- Незнайомка, — теж прошепотіла вона, усміхаючись.

- Як це - Незнайомка? - здивувався Вася.

- А отак. Хто такі незнайомці? Ті, кого ми не знаємо. Ти мене не знаєш, отже, я для тебе Незнайомка... А ти хто?

- Ну тоді я теж незнайомиць, - хмикнув Вася. - Незнайомиць Вася Глечик з четвертого "Б" класу.

- А що ж ти тут робиш, незнайомиць Вася Глечик з четвертого "Б"? - тихо засміялася вона.

- Сиджу...

- Отак прийшов сам у ліс, заліз у куці й сидиш?.. Та ще й з портфелем...

- Та ні... Я прийшов не сам... З другом прийшов, з Валерою.

- А де ж він, друг Валера?

- Не знаю, - знизав плечима Вася. - Десь зник... пропав... Несподівано.

- От тобі й маєш! Що ж він тебе кинув чи що? Отакі-то друзі!

- Кинув? Валера?

- Ну... може, злякався?.. Все-таки ліс...

- Валера? Злякався? Та ви що?! Та це такий хлопець!.. Він нічого в світі не боїться. Навіть директора Ярослава Івановича. "Злякався"!.. У нас у класі всі вареники порівняно з ним, - Вася зітхнув. - І я... теж...

- То де ж він дівся, цей герой?

- Не знаю, - Вася знову зітхнув. - Чесно кажучи, я так хвилювався... Черевик подертий у траві знайшов. Здається, його... Балерин. А тут ще...

- Що?..

Вася на мить завагався - казати чи ні?

Незнайомка одразу сподобалася йому, припала до душі. І голос у неї був добрий, лагідний. І пахло від неї ніжними приємними парфумами. А Вася любив гарні пахощі: і мама, і тьотя Зіна, і навіть сестричка Талочка завжди вживали гарні парфуми... І взагалі, хто його зна, чого хтось одразу подобається, а хтось ні. От ті двоє йому відразу не сподобалися, а Незнайомка сподобалась. І Вася прошепотів:

- Будьте обережні! Тут якісь підозрілі іноземці вештаються. По-моєму, шпигуни. Когось шукають. - Іноземці, кажеш...

- З якоїсь Ландії. Дуже несимпатичні... Незнайомка одразу посерйознішала, прислухалася. - Ідуть... - прошепотіла вона. - Вже не встигну... Добре, що я тебе зустріла. Слухай, от тобі дзеркальце,— в руках її блиснуло маленьке кругленьке люстерко. - Сховай його швидше!.. І збережи. Воно ще стане тобі в пригоді. І сам ховайся.

Вона взяла маленький флакончик, що висів у неї на шиї на довгому тоненькому срібному ланцюжку, і пшикнула на Васю парфумами:

- Це щоб вони тебе не почули, не знайшли. Щоб забули про тебе. Ховайся! Швидше!

Вася схопив дзеркальце, сунув за пазуху і поповзом переховався мерщій під інший кущ. І саме вчасно.

На галявину вибігли захекані "іноземці".

Побачивши Незнайомку, вони спинились, мов укопані, перезирнулися, і Глечик почув, як "іноземка" тихо сказала "іноземцеві":

- Вона!.. Тільки ж - обережно!

- Обережно! Аякже! Ху!.. - І на обличчі "іноземця" враз розцвіла улеслива привітна усмішка.

"Іноземка" теж заусміхалася так, наче побачила найближчу подругу. І отак, усміхаючись, вони рушили до Незнайомки.

- Добрий день! Добрий день! Здрастуйте! Здрастуйте! - розставивши руки, мов для

обіймів, сказала "іноземка".

- Палкий, тобто гарячий привіт! Ху! - прикриваючи долонею рота, сказав "іноземець".

- Здрастуйте! Добрий день! - усміхнулася Незнайомка.

- Що? Гуляєте? Дихаєте свіжим повітрям? - лагідно спитала "іноземка".

- Чи, може, грибочки збираєте? Ху! - знову прикрив долонею рота "іноземець".

- Гуляю, дихаю свіжим повітрям.." А може, й грибочки збираю... Мухомори! - весело засміялася Незнайомка.

"Іноземці" презирнулися,— видно, не знали, що питати далі. І тут раптом "іноземка" зойкнула й схопилася рукою за око:

- Ой! Щось в око попало!.. Ой! Ой!

- Давайте я подивлюсь, - сказала Незнайомка.

- Ні-ні! Я сама! Дайте тільки дзеркальце! А то я своє вдома залишила.

- На жаль, нема в мене дзеркальця, - розвела руками Незнайомка. - Теж удома залишила.

- Як?! - вмить забувши про око, опустила руку "іноземка". - Як залишили?!

- А отак! Як і ви! - усміхнулася Незнайомка.

- Не жартуйте! Щоб така гарна жінка та не мала дзеркальця! Щоб залишила вдома! Не може бути! Ху! - Рота рукою, "іноземець" уже не прикривав.

- Уявіть собі! Забула! У ванній, на поличці.

- У ванній? На поличці? Це ж треба! - іронічно мовила "іноземка".

- Неправда! Ху! - "іноземець" так хукнув, що з сусіднього дерева посипався на землю справжній дощ зів'ялого листя.

Незнайомка нічого сказати не встигла, бо в цю мить на галявину вибіг височенний, худий вусатий чоловік у спортивному костюмі.

- Вибачайте! Запізнився... Безсмертний!.. Безсмертний! - Він по черзі потиснув руки "іноземцям" і з розгону сунув руку Незнайомці.— Безсмертний!

- Дуже приємно! - усміхнулася Незнайомка.

- Тьху! - схаменувся чоловік і обернувся до "іноземців". - Ну, як тут у вас?

- Ніяк, - скривилася "іноземка". - Каже, що нема.

- Як це - нема? - здивувався Безсмертний. - Агентурні дані точні. Було!

- От-от! Агентурні дані є, а його нема. Ху! - хукнув "іноземець".

- Кумедні ви якісь! - засміялася Незнайомка.

- Це не ми, а ви кумедні. Дайте, будь ласка, дзеркальце! - верескнула "іноземка".

- Ви ж бачите - діватись вам нікуди. Ху! - хукнув "іноземець".

- Ви ж, мабуть, догадуєтесь, з ким маєте справу...- вкрадливо сказав Безсмертний.

- Догадуюсь, - кивнула Незнайомка. - Але дзеркальця в мене нема. Шукайте, якщо не вірите.

"Іноземці" і Безсмертний презирнулися.

А Вася лежав у кущах і тремтів, дрібно цокаючи зубами. От зараз вони згадають про нього, згадають, кинуться шукати і...

Але вони чомусь не згадували. Мабуть, парфуми Незнайомки таки діяли.

- Сказано, що робити обшук не можна,- стишивши голос, мовила "іноземка".—
Небез-печ-но!

- Так. Треба, щоб добровільно. Ху! - хукнув "іноземець".

- Тоді доведеться транспортувати. Хай Сам вирішує,— сказав Безсмертний.

- Доведеться, - погодилась "іноземка".

- Ху! - кивнув головою "іноземець". І тут на галявину виїхав тролейбус. Той самий, без водія й пасажирів. Розчинилися двері.

- Заходьте! - сказав Безсмертний.

- Будь ласка! - усміхнулася й знизала плечима Незнайомка.

Притримуючи руками поли свого довгого бла китного плаття, вона перша зайшла у тролейбус. За нею зайшли "іноземці", потім Безсмертний.

Але двері тролейбуса не зачинилися. З трави несподівано виповз чорний вуж і заліз у тролейбус. Потім з-за дерев вийшла чорна кицька з жовтими очима, кульгаючи, підійшла до дверей і одним м'яким стрибком скочила всередину.

Лише тоді двері зачинилися, і тролейбус рушив.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ,

в якому з'являється Терентій.

"О! А де ж їхній обіцяний свист? Чого ж вони не засвистіли? - несподівано згадав Глечик, коли тролейбус поїхав. - Що ж я до ночі під кущами тут сидітиму?.. І все через оте дзеркальце..."

Вася витяг його з-за пазухи, покрутив у руках. Звичайнісіньке маленьке пласкеньке дзеркальце, яке жінки носять у сумочках. І в мами таке є, і в тьоті Зіни, і навіть у сестрички Талочки.

Крізь листя на дзеркальце впав сонячний промінь, щось блиснуло... І раптом...

Раптом перед Васею з'явився... сонячний зайчик. Не просто собі світла плямка, а справжній зайчик - з вушками, з лапками, з хвостиком, із жвавими оченятами і з вусиками із сонячних промінців.

- Ой! - вражено вигукнув Глечик. - Що це?

- Не "що", а "хто",— озвався сонячний зайчик. - Терентій!

- Хто? - розгубився Вася.

- Терентій - так мене звать. Терентій з Країни Сонячних Зайчиків.

- Що? Хіба є така країна?

- А ти хіба не знаєш? Є, звичайно. Це країна, куди збігаються всі сонячні зайчики, коли сонце сідає або заходить за хмари.

- А... а ти з'явився тому, що... що я покрутив у руках дзеркальце? Так?!

- Так. Адже сонячних зайчиків без дзеркальця не буває. А це ще й не просте дзеркальце, а чарівне.

- Чарівне? - здивувався Глечик.

- Авжеж. Тому за ним і полює вража сила.

- Вража сила? Яка вража сила?

- Ну, ти ж їх бачив щойно.

- Хто? Оті "іноземці"? З Ландії?

- "Іноземці"! Баба Яга, Змій Горинич і Кощій Безсмертний. Тільки країна їхня не Ландія, а Зландія. Володар Зландії, шеф вражої сили пан Морок. Колись він був Начальником Канцелярії Нічних Кошмарів, першим радником при дворі Королеви Глупої Ночі. Сонячні зайчики перемогли те королівство і Королеву Глупої Ночі ліквідували, а пана Морока засудили були на довічне ув'язнення у підземеллі Палацу Чарівних Казок, пустивши його у заплутаний лабіринт із чарівних дзеркал. Та, коли будували той лабіринт, один з будівників був недбалий, поставив одне чарівне дзеркало з тріщиною. І пан Морок примудрився втекти. Він же з темряви і може зменшуватися до мізерних розмірів. Заснувавши свою країну Зландію, він мріє тепер помститися сонячним зайчикам, які роблять людям добро. І розсилає по землі злу вражу силу...

- Ой! - жахнувся раптом Вася. - То, може, вража сила й Валеру мого схопила?

- Може... - розвів лапками Терентій.

- Що ж робити? Терентію! Це ж просто жах! Ніколи не думав, що у житті може таке бути... Це ж Валера, мій друг!.. Його треба рятувати!

- Треба, - погодився Терентій.

- А... як? - безпорадно спитав Вася.

- А чарівне дзеркальце навіщо? Казала ж Незнайомка, що воно у пригоді стане. Думаєш, даремно вона його тобі дала?

- Слухай, Терентію, а хто вона - Незнайомка? Як її звуть?

- Ну, вона ж тобі сказала - Незнайомка.

- Так і звуть?

- Так і звуть. Незнайомка з Країни Сонячних Зайчиків.

- Вона теж з Країни Сонячних Зайчиків?

- Теж.

- Дивно, - сказав Вася.— Така велика людська тьотя - із Країни Сонячних Зайчиків...

- У житті багато дивного... - загадково мовив Терентій і поворушив вусами-промінцями.

- То як же все-таки врятувати Валеру? - спитав Вася. - І як чарівне дзеркальце може стати мені в пригоді?

Але відповісти Терентій не встиг. Він раптом почав блякнути. І, вже зникаючи, крикнув:

- Бережи дзеркальце! Сховай...

У лісі посутеніло, сонце зайшло за хмару.

Глечики стало моторошно.

"Куди ж сховати дзеркальце? А то справді... У кишені знайдуть, за пазухою знайдуть, у портфелі... О! Сховаю під обгортку підручника!"

Всі підручники у Васі були в яскравих поліетиленових обгортках. Це тьотя Зіна так привчила Васю, щоб беріг книжки.

Вася почав перебирати підручники:

- "Українська мова"... Ні!.. "Історія"... Ні!.. "Математика"... О!.. У "Математику" ніхто дивитися не полізе...— Вася підсунув пласкеньке дзеркальце під обгортку і поклав підручник назад у портфель. І тільки встиг він це зробити, як на галявині знову з'явився тролейбус вражої сили...

РОЗДІЛ ШОСТИЙ,

в якому Вася вступає у тісний контакт із вражою силою і мало не втрачає чарівне дзеркальце. Бабай.

Вася причаївся і завмер у кущах край галявини.

А з тролейбуса тим часом вискочили незвичного вигляду Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Безсмертний. Двері зачинилися, і тролейбус зник за деревами.

- Шукаймо! Ху! - Змій Горинич перший став навкарачки. - І куди вона його викинула? - знизав плечима Кощій Безсмертний. - І головне - коли?! Я ж наче очей з неї не зводила! - аж сичала від злості Баба Яга.

Усі троє, повзаючи навкарачках, оглядали галявину, що називається, сантиметр за сантиметром.

Вася припишк, навіть дихати перестав.

- Нема! Ху! - сказав Змій Горинич.

- Як у воду впало! - просичала Баба Яга.

- Це ж треба! - почухав потилицю Кощій Безсмертний.

Деякий час вони шукали мовчки. Потім Кощій Безсмертний сів на траву, задумливо подивився в небо і сказав:

- Сьогодні знову НЛО бачив... Яскраве таке. Фіолетово-жовте. Летіло по небу. Потім зупинилося. Випромінило вертикальний сніп світла на землю. Постояло, потім розвернулося, швидко полетіло назад і - зникло. Це ж треба!

- Та! - махнув рукою Змій Горинич. - Мабуть, звичайнісінький людський супутник. Або космічний корабель. Ху!

- Наче я не знаю людських супутників. Або космічних кораблів! - ображено сказав Кощій Безсмертний. - НЛО! Нерозпізнаний Літаючий Об'єкт! Інопланетяни!

Глечик здригнувся.

Буквально вчора і в їхньому четвертому "Б" відбулася розмова про НЛО та інопланетян.

Стьопа Балабайченко клявся та божився, що сам, на власні очі бачив НЛО. Причому розповідав про це точнісінько тими самими словами, як оце зараз Кощій Безсмертний. І фіолетово-жовте. І летіло, потім зупинилося, випромінило вертикальний сніп світла, постояло і швидко полетіло назад...

Точнісінько так!

Вітя Кулачковський реготав і казав, що все це дурниці, вигадки, ніяких НЛО нема, а є видумляка й брехун Балабайченко.

Ніна Закидон сказала, що брехунами обзивати одне одного неввічливо, але інопланетян, звичайно, не існує.

Леся Попеляста сказала, що взагалі-то інопланетяни можливі, але те, що бачив Балабайченко, навряд чи НЛО.

Валера сказав, що в НЛО та інопланетян він у принципі вірить, але Балабайченко, звичайно, брехун і навряд чи бачив НЛО на власні очі.

Вася промовчав. Він теж сумнівався, що Балабайченко каже правду, але йому було шкода того бідного Балабайченка, на якого всі накинулися.

Й отепер Коцій Безсмертний теж каже про НЛО. Отже, правда...

- Та облиште ви тих інопланетян! - роздратовано сказала Баба Яга. - Шукайте! Бо, от побачите, скажу Шефові! От скажу!

- А що ми робимо? Ну, Баба! Ху! - сердито глянув на неї Змій Горинич.

- Шукаємо ж! Весь час шукаємо. Але ж нема... - Коцій Безсмертний зітхнув. - А може, його взагалі... не той... не було...

- Що?! - визвірилась Баба Яга. - Ви ставите під сумнів агентурні дані самого Шефа?! Ну, цього я вже приховати не зможу. Мушу доповісти!

- У нього ж під кожним кущем агенти - темники-таємники. Ху! - озираючись, тихо сказав Змій Горинич. - Де темно, там і таємник.

- Тю! То чого ж ми рачкуємо? У мене вже коліна болять! - скривився Коцій Безсмертний. - Хай та агентура й шукає. Для неї це ж...

- Ні! Мовчати я не буду! - вигукнула Баба Яга. - Шеф усе одно дізнається. Нащо мені неприємності?

- А я хіба що?! Та я... ж навпаки! - намагався виправдатись Коцій Безсмертний.— Де ж логіка? Раз під кожним кущем таємник, значить, вони все бачать. їм же це просто - тьху! - раз плюнути.

- Тсс! - Змій Горинич знову сторожко озирнувся.— Все правильно, але... Ті таємники, по-перше, ледарі... По-друге, страшенні боягузи. Бояться із своєї темряви носа вистромити. Тому вони не все можуть. Але - тсс! - тихо! Бо ще почують, образяться. Можуть наробити неприємностей. З ними краще не зв'язуватися.

В цей час Баба Яга підрачкувала під самісінький кущ, де ховався Вася Глечик. Розсунула гілки і...

- Ой! - верескнула вона і так сахнулася, що перекинулася на спину.

- Ху!.. Що таке? Що з вами, Бабо? - перелякано хукнувши, спитав Змій Горинич.

Баба Яга мов нежива лежала горілиць із заплющеними очима, схрестивши на грудях руки.

- Що трапилось? - завмерши навкарачках, з однією піднятою рукою, як мисливський собака, спитав Коцій Безсмертний.

- Темник... Таємник... Наврочили... - не розплющуючи очей, прошепотіла Баба Яга.

- Ну... Ну то й що?.. Ми ж нічого такого... Ми ж. Гей! Друже! Дорогий! Ху! - гукнув Змій Горинич і став підповзати до куща. - Палкий привіт! Гей! Виходь! Друже! Ах, ти ж без темряви не можеш...

Вася завмер, не наслідуючись подати голос.

Нарешті Змій Горинич підповз, розсунув гілки і аж рота роззявив від подиву. Навіть

хукнути, як завжди, забув. А тоді став реготати, хапаючись за живіт:

- Га-га-га! Ну, Баба! Ну, Яга! Га-га-га! Який темник?! Який таємник?! Це ж Васька Глечик, про якого ми забули зовсім!.. Га-га-га!

Баба Яга підхопилася, як ошпарена, і підскочила до куща:

- Ах ти! Ти що тут робиш?!

Вася зацокотів зубами:

- Так ви ж сказали не рипатися... Поки свисту не почую...

- Правильно! Сказали! - засміявся Змій Горинич. - І забули. Ху!

- Це ж треба! - тільки й вимовив, чухаючи потилицю, Кощій Безсмертний.

Баба Яга скреготнула зубами і раптом підняла вгору палець:

- Я знаю, хто дзеркальце знайшов! Він! - тицьнула пальцем на Васю.

Змій Горинич і Кощій Безсмертний презирнулися.

- Знайшов? - пильно глянув на Глечика Змій Горинич.

- Ні-ні! Н-не знаходив! - замотав головою Вася.

- Неправда! - просичала Баба Яга.

- Ти не обманюєш? Кажі чесно! Ху! Бо, як знайдем, пощади не жди! - грізно прогарчав Змій Горинич.

- Не знаходив! Слово честі! - вдарив себе у груди Вася. "Я ж таки не знаходив! Спокійно можу поклястися",— подумав він.

- Не вірю! От не вірю - і все! - тупнула костяною ногою Баба Яга.

"Робити обшук вони не будуть, вони ж тоді казали, що не можна", - згадав Вася і вигукнув:

- Ах, не вірите? То шукайте, шукайте! - він почав вивертати кишені, висмикнув з-під ремінця й потрусив сорочку.— Ну, де воно? Де?

Потім розкрив портфель, висипав з нього на землю все - і зошити, і підручники, і щоденник, і пенал.

Він брав по черзі кожен зошит, кожен підручник і трусив над землею. Одним з перших потрусив підручник математики, де лежало дзеркальце. Навіть під обгортку демонстративно зазирнув:

- Ну де? Ну нема ж! Нема! Бачите?.. Нарешті був витрушений останній підручник.

- Нема! Ху! Таки нема! - сказав Змій Горинич.

- Нема! - погодився Кощій Безсмертний.— Якби він знайшов, то віддав би. По очах видно. Хлопець чесний... - І боягуз! - сказав Змій Горинич.— Теж по очах видно.

- Так де ж воно ділось? Де? - не могла заспокоїтися Баба Яга. І раптом наставила вухо, прислухалася і зблідла:

- Ой! Агент Страху Бабай! Біжить.

- Де? Нічого не чую, - приставив долоню до вуха Змій Горинич. - І я, - прислухаючись, підтакнув Кощій Безсмертний.

- Не панікуйте, Бабо! Ну вас! Ху! - відмахнувся Змій Горинич. - І без того гидко,— зітхнув Кощій Безсмертний.

- А я кажу - біжить! Уже близько! Вам слон на вухо наступив, а в мене слух тонкий,

музикальний.

- А таки, здається, біжить. Ху!

- Ну, зараз буде! - почухав потилицю Кощій Безсмертний.

Не встигли вони це сказати, як з лісу вибіг невеличкий головатий чоловічок із вирячуватими сердитими очима. З рота в нього стирчала сигарета, з носа пахнув дим.

- Бачу! Бачу! - закричав він пронизливо. - Нічого не знайшли! Ледарі! Халтурники! Бракороби!.. Ну, кадри! Повиганяю з роботи!

- Бабаю Бабайовичу! - жалібно верескнула Баба Яга. - Я шукала! Голови не підводила! Чесне враже! Клянусь костяною ногою! Клянусь останнім зубом!.. А от вони... точно!.. Про НЛО, про інопланетян балакали... замість того, щоб... Вони - точно!..

- Ну, Бабо! Ху! - З рота Змія Горинича вирвалося полум'я, наче з паяльної лампи.

- А це що за фрукт? - сердито спитав Бабай, побачивши Васю.

- Та! - відмахнулась Баба Яга.— Вася Глечик! З четвертого "Б". Нічого особливого. Тишко й боягуз. Дзеркальця в нього нема. Ми перевіряли.

- Боягуз - це добре! Люблю боягузів,— пахнув димом Бабай.— Але зараз не до нього. Часу нема. Його Темність доручили мені особисто очолити операцію. Дзеркальце треба знайти обов'язково!

- А може... може, Незнайомка викинула його... з вікна тролейбуса,— несподівано сказав Вася. І навіть сам здивувався, що насмілився це сказати. Але надто вже його образили, назвавши боягузом.

- О! Розумно! - метнув на нього погляд Бабай. - Він мені подобається!..

Баба Яга, Змій Горинич, Кощій Безсмертний презирнулися.

- Щось вона таки крутилася біля вікна... Ху! - сказав Змій Горинич.

- Але ж я з неї очей не зводила,— просичала Баба Яга.

- Ті незнайомки - дуже хитрий народ. Усього можна чекати, - сказав Кощій Безсмертний.

- Обдивитися всю трасу! - наказав Бабай. - Негайно!

На галявину знову виїхав тролейбус. Вони влізли в нього і вже були рушили, коли Вася схаменувся:

- А я? Ви ж знову не свиснули! Мені можна вже йти звідси?

- Та можна, можна! - роздратовано гукнула Баба Яга, висунувшись з вікна.

- Біжи й не попадайся вже більше! Бо - ху!.. - Змій Горинич так хукнув з вікна, що Васю всього наче вогнем обпалило.

- Хтозна!.. Може, й попадеться!.. Може, ще й зустрінемося... - загадково мовив Бабай, блиснувши на Васю своїм страшним поглядом.

Тільки Кощій Безсмертний нічого не сказав, мовчки всміхнувся йому і чогось підморгнув.

Коли тролейбус зник уже за деревами, Глечик з досадою стукнув себе по лобі:

- Чого ж я про Валеру в них не спитав?! Так задурили голову тим дзеркальцем, що я про все на світі забув! От йолоп!

Та було вже пізно.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ,

в якому Вася приймає перше у житті самостійне сміливе рішення.

"Що ж робити? - розгублено думав Глечик, стоячи посеред галявини. - Додому без Валери йти не можна. Як я в очі дивитимусь його батькам, братикові, бабусі, дідусеві Павлу Харитоновичу? Що я їм скажу?.. Треба порадитися з Терентієм! Він же так і не встиг мені нічого сказати..."

Вася витяг із портфеля "Математику", дістав з-під обгортки дзеркальце, підставив під сонячний промінь. І враз на галявині застрибав сонячний зайчик Терентій.

- Терентію! - поправив на носі окуляри Вася.— Так що робити? Як виручити Валеру?

- Треба йти у З лан дію, - зітхнув Терентій.

- У Зландію? - скривився Глечик. - У самісіньке пекло? Прямо в руки вражої сили?

- Ага, - кивнув Терентій.

- А якось по-іншому не можна? - з останньою надією перепитав Глечик. Йому раптом згадався пронизливий погляд Бабая і його слова: "Може, й попадеться!"

- Не можна, - знову співчутливо похитав голівкою Терентій. - І що - я сам мушу йти?

- А хто ж піде? Нікого іншого нема.

- От їй-богу! - тепер уже зітхнув Глечик. - І Незнайомка ж не комусь, а тобі дала чарівне дзеркальце. Вона на тебе розраховує.

- Розраховує? - Глечик аж здригнувся від несподіваного здогаду. - Авжеж... її теж, мабуть, виручати треба. Її теж захопила вража сила... Звичайно...

- Ти не так мене зрозумів. За Незнайомку не хвилюйся. Просто дзеркальце у Зландію може пронести тільки хлопчик, тільки дитина. Дорослий пронести не може. Така вже чарівна властивість дзеркальця.

- А далеко та Зландія?

- Не близько.

- А ти туди дорогу знаєш?

- Аякже. Ми, сонячні зайчики, по всій землі скачемо, всі шляхи, всі дороги знаємо.

- А як туди добиратися?

- Пішки.

- А чого ж вони у тролейбусі їздять?

- То ж не простий тролейбус, як ти розумієш, а чарівний. Для маскуванню. Щоб в очі не кидатися. Все-таки сучасний вид транспорту. Якби на мітлі або у ступі - одразу б люди звернули увагу. А так... Правда, в них є й реактивна ступа, і мітла на транзисторах, і чарівні крила всіх розмірів, і багато іншого казкового транспорту. Та всім тим вони користуються тільки вночі, коли люди сплять. А вдень вони їздять на чарівному тролейбусі.

- А пішки туди скільки ходу? - спитав Вася.

- Як швидко йти, ніде не зупинятися і як у дорозі нічого не трапиться, до смерку

дістанемось. Бо, як сонце сяде, я мушу зникнути.

- А ще треба час, щоб виручити і назад повернутися... Отже, дома я сьогодні не ночуватиму, - Глечик почухав потилицю. - Хвилювань скільки буде! Жах!.. Що вони там подумують? І мама, і сестра, і тьотя...

- Ну дивись... Справа твоя... можеш і не йти, - розвів лапками Терентій.

- Ага! Пропадай, значить, Валера!.. А я чарівним дзеркальцем спокійнісінько на балкон Лесі Попелястій зайчики пускатиму?..

- Так що ж ти хочеш? - глянув на нього Терентій.

Глечик не відповів.

Ех, як важко уперше в житті приймати самостійне сміливе рішення!

Страшно - аж серце мерзне і ноги тремтять! Та куди дінешся?

"Вибачте, любі мої! І мама, і сестра, і тьотя! - подумки звернувся до них Вася.— Знаю, що завдаю вам прикрощів, але виходу в мене нема. Не вам, а Валері загрожує небезпека. Його виручати треба. Мушу йти!" І, вже остаточно зважившись, сказав Терентію:

- Ходімо!

- Молодець! - сказав Терентій. - Вперед! І весело застрибав по галявині.

А Вася пішов за ним. І сама собою народилася в його душі пісня. Пісня завжди виручає у скрутних випадках. Коли співаєш, легше йти назустріч небезпеці. Це всі знають! Герої у фільмах і у театральних виставах завжди співають, коли йдуть на подвиг. І Глечик заспівав:

Захопила, полонила

Мого друга вража сила.

Друг потрапив у біду.

Але я,

але я,

але я

Його знайду!

Я всю землю обійду,

На край світу я піду, -

Та Валеру, та Валеру

Я знайду,

знайду,

знайду!

Глечик зітхнув:

- Хоч і страшно.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ,

в якому Глечик мандрує у Зландію і по дорозі дещо згадує.

Отак, співаючи, бадьоро крокував Глечик літом. Терентій стрибав попереду, вказуючи шлях.

Вони вийшли на якусь галявину, і Терентій шптом спинився, розпачливо

озираючись.

Посеред галявини чорнів великий вигорілий круг – залишки вогнища. А навколо валялися порожні консервні бляшанки, биті пляшки з-під пепсі-коли та лимонаду, уривки газет, подерті поліетиленові кульки та інше сміття.

Край галявини похилило свою буйну голову поламане деревце горобини.

У Васі стислося серце.

Він згадав інше деревце. Берізку. Вона росла їй узліссі неподалік від тролейбусної зупинки. Якось після школи вони – Валера, Ігор Горенко, Вітя Кулачковський, Стьопа Балабайченко і він, Вася, йшли мимо.

Підійшовши до берізки, Ігор Горенко схопився рукою за гілку, смикнув і зламав її.

Валера, ні слова не кажучи, схопився рукою за другу гілку, теж смикнув і теж зламав. Ігор Горенко не любив пасти задніх, тож підскочив і зламав ще одну гілку.

– А я цю зламаю! – сказав Валера і зламав.

– А я цю! – вигукнув Ігор.

– А цю ти не зламаєш! – сказав Валера.

– А от і зламаю!..

Вітя Кулачковський і Стьопа Балабайченко нервово хихикали, дивлячись на це дурне змагання. Ігор Горенко був найбільший розбіяка у класі, до всіх ліз битися і всі його боялися. Крім Валери.

Глечикові було шкода берізки, і він хотів був сказати хлопцям, щоб не робили цього. Але не встиг. Бо до тролейбусної зупинки підійшла якась тьотя і так гримнула на Ігоря та Валеру, що вони всі вп'ятох дременули геть, аж залопотіло... І тепер...

– Невже це люди зробили? – вражено мовив Терентій, дивлячись на зламану горобину, на чорний вигорілий круг, на сміття навколо нього.

Васі раптом стало соромно перед сонячним зайчиком за людей.

– То... то вража сила! – несподівано сказав він. Хоча й розумів, що зробили все це звичайнісінькі туристи. Може, навіть старшокласники з їхньої школи, які часто ходили в цей ліс. Терентій нічого не відповів, вони проминули галявину й рушили далі.

Довго ще йшли лісом, аж поки не вийшли на берег річки.

Сонячний зайчик подивився на річку, зітхнув і мовчки похитав головою. Та й було чого і зітхати, і головою хитати. З води стирчали брудні іржаві залізяки. А край берега валялися викинуті хвилями купи мотлоху: подерте взуття, ганчір'я, черепки тощо. Та й сама вода була каламутна, пінява – не вода, а помиї. І тієї, з дозволу сказати, води було небагато – текла вона повільно, мляво, застоювалась у брудних калюжах.

Якось водила їхній четвертий "Б" Катерина Степанівна до річки на урок природи. І вже важко сказати, хто перший – чи то Ігор Горенко, чи Валера, чи, може, навіть Боря Бородянський, а то й Стьопа Балабайченко, — але хтось із хлопців перший кинув у річку знайдений на березі старий напівзотлілий черевик. І почали хлопці кидати в річку все, що тільки під руку попадалося: недогризки яблук, поламані коліщатка, консервні бляшанки... Цікаво ж: бульк! – і нема!.. Бульк! – і нема!..

Як побачила це Катерина Степанівна, як розсердилася!

- Ви що це робите?! Як вам не соромно! Хіба можна кидати в річку різний непотріб? Хіба можна засмічувати річку?! Ми ж із неї воду п'ємо! Вмиваємося, обід варимо! Ви ж собі у борщ та суп брудний черевик не кидаєте? Празда?

Дуже гнівалася Катерина Степанівна, аж зблідла. І ще одного разу говорила вона про річку. Це коли хлопці у туалеті водою чвиркалися. Усі тоді прийшли на урок мокрі як хлющі.

- Коли всі так воду берегти будуть, вода з річок повитікає і річки попересихають. Що тоді робити будемо?

Вася не розумів, чого вчителька так гнівається, чого так хвилюється? Он скільки в річках тієї води! На всіх вистачить!

А оце зараз глянув і жажнувся: таки правда, з такої річки хіба нап'єшся? Отруїтися можна.

- Нам на той берег треба, - сказав Терентій. - Ти плавати вмієш?

- Трохи вмію, - сказав Глечик, - але... Так йому не хотілося лізти у ту багнюку! Сонячний зайчик зрозумів це.

- Пожди, я пошукаю броду.

Забігав туди-сюди, легко ковзаючи по поверхні води, і нарешті загукав:

- Є! Знайшов!

Знявши одяг, з огидою занурюючись у бруднющу воду по пояс, перебрів Вася річку. Уже виходячи на берег, ногу об консервну бляшанку порізав. Глянув, і здалося йому, що це та сама бляшанка з-під салаки в томаті, яку він отоді під час уроку на природі власноручно кинув у річку.

Зітхнув Вася.

Пішли вони далі.

Почалися гори, з ущелинами і проваллями, із стрімкими прямовисними скелями. Дряпаючи руки, збиваючи у кров коліна, дерся Глечик по тих скелях. Але не скаржився. Тільки думав:

"Мені що - звичайні людські труднощі. А от як там Валера? Як його там вража сила катує?.. Хоч би живого-здорового побачити... І ото треба було за їжаком у ліс іти! От біда!.. Сиділи б зараз перед телевизором, передачу цікаву дивилися - мультим, детектив захоплюючий або що..."

Але того, що вже трапилося, назад не повернеш. Це тобі не в шашки грати ("Можна, я не так піду?"). Це - життя!..

Довго й важко долав Глечик скелясті гори.

Та нарешті вони з Терентієм спустилися у долину і підійшли до густого дрімучого лісу.

- Ну от і прийшли. Тепер прямо. Не звертай нікуди. Отам у лісі і лежить Зландія, - сказав сонячний зайчик. - Далі я вже тебе не поведу. Бо тобі треба ховати чарівне дзеркальце, щоб вража сила його відразу не одібрала. Прощай, Васю, до зустрічі! Хай тобі щастить!

- Прощай, Терентію! Спасибі тобі! - зітхнув Глечик. Він сховав дзеркальце під

обгортку, і Терентій умить зник. Бо, як ви знаєте, без дзеркальця сонячних зайчиків не буває. І одразу стало Глечикові й сумно, й моторошно. Одне діло, коли під час небезпеки ти з кимось удвох. Зовсім інше – залишитися на самоті.

Та іншого виходу не було.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ,

в якому дія відбувається вже у Зландії. Балерин портфель. От він який – пан Морок!

Зайшов Глечик у ліс. І здалося йому, що це той самий ліс. І дерева такі самі, і галявини. Онде навіть великий трухлявий пенъ, біля якого вони з Валерою розлучилися. Але то, мабуть, тільки здалося.

Вийшов Глечик на велику галявину. Бачить – паркан високий, ворота величезні, а над ними напис кривулястими літерами "Зландія".

Закалатало Глечикове серце.

Прийшов!

Що ж чекає його за тими ворітьми, за тим парканом?

Поправив Вася окуляри, а за плечима ранець-портфель, в якому лежало під обгорткою "Математики" чарівне дзеркальце. Задумався.

Треба придивитися, розвідати нишком, що і як. Дірку в паркані відшукати. Нема у світі такого паркана, в якому не можна було б десь дошку відхилити, щоб худенький четвертокласник проліз.

Крадеться Вася Глечик попід парканом, придивляється, прислухається.

Тихо за парканом. Жодного звуку. Нема нікого, чи що?

Захопився Вася – трохи у величезну яму для сміття не впав. На самісінькому краєчку спинився.

Дивиться – а серед сміття різного учнівські портфелі валяються. І зверху, просто у Васі під ногами – знайомий до болю портфель. З крокодилом Геною на кришці, з подряпиною під замком, з довгастою масною плямою (у мастило вгнався, коли з гірки з'їжджали!). Балерин!

Сумнівів більше не було!

Тут Валера! Тут, у Зландії!

Як же його знайти! Як визволити?

Думав Вася спершу скочити в яму, взяти Балерин портфель, та потім передумав: а що як не вибереться звідти?.. Не для того він у Зландію прийшов, щоб у ямі для сміття сидіти. І не портфель, а Валера йому потрібен.

Пішов Глечик далі попід парканом. І знайшов-таки нарешті дошку, яку можна було відхилити. І відхилив, і проліз. І от він уже у Зландії.

Великі темні ялиці з волохатими вітами оточили галявину.

А посеред галявини хатки. Одна на курячих ніжках і на дверях табличка "Баба Яга. Дзвонити 1 раз". Біля неї реактивна ступа стоїть, і до стіни здоровенницька летюча мітла прихилена.

Друга хатка залізна, закіптюжена, з довгою бляшаною трубою, як той самовар. Біля хатки великий щит з вогнегасниками, відрами та іншим протипожежним реманентом.

На дверях табличка "Змій Горинич. Стукати голосніше".

Третя хатка цегляна, з маленькими заґратованими віконцями. Біля неї – шведська стінка, гімнастичний кінь, турнік, гіри, штанга на помості та інший спортінвентар. На стінах яскраві плакати розклеєні: "Фізкультура – запорука безсмертя!". "Хочеш жити вічно – роби зарядку!", "Той, у кого дужі м'язи, неприступний для зарази" і таке інше.

На дверях табличка "Кошій Безсмертний. Не турбувати!" І ніде жодної живої душі. Тихо. Порожньо.

"Мабуть, ще дзеркальце на трасі шукають. Треба цим скористатися. Пошукати Валеру. Де він тут у них замкнутий?.. Якщо живий ще..." – і від цієї думки Глечик аж похолов. Та відразу ту думку одігнав: "Живий! Живий! Живий! Не до Валери їм. Раз навіть мене не зачепили, то й Валерою ніколи їм займатися зараз. Дзеркальце шукають".

Скрадаючись, обстежив Глечик усі хатки. Всюди дивився: і у вікна, і під ґанки, і у ступу навіть зазирнув. Ніде Валериних слідів не виявив. І раптом... Раптом він почув чийсь голос. Голос лунав із-під землі.

Вася зіщулився, втягнув голову в плечі, прислухався.

Хтось під землею співав:

Зроблений із темної

Темряви підземної

Тіла я не маю –

Та всіх перемагаю!

Морок я і, як захочу,

Будь-кого я заморочу,

Заморочу, заморочу,

Як захочу!

Чарівним даром володію,

Всіх підкоряти я умію.

Мої всевладні чари –

Страшні нічні кошмари.

Ах-ах! Ах-ах!

Усіма керує страх.

Ах-ах! Ах-ах!

Найсильніший в світі страх!

То співав пан Морок. І хоч Вася тремтів од страху, пан Морок помилявся – не страх найсильніший у світі. Цікавість дужча за страх. І ота всевладна всемогутня цікавість штовхала Васю вперед, туди, звідки линула пісня. А пісня линула з низенької погребні, що виднілася за хаткою на курячих ніжках.

Глечик обережно підповз до погребні і зазирнув у вузьке віконце. Спершу він нічого не побачив. Та коли очі звикли до темряви, розгледів величезний підземний склепінчастий зал, посеред якого стояв довгий стіл. На тому столі горіла синім полум'ям маленька свічечка. І у примарному світлі тієї свічечки вирізнялася зловісна

постать у чорному плащі з каптуром. Пан Морок сидів за столом на троні з високою спинкою і, перебираючи струни чорної гітари, співав.

Закінчив співати, відклав гітару, взяв зі столу невеличкий прямокутний предмет, підніс до рота і заговорив:

- Алло! Алло! Тринадцятий! Алло! Викликаю тринадцятого! Алло!.. Тьху!.. Знову чарифон заїло!.. От техніка! Казкова називається! Алло! Алло! Тринадцятий!..

Та враз під склепінням залу почулося поспішливе, захекане:

- Тринадцятий слухає! Тринадцятий слухає!

- Агент Страху Бабай! Чого мовчите? Чого не доповідаєте? Алло?

- Пробачте, Ваша Темність! Не доповідаю, бо... Нема чого доповідати. Шукаємо з усіх сил. Очі повилазили, але дзеркальця не бачимо ніде.

- Агент Страху Бабай! - вкрадливо сказав пан Морок. - Дорогий мій! Любесенький! Ріднесенький! Вас давно не мучили кошмари?.. Ви забули, що це таке?

- Ваша Темність! Не треба! Благаю! Я все роблю! Вони лаять навкарачках по всій трасі, переглядають кожен сантиметр. Ми все робимо! Все...

- Дорогий мій! Продовжуйте!.. Але ж ви розумієте... - голос пана Морока був такий лагідний, такий співчутливий, навіть не вірилося, що це говорить страшний Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів. - Ви розумієте, дзеркальце треба знайти обов'язково! Інакше всім нам, вірніше всім вам, загрожує смертельна небезпека. І пам'ятайте - ще раз нагадую! - коли знайдете дзеркальце, ні в якому разі не зазирайте в нього, не дивіться! Ніхто! Ні в якому разі! Це смертельно небезпечно. Одразу загорнути у чарівну кошмарлю і швиденько нести в печеру "Тридцять три лиха".

- Пам'ятаю, Ваша Темність! Всі проінструктовані, Все буде зроблено у світлі ваших вказівок. Тобто, пробачте, не у світлі, а у темряві ваших вказівок. Пробачте!..

- Пробачаю. Чекаю. Виконуйте. Відбій! - Пан Морок поклав чарифон на стіл і підвівся з трону.

Глечик відсахнувся од віконця.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ,

в якому Вася зазирає у печеру "Тридцять три лиха", спершу ховається, а потім виходить назустріч небезпеці.

"Ага, - думав Глечик, причаївшись біля погребні, - значить, дзеркальця вони бояться. Воно для них смертельно небезпечно. Тому силою відбирати його вони не будуть. Домагатимуться, щоб я добровільно віддав. Адзуськи! Головне мені тепер Валеру знайти і вирвати звідси. Пан Морок під землею, Бабай з вражою силою десь на трасі. Отже, можна, поки їх нема, гарненько пошукати". І Вася кинувся нишпорити по всіх кутках. Він весь час сторожко озирався, боячись потрапити на очі якомусь темнику-таємнику. Але чи та боязка ледача агентура десь ховалася, чи її взагалі у самій Зландії не було, Вася так нікого й не побачив. Але й Валери не знайшов теж.

З одного краю галявини височів пагорб, і біля його підніжжя Глечик побачив великі іржаві залізні двері, що вели під землю. На дверях висіла табличка: "Печера "Тридцять три лиха". Вхід заборонено".

Як ви знаєте, туди, куди вхід заборонено, найдужче хочеться зазирнути.

Вася нахилився до шпарки для ключа й зазирнув. І здригнувся від того, що побачив. Печера просто кишіла жахливими потворами. А посеред печери на стільці сиділа і спокійно читала якусь книжку при тьмяному світлі маленької синьої свічечки Незнайомка. Потвори весь час кидалися на неї, але, наблизившись, одразу падали до її ніг і лякливо відповзали. По їхній поведінці Вася зрозумів, що страшні потвори у печері – то хвороби. Онде Ангіна з перев'язаним горлом, оно Свинка із свинячою головою, ото чхає і раз у раз витирає носа Грип, а там кашляє-заходиться Кашлюк...

Пан Морок, як бачите, і печеру "Тридцять три лиха" відновив, і хвороби заново порозводив.

Синя свічечка горіла тільки біля Незнайомки, а далі всю печеру поглинала страшна, сповнена потворами рухлива темрява.

"Невже й Валера там? – з жахом подумав Вася.— Лежить, знеможений хворобами, і навіть голову підвести не в силі. Але чого Незнайомка така спокійна? Невже вона може читати книжку, коли поряд лежить хворий Валера? Треба постукати, гукнути її".

Але ні постукати, ні гукнути Вася не встиг.

Бо в цю мить заскреготали, розчиняючись, іржаві ворота Зландії, і на галявину в'їхав старий облуплений тролейбус з вибитими вікнами.

Вася ледве встиг сховатися в кущах.

З тролейбуса вийшов лютий роздратований Бабай, а за ним зморені і сердиті Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Безсмертний.

– Вихід один,— похмуро сказав Бабай. – Тортури! Поки не признається, де дзеркальце.

– Так! Тортури! – закивала головою Баба Яга.

– Тортури! Ху! – погодився Змій Горинич.

– Нічого не поробиш – тортури! – розвівши руками, зітхнув Кощій Безсмертний.

– Чур, я перша!.. Чур! Я перша товчу її у ступі. Цюк-цюк-цюк!.. Усі кісточки на пісочок!

– Ні-ні! Я перший! Ви, Бабо, завжди вперед лізете. Ху! – роздратовано сказав Змій Горинич.

– Бо я – дама!

– Ху! – зневажливо хукнув Змій Горинич. – Жаль, що в нас у Зландії дзеркала заборонені. Подивилася б на себе. Дама? Страховидло! Ху!

– А ти, ти, ти – гад повзучий! Тьху! Тьху на тебе!

– Не лайтеся! Я її спершу у казані зварю. Буль-буль-буль! Хе-хе-хе! – Кощій Безсмертний потер руки.

– Ні-ні! Я сказав! Я її – ху! – спопелю. А тоді вже робіть, що хочете.

– Ну добре, добре. Досить! Набридло! – скривився Бабай. – Кинемо жеребок. Кому випаде, той буде перший. По-чесному. Ходімо! І вони рушили до печери "Тридцять три лиха".

Вася затаївся у кущах.

Що робити? Зараз вони почнуть мучити й катувати Незнайомку, домагаючись, щоб вона сказала, де дзеркальце.

А дзеркальце ж у нього! І він – що? – лежатиме тут у кущах і спокійно слухатиме, як буде кричати від болю Незнайомка?

Ні! Не може він цього допустити! І, не думаючи про те, що буде далі, Глечик вискочив із схованки.

– Не чіпайте! Не чіпайте її! – загукав одчайдушно.

Вони так здивувалися, що аж поприсідали, ї так і застигли, присівши.

– Га?

– Що?

– Ху!

– Тю!

Перший отямився Бабай:

– Ти?! Сам прийшов у Зландію?! Такого ще не було! За всю історію цієї країни.

– Ти що – здурів?! Ху! – вражено хукнув Змій Горинич.

– Це ж треба! – знизав плечима Кощій Безсмертний.

А Баба Яга тільки носом здивовано свиснула. Глечик нарешті зібрався з духом і випалив:

– Одпустіть мого друга Валеру!.. Чуєте?.. Вони презирнулися.

– Якого Валеру? – розвів руками Бабай. – Звідки ти взяв, що він у нас?

– У вас! Я бачив його портфель у ямі! Вони знову презирнулися.

– Це ж треба!..— сказав Кощій Безсмертний винувато.

Бабай так люто блиснув очима на нього, що здалося – на галявині спалахнув вогонь.

– А-а, – наче згадав Кощій Безсмертний. – Я ж той портфель у лісі знайшов. Правда!

– Неправда! – вигукнув Вася.

– Ти як з нами розмовляєш?! – гримнув на нього Бабай. – Ти куди прийшов? Ти що собі дозволяєш? Тут тобі не середня школа, де можна ходити на голову!

– Я ж тебе зараз тільки – ху! – і від тебе жменька попелу на землі залишиться. – Змій Горинич, опустивши вниз руку, показав, яка жменька попелу залишиться від Васі.

– А я тебе у ступі тільки – цюк! цюк! цюк! – і всі твої кісточки – на пісочок! – Баба Яга радісно потерла руки.

Лише Кощій промовчав, і Вася ще більше впевнився, що, мабуть, Безсмертний у всьому й винен. Валеру схопив, очевидячки, він. І необережно залишив речовий доказ – портфель. Тому Бабай так блимав на Кощія. І тут раптом з-під землі почувся глухий зловісний голос пана Морока:

– Гей! Що там робиться у вас нагорі?.. Що за галас? Чому не доповідаєте?!

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ,

в якому Бабай умовляє Глечика. Несподівана пропозиція. Глечик погоджується.

Бабай поспішливо вихопив з кишені чарифон і, запинаючись, загукав:

– Ваша Темність!.. Пробачте!.. Не встиг!.. Не встиг!.. Тут така річ... розумієте...

повернувшись з траси... ми виявили... що... на території Зландії... одним словом... порушник кордону!.. Ні-ні! Відомий!.. Вася Глечик з четвертого "Б" класу... Ні!.. Але... краще я вам особисто... не чарифонна розмова... Біжу!

Бабай підбіг до погребні, тупнув тричі ногою і раптом провалився під землю.

"Мабуть, там у них швидкісний ліфт", – подумав Глечик.

– Слухай! – раптом сказав Васі Кощій Безсмертний. – Тікай! Тікай, поки не пізно!

– Не для того я сюди прийшов, щоб тікати! – сказав Вася. – Одпустіть Валеру, і ми разом утечемо.

– От дурненький! – сказала Баба Яга. – Та ти хоч розумієш, куди ти потрапив? Це ж Злан-дія! Злан-ді-я! Не Добряндія? Розумієш?

– Добровільно сюди ніхто ще не приходив. Ху! – пояснив Змій Горинич. – Ти перший! – І, мабуть, останній, – похитала головою Баба Яга.

– Тікай, від щирого серця раджу! – став благодіяти Кощій Безсмертний. – Тікай, поки цілий!.. Потім пізно буде.

– Ні! – вперто заявив Глечик. – Валеру я тут не покину! Або вдвох, або... Валеро! – раптом закричав він щосили. – Валеро! Держись! Я тут! Я прийшов тебе врятувати! Чуєш? Тримайся! Держись! Валеро!

У вражої сили на якийсь час навіть мову одібрало від подиву.

– Та цить! Ху! Розкричався! – опам'ятався нарешті Змій Горинич.

– Це тобі не у школі на уроці малювання. У нас не можна кричати! – сказала Баба Яга. Але Вася не слухав.

– Валеро! – кричав він. – Валеро! Де ти? Озовися! Це я! Твій друг Вася Глечик! Я врятую тебе! Валеро! Це я – Глечик.

– Це ж треба! – розгублено озирнувся на всі боки Кощій Безсмертний. – Та замовкни!.. І тікай швидше! Тікай!

– Ні! І не просіть навіть! – зціпивши зуби, відмовлявся Вася.

– Побачимо, як ти нас проситимеш зараз! Ху! Чого ми з ним панькаємося? – роздратовано гарикнув Змій Горинич. – І справді! – підхопила Баба Яга. – Хто він такий, щоб оце так з нами зухвало розмовляти? От зараз я його у ступі тихесенько – цюк! цюк! цюк!..

– Ні-ні! Знову ви, Бабо, уперед лізете! Я його трошечки спопелю, а тоді вже... – Змій Горинич не договорив, бо несподівано з-під землі біля погребні вигулькнув Бабай.

Він був серйозний і заклопотаний. Жестом підкликав до себе вражу силу. І Вася почув, як Бабай тихо їм сказав:

– Увага і послух!.. Дзеркальце в нього! Всім розійтися по хатах! Я мушу з ним поговорити на самоті. І Змій Горинич, Баба Яга та Кощій Безсмертний швиденько розбіглися й позамикалися у своїх хатках.

А Бабай з привітною усмішкою підійшов до Васі.

– Я ж тобі казав, що ми ще зустрінемося. От і зустрілися. Ти мені подобаєшся. Хороший ти хлопець. І я радий, що чарівне дзеркальце потрапило саме до тебе, а не до когось іншого...

- Нема... нема в мене ніякого дзеркальця, - заскочений зненацька, пробурмотів Глечик.

- Ну нащо ти оце говориш? - спокійно сказав Бабай. - Нащо тільки час витрачаєш?.. Ти, друже, недооцінюєш нашого Шефа Його Темність пана Морока. Ех! Яка це голова!.. Усім головам на світі голова! Усе він знає, все розуміє, все може пояснити, розтлумачити, навіть передбачити...

- Нема в мене дзеркальця, - вперто повторив Глечик.

- Якби не було в тебе дзеркальця, ти б нізащо в світі не прийшов сам у Зландію. Дурненький! Це ж тільки метелик летить на вогонь і згорає. А ти ж не метелик. Ти - людина!.. А люди - найрозумніші на землі істоти. Принаймні так вони вважають... Хе-хе-хе!.. Якби не наша країна, може б, так воно й було. Але... От ти, мабуть, вважаєш, що коли Зландія, то всі тут обов'язково злі й погані. Правда?

- А що? Добрі? - буркнув Вася. - Зландія ж. Не Добряндія. Самі кажете.

- А от якраз і не так... Це просто назва... Як, приміром, Зеландія, тільки скорочено - Зландія. І все. А мешкають у нас звичайні нормальні жителі.. Кожен займається своєю справою... А взагалі, що таке добрий, злий - не так просто пояснити... От скажи, будь ласка, коли в тебе є цукерка, ти ж її хочеш з'їсти, правда? Тільки чесно. Хочеш же з'їсти?

- Ну, мабуть... - непевно сказав Вася. - А що - не можна?

- Та чому? Можна. Звичайно... А вихователька у дитсадку що тобі говорила? "Віддай! Поділись! Не будь скупий!" І ти, дурний, віддавав, ковтаючи сльозу. А той, кому ти віддавав, твою цукерку їв і облизувався. То де ж правда? Чи не краще самому з'їсти й облизатися? А той нехай сльозу собі ковтає. Подумай тільки! Якщо ти оддаси цукерку, то будеш незадоволений, і того, кому віддав, не любитимеш. Правда? Правда. А якщо сам її з'їси, будеш задоволений, добрий і ще тому, хто сльозу ковтає, співчуватимеш. То що таке добрий, а що таке злий? Виходить, щоб бути добрим, треба самому їсти цукерки і не слухати виховательку. Я так у дитсадку й робив. Бо розумний був. Порозумному треба все робити. По-розумному, а не по-дурному. От зараз тобі що треба? Тобі треба, щоб ми твого Валеру відпустили. Правда?

- Правда, - сказав Глечик.

- А нам що треба? Нам треба, щоб ти віддав нам дзеркальце. Добровільно. То хіба не можна домовитися: ти віддаєш нам дзеркальце, а ми тобі твого Валеру?..

Вася розгубився. Цього він не чекав.

- А... а ви точно Валеру оддасте? Не обдурите? - недовіжливо спитав Вася.

- Не обдуримо. Оддамо. Чесне бабайське!.. А щоб ти не сумнівався, домовимося так: спершу ми тобі приводимо твого Валеру, а вже тоді ти віддаєш нам дзеркальце. Згода?

Вася зовсім розгубився. Невже Бабай правду каже? А як інакше виручити друга? Коли він і не відгукується, і не видно його ніде...

- Ну... якщо так... я... я згоден, - сказав нарешті Глечик.

- Тільки дай чесне слово! Поклянися!..

"Видно, їм дуже потрібне дзеркальце, раз вони Валеру за нього відпускають. І

безвихідь у них – треба їм, щоб я тільки добровільно дзер кальце віддав. Та й у мене виходу нема. Казала Незнайомка, що дзеркальце мені у пригоді стане. От і стало. Треба ж Валеру виручати". – І Вася сказав:

– Ну... Чесне слово!.. Клянусь!.. Давайте Валеру!.. І Незнайомку!

– А про Незнайомку ми не домовлялись!.. Хоча... Коли ти оддаси нам дзеркальце, Незнайомка буде вже непотрібна. Ми її самі відпустимо. Згода!

– Чесне слово?

– Чесне бабайське! Значить, так: ми тобі приводимо Валеру, ти нам оддаєш дзеркальце, а тоді ми випускаємо Незнайомку. Домовились?

– Домовились, – кивнув Глечик. – Давайте Валеру!

Бабай підійшов до будиночка Коштя Безсмертного і постукав у двері. Клацнув замок, двері прочинились, і визирнув Кошій Безсмертний.

Бабай сказав йому щось на вухо.

– А... а можна? – здивовано перепитав Кошій.

– Навіть треба! З Шефом усе погоджено!

– Ну тоді... – Кошій зітхнув.

– Залишаю вас удвох. Іду у підземну крамницю "Чарівниця". Там сьогодні щось новеньке одержали. – Бабай підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і провалився під землю.

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ,

в якому відбувається несподіванка, що її не чекали ні Вася, ні ми з вами.

– Так що таке? – спитав Кошій Безсмертний, підходячи до Васі.

– Валеру давайте! Швидше! Ми ж домовились.

– Невже тобі так потрібен той Валера, що ти галас підняв, про все на світі забув?

– Потрібен!

– Невже варто через нього ризикувати, наражатися на небезпеку?

– Варто!

– А як же мама, сестра, тьотя?

Згадка про рідних боляче вразила Васю.

– Що ви мені серце краєте?.. Приводьте швидше Валеру! – закричав він.

Та Кошій Безсмертний не поспішав. – І не страшно тобі?.. Невже не боїшся! – Кошій Безсмертний говорив дуже співчутливо...

– Якщо чесно... боюсь, звичайно, – зітхнув Глечик. – А що зробиш, коли іншого виходу нема? Треба ж друга виручати...

– Ніколи б не подумав, що ти на таке здатний, – і собі зітхнув Кошій Безсмертний. – Боягуз, вареник, редиска, а бач... Прости, Васю!..

– Що? – не зрозумів Глечик.

– Прости, кажу, вибач, що я про тебе так думав...

– Що-що? – ніяк не міг второпати Вася.

– Невже ж я так змінився, що ти мене досі не впізнав?

– Що-о?

- Це ж я - Валера!

- Що-о-о?! - Глечик поправив на носі окуляри і зміряв Коція поглядом з ніг до голови.

- Не віриш? Я! Чесне слово!

- Не робіть з мене дурня! Що ви мені голову морочите? Що ви мене дурите, як маленького? Де ви бачили дорослого вусатого четвертокласника? Думаєте, я вам під ці вигадки дзеркальце віддам? Дзуськи!

- Не вигадки це, - знову зітхнув Коцій. - Можеш перевірити. От задавай мені будь-які питання. Питай мене про те, що можемо знати тільки ми з тобою. От питай!

Вася знову поправив окуляри і пильно глянув на Коція Безсмертного:

- Ну... Ну от про що ми говорили, коли нас із класу вигнали?

- Про космічні польоти, як завжди.

- А точніше? Конкретніше. Про що?

- Про мою ключку хокейну замашну... Про те, що в ракеті, на жаль, у хокей грати не можна буде... Про м'яч футбольний. Що його взяти треба...

У Басі похололо в животі. Справді! Звідки Коцій про це знає? Може, катував Валеру, і Валера признався?

- А... а коли мій день народження?

- Двадцять сьомого вересня.

"Невже і про мій день народження допитував Коцій?"

- Коли ми розбили вікно у школі?

- Минулого понеділка.

- Як ми називаємо Балабайченка? - Карабас-Балабас.

- Де в мене на спині родимка?

- Під лівою лопаткою.

- Які цукерки я найбільше люблю?

- Козинаки.

Питаючи, Вася пильно-пильно вдивлявся у Коція Безсмертного і з жахом помічав, що він справді схожий на Валеру, тільки на дорослого вусатого Валеру. І очі Балерині темно-карі, лукаво примружені, з отими іскристими бісиками. І губи, усміхаючись, так само трошечки кривить, і шрамик маленький над правою бровою (бебехнувся колись на ковзанці). І на всі запитання точно відповідає...

- Валера? - голос у Васі зірвався, захрип. - Невже це справді ти?!

- Я! Звичайно!.. Пізнав нарешті?

- Що ж з тобою зробилося, Валеро?! - в роті у Васі пересохло. - Як же ти став дорослим... Коцієм? Тебе присилювали? Примусили?

- Ніхто мене не примушував. Я сам...

- Що-о-о?!

- Сам захотів.

- Як?!

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ,

в якому Валера розповідає, що з ним сталося.

- Три дні тому, пам'ятаєш вигнала мене з класу Катерина Степанівна. За те, що я Віті Кулачковському за комір жука-рогача вкинув. Вийшов я, тиняюся по коридорах порожніх, безлюдних. Підійшов до сходів, які у підвал ведуть. Бачу, залізні двері підвалу незамкнені. Тільки я підійшов, вони - ррип!..— одчинилися, звідти рука вистромилася. І пальцем мені - хить-хить! - підійди, мовляв. Я думав, що то наш завгосп Іван Тарасович. Підійшов. А рука мене за комір - рраз! - і в підвал. Я навіть крикнути не встиг. Двері одразу - клац! - замкнулися. Темрява - хоч в око стрель.

- Здоров, Валеро! - чую голос, лагідний, привітний такий. - Не бійся. Ми - твої друзі. Лиха тобі не зичимо, тільки добра. Ти нам дуже подобаєшся. Гарний ти хлопець! Не те, що інші - вареники, пігмеї, редиски. Здорово ти того жука за комір Кулачковському вкинув. Молодець!.. І водою ти здорово бризкаєшся. А як вазон з другого поверху скинув! Сила! І кепочку Борі Бородянського у калюжу ловко швиргонув! Ха-ха-ха! Нам такі потрібні.

- А... х-то ви? - спромігся нарешті спитати я.

- Кажу ж - твої друзі. Та не лякайся, дурненький. Ми хочемо тобі допомогти. Ти ж мрієш полетіти у космос, на інші планети. Правда?

- Ну, мрію, - признався я.

- А одного ж людського життя для цього не вистачить. Правда?

- Правда, - кажу.

- Хочеш бути безсмертним?

- Безсмертним? - перепитую. - А хіба це можливо?

- Для таких, як ти, можливо.

- Ну, звичайно, хочу. Нема питань! Який би це дурень не хотів.

- Ну, тоді, вважай, що все гаразд.

- Що? Я уже безсмертний? - зрадів я.

- Йч! Який швидкий! Це ще заробити треба.

- А як? Що треба?

- Та нічого особливого. Іди до нас на роботу.

- Куди?

- У ВС.

- Яке ВС? У Військові Сили? В армію, чи що?

- Сили, але не військові. Вражі сили.

- У шпигуни, чи що? - похолов я. - В іноземну розвідку? Батьківщину зраджувати? Та ви що!

- У які шпигуни? Ніякої батьківщини не треба зраджувати. Це зовсім інше. По казковій лінії. Казки читаєш?

- Ну, читаю.

- Хто такі Баба Яга, Змій Горинич, Кощій Безсмертний - знаєш?

- Ну, знаю.

- Так от. До них у компанію. Якраз вакансія є. Вільна посада Кощія Безсмертного.

Саме для тебе.

- Що?! Коція?! - отетерів я.

- Безсмертного! - уточнив голос. - Та ти не переживай! То тільки у старих казках Коцій Безсмертний страшний, схожий на скелет. Тепер зовсім інше. Будеш звичайним собі чоловіком, - хочеш вусатим, хочеш бородатим, хочеш безвусим і безбородим.

- А робити що треба?

- А нічого не треба. Живи собі. Тільки жити доведеться не дома, звичайно.

- А де?

- Ну, ти й цікавий! Спершу згоду дай, а тоді будемо говорити далі. Та ти не квапся. Не поспішай. Обміркуй гарненько. Це справа серйозна. Не на день, не на два - на все життя. Єдине що скажу: влада буде в тебе необмежена. Можливості невичерпні. Що хочеш мати, все матимеш. Подумай. Ми не кожному таке пропонуємо. І нікого не силуємо. Тільки за власним бажанням. Даємо тобі кілька днів на роздуми. Зваж усе, обміркуй. Щоб потім не просився відпустити. Бо назад вороття не буде. Зрозумів? - З-зрозумів, - кажу. - І ще - про розмову нашу нікому ні слова. Розкажеш - страшна тебе кара чекатиме. Зрозумів? - З-зрозумів, - кажу. І тільки я це сказав, та ж сама рука мене за комір - хап! - двері прочинилися, і я опинився на сходах.

Рука мені помахала з дверей і сховалася. А тут і дзвінок продзвенів... Три дні ходив я і думав.

Невже це хтось пожартував? Хтось із старшокласників? Володька Мамалига з дев'ятого "А", наприклад, - відомий на всю школу витівник. Або Алик Бамбаровський, капітан шкільного клубу веселих та винахідливих. Могли! То такі, що самого директора Ярослава Івановича розіграти не побояться.

А якщо насправді?..

Надто вже дорослий, не учнівський голос говорив зі мною. І хіба цікаво жартувати Мамалізі чи Бамбаровському з четвертокласником? Що це їм дасть? Та ще це попередження, щоб мовчав. Ніхто ж про той розигриш і не дізнається! Коли б розігрували, то сказали б прийти кудись, щось зробити, щоб можна було посміятися... А так... Схоже, що не розигриш. Схоже, що насправді.

Погоджуватися чи ні?

З одного боку, звичайно, кидати школу й батьків одразу назавжди - якось воно...не той... А з другого боку - як у космос до інших планет летіти, то все одно рідних треба кидати назавжди. А ми ж з тобою саме про польоти мріяли.

Три дні я ходив і думав. І тоді, як пішли ми з тобою у ліс їжака ловити,— теж думав.

А коли ми посварилися і ти втік, лишився я сам. І раптом з кущів виходить Бабай, ти його тепер знаєш.

- Здоров, Валеро! - я його голос одразу впізнав. - Ну що, надумав?

Розгубився я, слова сказати не можу. А він:

- Ну, чого ти, дурненький? Чого боїшся? Тобі пропонують безсмертя, а ти ще вагаєшся. Та якби я комусь іншому запропонував, мені б тільки дякували. Бажаючи у цьому лісі не вмістилися б! - І голос у нього такий лагідний, привітний.

Уявив я собі раптом – лечу я, Безсмертний, у ракеті до інших планет. І прилітаю, зустрічаюся з інопланетянами. Розказую їм про життя на Землі. І репортаж про мою зустріч передають по інтербаченню. І на мене дивиться вся планета. І в усіх газетах світу мої величезні фотографії...

Подумав я востаннє, махнув рукою і сказав:

– Ну гаразд! Згоден!

– От і добре! – Бабай витяг з кишені пласкеньку пляшечку, одгвинтив кришку-стаканчик, налив з пляшечки і простягнув мені. – Пий!

– Що це? Для чого? – здивувався я.

– Ну ти ж розумієш, діти вражою силою не бувають. Для цього треба стати дорослим. Чекати, поки ти нормально виростеш, нам ніколи. А це – сік чарівної рослини-дорослини. Вип'єш – і одразу станеш дорослим. Яким хочеш бути – вусатим, бородатим чи безвусим і безбородим?

– Хай уже вусатим, – сказав я. – Мені вусаті подобаються: Микита Михалков, Михайло Боярський.

– Пий! – тицьнув мені в руки Бабай криш-ку-стаканчик. Я понюхав. Густа рідина пахла кавою.

Одважився, випив. Солоденьке і язик трошки пощипує. І одразу відчув – росту. Плечі розсуваються, земля вниз пішла, і під носом над верхньою губою лоскотно – вуса пробиваються. Штанці тріснули, на землю впали, сорочка – на шмаття, черевики теж...

А Бабай уже подає мені нове вбрання: спортивний костюм, кросовки.

Вдягнувся я, порваний свій дитячий одяг зібрав, тільки десь одного черевика не знайшов: коли вони на ногах моїх порепалися, я їх, струшуючи, позафутболював у кущі. Один знайшов, а другий ні.

Згорнув я свої речі, у ямку поклав, торішнім листям прикидав, – нащо речові докази лишати? Хай уже ніяких слідів не буде.

– Ну, а тепер поїхали до Шефа на затверд-лсення. А там і до роботи! – сказав Бабай. Взяв мене за руку, тричі тупнув ногою, і ми з ним провалилися. Опинилися у закритій тісній кабіні і з шаленою швидкістю помчали під землю.

– Взагалі-то ми тролейбусом їздимо, але новобранці мають право один раз проїхатися на підземній ракеті пана Морока, – сказав Бабай.

Ну, а потім опинився я у підземному палаці пана Морока.

Спершу було страшнувато. Але пан Морок прийняв мене дуже привітно, довго розпитував, які в мене побажання, що я хочу мати з речей, пообіцяв добре забезпечити. Музика в нього в палаці гарна. Записи наймодніші, найсучасніші. Пригощав мене смачнющими наїдками і напоями: ми таких зроду не бачили.

Одним словом, мені тут подобається. І я анітрохи не шкодую.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ,

в якому Вася змушений віддати чарівне дзеркальце. Васю і Незнайомку виганяють з країни. Вража сила торжествує.

– Валеро! Що ж ти наробив?! Ех, Валеро, Валеро! – жахнувся Глечик, коли Кощій

закінчив розповідати.

- Та ти що? Ти, мабуть, нічого не зрозумів! Все ж нормально! - весело всміхався Кощій Валера.

- Що - нормально? Де нормально? Це жах! Як ти не розумієш!

- Та це ти нічого не розумієш!.. До тебе просто ще не дійшло. Я ж - безсмертний, ніколи не вмиру. Безсмертний! Розумієш?

- Але ти ж не просто Безсмертний! Ти ж Кощій Безсмертний! Вража сила!

- Ну то й що?! Подумаєш! Зате не вмиру ніколи. І полечу до найдаальших планет, і з інопланетянами побачусь, і назад повернусь...

- Валеро! Ну що ти говориш? За яку ціну купуєш ти собі те безсмертя?

- Ай! Не мороч голову. Думаєш, ти кращий? Хоч не придурюйся! Згадай лишень, як ми разом уроки зривали. І з класу нас Катерина Степанівна обох вигнала. Чи не так?

- Ну так то ж...

- А на фізкультурі з Борі Бородянського хто сміявся?

- Так усі ж сміялися...

- Правильно! Бо всі однакові!.. І взагалі, думаєш, я один тут такий? А Змій Горинич, думаєш, хто?

- Хто? - Ігор Горенко з нашого класу. - Ігор Горенко?! Та ти що?

- Те, що чуєш?.. А Баба Яга?

- Хто?

- Люська Бабенчук! От хто!

- Ябеда?! Якій ми бойкот оголосили?! Та вона ж у лікарні. У неї щось із ногою.

- От-от! З ногою! Костяна нога!

- Та ти що?! - У Басі просто голова йшла обертом.

- Отже тут усі свої. Слухай!.. А давай і ти приєднуйся!.. У мене з Бабаєм прекрасні стосунки! Я з ним поговорю. Думаю, він не відмовить. Ти йому, здається, сподобався. Якраз є вакансія. Дракона. Будеш дракон Вася. Три голови. Крила. І вогонь з рота. Як у Горинича. Навіть більше. Бо три форсунки. А? От буде здорово! Давай!

- Тю! Що ти таке говориш? Дракон Вася... Дурниця якась! Безглуздя!

- Відмовляєшся?

- Авжеж! Категорично!

- А-а.. "Мама, сестра, тьотя..." Ну, й дурень! Вася не встиг нічого відповісти, бо в цей час із-під землі вигулькнув Бабай.

- Ну що? Я бачу, все гаразд. Порозумілися?.. Що ж... Валеру я тобі привів, слова дотримав. Тепер - ти! Давай дзеркальце!

- Та я... він... ми... - розгубився Вася.

- Ти чесне слово давав? Давав! Клявся? Клявся! Які можуть бути розмови?

Лише тепер Вася зрозумів, як обдурих його Бабай.

- Ну ти ж у нас чесний, Васю, - всміхнувся Кощій Валера. - Давай! Тут у нас не жартують.

- Ех, Валеро, Валеро! - тільки й сказав Глечик. Зняв ранець-портфель, вийняв

"Математику", простягнув Бабаю.

- Що ти мені даєш? - скривився Бабай. - Нащо мені "Математика"? Я її зроду не любив. Ти мені дзеркальце давай.

- Під обгортку зазирніть, - буркнув Вася. Бабай обережно, наче то був не підручник, а атомна бомба, взяв "Математику", помацав обгортку, потім дістав з кишені невеличкий прилад.

- Чарівний індикатор-дзеркальцешукатор, - сказав він Кощю Валері. - Шойно у підземній крамниці "Чарівниця" придбав. Останнє слово казкової техніки.

Він підніс прилад до книжки, й одразу на приладі замиготіла червона лампочка. - - Єсть! Єсть! Воно! Дзеркальце! Чарівне! - закричав Бабай. - Увага! Увага і послух! Тепер головне - не глянути ненароком. Тримай! - передав він підручник Кощю Валері. - Тримай, поки я дістану чарівну кошмарлю.

Кощій Валера з трепетом узяв "Математику", затиснув її у витянутій руці, одвернувши обличчя, а Бабай дістав з кишені шматок чорної марлі. Накинувши ту кошмарлю на підручник, Бабай уже під нею (так, як перезаряджають фото-касету, щоб плівка не засвітилася) вийняв з-під обгортки дзеркальце, кинув на землю підручник і швидко-швидко замотав дзеркальце у кошмарлю. І враз торжествуюче скинув догори руки і вигукнув:

- Ура-а! Перемога! Із своїх хаток повискакували Баба Яга і Змій Горинич. І всі вчотирьох вони радісно затанцювали.

- Ну все! Понесу покажу Шефові, а тоді - у печеру "Тридцять три лиха" під нагляд хвороб на вічне зберігання! - вигукнув Бабай.

- А мені можна з вами до Шефа? - прохально спитав Кощій Валера.— Я ж усе-таки брав активну участь в операції... - І я! І я! - підхопила Баба Яга. - І мені! Ху! Всі штани на колінах протер, шукаючи! - вигукнув Змій Горинич.

- Давайте! Усіх беру! Я добрий! То тільки дурні батьки лякають мною дітей. "Бабай! Бабай! Сиди тихо, а то прийде Бабай і забере тебе у мішок!" Яка дурниця! Не знають, що Бабай - то сама доброта, що він тільки й дба-бає, щоб усім було добре. Ходімо! Раз дзеркальце у нас, про всіх подба-баю! Будуть і нагороди і подяки. Ходімо!

"Ну все! Все пропало!" - з відчаєм подумав Вася. І в останню мить, як вони вже підійшли до погребні, вигукнув:

- А Незнайомка?! Ви ж обіцяли!

Бабай обернувся:

- А-а... Правильно! Я обіцяв. Забув. Ну що ж. Тепер Незнайомка нам не потрібна. Як занесемо у печеру дзеркальце, приведу її тобі.

Бабай тричі тупнув ногою, і вони провалилися крізь землю.

Вася лишився сам.— Розгублений, убитий горем.

"Що ж це робиться?! Що ж це відбувається у світі білому?! Люська Бабенчук - Баба Яга! Ігор Горенко - Змій Горинич! А Валера, ліпший друг мій Валера - Кощій Безсмертний!.. Жах який!.. А з мене хотіли Дракона Васю зробити. Три голови. І в усіх трьох - вогонь з рота! Брр!.. Й уві сні кошмарному не насниться!"

Минуло кілька хвилин. З залізним скреготом розчинилися іржаві двері печери "Тридцять три лиха", і, випхнувши поперед себе Незнайомку, вискочили Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера. Всі мали на обличчях білі марлеві маски-пов'язки. Останнім вискочив Бабай. І одразу захлопнув двері, щоб не повилазили з печери хвороби.

- От тобі твоя Незнайомка! - геть обоє з нашої країни! - суворо гукнув Бабай (де й поділася його лагідність!). - Дякуйте, що ми вас узагалі відпустили!

- Що кісточок ваших у ступі не потовкли - цюк-цюк-цюк!.. - свиснула носом Баба Яга.

- Не спопелили вас! Ху! - хукнув Змій Горинич.

- У казані не зварили! Буль-буль-буль! - вищирився Кощій Валера.

- Просто у нас сьогодні свято. Не хочемо його псувати. Ідіть і не озирайтесь! - наказав Бабай, виштовхуючи Васю і Незнайомку за ворота.

Ворота із скреготом зачинилися. Гримнула важезна клямка.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ,

в якому наші герої знову повертаються у Зландію. Початок операції "Чарівне дзеркальце".

І от уже стоять Вася і Незнайомка за ворітьми у лісі.

- Пробачте,— опустив голову Вася. - Не вберіг я дзеркальце. Змушений був оддати.

- Не біда! Головне, що ти проніс його у Зландію. Молодець! Ти повадився, як справжній герой, - похвалила його Незнайомка.

- Та! - махнув рукою Глечик.— Який там герой!.. Ви подивіться, що робиться!.. На кого перетворилися мої однокласники, мій найкращий друг Валера. Це ж просто жах!

- Так! Я згодна з тобою. Це жахливо. Колись сонячні зайчики перемогли всю вражу силу, тільки для казок лишили по одній особі. А пан Морок із чарівного лабіринту втік і вирішив відновити всю оцю нечисть. Бачиш, заснував Зландію, розплідник усякого зла, тепер вербує нестійких дітей, зривщиків дисципліни та хуліганів і поповнює ними вражу силу.

- Жах!.. Що ж робити? Як же я додому піду? Що я Валериним батькам скажу, дідові Павлу Харитоновичу? Що? "Ваш син і онук перетворився на Кощія Безсмертного за власним бажанням!" Вони ж усі збожеволіють! Невже не можна вже нічого зробити? Якось вплинути на них?

- Можна. Для цього й треба було пронести у Зландію чарівне дзеркальце. Воно не тільки тому чарівне, що пускає чарівного сонячного зайчика: кожен, хто гляне у нього, ніби заирне собі у душу. У нього відразу прокинеться совість. І зникнуть чари пана Морока, пропаде дія соку рослини-дорослини. І він перестане бути вражою силою, знову повернеться у дитинство. Пан Морок знає про це і тому вперто полював за дзеркальцем. Тому він суворо заборонив заирати у дзеркальце, вигадавши, буцімто це смертельно небезпечно. Та для самого пана Морока це справді небезпечно, бо сонячні зайчики - смертельні вороги пана Морока, зробленого з темряви.

- То що ж робити? Як примусити моїх однокласників і мого друга Валеру глянути у дзеркальце?

- От над цим давай подумаємо... Перш за все треба повернутися у Зландію.
- Вони ж не пустять, вони ж розгніваються... цюк-цюк-цюк!.. Ху!.. Буль-буль-буль!..
- По-моєму, якщо не помиляюсь, тобі пропонували перетворитися на дракона Васю?

- А... звідки ви знаєте?
- Ну... все-таки я таємнича Незнайомка. Мумять у мене бути свої секрети... - Незнайомка агадково усміхнулася.

- Ну... пропонував... Валера...
- То, може, варто погодитися...
- Що?! Стати драконом?! Три голови і в усіх огонь з рота?! Ні! Не хочу!
- Ну як не хочеш, то й не станеш. Перетвоєння можливе тільки за власним бажанням. Але вдати, наче ти погодився, можеш. І тим часом примусити їх зазирнути у дзеркальце. Сказати, що, мовляв, той, хто у дзеркальце зазирне - стане наймогутнішим, найдужчим, найнепереможнішим. Тому, мовляв, пан Морок і не оче, щоб хтось зазирає. Владу втратити боїться.

- О! Це - ідея! Ви це зараз придумали? Незнайомка знов усміхнулася загадково.
- А хіба це має значення? То що - будемо?вертатися у Зландію? - І ви теж?
- А що ж - я тебе самого кину? Я весь час десь поблизу буду. Щоб на допомогу, як треба, прийти.

Вася одразу повеселішав. Що не кажіть, а зли хтось тебе підстраховує, завжди легше.

- От тільки як у Зландію пробратися? - задумливо мовила Незнайомка. - Ворота замкнені, паркан онде який високий...

- Ну, про це не турбуйтеся. Я ж туди пробрався! Думаєте, крізь ворота? Вони весь час замкнені. Через дірку в паркані. Тільки... - Вася почухав потилицю. - Чи пролізете ви?.. Ви ж усе-таки доросла.

- Ну, коли ти проліз, то й я пролізу, - впевнено сказала Незнайомка.
- Тоді - гайда!.. Тільки, мабуть, поповзом доведеться. Щоб не побачили ненароком.
- Поповзом - то й поповзом! - погодилася Незнайомка.
- А ваше довге плаття не порветься? Не заважатиме?
- Не хвилюйся!

Вася ліг у траву і поповз перший - дорогу вказувати. Незнайомка за ним. "Добре повзе, - подумав Вася, озирнувшись. - Як справжній хлопець! І не скажеш, що доросла тьотя та ще у довгому бальному платті".

Вони підповзли до того місця, де Вася пролазив. Вася одхилив дошку, проліз. Зачаївся у траві, чекає.

Дивиться - голова Незнайомки крізь дірку просунулася, потім плечі. Раз! - і пролізла. І вже у траві біля Васі.

- Ну, ви молодець! - захоплено прошепотів Глечик. - Я й не думав, що пролізете. Все-таки доросла.

- А всі дорослі - колишні діти! - прошепотіла Незнайомка. - Їм навіть гратися іноді

хочеться.

З галявини лунали музика і співи.

Скрадаючись попід кущами, Глечик і Незнайомка підповзли ближче.

Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера витанцювували, співаючи, а Бабай грав їм на акордеоні.

Змій Горинич танцював навприсядки і співав:

Я Горинич – дужий змій,

Зачіпать мене не смій!

Зачіпать мене не смій –

Бо я вогнедишний змій!

Ху-ху-ху! Ча-ча-ча!

Стережись Горинича!

Ху! Ху! Ху! Тру-лю-лю!

Кого хочеш спопелю!

Ху! Ху! Ху! Тру-лю-лю!

Баба Яга танцювала, накульгуючи і припадаючи на праву ногу:

А я Баба Яга –

Костяная нога!

Кого хочеш я провчу.

В ступі, в ступі розтовчу.

Наймиліший мені звук.

Цюк-цюк-цюк-цюк! Цюк-цюк-цюк!

А Кощій Валера танцював справжній брейк, виробляючи різні складні гімнастичні вправи. І співав:

Я Кощій Безсмертний,

Смерті не боюся.

І тому із ворогами

Я сміливо б'юся.

Раз-два! Три-чотири!

Тири-дири-нашатири!

Шура-бура-щебетура, –

Краща в світі – фізкультура!

Танцюючи, Змій Горинич і Кощій Валера зіштовхнулися лобами і одразу почали битися.

– Ху! – на тебе! – кричав Горинич.

– А я – Безсмертний! – випинав груди Кощій Валера.

Б'ючися, вони зачепили й Бабу Ягу. Вона заверещала, кидаючись у бійку.

Всі троє духопелили одне одного і галасували неймовірно.

Бабай спершу сміявся, потім це йому, мабуть, набридло і він grimнув:

– Все! Досить!

Змій Горинич, Баба Яга і Кощій Валера вмить припинили битися, наче ляльки, яких

смикнули за мотузочку.

- Свято закінчено! Всі - по хатах! - крикнув Бабай, і знову ж таки всі дружно, ні слова не кажучи, розбіглися по своїх хатках.

"Бідний Валера! - подумав Глечик. - Той Бабай крутить ним, як хоче".

Бабай підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і разом з акордеоном провалився під землю.

- Ну що... - прошепотів Глечик. - Піду, мабуть, до Валери... Проситися у дракони.

- Давай! - прошепотіла Незнайомка. - В разі чого - гукай! Прийду на допомогу.

Вася підвівся і пригинцем, короткими перебіжками гайнув до хатки Кощія. Все-таки треба було пильнувати, щоб Змій чи Баба Яга не перехопили його і не спопелили або не стовкли у ступі ще до того, як він встигне щось сказати.

Двері було замкнено.

Вася постукав.

- Хто там? - перелякано спитав Кощій Валера.

- Це я! Вася! Відчини! Я надумав! Хочу бути драконом!

- Що? - Двері відчинилися, і на порозі з'явився Кощій Валера.— Ти серйозно?

- Серйозно! А що?.. Вирішив бути з тобою до кінця... Та й як я тепер додому повернуся? Що я скажу твоїм батькам, брату, бабусі, дідові Павлу Харитоновичу? Та й у школі - хлопцям, Катерині Степанівні...

- Ну, Васько! Ну, молодець! Це ж здорово! - Кощій Валера аж підскакував.— Знову ми будемо разом. А то мені з ними, по правді сказати, нудно! Ух, тепер ми їм покажемо! Таке влаштуємо - будь здоров!

Краєм ока Вася побачив, що і в хатки на курячих ніжках, і в хатки Змія Горинича двері по-прочинялися - Змій і Баба Яга підслуховували. І Глечик, не дуже притишуючи голосу, щоб вони чули, сказав:

- Тільки знаєш, Валеро, якщо вже я стану драконом, то я хочу бути не просто рядовим поганеньким дракончиком, що яечню на полум'ї з рота смажить та вчительці математики волосся обсмалює. Я хочу стати Всемогутнім Драконом номер один, найдужчим з усіх драконів на світі, наймогутнішим, найнепереможнішим з усієї вражої сили.

- Ну це ти вже загнув! - усміхнувся Кощій Валера. - Цього тобі досягти, не вдасться. І не дозволить тобі цього ніхто.

- А я дозволю й не питатиму. І досягти цього не дуже важко.

- Цікаво! Як же цього досягти?

- А це вже, вибач, мій секрет.

- А звідки той секрет тобі відомий?

- Раз кажу, значить, відомий.

- Не бреш!

- А я брехав коли-небудь?

- Взагалі-то ні... здається...

- То чого б це я зараз брехав?

- Ну тоді скажи.
- А ти ж мені про Бабая не сказав.
- Та мені ж заборонили! Під страхом лютої кари.
- А мене, може, за це теж по голівці не поглядять.
- Ну скажи, ну!
- Чарівне дзеркальце...
- Що?
- Той, хто подивиться у чарівне дзеркальце, стане могутнім і непереможним.
- Та ти що! Навпаки! Той загине!
- Дурниці! То пан Морок навмисне каже, щоб ніхто з вас не зазирнув. Боїться, щоб його влада не похитнулася. Щоб ніхто не став могутнішим за нього. Тому він і полював за дзеркальцем, тому й помістив його у печері "Тридцять три лиха".
- Хто тобі це сказав?
- Незнайомка. Ще там, у лісі, коли дзеркальце мені давала.
- А вона його сама тобі дала?
- Аякже! Де б я його взяв? Бо я їй сподобався. "Вони все одно, - каже, - в мене дзеркальце одберуть. Так я тобі його секрет відкрию. А ти мене потім за це із Зландії вирятуєш..." І, як бачиш, вона на мене покладалася даремно. Я її таки вирятував. Вона, мабуть, давно вже дома, у своїй Країні Сонячних Зайчиків.
- Ти диви!.. - Кощій Валера був вражений. - Невже ти такий розумний! От Глечик!
- А ти думав!.. - скромно опустив очі Вася. Та, опускаючи очі, він устиг помітити, як тої ж миті із своїх хаток прожогом вискочили Змій Горинич та Баба Яга. І зникли в кущах.

Кощій Валера цього не спостеріг.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ,

в якому операція "Чарівне дзеркальце" триває. "Гей! Васько! Де ти!". Затемнення.

- Ну гаразд, - сказав Кощій Валера.- Давай ближче до діла! Перш за все я мушу побалакати з Бабаєм. Потім він мусить погодити твоє перетворення з паном Мороком. І лише після цього будемо тебе оформляти у дракони. Я не-знаю, який порядок, коли не вони пропонують, а ти сам... Здається, потрібна письмова заява, дві рекомендації представників вражої сили і, може, характеристика...

- Звідки? - спитав Вася. - Зі школи? Чи з будинкоуправління? Чи, може, з дитячої кімнати міліції?

- Не знаю! Не знаю! От поговорю з Бабаєм, про все дізнаюся, прийду і скажу. Побудь тут. Тільки пильнуй, щоб тебе ненароком наші однокласники не спопелили або не стовкли у ступі. Вони ж не в курсі. Так що краще на очі їм не попадайся. Замкнися у мене в хаті й сиди. Наймогутніший і найнепереможніший! Ха!

- Добре, добре, - погодився Глечик. Кощій Валера підійшов до погребні, тричі тупнув ногою і провалився під землю.

Замикатися у хатинці Кощія Вася не став, хоч йому й кортіло подивитися, як живе його друг у Зландії.

Увагу Глечика привернули недобрі приглушені голоси, що лунали від печери "Тридцять три лиха". Він зрозумів, що то, мабуть, Змій Горинич та Баба Яга.

Сховавшись у траву, Глечик поповз до печери.

Він не помилився.

Біля входу в печеру вовтузилися Баба Яга і Змій Горинич.

Намагаючись одчинити двері, вони відштовхували одне одного і лаялися.

- От я скажу, скажу Шефові! Пусти! - шипіла Баба Яга.

- Хочеш, щоб наймогутнішою, найнепереможнішою Баба була?! Та ніколи в світі! Не допущу! Ху! Пусти! - шипів Змій Горинич.

Змій все-таки був дужчий. Він одштовхнув нарешті Бабу Ягу і першим увірвався до печери. За ким ускочила й Баба Яга.

Вася завмер.

Повірили!

Велика все-таки сила - таємниця, яку ти ненароком (саме ненароком) підслухав чи почув. Коли тобі хтось щось каже - це одне. Ти можеш думати, що тобі навмисне розказують, хочуть обдурити. А коли ти сам ненароком почув - зовсім інше...

Здорово вийшло!

Глечик навіть не сподівався.

Минуло всього півхвилини, не більше. І раптом з печери "Тридцять три лиха" вискочив... Ігор Горенко. Не дорослий Змій Горинич з червоним носом, а четвертокласник Ігор, переляканий, розгублений, із скуйовдженим чубчиком. Він отетеріло озирнувся, кинувся у кущі і зник.

А ще через півхвилини з печери вийшла Люська Бабенчук, заплакана і нещасна. В руках вона тримала дзеркальце. Вона теж із острахом озирнулася, кинула дзеркальце у траву, схопилася руками за щоки і зникла в кущах.

Глечик кинувся туди, де щойно стояла його однокласниця, знайшов у траві дзеркальце, схопив і швидко сховав у кишеню. І саме вчасно.

З-під землі вигулькнули Бабай і Кощій Валера.

Вася теж шмигнув у кущі: він не хотів, щоб його бачили неподалік від печери. І вони таки не помітили Глечика і швидко пішли до хатки Безсмертного.

За хвилину звідти залунав стривожений Кощіїв голос.

- Гей, Васько! Де ти? Агов!

Глечик устиг уже пробратися поза кущами ближче до хатки, вийшов і одгукнувся:

- Я тут!

- Що ти там робиш?

- А... а їжака хотів упіймати. Ми ж з тобою так і не знайшли.

- Ну, тепер їжак нам не потрібен. Тепер ми з тією Катериною Степанівною що хочеш зробимо... Іди подякуй Бабаю Бабайовичу! Він умовив пана Морока: тебе беруть з місячним іспитовим терміном.

Вася вже наблизився майже впритул до Кощія Валери, вже сунув руку в кишеню... Тепер тільки піднести дзеркальце до його очей, щоб він глянув і...

Та раптом почувся голос пана Морока:

- Тривога! Тривога! Дзеркальце зникло. Піднімаюсь нагору. Затемнення!

Вася вихопив дзеркальце з кишені і кинувся до Кошія Валери:

- Воно в мене! Зазирни швидше! Я тебе прошу! Я тебе благаю! Валеро!

- Не дивись! Не дивись! - одчайдушно заверещав Бабай, кидаючись між друзями.

У цю мить з-під землі вигулькнув пан Морок у чорному оксамитовому плащі з каптуром.

- Не бійтесь! Не подивиться! - спокійно сказав пан Морок, змахнув руками, і вмить через усю галявину, через усю Зландію перекинулась чарівна чорна кошмарля, і стало абсолютно темно. Як уночі під ковдрою.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ,

в якому відбувається жорстокий двобій, а також розкривається таємниця Країни Сонячних Зайчиків.

- Ха-ха-ха! - зловісно засміявся пан Морок. - Тепер хай дивиться!.. Ви забули, що ви в моїх володіннях. Тут господар я!.. - І він заспівав свою пісню:

Зроблений із темної

Темряви підземної,

Тіла я не маю,

Та всіх перемагаю.

Морок я і, як захочу,

Будь-кого я заморочу!

Заморочу, заморочу,

Як захочу!..

Поки пан Морок співав, Вася відчув раптом як хтось торкає його ззаду за плече.

- Це я! - почув він шепіт Незнайомки. - Дай дзеркальце!

- Візьміть! Воно у мене в правій руці! - шепнув Вася.

Незнайомка намацала Глечикову руку, в якій він тримав дзеркальце, і забрала його. Пан Морок закінчив співати і сказав:

- Але як цей лжедракон Вася проник у печеру "Тридцять три лиха"? І не захворів! Як він дістав дзеркальце? Адже це могла зробити лише моя вража сила. Де Змій Горинич? Де Баба Яга? Агент Страху Бабай! Ви відповідаєте за порядок у країні!

- Ваша Темність! На жаль, я нічого не можу сказати... Пробачте, Ваша Темність! Все це для мене теж така несподіванка...

- Перш за все, негайно відберіть у нього дзеркальце!

- Але як?! Ваша Темність! Я ж нічого не бачу. Нічогісінько!

- Навпомацки! Він же стоїть десь поряд з Кошієм Безсмертним! А ти, Кошію, чого мовчиш? Хочеш втратити безсмертя?

Вася відчув, як його хапають і обмацують одразу чотири руки.

- Ваша Темність! Навпомацки нічого не виявили! - вигукнув Бабай.

- Навпомацки нічого нема! - підтакнув йому Кошій Валера.

- Ваша Темність! Дозвольте хоч один промінчик! - попросив Бабай.

- Хоч на одну мить! - докинув слово Кощій Валера.

- Ну, гаразд! Один промінчик. На одну мить! - сказав пан Морок. І десь нагорі, біля верхівки найвищої ялиці одхилилася чарівна кошмарля, і на галявину пробився один-єдиний сонячний промінець. І враз де не взялася рука Незнайомки і підставила під той промінь чарівне дзеркальце.

Спалахнуло світло. То з'явився і застрибав на галявині сонячний зайчик Терентій.

- Вва-вай! - перелякано закричав пан Морок.

А сонячний зайчик Терентій вже тримав у лапках довгий сонячний промінь-спис.

Гей, пан Морок, бережись!

За плаща свого держись!

От зніму плаща ураз -

І загинеш в той же час!

- заспівав Терентій і кинувся на пана Морока.

- Геть! Геть! Геть! - панічно закричав пан Морок, намагаючись полами свого чорного плаща накрити сонячного зайчика.

Почався відчайдушний двобій.

- Бабай! - лементував пан Морок. - Одбери дзеркальце! Наказую!.. Прошу!.. Благаю!..

- Бо... бо... боюсь!..- белькотів Бабай, не рухаючись з місця.

- Кощій!.. Безсмертний!.. - кричав пан Морок. - Озолочу! Все, що захочеш, зроблю для тебе!

- Як Ба... ба... бай... бо... бо... їться... то що вже мені? - цокотів зубами Кощій Валера. - Таке робиться!.. Таке робиться!..

У Васі все мерехтіло перед очима.

Нарешті Терентій скинув-таки своїм сонячним списом з пана Морока його чорний плащ. І вмить упала з дерев на землю чорна кошмарля. І освітілася вся галявина сонцем.

У траві лежала жалюгідна брудна чорна шматина - все, що лишилося від пана Морока.

Бабай та Кощій Валера, заціпенівши, дивилися на Незнайомку, яка з дзеркальцем у руках велично стояла посеред осяяної сонцем галявини.

- Бабаєвський! - вчительським тоном сказала Незнайомка. - Підійди до мене і глянь у дзеркальце!

Агент Страху Бабай, як загіпнотизований, покірно підійшов до Незнайомки, зазирнув у дзеркальце, скрикнув і на очах у Глечика враз перетворився на незугарного підлітка із сигаретою у зубах.

- Вийди з лісу! - наказала Незнайомка. І незугарний підліток, схиливши голову, поплентався з галявини і зник за деревами.

Вася Глечик вражено дивився на Незнайомку, і несподівано неймовірна підозра ворухнулася в його душі.

- Це вона! Вона! - раптом несамовито закричав Кощій Валера. - Ой! Я більше не

буду! Я більше не буду! – Він кинувся в ліс і зник за деревами.

Вася тільки рота роззявив від подиву. А Незнайомка зняла маску і скинула з голови білу перуку...

– Катерино Степанівно! – вигукнув Глечик. – Це ви?

– Я! – всміхнулася учителька.

– Як же так?... – розгублено закліпав очима Вася. – Ви ж казали... що ви з Країни Сонячних Зайчиків?

– Так!... – сказав Терентій. – Усі вчителі – з Країни Сонячних Зайчиків. Тільки учні про це не знають. Чарівна Країна Сонячних Зайчиків – це країна добра і знань. Ти, певне, чув не раз слова – "світло знань", "світло добра". Це недарма... У Країні Сонячних Зайчиків неподалік од Палацу Чарівних Казок є Сад Добра і Знань. І в тому саду працюють Постійно діючі Курси класних чарівників. То вони тільки так називаються у школі – класні керівники. Для конспірації. А насправді вони – класні чарівники. І от щороку кожен учитель один місяць улітку, коли у школах канікули, живе в Країні Сонячних Зайчиків, навчається на Курсах класних чарівників. Ти ж знаєш, що у вчителів два місяці відпустки, а от у всіх трудящих – тільки один. То спеціально так зроблено. Бо один же місяць улітку вони вчаться на Курсах класних чарівників...

"Справді! У вчителів таки два місяці відпустки, а у всіх інших – один... – подумав Глечик. – От дивина! А ми й гадки не мали, чого це..."

Але тут він згадав про несподіване перетворення і втечу Бабая, і думки його перервалися.

– А Бабай... – почав було він.

– Теж зачарований паном Мороком наш колишній учень, – сказала Катерина Степанівна. – Найбільш неблагополучний з усіх наших учнів. Він потрапив до колонії неповнолітніх правопорушників...

– А Валера? Він же втік, так і не глянувши у чарівне дзеркальце!... – скрикнув Вася. – Це я, я винен! Не зміг його врятувати. Ех, вареник я, й більше нічого! Пігмей! Редиска!

– Ні, Васю! Зовсім ти не вареник, не пігмей і не редиска! А справжнісінький молодець! Без тебе нічого б не вийшло... А за Валеру ти не турбуйся. Він і сам усе зрозумів. І в основному завдяки тобі, твоїй дружбі. Дзеркальце йому вже не потрібне.

– Він сам повернеться назад у дитинство?

– Аякже... Стривай, здається, він уже гукає тебе.

Справді, у лісі лунав Балерин голос: "Васю! Агов! Де ти?..."

– Ну, прощай, незнайомець Вася Глечик з четвертого "Б" класу!... До зустрічі! У школі! – Катерина Степанівна лагідно всміхнулася Васі. І враз зникла. Наче й не було її. І всі хатки зникли, і печера, і погребня, і паркан, і ворота... Зникла вся Зландія. Тільки чорна брудна ганчірка валялася на землі.

Глечик стояв біля великого трухлявого пня посеред тієї галявини, де вони з Валерою посварилися.

- Васю! Ну озовись! Де ти? - лунав з гуща вини жалібний розпачливий голос друга.

- Валеро! Я тут! Я тут! - щосили закричав Глечик. - Сюди! Валеро!

З кущів нарешті вибіг Валера. Блідий, захеканий, очі горять...

Кинувся до Васі, за руки схопив, слова сказати не може. Тільки хекає, ледве дише.

- Де? Де ти був? - затермосив його Вася.

- Ой!.. Ой!.. - спромігся нарешті на слово Валера. - Не кажи!.. Так злякався!..

Розумієш, зайшов у гущавину, вибратися не можу. У який бік іти, не знаю. Заблукав зовсім... І таке приверзлося!.. Жах!.. - І мені! - сказав Глечик.

- Ху! Аж ноги підгинаються! - стомлено сказав Валера, присідаючи на траву.— І враз - Ва-вай! - підскочив угору.

- Що таке? - здивовано вигукнув Глечик.

- На... на їжака сів... Оно побіг у кущі! - скривився Валера.

- Знайшли-таки того їжака! - засміявся Вася.

- Ой! Гайда швидше додому!.. Так пізно!.. Там уже, мабуть, хвилюються... І твої... мама, сестра, тьотя... І мої... - Валера одвів очі.

- Гайда! - весело сказав Глечик.

РОЗДІЛ ОСТАННІЙ,

заклучний, дія якого відбувається наступного дня у четвертому "Б" класі.

У класі тихо. Тихо й сонячно. Всі сидять, голови набік поскиляли, сопуть. Дехто навіть язик від старанності прикусив. Контрольна. Задачки розв'язують. З математики. Вася Глечик уже розв'язав.

Але здавати Катерині Степанівні не біжить, не поспішає. Він цього не любить. Не любить показувати, що він перший розв'язав. То тільки Боря Бородянський у них завжди перший руку догори тягне, перший кулею вискакує з-за парти, як задачку розв'яже, боїться, щоб ніхто його не випередив! Любить бути першим. А Глечик - ні.

Поряд сопе, прикусивши язика, Валера. Задачки у тих, хто сидить за однією партою, як ви знаєте, різні. Але на контрольних Вася, як правило, встигав і свою, і Балерину розв'язати. От і зараз хотів допомогти, але Валера відмахнувся. Сам сопе. Ну що ж, правильно.

Сидить Глечик, думає. Згадує все, що з ними вчора було.

Чогось усі сьогодні на контрольній серйозні й дисципліновані.

Навіть Ігор Горенко, який завжди жованими паперовими кульками з трубочки однокласників обстрілює, сьогодні сидить і працює. І Люська Бабенчук руку догори не тягне, не скаржиться, що їй заважають. Так і не зібралися вони її провідати, а вона вже й з лікарні виписалася, прийшла сьогодні до школи.

Сидить Глечик, думає...

Невже то не сон?

Невже то правда - все, що сталося з ним і з Валерою?

А розказати - ніхто не повірить.

Хіба можна собі уявити отого кирпатого клаповухого Ігоря Горенка Змієм Гориничем? Або веснянкувату, з двома кумедними закрученими догори кісками

Люську Бабенчук – Бабою Ягою?

Та що там! Він сам ніяк не міг впізнати свого кращого друга Валеру, коли той перетворився на Коція Безсмертного. І, мабуть, ніколи, ніколи в житті так і не дізнаються Балерині батьки, братик Андрійко та дідусь Павло Харитонович, що їхній син, брат і онук був справжньою вражою силою...

Вража сила...

А хіба лихі, погані люди – не та ж сама вража сила?..

От хоча б... Чим, наприклад, краща за Бабу Ягу грубезна пашекувата продавщиця, котра і стареньку бабусю від прилавка одштовхне, і дитину обважить, і всю чергу такими словами облає, що вуха в'януть.

А брудний п'яниця з червоним носом, тато Стьопа Балабайченка, що працювати не хоче, а тільки п'є-гуляє, сім'ю свою знедолює – хіба не Змій він Горинич?

Або начебто чистенький ввічливенький хапуга Шляповатий, директор "Гастроному", який у держави краде, все в хату свою тягне і навіть од власних дітей добро награвоване замикає, щоб не попсували, – чи не Коцій він Безсмертний?

Звідки ж вони беруться, ті лихі погані люди – вража сила? І вони ж колись четвертокласниками були. Значить, з дітей колишніх – з ледарів, хуліганів, ябед, брехунців, егоїстів, по рушників дисципліни... Так, виходить...

Ех, якби діти хоч одним оком могли побачити, що з них виросте, коли вони добрих порад не слухатимуться, – може, задумалися б, може б, схаменулися вчасно...

Отак думав Вася Глечик, дивлячись у вікно на осяяний сонцем ліс.

Потім зиркнув на Катерину Степанівну і побачив, що вона дивиться на нього і лагідно всміхається. Він аж здригнувся від несподіванки. Невже вона прочитала його думки? Хто їх знає, тих класних чарівників!..

Катерина Степанівна вийняла з сумочки ма леньке кругленьке дзеркальце, глянула в нього, поправила рукою зачіску. І враз блиснуло...

З'явився на підвіконні сонячний зайчик Терентій.

Він підморгнув Васі Глечику і стрибнув на їхню з Валерою парту.

Валера в цей час підвів голову й усміхнувся. Він щойно поставив останню крапку в контрольній. Задачку розв'язав сам.

Терентій скочив Васі Глечику на плече і тихенько, щоб не порушувати дисципліну у класі, заспівав йому на вухо:

Якщо ти будеш чесним,
Якщо ти будеш добрим,
Якщо ти будеш мужнім,
Стійким, хоробрим,
Якщо ти другом щирим
І вірним будеш,
Тоді ти перемогу
Завжди здобудеш.
Дружба завжди

Виручає з біди,
Дружба завжди виручає,
Більшої сили немає!
І над усім на світі злом
Здобудеш ти перемогу,
Бо сонячні зайчики промінцями
Світять тобі дорогу!

Потім Терентій перескочив на плече Валери і теж проспівав йому на вухо свою пісеньку. А потім Вася побачив його вже на плечі Віті Кулачковського, а тоді Стьопа Балабайченка, а тоді Лесі Попелястої, а тоді Ніни Закидон, а тоді Люськи Бабенчук, а тоді Борі Бородянського... І так сонячний зайчик Терентій, стрибаючи по класу, побував на плечі у кожного і кожному проспівав свою пісеньку. І кожен усміхався, коли Терентій лоскотав йому вухо своїми сонячними вусиками-промінцями. Кінець кінцем усміхався уже весь клас, весь четвертий "Б".

Катерина Степанівна теж усміхнулася і сказала:

– Ну, досить! Здавайте вже контрольну! Я ж бачу, що всі ви задачки вже розв'язали. Здавайте! І нарешті вихопився з-за парти, як завжди, Боря Бородянський і побіг до столу. А за ним Люська Бабенчук, Стьопа Балабайченко і всі інші.

А Валера й Вася Глечик, не поспішаючи, подали контрольну останніми.

Хіба має значення, коли подавати?.. Важливо, що Валера розв'язував задачку сам. Уперше. Розв'язав правильно.

І тут продзвенів дзвоник...

Всеволод Нестайко

В КРАЇНІ МІСЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

Повість-казка

Розділ I

НУСЯ

Дівчинку звали Ганнуса. Але змалечку всі називали її просто Нуса. Була вона білявенька, голубоока, кирпата й дуже симпатична. От бувають такі — не вельми, може, й гарні, але страшенно симпатичні. Глянеш — і губи самі розтягуються у привітну усмішку. Це вже, як то кажуть, од Бога — така симпатія. Симпатичні вони не лише на обличчя, а й за вдачею симпатичні — щирі, доброзичливі, усміхнені. Тому їх люди й люблять. Бо вони люблять людей і завжди намагаються покращити людям настрій. Тато навіть склав про свою доню такого віршика:

"Як на тебе гляну, Нуса,—
То відразу усміхнуса".

Але сьогодні вранці Нуса сама була не в настрої. Бо наснився їй сон — дивний і тривожний... Буцімто стоїть вона уночі у страшному темному лісі. Поряд з нею маленький дідок, осяяний місячним сяйвом, що пробивається крізь віти. Дідок у червоному крислатому капелюсі, на ногах білі чоботи з високими, аж по саме нікуди, халявами. І сорочка-вишиванка біла. І штани білі. І борода й вуса сиві — бцйсьькі. Тому

й видно його добре у темному лісі, хоч місячне сяйво осяває лише червоний капелюх. Дідок стоїть і гірко плаче. Сльози рясно течуть на вуса й бороду.

— Що трапилося, дідуню? Чого ви плачете? — питає Нуся.

— Ох! Як же мені не плакати, коли у мене таке горе!

— Що таке? А не можна чимось зарадити, допомогти?

— Може, ти й могла б допомогти, але... не захочеш,— зітхнув дідок.

— Чому?

— Та ні, не захочеш, не захочеш,— і дідок знову гірко заплакав.

— Та чого ви так думаєте? Якщо я тільки зможу, я...

— Тоді слухай! — почав дідок.

І раптом місячне сяйво згасло. І дідок пропав.

Нуся прокинулася.

Вона намагалася знову заснути, щоб додивитися той дивний сон. Але не змогла...

То ж звідки візьметься гарний настрій після такого сну?

Особливо прикро Нусі було те, що дідок виявив сумнів щодо її бажання допомогти. А вона ж якраз дівчинка чуйна, сердечна й зичлива. І у дитсадку завжди всім допомагала. І тепер у школі, у першому класі.

Нуся підійшла до відчиненого вікна й визирнула у сад. Почалися літні канікули, і Нуся жила з батьками на дачі, в маленькому дерев'яному будиночку на березі річки Трубіж. Тато й мама поралися на городі, їм було зараз не до Нусиних снів. Вона це розуміла.

Нуся зітхнула. Навіть і поділитися ні з ким.

— Як це ні з ким? А я? — почулося раптом.

Від шибки віддзеркалювався на підвіконня сонячний зайчик. Спершу це була просто мерехтлива сонячна плямка. І раптом на очах Нусі плямка перетворилася на живого сонячного зайчика, жовтого, пухнастого, з довгими вушками і коротеньким хвостиком.

— Ой! — вихопилося в Нусі.— Ти хто?

— Терентій! — сказав сонячний зайчик.

— Справді? — усміхнулася Нуся.— Той самий Терентій? З Країни Сонячних Зайчиків?

— Той самий.

Нуся колись читала про нього. Але не думала, що справді існує і Терентій, і та казкова Країна Сонячних Зайчиків.

— Існує. Аякже! — сказав Терентій.

— Ти що — читаєш думки? Я ще не сказала, тільки подумала, а ти...

— Авжеж читаю. І знаю, що тебе зараз турбує. Про сон твій знаю.

— Серйозно?! — зраділа Нуся.— А що той дідок хотів сказати?

— Цього я вже не знаю. Бо ж і ти не знаєш. А я тільки читаю твої думки.

— Що ж робити? — знову засмутилася Нуся.

— Не сумуй! — сказав Терентій.— Я попрошу мого друга місячного зайчика

Олелька, і він тобі допоможе. Тільки доведеться чекати ночі. Бо місячні зайчики бувають тут лише вночі, коли світить місяць.

— А як же ти з ним заспілкуєшся? Вас же, сонячних зайчиків, тут уночі не буває. Ви ж, як сідає сонце, тікаєте у свою країну...

— Не хвилюйся. Подзвоню Олельку по чарифону в Країну Місячних Зайчиків. А він уже прийде до тебе уві сні й допоможе.

— Уві сні? — здивувалася Нуся.

— Авжеж. Місячні зайчики тим і займаються, що разносять людям сни. Прибігають до нас, у Долину Щасливих Сновидінь, беруть сни і разносять уночі тим, хто спить... Правда, їм весь час доводиться пильнувати, щоб їх не випередили агенти пана Морока — нічні кошмари. Ти ж знаєш, що пан Морок — Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів, Перший Радник Королеви Глупої Ночі.

— Знаю. Але ж він і Володар Зландії.

— Так. Він приватизував Зландію. Але й від посади начальника Канцелярії Нічних Кошмарів не відмовився. Посідає дві посади.

— А ти думаєш, та біда, про яку говорив дідок у моєму сні, пов'язана з паном Мороком? — спитала Нуся.

— Може, й пов'язана... Буде видно...

— З ким це ти розмовляєш, доню? — гукнула раптом з городу мама.

Терентій одразу зник.

— Та просто так... граюся! — гукнула Нуся. □Дорослим важко іноді пояснити справжність казкових подій і явищ.

Розділ II

МІСЯЧНИЙ ЗАЙЧИК ОЛЕЛЬКО. СОВА СОФІЯ ПАВЛІВНА ТА ПУГАЧ УХ СТЕПАНОВИЧ

Весь день Нуся з нетерпінням чекала вечора. І от нарешті...

Мама, як завжди, сказала Нусі: "На добраніч! Спи, донечко, спи!", поцілувала, погасила світло в її кімнаті і вийшла.

У відчинене вікно зазірав рогатий місяць, з саду линули запаморочливі пахощі матіоли, сюрчав цвіркунець, десь далеко валували собаки.

З кімнати батьків лунали приглушені голоси, музика — батьки дивилися телевизор.

Нуся, намагаючись заснути якнайшвидше, почала рахувати слонів (так радив їй тато). На сімдесят сьомому слоні раптом почувся тоненький голосок:

— Ти хотіла мене бачити?

Нуся так і не зрозуміла, чи це був уже сон, чи ще дійсність.

На підвіконні сидів маленький місячний зайчик — срібний, пухнастий, з жовтими цяточками очей.

— Ти Олелько? — тихо спитала Нуся.

— Олелько, — мовив місячний зайчик.

— Терентій сказав, що ти можеш мені допомогти.

— Спробую. Але для цього доведеться тобі гайнути зі мною у Країну Місячних

Зайчиків. Треба ж встановити, хто з наших приносив тобі вчорашній сон. Вони повинні подивитися на тебе.

— А далеко ваша країна?

— Далеченько. На захмарній вершині гори Селенга.

— А як же я туди дістануся?

— Справді. Треба подбати про транспорт. Пішки ти й за місяць туди не дійдеш. Стривай, я зараз повернусь,— і Оленько зник.

Нуся прислухалася.

Було тихо. Цвіркуні вже не сюрчали. І з кімнати батьків не линули голоси й музика. І смужки світла від дверей на підлозі не було. Певно, батьки вже спали.

"Як швидко,— подумала Нуся.— Я лише сімдесят сім слонів нарахувала, а вже..."

Далі Нуся подумати не встигла, бо враз на підвіконня нечутно опустилися й сіли два великих птахи. І знову з'явився місячний зайчик Оленько.

— Не бійся,— сказав Оленько.— Це наші друзі. Знайомся — сова Софія Павлівна і пугач Ух Степанович. Вони перенесуть тебе у Країну Місячних Зайчиків.

— Д-дуже приємно,— тремтливим голосом сказала Нуся, глянувши на величезні папуристі лапи й могутні гачкуваті дзьоби Софії Павлівни та Уха Степановича.

— Тільки треба було б для зручності якесь сідало для дівчинки пристосувати,— сказала Софія Павлівна, повівши неморгаючими банькатими очима.

— А ми знімемо онде гойдалку з дерева,— витріщив такі ж самі банькаті жовті очі Ух Степанович.

— Правильно! — сказав Оленько.— Одягайся![]Це він уже Нусі сказав.

Повторювати було не треба. Нуся швиденько скинула нічну сорочечку і натягла шорти й маечку. А також взула кеди.

За цей час сова й пугач вже одв'язали з дерева гойдалку.

Нуся вилізла через вікно у сад. Сіла на гойдалку. Софія Павлівна та Ух Степанович з двох боків схопили мотузки лапами і знялися в небо.

У Нусі залоскотало в животі. Вона любила гойдатися. Але так високо гойдалка не підносилася ще ніколи.

Вони летіли в зоряному небі над лісами, річками, долинами, над містами і селами. Внизу мерехтіли ніколи не згасаючі вогні вокзалів, електростанцій, заводів, що працюють цілодобово. Он по залізниці рухається поїзд, наче іграшковий, а онде по шосе повзуть маленькі, теж наче іграшкові машини. Згори здається, що вони ледве пересуваються, а насправді ж вони мчать, як скажені.

Місячний зайчик Оленько сидів у Нусі на колінах.

— Наші вже повертаються,— сказав він.— Порознослили сніг й повертаються.

— Де? — не бачачи нічого, спитала Нуся.

— А ти й не побачиш,— сказав Оленько.— Вони повертаються з швидкістю світла. Людське око не в змозі цього побачити... А онде вже й гора Селенга.

Розділ III

КРАЇНА МІСЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

Нуся побачила Країну Місячних Зайчиків усю одразу — з висоти пташиного польоту (у буквальному розумінні цих слів).

Залита місячним сяйвом надхмарна вершина гори Селенга являла собою казковий квітник прекрасних нічних квітів. Ви, мабуть, знаєте, що є квіти денні, які розквітають удень при сонці, а на ніч стуляють свої пелюстки. А є квіти нічні, які навпаки розквітають уночі, а вдень закриваються. Одна з найпоширеніших нічних квіток — це матіола, або, як її ще називають, нічна фіалка. Ви її добре знаєте, від її духмяних пахощів увечері у вас завжди, я певен, радісно перехоплювало подих.

Місячні зайчики, як і сонячні, мешкали у квіткових будиночках, тільки будиночки ті були, як ви розумієте, з нічних квітів.

Посеред країни височів чудовий срібний палац. Коли Нуся спитала Олелька, що це таке, він пояснив, що то Палац Несподіваних Радостей. Місячні зайчики вважають, що найбільша радість з усіх радостей — це радість несподівана, та, якої не чекав, а вона прийшла. Несподівано, раптово, неждано-негадано. І кожен місячний зайчик намагається принести комусь із дітей саме несподівану радість. Або уві сні. Або й наяву — підказавши через сон батькам чи комусь із дорослих якусь ідею. Щоб — прокинулась уранці дитина, а на стільці коло ліжка лежить якийсь подарунок — шоколадка, іграшка, квиток у цирк абощо.

Той місячний зайчик, якому це вдається, наступного дня вшановується привселюдно, а точніше привсезайчиково у Палаці Несподіваних Радостей. І те, що він зробив, записується у Срібну Книгу і навічно потрапляє до постійно діючої Виставки Несподіваних Радостей, щоб молоді місячні зайчики дивилися і вчилися, що і як треба робити.

На площі біля Палацу Несподіваних Радостей збираються місячні зайчики й тоді, коли треба вирішити якесь важливе державне питання, що стосується всієї Країни Місячних Зайчиків. Відбувається так звана Велика Місячна Рада.

От і зараз Олелько кудись на хвилинку зник, залишивши Нусю серед порожньої площі біля Палацу. І враз звідусюди на площу почали збігатися місячні зайчики. І незабаром уся площа була вже заповнена.

Олелько вискочив на балкон Палацу і звернувся до присутніх:

— Дорогі зайчики-братики! Подивіться на цю дівчинку і скажіть, хто з вас приносив їй учора вночі сон. Це дуже важливо.

Нуся завмерла.

Але площа мовчала. Ніхто не зголосився.

— Чи всі зайчики-братики тут? — спитав Олелько.

— Всі! — вигукнула площа.

— Гм! Дивно! — хмикнув Олелько і повернувся до Нусі. — То ж не був кошмар?

— Ні. Нормальний сон. Я не боялася, — сказала Нуся.

І раптом здаля, з краю площі, почувся тоненький голосок:

— Ой! Не всі! Не всі! Немає братика Сяйвика.

— А де ж він? — спитав Олелько. Ніхто цього не знав.

Братик Сяйвик не повернувся в Країну. Хоча давно мав повернутися.

Всі стривожилися.

— Оголошується всесвітній розшук! — сказав Олелько. І вмить площа спорожніла. Місячні зайчики розбіглися шукати свого несподівано зниклого побратима.

— І ми з тобою будемо шукати Сяйвика, — сказав Нусі Олелько. — Це він приносив тобі той сон. Тепер уже немає сумніву. І твій сон, і зникнення Сяйвика, я думаю, пов'язані між собою.

— Яким чином? — здивувалася Нуся.

— Я думаю, що перервався твій сон не сам по собі. Перервав його хтось з команди пана Морока.

— Нащо?

Бо той дідок мав сказати щось таке, чого розголошувати, на думку пана Морока, не можна було. А братик Сяйвик, який приніс тобі сон, теж став для пана Морока небезпечний, бо міг знати, що було у сні.

— Вони його вбили? — жахнулася Нуся.

— Ні. Місячні зайчики, як і сонячні, незнищенні, безсмертні. Але захопити у полон і тримати в неволі їх можуть.

— Що ж робити?

— Треба шукати.

— А де?

— Поки що не знаю.

І тут у розмову втрутилася сова Софія Павлівна, яка досі мовчки спостерігала за тим, що відбувалося, сидячи разом з пугачем Ухом Степановичем на зубчастій стіні палацу.

— Нещодавно нічні кошмари заснували свою країну — Страхолюндію. Туди й могли вони затягти Сяйвика, — сказала сова. — Там такі підземні лабіринти з усякими жахами, що й описати неможливо.

— А де це? — спитав Олелько.

— У Вражому Лісі за Чорним Озером. Як не боїшся, можна було б там пошукати.

— Як ти? — обернувся Олелько до Нусі.

Нуся, хоч і була дівчинка, проте не з боязких.

— Треба ж знайти Сяйвика, — тихо сказала вона.

Розділ IV

У ВРАЖОМУ ЛІСІ

У Вражому Лісі на березі Чорного Озера, в якому віддзеркалював рогатий місяць, сиділи троє — лісовик Трісь, водяник Бульк та польовик Уу.

У Тріся була мохова борода, зелені очі, кострубаті, з сухої гілляки руки й ноги, а на голові бриль.

У Булька була зелена борода з водоростей, голубі водянисті очі і на голові шапка з латаття.

У польовика Уу борода була хвилясто-ковилова, очі — щілинки, наче примружені од

вітру, і на голові засмагла облуплена лисина.

Кожен тримав в одній руці березовий келих, в якому горів синім полум'ям міцний шмурдяк, а в другій — велику золотисто-прозору тараню.

— Будьмо! — сказав водяник і перекинув келих. — Бульк!

Пальовик і собі перекинув келих і скривився:

— Уу!

Лісовик теж скривився, перекинувши келих, і вломив, закусуючи, тараню:

— Трісь! Хвилину помовчали.

І саме в цю мить верховіття дерев поривчасто зашуміло од вітру.

Польовик Уу підніс догори палець:

— О! Важливе оперативне повідомлення! Вітрюган-хуліган Катастрофа доповідає, що з Країни Місячних Зайчиків летять сюди пугач Ух та сова Софка. Несуть якусь дівчинку. Супроводжує їх місячний зайчик Оленько. Що робитимемо, хлопці?

— Гм! Уже летять... — роздумливо мовив водяник Бульк. — Треба щось робити.

— Передусім треба нейтралізувати того місячного зайчика Оленька. Це головне, — сказав лісовик Трісь, — Інші нам до лампотири.

— Правильно! — кивнув Уу. — А як?

— Дуже просто, — сказав Бульк. — Хай твій Катастрофа надмухає сюди швиденько нічну хмару Чорнара. Вона затулить на небі місяць. І місячний зайчик зникне, як булька на воді.

— Правильно! — сказав Трісь.

— Чув, Катастрофо? — глянув угору Уу. — Давай виконуй, дорогий!

— Даю-у-у! — прогуло над верховіттям дерев.

І за хвилину нічна хмара Чорнара вже гасила на небі зірки й насувалася на місяць. Мить — і темрява огорнула ліс.

— О! — сказав Бульк. — Тепер і Оленько нам до лампотири! Хай прилітають банькати з тією дівчинкою.

— Хай! — сказав Трісь. — Ми її трошки полякаємо. Га-га-га! Го-го-го! Гу-гу-гу!

— Тільки якщо ви думаєте, хлопці, що я тут довго стоятиму, ви помиляєтесь, — сказала з неба хмара Чорнара. — Мене вже лоскоче-піддуває вітер Вітя. Ще трохи, і я не втримаюсь — відлечу.

— От уже той вітер Вітька! — з досадою сказав польовик Уу. — Ніяк не можу його прибрати до рук. З Катастрофою жодних проблем. Вітрюган-хуліган, а слухається, як першокласник. Що загадаєш, те й зробить — рушить, ламає, перекидає... Одне слово — Катастрофа. А Вітька віялом помахує, у спеку прохолоду навіює, у негоду теплим подихом зігріває. А щоб дах з будинку зірвати, дерево зламати або що — годі й думати. Зараза! Якщо силове що й робить, то тільки мені в пику, на зло.

— Хлопці! — відчайдушно загукала згори Чорнара. — Швидше щось робіть, бо от-от виштовхає мене Вітька.

— Давай, Уу, лети мерщій до Гургугура та його жінки! Оно вони за Чорнарою, як завжди, лаються, — сказав лісовик Трісь.

— Правильно! — мотнув головою водяник Бульк. Польовик підскочив і злетів у небо.

За Чорнарою на брудних грозових хмарах-перинах сиділи й лаялися грім Гургур Петрович та його дружина блискавиця Блисьблись Іванівна. Товстун Гургур Петрович раз-у-раз бив себе здоровенницькими кулачищами по пузатому животу-барабану, а худюща нервова Блисьблись Іванівна хвиськала вогненним батогом.

— О! Ну чого ти знову вискочив?! — верещала вона. — Я ще не блиснула, а ти вже гуркочеш!

— Набридло! Набридло! Набридло! — бубонів він. — От кину тебе й повіюся світ за очі!

Кому ти потрібен, балабон!

— Не хвилюйся! Онде мене вже кілька малих підприємств запрошували. У відділ реклами.

— Тьху! Комерсант пузатий!

Польовик Уу підлетів до них, привітався й сказав:

— Панове! Велике до вас прохання нашої корпорації — відженіть, будь ласка, від Вражого Лісу пугача Уха Степановича та сову Софію Павлівну, коли вони підлетять. Ми у боргу не залишимося.

Гургур Петрович та Блисьблись Іванівна презирнулися.

— Завжди обіцяєте, а тоді ходи до вас вибивай по півроку обіцяне. Бюрократи! — буркотнув Гургур Петрович.

— От-от! Тут я з ним згодна. Сперечатись не буду, — підтакнула Блисьблись Іванівна.

— Чесне гемонське! На цей раз не підведемо! — бухнув себе кулаком у груди польовик Уу.

— Ну, гаразд. Значить, так... По-перше, — почала загинати свої кістляві іскристі пальці блискавиця. — Водяник Бульк дає нам з рибного асортименту: ікру, баличок, осетринку і таке інше... Список додається. По-друге, лісовик Трісь дає нам грибочки, ягоди, горіхи і таке інше... Список додається. По-третє, польовик Уу, тобто ти, даєш нам...

— Даю-даю! — перебив польовик. — Та швидше! Оно вони вже підлітають!

— Спокуха! Гургур! За мною! — і, цвюхкаючи вогненним батогом, Блисьблись полетіла назустріч сові й пугачу, які несли Нусю.

Що тут знялося!

Такої блискавки, такого грому Вражий Ліс не чув і не бачив, здається, ніколи. Блискало й гримотіло так, що навіть водяник Бульк пірнув під воду, не кажучи вже про лісовика й польовика, які відразу поховалися у дуплах дерев.

— Це нас лякають, — спокійно сказала Софія Павлівна, коли вони підлетіли до Вражого Лісу й побачили, що там робиться.

— Точно! — сказав Ух Степанович. — Нам то що, а от дівчинка...

Хоч Нусю аж пересмикувало від грому й блискавки над лісом, але вона сказала:

— Ні-ні, не хвилюйтесь. Нічого-нічого...

— Ти молодець! — сказала сова.— Ти переборюєш страх, а це справжня мужність. Вона тобі знадобиться, коли ти проникнеш у Страхолюндію. Там так по-справжньому страшно.

— Ну що ж, страшно так страшно,— зітхнула Нуся.— Давайте у Страхолюндію.

Незважаючи на шалений гуркіт і блискання, сова й пугач підлетіли до Вражого Лісу і разом з Нусею спустилися на невелику галявину, оточену столітніми дубами. Під одним з дубів зяяло чорне провалля.

— Оце й є вхід у Страхолюндію,— сказала Софія Павлівна.— Але пробач, нам туди входити категорично заборонено. Віце-президент Страхолюндії Кошмар Кошмарович Ойой хотів, щоб ми працювали в нього страховиськами, та ми відмовилися, і він посварився з нами на все життя. Доведеться тобі самій туди йти. Будь мужньою. А ми зникаємо. Бо як побачить нас Кошмар Кошмарович, буде тобі ще гірше.

І не встигла Нуся й слова вимовити, як сова й пугач знялися й полетіли.

Розділ V

СТРАХОЛЮНДІЯ

Нуся у розпачі стояла перед чорним проваллям.

Місячного зайчика Олелька не стало відразу, як небо затягли хмари, сова й пугач полетіли. Вона була сама-самісінька у страшному Вражому Лісі перед входом у невідому Страхолюндію, одна назва якої говорила, що то не курорт. Було від чого розгубитися.

— Не бійся. Я тебе проведу,— почувся позад неї тоненький голосок.

Нуся обернулася. Нікого позаду не було.

— Хто це говорить? — тихо спитала Нуся.

— Це я — жучок-світлячок Богдан.

Тільки тепер Нуся побачила маленьку зелененьку цятку.

— Мене послав місячний зайчик Олелько. Ми з ним дружимо,— сказав жучок-світлячок.

І Нуся одразу відчула полегшення. Хоч жучок-світлячок Богдан був зовсім малюпусінкий, але голосок його звучав так впевнено! І він був другом місячного зайчика Олелька. Отже, й Олелько начебто незримо був присутній тут.

— Я щойно про все дізнався,— вів далі жучок-світлячок.— Сяйвик справді у Страхолюндії.

— Але як же так? — прохопилася Нуся.— Там же немає місячного світла.

— У тому-то й справа. Лісовик Трісь записав місяць на відеоплівку, і за допомогою чаривізора зміг захопити Сяйвика у полон. Він заніс чаривізор разом із Сяйвиком до Страхолюндії. І поки він ховається у дуплі від грози, треба винести чаривізор із Страхолюндії і випустити Сяйвика. Усі страхолюндці — нічні кошмари. Вони можуть тільки лякати, але фізичної сили не мають. Отже, зробити тобі щось лихе не зможуть. Але треба поспішати, поки Гургур Петрович і Блисьблись Іванівна сваряться на небі, звинувачуючи одне одного в тому, що не змогли виконати свою обіцянку.

— Ходімо швидше! — рішуче вигукнула Нуся.

— Тільки не губи мене з очей, бо сама чаривізора не знайдеш, а я до тебе не догукаюся, таке там робиться,— сказав Богдан.

— Добре.

— Ходімо! — і жучок-світлячок полинув у провалля. Нуся посунула за ним.

Тільки-но вона зробила перші кроки, як з темряви засвітилися жахливі очі, заклацали зубами страшенні пащі, і моторошні крики залунали звідусіль.

Нуся втягнула голову в плечі, зіщулилася, але не відступила. Крок за кроком просувалася вона вперед, не втрачаючи з очей зелененький вогник жучка-світлячка.

Страховиська біснувалися все більше й більше, крики ставали дедалі голоснішими. У Нусі по спині бігали колючі мурашки, їй дуже хотілося втекти звідси, але вона пересилювала себе.

І раптом все зникло, і настала дзвінка тиша. І нараз у тій тиші виникло змієсичання. Воно все наростало, наближалось, наближалось... І знову зчинився гвалт. І жахливі страховиська. заблимали лупатими очима і заклацали ікластими щелепами.

Але страх поволі відпускав Нусю. Найбільший страх несподіваний, а коли його знаєш, чекаєш, він уже не такий жахливий. Призвичаїтися можна й до страху.

Нуся йшла далі. Очі її вже звикли до темряви, і вона почала розрізняти ґратчасті вікна, з яких визирали чудовиська, бруковані вулички з водостоками, по яких гадючилися потворні плазуни, склепіння над головою, під якими сновигали велетенські кажани.

Нарешті жучок-світлячок Богдан підлетів до залізних дверей з іржавими кільцями замість ручок.

Крики страховиськ стали просто неймовірними.

Нуся не чула, що їй говорив жучок-світлячок, але зрозуміла, що, мабуть, треба відчинити двері. Вона взялася за іржаве кільце, і двері із скреготом відчинилися.

У темряві срібно світився екран маленького чаривізора, на якому було видно рогатий місяць і зірки серед безхмарного нічного неба. Від місяця тяглися срібні промінці кудись у куток за дверима. Нуся зазирнула туди.

Там, зв'язаний промінцями, сидів місячний зайчик. То був Сяйвик.

Нуся побачила, як жучок-світлячок метнувся до Сяйвика і почав розв'язувати його. А Нуся кинулася і схопила чаривізор.

І тут з'явився Кошмар Кошмарович Ойой.

— Ой! Ой! — мимохіть вихопилося в Нусі: такий він був неймовірно страшний.

— Поверни негайно чаривізор! — громовий голосом закричав Кошмар Кошмарович. І від того крику затремтіли у Нусі коліна. Але, пам'ятаючи слова жучка-світлячка, що кошмари нічого не можуть їй зробити, а тільки лякають, вона не випустила чаривізора з рук. Притиснувши його до грудей, Нуся кинулася назад із Страхолюндії. Вона встигла побачити, як місячний зайчик Сяйвик пострибав слідом за нею, а жучок-світлячок Богдан полетів попереду.

Розділ VI

ВТЕЧА

— Стривай, я гукну зараз сову й пугача, а ти сховайся, щоб тебе не побачили,— писнув їй біля вуха жучок-світлячок, коли вони вискочили з провалля. І жучок-світлячок зник. А Нуся з Сяйвиком сховалися у кущах.

Ще перішив дощ, і блискало, й гримотіло, але видно було, що гроза потроху вщухала, що Гургур Петрович та Блисьблись Іванівна от-от помиряться. І тоді повилазять із своїх схованок лісовик Трісь і польовик Уу, і випірне з води водяник Бульк. Одберуть вони в Нусі чаривізор і знову запроторять Сяйвика у Страхолюндію, тепер уже навіки. До кінця звільнитися Сяйвик може лише тоді, як на чаривізор впаде місячне світло, щоб Сяйвик мав змогу перескочити з чаривізорного променя на живий місячний промінь.

Нуся з тривогою прислухалася до затихаючого грому. Невже не встигне жучок-світлячок?!

Аж от стиха залопотіли крила, і на галявинці з'явилися Софія Павлівна та Ух Степанович. Нуся вискочила з кущів їм назустріч.

Гойдалка валялася у траві, там, де її покинули. Сова й пугач схопили її своїми могутніми лапами. Нуся сіла, і вони злетіли в небо.

І саме вчасно. Бо якраз у цю мить з води вигулькнув водяник Бульк. Він встиг помітити, як злетіли в небо втікачі, і заволав щосили:

— Гей! Хлопці! Щоб вам у носі свиснуло! Де ви поховалися?! Вони ж тікають!

— Га?! — вистромився з одного дупла лісовик Трісь.

— Що?! — вистромився з другого дупла польових Уу.

— От вам і "га"! От вам і "що"! — роздратовано закричав Бульк.— Я під водою, звичайно, не чую й не бачу. Але ж куди ви дивилися, трясця вам у печінки!

— Так гроза ж була! Таке робилося! — чухав лисину польових Уу.

— Невже Гургур та Блисьблись не відлякали їх?! Ти диви! А я був певен. Ми ж домовилися. От же! — кривився Трісь.

Тут з провалля почувся голос Кошмара Кошмаровича:

— Чаривізора вкрали!

Лісовик схопився за голову:

— Мій чаривізор! Я ж без нього, як без рук!

— Катастрофо! У погоню! Дожени! Поверни! Відбери! Над верховіттям дерев зашумів вістряган-хуліган. І кинувся у погоню.

Втікачі відлетіли вже за межі Вражого Лісу, але їх ще можна було наздогнати. Та тут навперейми Катастрофі раптом підлетів вітер Вітя, збив і закрутив його у вихор.

— А щоб тобі! — закричав Катастрофа, звиваючись угору і намагаючись вирватися. Проте лагідний вітер Вітя мав неабияку силу. Він міцно обіймав Катастрофу і лоскотав його своїми дужими руками. Як усі хулігани, Катастрофа страшенно боявся лоскоти і закручувався у шалений смерч, не в змозі зрушити з місця.

Тим часом втікачі були вже далеко. І коли вітер Вітя нарешті відпустив Катастрофу, доганяти їх було пізно.

Водяник, лісовик і польовик разом лайнулися поганими словами. Та тільки безсило перезирнулися. Що вони могли зробити? Що можна зробити вітрові?

Розділ VII

ПРОДОВЖЕННЯ СНУ

І от знову Нуся в Країні Місячних Зайчиків.

Місячні зайчики обступили Сяйвика, вітають його з поверненням, розпитують, радісно галасують.

І Нусю всі вітають, дякують за мужність, за витримку, за те, що визволила Сяйвика.

Та враз Олелько вигукнув:

— Стривайте! Не можна гаяти часу. Треба, щоб Сяйвик негайно повернув Нусю в її вчорашній сон. Аби вона дізналася, що там сталося у того дідуса. Давай, Сяйвику!

Ну що ж, хай засинає. Я зараз принесу той сон,— сказав Сяйвик.

Нуся відчула, як очі її почали злипатися, п'янкий запах матіоли наморочив голову, присипляв... і...

І враз Нуся опинилася у тому ж лісі, що й учора. Перед нею стояв маленький заплаканий дідок у червоному крислатому капелюсі і білих шатах.

— Так от слухай,— сказав він.— Я гном. Спиридон Спиридонович Красношапка. У мене є онук гном-агроном Цибулька, дуже здібний хлопець, який намагається вилікувати цей ліс. А ліс хворий. Бо лісовик Трісь губить, нищить його. Лісовик зацікавлений, щоб у лісі було більше загиблих сухих дерев, бо ж він тріщить, ламаючи сухі гілки, і лякає цим усіх, хто заходить до лісу. Лісовик Трісь вимагав від онука Цибульки, щоб той не заважав йому нищити ліс, а Цибулька не слухався. І от лісовик зачаклував його, перетворив на звичайнісіньку цибулину і віддав панові Мороку у Зландію. Тепер мій онук лежить десь серед інших цибулин у Баби Яги. І Баба Яга може будь-коли скришити його у борщ або в печеню чи ще в якийсь наїдок. І пропаде, загине мій любий дорогий онук Цибулька! — гном Спиридон Спиридонович Красношапка знову заплакав.

— Не плачте! — мовила Нуся.— Ви ж казали, що його можна врятувати. Скажіть лише як, і я все зроблю.

— Ех-хе-хе! — зітхнув гном.— Чи зможеш? А як зможеш, то чи захочеш?

— Ну я ж сказала! — образилася Нуся.

— Тоді слухай. Розчаклувати мого онука Цибульку можна тільки за допомогою квітки матіоли, нічної фіалки, та й то не простої, а тієї, що росте у Країні Місячних Зайчиків. Отже, тобі, по-перше, треба потрапити у Країну Місячних Зайчиків. По-друге, взявши там матіолу, проникнути у Зландію і там, доторкнувшись квіткою матіоли до цибулини, у яку перетворив мого онука лісовик, розчаклувати його. Але це ж так небезпечно! Там же у Зландії стільки вражої сили — і Баба Яга, і Змій Горинич, і Кошій Безсмертний, і всякі інші. Не кажучи вже про пана Морока...

— Але ж Цибульку та вража сила може одразу знову зачаклувати,— сказала Нуся.

— Ні. Вдруге зачаклувати його вже не зможе ніхто¹, -Розчаклованого зачаклувати неможливо. Такий казковий закон.

Нуся ще хотіла щось сказати, але не встигла. На цьому сон перервався. Нуся прокинулася.

— Ну що? — спитав Олелько.

Нуся розповіла свій сон, слово в слово переказавши все, що говорив гном Спиридон Спиридонович.

— Ну що ж,— сказав Сяйвик.— Першу умову ти виконала. Ти вже в Країні Місячних Зайчиків. І квітку матіоли, вважай, маєш. Тепер треба летіти у Зландію. Причому зараз же, уночі, поки вража сила спить.

— Спить, та не вся,— зауважив Олелько.— Пан Морок не спить. Для нього ніч — робочий час.

— Точно. Треба якось відвернути його увагу,— сказав Сяйвик.

— Правильно! — погодився Олелько.— Це можемо зробити ми, хтось із нас. Скориставшись з чаривізора лісовика Тріся. Ніхто не зможе затулити нам місяць.

— Точно! Здорово ти придумав. Цур полечу я! — вигукнув Сяйвик.

— І я! Оскільки я придумав!

— І я! І я! ! я!..— залунало звідусіль.

— Ні! — рішуче сказав Олелько.— На проміння чаривізора перескочимо тільки Сяйвик і я. Всім ризикувати не можна. Якщо всіх кудись запроторять, хто ж тоді носитиме людям сни?

Місячні зайчики змушені були погодитися.

Розділ VIII

У ЗЛАНДІЇ

Пан Морок, кутаючись у чорний оксамитний плащ з каптуром, неквапно походжав по Зландії. Всі спали. У своїй хатинці на курячих ніжках свистіла носом Баба Яга. Хукав крізь сон полум'ям на ґанку Змій Горинич, який завжди спав на ґанку, щоб не наробити у хаті пожежі. А з будиночка Коція Безсмертного лунало таке гучне хропіння, що будиночок аж хитався й підскакував на фундаменті.

Пан Морок задоволено усміхався. То були для нього наймиліші хвилини. Щойно він балакав по чарифону з віце-президентом Страхолюндії Кошмаром Кошмарови-чем. Ойой доповів своєму президентові, що всі кошмари розбіглися лякати людей і у Страхолюндії тиша і спокій. Про надзвичайну подію, яка сталася нещодавно, тобто про звільнення Нусею Сяйвика і втрату чаривізора, пан Морок ще нічого не знав. Кошмар Кошмарович не наважився доповісти Панові Мороку про це уночі, і щоб не псувати йому настроїв, вирішив відкласти на ранок.

Настрій у пана Морока був таким чином пречудовий. Вій уявляв собі, як здригаються і скрикують крізь сон від кошмарів люди, тихенько підхихикував і мугикав собі під ніс пісеньку, яку щойно склав:

"Тари-бари-бумбарари!

Я співаю про кошмари,

Про кошмари неймовірні

І жахливі.

Про хвилини мої радісні,
Щасливі.
Бо для мене кайфу кращого
Немає,—
Коли хтось кричить від страху
І страждає.
Тари-бари-бумбарари!
Та нема страшніше кари,
Ніж мої нічні кошмари.
Тари-бари-бумбарари!.."

Він так захопився, що не одразу помітив, як у нічному небі з'явилося щось дивне. Справді сова й пугач, які тримали у лапах гойдалку з дівчинкою, виглядали незвичайно. Пан Морок вгледів їх лише тоді, як вони вже підлетіли до Зландії. Мить — і вони сховалися за верховіттям дерев. У пана Морока навіть майнула думка — чи не один це з кошмарів завітав на його пісню. Іноді вони це робили. Але завжди одразу з'являлися перед його очі. А тут ніхто не з'явився.

— Ану-ну! Що це за мара? — здивувався пан Морок і посунув туди, де зникла за деревами ота чудасія.

І враз на трухлявому пеньку в гушавині пан Морок побачив місячного зайчика, який усміхався і прям довгими вушками.

— Тю! — вражено сказав пан Морок, глянувши на захмарене небо.— Звідки ти взявся?!

І в цей час в іншому місці на куші з'явився другий місячний зайчик.

— Тю! — вражено повторив пан Морок.

Другий зайчик теж усміхався і прям довгими вушками.

— А згиньте! Трах-тарарах! — гримнув пан Морок і змахнув полами свого чорного плаща.

Але місячні зайчики не згинули. А просто перескочили на інші місця і застрибали по гілках дерев. Пан Морок кинувся за ними.

Тим часом Нуся, залишивши чаривізор сові й пугачу, кинулася до хатки на курячих ніжках.

У Нусі калатало серце, коли вона, відчинивши двері, переступила поріг. Ще б пак! Упемпе в житті вона потрапила до хатки Баби Яги.

Півхати займала велика піч, у якій палахкотіло вугілля. На печі, посвистуючи довгим гачкуватим носом, спала Баба Яга. У її роззявленому роті стирчав один-єдиний гострий жовтий зуб. Відстебнута костяна нога лежала на ослоні.

У кутку стояв мішок з картоплею, а на ньому корзина з цибулею.

Затиснувши у руці квітку матіоли, Нуся навшпиньках підійшла до корзини. І почала по черзі притуляти квітку матіоли до цибулин.

"Невже Баба Яга вже скришила ту цибулину?" — з жахом подумала дівчинка.

Та враз одна з цибулин заворушилася, ожила, і з корзини піднявся чоловічок —

голова, схожа на цибулину, зелена борідка, мов цибулячі стрілки, на потилиці гном'ячий ковпачок з китицею, зелені оченята дивляться здивовано-радісно. Аж тут на печі заворушилася й пронизливо свиснула носом Баба Яга.

— Тікаймо! — шепнула Нуся.

Гном-агроном Цибулька спритно метнувся до дверей, з розгону перескочив через поріг і зник. Баба Яга його й не помітила.

Нуся рвонулася теж... Але не встигла. Кістлява рука Баби Яги схопила її за плече.

Розділ IX

ЦИБУЛЬКА І ЛОМИКАМІНЬ

— Хе-хе-хе! Дівчинкою пахне! Дуже приємно! Люблю дівчаток на снідання,— засміялася Баба Яга.— Хе-хе-хе!.. Можна було б і зараз тебе на рогач та — шургиць! — у піч, підсмажити гарненько. Але ще ніч, до сніданку далеко. А я люблю свіженьке... Доведеться тобі у моїй ступі посидіти, поки я досипатиму...

Баба Яга, між тим, так і не вставала з печі. Виявляється, руки в неї могли видовжуватися, і, лежачи на печі, вона своїми видовженими руками зв'язала Нусю, вкинула її, зв'язану, у величезну кам'яну ступу, що стояла край вікна, і накрила зверху кришкою. Після цього повернулася на інший бік і знову засвистіла носом.

"Ну от! — у відчаї подумала Нуся.— Попалася! Що ж тепер буде з Цибулькою?"

Вона спробувала підняти кришку ступи, але — де там! — то була така величезна кам'яна брила, що навіть зрушити її з місця було неможливо.

Нуся почала уявляти собі, як Баба Яга підхоплює її рогачем і шургицяє у піч, як полум'я з усіх боків обпікає її, і в неї справді запекло в грудях.

"Сама винна! Було б спритнішою бути, швидше вискакувати з хатки. А тепер ніхто вже мене не врятує. Нікому!"

І так їй стало прикро, так гірко, що сльози самі собою навернулися на очі. Все-таки вона була маленька дівчинка, а не Ілля Муромець чи Котигорошко.

І тут раптом Нуся почула, як хтось шкребеться нагорі, там, де кришка.

Нуся завмерла, затамувала подих.

Враз кам'яна брила хитнулася і зсунулася з місця. Не набагато, на якийсь міліметр, але зсунулася і продовжувала сунутися далі. От крізь шпарку вже видно жовте світло від полум'я, що в печі.

Нуся чекала мовчки, терпляче.

Шпарка все розширювалася й розширювалася. І от у ній з'явилася олова гнома Цибульки. Він приклав палець до губів (цить, мовляв), заліз у ступу і почав швидко розв'язувати Нусю.

Радісна хвиля огорнула Нусю, сльози одразу висохли на її очах.

А кам'яна кришка все сунулася й сунулася.

Нуся не витримала й тихо спитала:

— А хто це відсуває кришку?

— Квітка Ломикамінь,— прошепотів Цибулька.— Я ж усе-таки гном-агроном, з усіма рослинами дружу. Без неї нам би важезну кам'яну брилу не зсунути.

Він закінчив розв'язувати Нусю. В цей час кришка була вже відсунута настільки, що можна було пролізти.

— Давай швиденько! — прошепотів Цибулька.

Нуся вибралася зі ступи, скочила вниз, але не втрималася на ногах, поточилася й зачепила головою чавунець, що стояв на припічку. Чавунець гепнувся на підлогу.

Нуся завмерла. Ой! Зараз прокинеться Баба Яга і...

— Не бійся! Не прокинеться! — сказав Цибулька, що стояв у цю мить на краю ступи, тримаючи у руці червону квітку Ломикамінь.— Я їй на всяк випадок дурману під ніс підсунув.

Тільки тепер Нуся помітила, що під гачкуватим носом Баби Яги лежить жмут білих квітів.

— Але ризикувати не треба,— усміхнувся Цибулька.— Більше чавунці на підлогу не кидай.

— Не буду! — їй собі винувато усміхнулася Нуся.□Вони прожогом вискочили з хатки Баби Яги.

Розділ X

ПАН МОРОК ГНІВАЄТЬСЯ

У той час, як Нуся сиділа у ступі, а Цибулька її визволяв, пан Морок ганявся за місячними зайчиками. Він був страшенно розлючений. Такого ще не було, щоб у глупу, безмісячну непроглядну ніч по Зландії вільно бігали місячні, зайчики та ще й дражнилися, кепкували, аніскілечки не боячись наймогутнішого пана Морока. До того ж він ніяк не міг збагнути, як вони тут опинилися. Бо ж, як ви пам'ятаєте, Кошмар Кошмарович приховав від нього те, що сталося у Страхолюдії, відклав на ранок.

Тим часом сова Софія Павлівна та пугач Ух Степанович, передаючи одне одному маленький чаривізор, раз-у-раз перелітали з ним з дерева на дерево, щоб пан Морок не міг встежити, звідки тягнуться промінчики, які дають життя Сяйвику і Олельку.

Та врешті-решт пан Морок все-таки помітив, що сова й пугач поводяться якось підозріло. А коли помітив, то...

— Замріть! — гукнув він громовим голосом.

І Софія Павлівна та Ух Степанович завмерли, заклакли, заціпеніли. Вони все-таки були нічні птахи. А пан Морок мав особливу владу над усім, що пов'язано з ніччю, з темрявою.

Мить — і він уже був біля сови й пугача.

— Ага-а! Чаривізор! Тепер все розумію! — люто просичав пан Морок.— Як я одразу не здогадався. Ви будете покарані! І Кошмар Кошмарович буде покараний — за те, що вчасно не доповів мені про зникнення чаривізора.

Олелько й Сяйвик розгубилися.

— Здається, ми попалися,— сказав Сяйвик.— Звичайно, сам пан Морок одібрати чаривізор не може, він фізичної сили не має, бо зроблений з темряви. Але він зараз гукне когось із вражої сили і тоді... Зв'яжуть нас промінцями, як мене вже зв'язували, і кудись запроторять...

— І Нусі щось нема,— зітхнув Оленько.— Я хвилююсь, чи не сталося з нею біди...

— Я тут! — почулося з-за кущів, і звідти з'явилася Нуся разом з гномом Цибулькою. Вони підійшли саме тоді, як пан Морок гукнув сові й пугачу: "Замріть!"

— Одімріть! — голосно гукнула раптом Нуся.

І це було так несподівано для пана Морока, що на якусь мить влада його над пугачем і совою пропала, і вони знову ожили.

І тут уже вигукнув гном Цибулька: і

— Дерева, квіти, кущі і трави! Не для забави, для святої справи ростіть швиденько, станьте стіною і затуліть від нас пана Морока собою!

І враз дерева, квіти, кущі і трави стали стіною і затулили собою пана Морока.

— Летімо швидше! — гукнув Цибулька.— Бо довго вони не зможуть його затуляти.

Нуся швиденько сіла на гойдалку, притулила до грудей чаривізор, Цибулька вмовстився у неї на руках, сова й пугач змахнули крилами, і вони злетіли в небо.

Розділ XI

СВЯТО У ПАЛАЦІ НЕСПОДІВАНИХ РАДОСТЕЙ

Країна Місячних Зайчиків зустріла їх так, як зустрічають на землі космонавтів, що повертаються з далекої міжпланетної подорожі.

Місячні зайчики вишикували почесну варту. Тільки замість рушниць кожен "вартовий" тримав квітку нічної фіалки.

А зведений хор місячних зайчиків співав на все небо:

"Слава! Слава! Слава

Дівчинці Ганнусі!

Слава Нусі, слава,

Слава і хвала

За її хоробрість,

За її діла!

Цибульці-гному,

Гному-агроному

Слава і хвала!

І сові і пугачу

Слава і хвала —

За хоробрість їхню,

За добрі діла!

Клята вража сила

Врешті-решт безсила

Проти сил добра.

Добрим силам слава,

Слава і — ура-а!.."

Проспівавши це, місячні зайчики вибачилися, що сову й пугача славили без імен, позаяк імена їхні не ставали у поетичний розмір. Тобто Софія Павлівна ставала, а Ух Степанович аж ніяк. І, щоб не ображати Уха Степановича, вирішили не називати й

Софію Павлівну.

Софія Павлівна та Ух Степанович анітрішечки не образилися.

А потім їх усіх повели до Палацу Несподіваних Радостей.

І там оголосили:

— Рішенням Великої Місячної Ради дівчинка Ганнуся, тобто Нуся, стає Почесною Громадянкою Країни Місячних Зайчиків і її ім'я заноситься у Срібну Книгу Несподіваних Радостей.

— Ой, за що?..— зашарілася Нуся.

— Як це — за що?! — вигукнув Цибулька.— Ти подарувала мені несподівану радість. Я не сподівався, що ти мене розчаклуєш, а ти взяла й розчаклювала.

— І мені ти подарувала несподівану радість,— сказав Сяйвик.— Я й не сподівався, що ти мене вирятуюєш із Стра-холюндії, а ти вирятувала.

— І нам із Софією ти подарувала несподівану радість,— сказав Ух Степанович.— Ми так заціпеніли, коли пан Морок сказав нам "Замріть", що думали — уже й не ворухнемось ніколи. А ти гукнула "Одімріть", і ми ожили.

Що тут скажеш? Усе було саме так.

І в Палаці Несподіваних Радостей почалося свято.

Описувати свято — справа невдячна. Бо ніякі слова не можуть замінити отого святкового піднесення, коли все у тобі тремтить, дзвенить і підскакує. Коли ти смієшся і сам не знаєш, чого смієшся... Бо ти не просто смієшся, а смієшся, танцюєш і співаєш водночас...

Ні, описувати свято не берусь. Скажу тільки, що, танцюючи, співаючи і сміючись, Нуся побачила раптом перед собою старенького гнома Спиридона Спнридоновича Красношапку. Він вдячно кивав Нусі і усміхався. З очей його струменіли сльози. Але то вже були сльози радості.

Звідки він тут узявся?

Хто його зна.

А звідки беруться чарівні сни?

Звідки беруться казкові несподіванки?

Звідки взагалі береться казка?

Ніхто точно не знає...

Розділ XII

ПРОБУДЖЕННЯ

Нуся прокинулася і розплющила очі.

У вікно заглядало веселе ранкове сонце. У саду дзвінко гомоніло птаство. А на підвіконні сидів, усміхаючись, сонячний зайчик Терентій.

І Нусю враз охопило тремтливe щемке передчуття. Вона підхопилася з ліжка й кинулася до вікна. Мама вже поралася на городі. Тато цюкав молотком, щось майструючи. А їхній вухатий песик Дюк гасав по подвір'ю, полохаючи курей і червоного півня Галагана...

І Нуся раптом подумала — як добре жити на світі, колити прокинулася ясного

сонячного ранку і знаєш, що тебе чекає попереду довгий-довгий, з багатьма подіями день! І як добре, що є на світі сонячні та місячні зайчики! І що є такі гарні створіння, як гном-агроном Цибулька, який дбає про живу природу! І жучок-світлячок Богдан, який не дасть заблукати уночі в лісі. І лагідний вітер Вітя, що завжди виручить у скрутну хвилину. А, головне, що, як співають місячні зайчики,

"Клята вража сила
Врешті-решт безсила
Проти сил добра.
Добрим силам слава!
Слава і — ура!"

Нуся ще не знала, що вона сьогодні робитиме, але твердо вирішила — сьогодні вона подарує комусь хоч маленьку, але несподівану радість. Обов'язково — несподівану!

І їй стало так гарно, так гарно — від самої лише цієї думки!..

Адже дарувати комусь радість — це ж і самому радість! І, може, це найбільша радість на світі...

І якщо ти можеш подарувати комусь несподівану радість — даруй, не задумуючись!..

СОНЦЕ СЕРЕД НОЧІ

РОЗДІЛ 1

Який знайомить читачів з героями казки та з лісовою школою.

Бурмило Михайлович перевіряє здібності.

Жив на світі їжачок Колько Колючка.

І жив на світі зайчик Кося Вухань.

Гарні були хлопці, але боягузи страшенні. Всього на світі боялися. Боялися темряви і боялися сонця. Боялися блискавки і боялися грому. Боялися вітру і боялися дощу. Навіть тіні власної боялися.

А найдужче боялися хуліганів.

То прибіжить Колько Колючка до мами-їжачихи:

— Ой мамо, мамо! До нас у двір хулігани вдерлися!

Вийде мама-їжачиха на ґанок, — а у дворі дві маленькі жабки стрибають.

То Кося Вухань прибіжить до мами-зайчихи:

— Ой мамо, мамо! За мною хуліган женеться!

Мама-зайчиха визирне у віконце, а там метелик літає.

Ну що ти з тими страхополохами зробиш!..

І вмовляли їх батьки, і соромили, і сварили — нічого не допомагало. Так і жили їжачок Колько Колючка та зайчик Кося Вухань боягузами. За мамині спідниці ховалися та звідти на білий світ з острахом позирали. Всі лісові діти бавляться, пісень веселих співають, а вони сидять за маминими спідницями і тремтять. Навіть один з одним не гралися, хоч і жили по сусідству.

Та от якось ясного сонячного ранку зустрілися біля перелазу мама-зайчиха з мамою-їжачихою.

— Здрастуйте, тітонько Вухань, — сказала мама-їжачиха. — Ви чули новину? На Великій Галявині відкривається спеціалізована лісова музична школа з ведмежою мовою викладання. Борсучиха вже записала туди свого Борю.

— Ах, що ви кажете, кумасю Колючко! — сплеснула мама-зайчиха лапами, — Спеціалізована музична школа? Та ще з ведмежою мовою викладання? Побіжу чоловікові скажу.

Тато-заєць сидів на ганку і читав "Лісову газету".

— Гм, — сказав він, почувши новину. — Спеціалізована музична школа? З ведмежою мовою викладання? Це цікаво. Треба й нашого страхополоха записати. Може, хоч школа допоможе його у звірі вивести. А то ж тіні власної боїться.

Зайчєня Кося, що тремтіло тут же біля ганку і все чуло, здригнулося й заскиглило:

— Ой!.. Я не хочу-у!.. Я боюсь...

— Тебе ніхто не питає! — суворо сказав тато-заєць. — Запишемо, й ходитимеш.

— Ну що ти, синку, — лагідно сказала мама-зайчиха. — Всі ж дітки ходитимуть. Не бійся.

Мама-зайчиха тут же причепурила Косю, вдягла йому новенькі штанці, білу сорочечку й повела на Велику Галявину.

Вийшли за ворота, гульк — а з сусіднього двору мама-їжачиха вже Колька Колючку веде.

Записував у школу сам директор Бурмило Михайлович Ведмідь.

Він сидів за березовим столом і суворо позирав на майбутніх учнів.

— Прізвище!

— Вухань! — чемно сказала мама-зайчиха.

— Прізвище! — не глянувши на неї і наче не чуючи, повторив директор.

— Вухань! — знову сказала мама-зайчиха.

— Прізвище! — підвищивши голос, утретє сказав Бурмило Михайлович.

— Та Вухань же! — розгублено пролепетала зайчиха.

— Я вас, мамо, не питаю! — сердито обернувся до неї директор. — Хай сам скаже. Він що у вас — глухий? А ще хоче у музичну школу!

— Та що ви! Що ви! У нього абсолютний слух! Подивіться, які в нього вушка!

— Так чого ж він мовчить?

— Він... він у мене... дуже скромний. — Мама-зайчиха підштовхнула сина: — Ну, кажи, Косю, кажи!..

Та Кося Вухань тільки прищулив вуха і сховався за мамину спідницю.

— Гм... — насупився Бурмило Михайлович. — Гм... Скромний!.. Ну, добре, перевіримо його здібності до ведмежої мови. А скажи-но, Вухань, "р-р-р" по-ведмежому.

Кося безпорадно подивився на маму, швидко-швидко закліпав очима й скривився.

— Ну! — нетерпляче сказав директор.

Кося розтулив рота, але з рота не вилетіло ані звуку.

— Що? — схилився й приставив лапу до вуха Ведмідь. — Повтори. Не чую!

— А-а-а!.. — не витримав і заривав на всю галявину зайчик, притискаючись до

мами.

— Ой, вибачте, — забідкалась мама-зайчиха. — Він у мене такий вразливий, такий вразливий...

— Розумію, — лагідно сказав директор Ведмідь. — Але й ви зрозумійте: у нас школа не звичайна, а спеціалізована. З ведмежою мовою викладання. Вчителі — із столичного зоопарку. У нас вимоги.

— Він буде вчитися. Я вас запевняю. Це він від незвички. Він буде гарно вчитися. От побачите...

Не кращі справи були й у Колька Колючки. І він не міг сказати "р-р-р" поведмежому. Замість "р-р-р" у нього виходило чогось "хрю". І зі слухом у Колька було погано, вушка в нього були маленькі, за голками ледь помітні. Але й Кося, і Колька все ж прийняли. Незважаючи на суворість, Бурмило Михайлович мав добре серце.

— Ой, і нащо мені ота спеціалізована музична школа! — ридав Кося Вухань, ідучи з мамою додому. — Та ще й з ведмежою мовою викладання! Ой, я нещасний! Горе мені з тобою і з твоєю школою!..

— Мовчи, синку! Мовчи, дурненький! — казала мама-зайчиха. — Нічого ти не розумієш. Усі зараз оддають своїх дітей у спеціалізовані школи.

Колько Колючка теж ридав, ідучи додому. І його мама-їжачиха казала, що він дурненький і нічого не розуміє і що без знання іноземних мов нікуди зараз не поткнешся.

Заперечувати щось було пізно.

Наступного дня вранці Кося Вухань та Колько Колючка узяли в лапи портфелики, букети лісових квітів і почеберяли на Велику Галявину.

РОЗДІЛ 2

Перший урок. Пантера Ягуарівна.

"Хіба можна таке вухо не вкусити!"

"У-у, зрадник"

Біля школи вже зібралися учні.

Вони скупчилися перед ґанком, попідбирали хвости (в кого такі були) й чекали появи директора.

Що й казати, завжди якимось лячно починати у житті щось нове.

А якщо ти взагалі боягуз, то й поготів.

Жив ти біля маминої спідниці, за все відповідала мама, оберігала тебе від усіх небезпек, тривог і неприємностей, а ти тільки їв, спав і розважався.

І от раптом мама лишилася десь за парканом, а ти сам— один вперше йдеш у ще не знаний, сповнений несподіванок світ. Ноги в тебе підгинаються і тремтять. У роті сохне, у грудях пече, а в животі тенькає і холоне.

Кося Вухань стояв поряд з Кольком Колючкою і так голосно цокотів зубами, що Колько раптом повернувся і злякано спитав:

— Ой, що це?

— З-зуби, — затинаючись, чесно признався зайчик.

— Боїшся? — спитав Колько.

— Б-боюсь, — признався Кося.

— І я боюсь, — сказав Колько. — Давай разом боятися.

— Давай!

І такий він раптом став дорогий, цей їжачок Колько, що Кося обняв би його зараз (якби не оті колючки!).

"От із ким я дружитиму!" — одразу вирішив він. І йому стало трохи легше.

Нарешті на ґанок вийшов директор Бурмило Михайлович Ведмідь. За ним вчителі — пантера, жирафа, лисиця, слон, мавпа і бегемот.

— Здрастуйте, діти! — урочисто сказав Ведмідь, — Вітаю вас із початком навчального року в нашій школі. Дозвольте представити вам ваших учителів. От! Будь ласка! Класним керівником у вас буде Пантера Ягуарівна. Вона викладатиме лісову математику. Лісознавство викладатиме Лисавета Патрикіївна. Лісторію, тобто лісову історію, — Мамонт Африканович. Лісографію, тобто лісову географію, — Жирафа Жирафіївна. Фізкультуру — Макак Макакович. Спеціальний музичний предмет сольфеджіо — Бегемот Гіпопотамович. А ведмежу мову викладатиму я сам... Сподіваюсь, що всі ви будете вчитися старанно і сумлінно, не завдаватимете клопоту вчителям і мені не доведеться викликати в школу ваших батьків... А тепер — у клас! Починаються уроки.

Бурмило Михайлович закалатав у великий лісовий дзвоник.

На першому уроці Пантера Ягуарівна знайомилася з класом.

Крім зайчика Косі Вуханя та їжачка Колька Колючки, в класі були: з хлопчиків — лисеня Рудик Лисовенко, ведмежа Михайлик Ведмеденко, вовчєня Вовчик Вовченко і борсучєня Боря Сук; з дівчаток — рисєня Раїска Мняу, лісовє козєня Зіна Бебєшко, лосєня Соня Лось та білчєня Вірочка Вивірчук.

Кося Вухань, звичайно, сів за одну парту з Кольком Колючкою. Але де ви бачили, щоб у першому класі вас одразу посадили з ким ви хочете? Познайомившись з учнями, Пантера Ягуарівна почала усіх пересаджувати... Косю Вуханя посадила з Вовчиком Вовченком, а Колька Колючку — з Раїскою Мняу.

Не минуло й п'яти хвилин, як Вовчик Вовченко вкусив Косю за вухо.

— Т-ти чого?! — сахнувся Кося.

— Просто так, — вищирився Вовчик і знову вкусив Косю за вухо.

— Перестань! — стиха зойкнув Кося.

— Ги! Не перестану, — знову вищирився Вовчик. — Хіба можна таке вухо не вкусити! Колосальне вухо! Спеціально для того, щоб кусати. Ги-ги-ги!

— Ти що — хуліган?!

— Хуліган! — гордо сказав Вовчик. — А ти хто — заєць?

— Заєць...

— Ги-ги!.. Заєць! Заєць! Боягуз!

— Чого це б-боягуз?.. — почервонів Кося. — Я просто... просто собі заєць.

— А от і не просто! Заєць — значить боягуз. Усі зайці — боягузи. І ябеди. От я знаю:

ти зараз піднімеш лапу і скажеш Пантері, що я тебе за вухо вкусив. Скажеш!

Кося не встиг нічого відповісти, бо в цей час Пантера Ягуарівна повернулася до них і сказала:

— Вухань і Вовченко! Ви чого розмовляєте на уроці? На уроках розмовляти не можна. Ану піднімися, Вухань, і розкажи всьому класу, про що це ви говорили. Нам усім цікаво послухати.

Кося підвівся, похилив голову і втупився в парту, не кажучи ні слова.

— Ну, чого ж ти мовчиш? — спитала Пантера Ягуарівна. — Ану ти, Вовченко, розкажи, якщо він соромиться.

Вовчик підвівся, шморгнув носом і сказав:

— А... а він укусив мене за вухо.

— Що?! От тобі й на! Чого це? — здивувалася Пантера Ягуарівна.

— Не знаю, — знизав Вовчик плечима. — Я його сам питав. А він каже: "Просто так. Захотілося — і вкусив". Я йому кажу: "Не можна кусатися на уроках". А він: "Мовчи, — каже, — бо ще за носа вкушу. І скажу, що не я тебе, а ти мене вкусив". От.

— Це правда? — звернулася Пантера Ягуарівна до зайчика.

— Це... це в-він мене вкусив, — ледве стримуючи сльози, вимовив Кося, вражений Вовчиковою підступністю.

— От бачите! Що я казав! — вигукнув Вовчик.

У класі засміялися.

— Ну, гаразд! Сідайте! І поведіться так, як належить учням спеціалізованої лісової школи, — суворо сказала Пантера Ягуарівна.

На перерві їжачок підбіг до похнюпленого зайчика.

— Що? Що там у вас трапилося?

— Та от... вкусив мене... Ще й ославив на весь клас. От! — Кося показав сліди вовчикових зубів на своєму вусі й схлипнув. — Як я тепер із ним сидітиму? От горе!..

І такий розпач, такий відчай був у зайчиковому голосі, що в їжачка аж сльози на очі навернулися.

— От же ж хуліган Вовчик! Ну, не плач, не плач, Кося! Треба зробити так, щоб нас знову з тобою разом посадили.

— А як?

— Я зроблю. От побачиш.

Щойно почався наступний урок, як Раїска Мняу, що сиділа поряд з їжачком, піднесла вгору лапу.

— Пантеро Ягуарівно! Скажіть йому! Він колеться.

— Колючко! Ти чого колешся?

— Я ненавмисне. Я більше не буду.

Та минуло кілька хвилин, і Раїска знову піднесла лапу:

— Пантеро Ягуарівно! Він знову колеться!

— Колючко! Припини негайно! — суворо сказала Пантера Ягуарівна.

— Я ж ненавмисне. Ненавмисне я.

Минуло ще кілька хвилин, і рисеня вискочило з-за парти:

— Пантеро Ягуарівно! Я не буду з ним сидіти! Він весь час колеться.

— Колючко! Ти що собі дозволяєш?

— Ну, хіба я винен, що в мене... що в мене голочки?.. Хіба я винен? — жалібно шморгнув носом їжачок.

— Пантеро Ягуарівно! Пересадіть мене! Будь ласка, пересадіть! Я не можу з ним сидіти, — загундосила Раїска Мняу.

— Що ж робити? — замислилась класна керівничка. — Всі парти зайняті. І ніхто ж, мабуть, не захоче пересідати...

— Мене! Мене пересадіть до Колючки! — підскочив з витягнутою лапою Кося. — Я голочок не боюсь.

— Ну що ж! Для дисципліни це буде навіть корисно. І ви з Вовченком перестанете розмовляти. І взагалі... Пересідайте!

— У-у, зрадник! Тепер через тебе я зі спідницею сидітиму, — просичав Вовчик Вовченко, коли Кося Вухань забирав з парти свої речі.

Та зраділий зайчик тільки пхикнув у відповідь...

РОЗДІЛ 3

Страждання Косі Вуханя.

Вовчик Вовченко розперізується.

Клятва друзів.

Проте Кося Вухань радів передчасно.

Тільки-но Раїска Мняу сіла біля Вовчика, як він і її вкусив за вухо. Але рисеня саме було з хижацького роду. Недовго думаючи, воно так дряпнуло кігтями Вовчика по носі, що той аж завищав. І всю велику перерву зализував ніс. Більше він Раїску не чіпав. А увесь свій гнів переніс на Косю, наче то зайчик його подряпав.

Відтоді Вовчик не давав Косі проходу. Він підстерігав його всюди, де тільки міг, — на перервах, перед уроками, після уроків, ганявся за ним, кусав його за вуха, за хвостик, і тільки швидкі ноги рятували зайчика.

Дома Кося вмивався сльозами.

— Не піду-у я більше у школу-у! Не піду-у! — ридав він, трагічно мотаючи головою. — Не треба мені того соль-феджіо-о-о! Не треба мені ведмежої мо-о-ови! Не піду-у! Не піду-у-у!..

— Та що ти, синку! Що ти кажеш! — вигукувала мама-зайчиха. — Це ж така школа! Вчителів запросили зі столичного зоопарку! Такі спеціалісти! Усі батьки в захопленні. Хочуть просити, щоб відкрили ще й вечірню школу для дорослих. А ти...

І правда... На уроках у школі було цікаво. Нічого не скажеш.

І викладачка лісознавства Лисавета Патрикіївна добре розказувала, як треба берегти рідний ліс, які в ньому ростуть дерева, рослини, які живуть звірі й пташки, чим вони цікаві...

І Жирафа Жирафіївна захоплюючи розповідала про лісову географію, про північну тайгу, про південні джунглі та інше...

А коли бували уроки лісової історії, всі просто роти роззявляли, слухаючи оповіді слона Мамонта Африкановича про прадавні доісторичні праліси, де жили різні химерні плазуни і велетенські динозаври, шаблезубі тигри і печерні ведмеді, волохаті носороги і літаючі ящери...

А музика!.. Усі в лісі просто показилися на тій музиці.

У кожній норі, у кожному дуплі, у кожному барлозі тільки й розмов було, що про музику.

— Ах, ви знаєте, моє лисеня вже співає — ну просто як соловейко!

— А ми своїй білочці купили вчора піаніно. Так намучились! Ледве втягли у дупло.

— Мій Михайлик такий здібний, такий здібний! Навіть хропе уві сні по нотах!

Так! Що й казати! Уроки в школі були цікаві.

Але що ці уроки, як після них тебе щодня підстерігає десь Вовчик Вовченко, і кусає тебе за хвіст, і зав'язує тобі вуха вузлом на голові, і знущається неймовірно! Гірше за всякого динозавра, хуліган поганий!..

Втім, не лише Косі діставалося від Вовчика. Він до всіх чіплявся, всіх дражнив, з усіх глузував.

— Рудий! Руда кандала! Пожежна команда! Море горить! — кричав він лисеняті Рудикові Лисовенку.

— Щітка! Швабра! Почисть мені черевик! — свистів він Колькові Колючці.

Наш борсук Боря Сук

Неспособний до наук, —

виспівував він, танцюючи і кривляючись перед борсученям (хоча сам був ледар і двієчник).

Дівчаткам він показував язик і ганявся за ними, вигукуючи дражнилки:

Вірочка-вивірочка,

В тебе в носі дірочка!

Ой, глядіть,

Щоб Соньку Лось

Нам побить

Не довелось!

Тільки Раїску Мню він не зачіпав, наче її й не було в класі.

А до директорового родича Михайлика Ведмеденка, навпаки, пробував під'їжджати з дружною. Обіймав його за плечі й казав:

— Ти, Михайлику, — молоток! А вони всі — мурашня. Я їх усіх однією лівою. А за тебе я заступатимусь. Як тебе хто зачепить — скажи тільки мені!

Але Михайлика й так ніхто не зачіпав. І відмінникові Михайлику не потрібна була дружба розбишаки й двієчника Вовчика. Він і сам міг за себе постояти.

"Ех! Мені б отакі біцепси!" — зітхав Кося, заздрісно дивлячись на Михайлика. Але де було зайчикові узяти ведмежі біцепси?..

— І що його робити? Як його далі жити на світі? — скрушно хитав головою Кося. — Хоч лягай і вмирай.

— Ох-ох-ох... Кепські наші справи, — і собі хитав головою Колько. — Слабаки ми з тобою. Слабаки й боягузи. Горе нам! Кожен може нас покривдити, кожен може зганьбити...

А Вовчик розперізувався що не день більше й козакував у класі, як тільки хотів.

— Слухай, Колько, — сказав якимось зайчик їжачкові. — А давай, може, займемося спортом. Га?

— Га? Яким спортом?

— Ну... "яким-яким"!.. Таким, щоб стати — о! — і зайчик випнув груди й зігнув у лікті лапу. — Наприклад, боксом.

— О! Це — думка! Давай! Щоб Вовчикові тільки — бемц! Він — беркиць і ногами вкрився. Гайда!

Фізкультуру в лісовій школі викладав знаменитий спортсмен, колишній чемпіон лісів і джунглів серед мавп Макак Макакович. Два роки тому він залишив великий спорт і перейшов на тренерську роботу.

— Та-ак! Значить, хочете займатися спортом?.. Прекрасно! Прекрасно, мої юні друзі! Прекрасно! — Макак Макакович радісно всміхнувся. — Яким видом? Боксом? О! Чудово! Прекрасний вид спорту. Справжній бокс — це мистецтво. Це — краса! Це — музика! Але боксер, товаришочки, передусім мусить бути всебічно розвиненим спортсменом. Ранкову фіззарядку робите?

Їжачок і зайчик презирнулися.

— Не... не завжди, — зітхнув Кося.

— Ага, — опустив очі Колько.

Чесно кажучи, ранкової фіззарядки вони не робили зовсім. Якимось не виходило, не вистачало часу. Поки встанеш, поки вмиєшся, поснідаєш, вже й до школи час.

— Ану, перевіримо вашу загальну фізичну підготовку.

Макак Макакович підвів їх до дерева і сказав:

— Хапайтеся за нижню гілку і підтягайтеся. Побачу, скільки разів зможете підтягтися.

Кося й Колько вхопилися передніми лапами за гілку і... повисли, звиваючись черв'яками. Хоч як вони крєктали, хоч як старалися — жодного разу підтягтися так і не змогли.

— Так... — сказав Макак Макакович. — Фізична підготовочка, самі бачите, кепська... Негодященська підготовочка. М'язи у вас, вибачте, як у слимаків. Кисіль, а не м'язи. Значить, так... Поки фіззарядочку регулярно щодня не робитимете, до мене й не підходьте. А взагалі я б вам радив записатися не в секцію боксу, а в секцію художньої гімнастики. Більше вам підходить.

"Ага! — подумав Кося. — Вовчик мені буде вуха вузлом зав'язувати, а я йому в цей час показуватиму вправи з художньої гімнастики! Ні!" І ображено сказав:

— Я у секцію боксу. Тільки!

— І я, — сказав Колько.

— Ну, побачимо, — сказав Макак Макакович. — Поки що говорити рано.

— Ех, — тяжко зітхнув Кося, виходячи зі спортзалу. — Видно, не судилося нам стати — о! Видно, ніколи нам не покарати хулігана Вовчика. Ех!

— Слухай, — сказав Колько. — А може, справді давай спробуємо регулярно робити оту фіззарядку?

— Я знаю... — здвигнув Кося плечима. — Може, давай...

— Тільки не просто так, а всерйоз. Щодня, обов'язково, хоч би там що. І будемо заодно гартувати волю, виявляти характер. От давай поклянемося, що з завтрашнього ранку і почнемо.

— Ну, давай, — погодився Кося.

— Ти чим будеш клястися? — спитав Колько.

— Не знаю... А чим треба?

— От поклянися вухами. Вони з усього, що в тебе є, найгарніші.

— А ти поклянись голочками.

— Гарзд.

— Клянусь вухами! — урочисто сказав Кося.

— Клянусь голочками! — урочисто сказав Колько. На тому й розійшлися.

РОЗДІЛ 4

Зарядка в лісі.

"Ой! Де портфель?"

"Ми ж поклялися виявляти характер!"

"Я — ведмідь, ти — ведмідь, він — ведмідь..."

Уночі Косі Вуханю наснився сон.

Ніби йде він лісом. А назустріч йому Вовчик Вовченко.

"Гей, косоокий, дай закурити!" — хриплим голосом каже Вовчик.

"Я не курю. І тобі не раджу. Це шкідливо для здоров'я. Особливо дитячого", — з гідністю відповідає Кося.

"Що-о?! Ти ще патякаєш?! Інфузорія!" — визвірюється на нього Вовчик та — клац-клац! — зубами біля самісінького Косиноного носа.

"Ех!" — розмахується Кося та тільки — бемц! — Вовчика по зубах. Вовчик — беркиць! — і ногами вкрився. Нокаут!..

Лежить — очі заплющив, язика висолопив, ледве дише.

Тоді одне око розплющив, скривився жалібно: "Я більше не бу-у-ду-у!.."

Підійшов до нього Кося й каже благородно так: "Вставай! Я тобі прощаю. Вставай!"

— Вставай! Вставай, синку, а то в школу запізнишся.

Прокинувся Кося — а то мама будить. Приснилося!

А вставать же ж не хочеться! Ой, не хочеться!

— Я ще трошки! Ще трошечки!

Так же ж солодко спиться уранці! Та ще такий сон наснився. Ще б надивитися на поверженого Вовченка, порадіти хоч у сні з його поразки, зі своєї перемоги, з благородства свого... Так ні ж...

— Вставай, Косю! Вставай!

Ет! Нічого ви, мамо, не розумієте!..

Встав зайчик, потарабанився напівсонний вмиватися, зуби чистити, снідати, одягатися, до школи збиратися. На ходу досипає.

Нарешті мама портфелика йому в руки — тиць! У щоку — цмок!

— Біжи, синку!

Вибіг Вухань з дому і — через ліс навпростець до школи...

І тут — ой леле! А фіззарядка?!

Тільки ж учора з Кольком Колючкою клялися вухами й голочками — робити її щодня обов'язково, хоч би там що.

І — на тобі! — першого ж дня — забув! Ні! Краще в школу запізнитися, ніж клятву порушити.

Поставив Кося портфелика під кущем і ну фізичні вправи робити — лапами вимахувати, до землі схилятися, присідати...

— Раз-два-три-чотири! Раз-два-три-чотири!

Захопився, аж самому весело стало. Аж співати захотілося.

Воно й справді непогана річ — ота фіззарядка!

Останню вправу зробив, хокнув.

О! — тепер і до школи можна.

Обернувся до куща. Глип! — а портфелика нема! Що таке? Навіть очам не повірив. Щойно ж отутো стояв під кущем. І раптом — зник. Як і не було.

Кинувся Вухань туди-сюди. Кущ оббіг, усе винишпорив. Нема портфелика та й годі. Мов корова язиком злизала.

Розгубився зайчик.

Озирнувся безпорадно.

— Гей! Хто там балується? Віддайте! Я ж у школу запізнюся.

Та мовчить ліс. Не озивається ніхто.

І раптом страх, мов холодною ковдрою, огорнув зайчика. І вже за кожним кущем, за кожним деревом хтось лихий ввижається.

Не витримав Кося та я-ак дремене.

Уроки вже почалися. Було тихо й моторошно, як буває завжди, коли прогулюєш урок. Усі отам, за дверима, у класі. А ти один у незвично тихому шкільному коридорі. І тільки десь далеко на сходах лунко брязкотить відром прибиральниці тітонька Бобріха.

І така тебе огортає тривожна самотність, наче ти лишився один на цілому світі.

Ні! Подалі від цих порожніх шкільних коридорів!

Кося вислизнув на подвір'я і забився у густі чагарі за спортмайданчиком.

Сидів, зітхав і чекав перерви. Туга й розпач краяли серце.

Що робити?..

На другому уроці ведмежа мова. Сам директор Бурмило Михайлович питатиме. А зошит із домашнім завданням у портфелику лишився. Що казати? Чим пояснити? Хто ж тобі повірить, що ти робив фіззарядку не дома, а в лісі, по дорозі до школи. Ніхто не

повірить. Тільки сміятимуться. Та й справді — непереконливо... А додому без портфелика як вертатися?.. Просто безвихідь якась... Хоч сядь та й плач!..

Нарешті пролунав дзвоник. І враз шкільне подвір'я сповнилося галасом і гармидером. Сміх, дзвявкіт, вищання...

Лісові дівчатка через скакалки стрибають, у "класи" грають.

Лісові хлопці у футболу, у квача завелися... Один тільки їжачок Колько Колючка сумний ходить по подвір'ю мов неприкаяний. Турбується, що нема Вуханя, друзяки вірного.

— Колько! — стиха гукнув зайчик, коли їжачок проходив повз чагарі.

— Ой! — стрепенувся Колючка та до Вуханя у чагарі. — Це ти? Що таке? Що сталося?

Розказав йому Кося про свою біду, про свою пригоду.

— І що мені тепер робити — просто не знаю... Ні в школу, ні додому.

— Та ти що! — вигукнув їжачок. — Ходім зараз же на урок!

— Без зошита? На ведмежу? Ти що?

— Ну й що! Я тобі свого дам.

— А ти?

— А я викручусь. Ти ж знаєш!

Їжачок Колько Колючка виявився дуже здібний до мов. Усе схоплював на льоту. У нього було тепер таке ведмеже "р-р-р", що йому заздрив навіть Михайлик Ведмеденко. А Бурмило Михайлович ставив їжачкові самі п'ятірки.

— І ми ж поклялися виявляти характер! Ти що — забув?

— Тобі легко виявляти характер. У тебе портфель на місці, — зітхнув Кося.

— Та побігли швидше, а то вже дзвоник!

Кося ще раз зітхнув і повільно поплентався за Кольком у клас.

Бурмило Михайлович одкрив журнал і подивився на клас:

— Хто не виконав завдання, піднесіть лапу!

Всі завмерли. Лапу не підніс ніхто.

— Гаразд. Починаю викликати.

Кося Вухань ліг на парту грудьми й сховався за спину Соні Лось, що сиділа попереду.

— Вовченко!

"Ху! — полегшено видихнув Кося. — Пронесло!"

— А скажи, Вовченко, що було задано на сьогодні.

— Е-е... на сьогодні було... е-е... задано... було на сьогодні... е-е... — Вовчик енергійно махнув лапою знизу вгору, що означало: "Підказуйте, чорти, швидше!"

— Провідміняти "ведмідь", — підказала Зіна Бебешко.

— Проведмежати... е-е... о-о... ведмінть... — прохарамаркав Вовчик.

— Хе! — скривився Бурмило Михайлович. — Ну, давай, "ведмежай", артист! Тільки не підказуйте! Хай сам "ведмежає".

Вовчик Вовченко безпорадно озирнувся навколо й почав:

— Ну... ну... я... е-е... я — ведмідь... ти — ведмідь... він — ведмідь... Ми... е-е... ведмеді... ви — ведмеді... вони — ведмеді...

— Овва! Багато вас, ведмедів, назбиралося, — усміхнувся директор.

Клас зареготав.

— Хе-хе-хе-хе-хе! — й собі дрібно засміявся зайчик. Що й казати — приємно, коли твій ворог пече раків.

— Ану скажи, Вухань, як треба.

Останнє "хе" застряло у Косі в горлі. Коли тебе отак зненацька викликають, якщо ти навіть і знаєш, все у тебе з голови одразу — фіть! — і нема.

— Я... е-е... я... е-е... — забелькотів Кося.

— Ведмідь, ведмедя, ведмедю... — швидко зашепотів підказуючи Колько Колючка.

— Ведмідь... — механічно повторив Кося і замовк, від хвилювання не в змозі більше нічого сказати.

— І ти — ведмідь? — здивувався Бурмило Михайлович під загальний регіт класу. — Ну це вже занадто. Колючко!

— Ведмідь, ведмедя, ведмедю... — зататакав, як з кулемета, їжачок...

— Сідайте всі! — Бурмило Михайлович поправив на носі окуляри і взяв у лапу авторучку. — Значить, так... Вовченко — одиниця! Вухань — одиниця! Колючка — двійка... за підказку... Переходимо до нового матеріалу.

— Пхе! — презирливо скривився Вовченко, сідаючи на місце. — Ну й нехай! Потрібна мені та ведмежа! І взагалі уроки! То тільки боягузи і ябеди уроки вчать!

Кося Вухань та Колько Колючка промовчали.

РОЗДІЛ 5

Невже Бегемот Гіпопотамович?..

Переполох у класі. Пантера Ягуарівна

дає Косі й Колькові несподіване доручення

Після уроків Колько сказав Косі:

— Не переживай! Виправимо! Ходім краще в ліс та пошукаємо гарненько твого портфеля. Може, ти його просто погано шукав.

І друзі побігли в ліс.

Портфеля не було.

Але з-за куща раптом долинули звуки:

— Ля-ля-ля-ля-ля-ля-ля! До-ре-мі-фа-соль-ля!..

Кося й Колько обережно розсунули віти.

За кущем на траві лежав учитель сольфеджіо Бегемот Гіпопотамович. Він тримав у зубах квітку, мрійливо дивився в небо і тихенько мугикав пісню.

— Тю! — здивовано прошепотів Кося й подивився на Колька.

— Тю! — здивовано прошепотів Колько й подивився на Косю.

Серед усіх вчителів школи викладач сольфеджіо Бегемот Гіпопотамович був найбільший дивак.

Він ніколи не розлучався з мідною трубою, яка називалася красиво і урочисто —

тромбон. Вона сяяла і вигравала на сонці так, що було боляче дивитися. Подейкували, що ця труба не мідна, а золота. Її так і називали — золотий тромбон. Коли Бегемот Гіпопотамович грав на золотому тромбоні, всі пташки в лісі припиняли спів і мовчки слухали.

Бегемот Гіпопотамович до безтями любив музику.

На першому ж уроці він сказав:

— Сольфеджіо — це найголовніший предмет з усіх предметів. Він розвиває слух, вчить співати по нотах, вчить глибоко розуміти музику. А музика — це найпрекрасніше з усього, що тільки є на світі.

І, широко роззявляючи свого величезного рота, в якому стирчали тільки два зуби. Бегемот Гіпопотамович заспівав:

— До! Ре! Мі! Фа! Соль! Ля! Сі... — Прокашлявся і сказав: — З оцих семи нот складається вся музика світу. От як вони звучать на тромбоні! — І він заграв на тромбоні, потім знову прокашлявся і сказав: — А от як вони пишуться! — І написав ноти на дошці. — А тепер будемо співати по нотах! — Він заспівав:

— До! Ре! Мі! Фа! Соль! Ля! Сі!.. Нумо заспіваймо всі!..

— До-о! Ре-е!.. — затягнули учні.

— Добре-е!.. — підхопив Бегемот Гіпопотамович.

Того, хто співав правильно, Бегемот Гіпопотамович називав "цяця-ляля" і частував цукеркою. Але то було нечасто. "Добре знають ноти тільки бегемоти!" — любив повторювати вчитель сольфеджіо. У глибині душі він, мабуть, вважав, що посправжньому розуміти музику може тільки він один. Часто у самотині він ходив лісом, замріяний, з квіточкою в зубах, і прислухався до лісових звуків. А потім грав на золотому тромбоні щось невимовно гарне і мелодійне. Або лежав у траві і, наставивши вухо, слухав, як гуде у квітці джміль чи якась інша комаха, й усміхався блаженно, немов слухав симфонію.

Кося Вухань був у Бегемота Гіпопотамовича "цяця-ляля", а Колько Колючка, на жаль, ні. Кося, як правильно казала мама-зайчиха, мав абсолютний слух і чув за п'ятсот метрів те, чого Колько й за десять метрів не чув. Бегемот Гіпопотамович дуже цінував Косині музичні здібності і казав, що Кося може стати навіть солістом.

Невже це він узяв Косиноного портфеля? Для чого? Дивина!

Та підійти і спитати друзі не наслідилися.

Розгублені й здивовані, поверталися вони додому.

Татові й мамі Кося сказав, що портфеля просто загубив. Батьки насварилися, але — робити нічого — придбали нового. І зошити, й підручники теж.

Минуло кілька днів.

І кожен день приносив несподівану новину. Щодня в когось щось пропадало. У Рудика Лисовенка пропав новенький футбольний м'яч. У Зіни Бебешко пропало дзеркальце. У Соні Лось — шовкова хусточка. У Борі Сука — авторучка. У Вірочки Вивірчук — мішечок горішків. У Колька Колючки — альбом для малювання. У Михайлика Ведмеденка — горщик меду. А в Раїски Мняу — перебивні картинки.

Всі дивувалися, не знаючи, на кого й думати.

А Колько й Кося з розпачем позирали на Бегемота Гіпопотамовича, не сміючи й натякнути нікому про свої підозри.

Лише у Вовчика Вовченка нічого не пропало. І то тільки тому, що несподівано пропав він сам. Чогось перестав ходити до школи.

— Може, захворів? — стурбовано сказала Пантера Ягуарівна. — Треба його провідати. Кому ми це доручимо? Ми доручимо це Вуханю й Колючці. Вони живуть якраз на тому кутку лісу, де й Вовченко.

Кося глянув на Колька, Колько глянув на Кося, і обидва так скривилися, наче проковтнули по кислці.

— Чого це ви кривитеся? Чого кривитеся? Га? Як вам не соромно! — з обуренням сказала Пантера Ягуарівна. — Попросили їх провідати хворого товариша, а вони кривляться! Фу! Хіба можна бути такими!

Дівчатка теж обурено подивилися на них і теж сказали: "Фу!"

Виходу не було.

РОЗДІЛ 6

Зустріч з татом Вовченком.

"Цього він нам не подарує!"

Підслухана розмова.

"Який жах!" Треба діяти!

Вони йшли до Вовчого Яру, де жив Вовчик, і тремтіли.

— Може, не підемо? — тихо сказав Кося.

— Засміють, — зітхнув Колько.

— Засміють, — погодився Кося.

— Та й характери ж домовились гартувати, — скривився Колько.

— Домовились... — зітхнув Кося. — Але як з'їдять нас разом із нашими характерами, кому вони тоді будуть потрібні...

— Ех!..

Тато-вовк витрушував на подвір'ї дублянку з овечої шкіри.

— Здрастуйте, дядю вовк! — здалеку привіталися Кося й Колько.

— Пррривіт! — прищулив на них хиже око тато-вовк.

— Як поживає ваш В-вовчик? — загукав здаля Колько.

— Як його з-здоров'я? — загукав Кося Вухань.

— А що йому зррробиться? Добре поживає, ледащо. У школі він.

— У шко-олі? — так і вклякли Кося й Колько.

— А що? Нема його в школі? Проголює, сатана?

— Га... — гакнув Кося.

— Бе... — бекнув Колько.

— Ви мені не гакайте, ви мені не бекайте! Кажіть правду! — Тато-вовк зробив крок уперед.

Наступного кроку друзі чекати не стали. Повернулися і чимдуж дременули.

— Ну, тепер Вовчик нам дасть! — із жахом сказав Кося, коли вони вже були на безпечній відстані. — Цього він нам не подарує.

— А ми хіба винні?

— Винні не винні, розбиратися він не буде.

Вони йшли лісом, похиливши голови, і спотикалися від горя. Світ їм тьмарився в очах. Якщо без усякої причини Вовчик не давав їм проходу, то що ж буде тепер?..

І раптом вони почули у гущавині чийсь підозрілі голоси.

Спинилися.

Прислухались.

— Ти що — нещастя захотів?! — грізно казав чийсь хрипкий голос. — Насміхаєшся з мене?! Барахло мені якесь тягаєш!

— Я... я... Та ви... — друзі навіть не одразу впізнали голос Вовчика Вовченка, такий він був улесливий і жалюгідний.

— Нащо мені перебивні картинки?! Га?! Перебий їх собі на лоба! А мені давай цінні речі. Зрозумів?

— Так я ж стараюсь, стараюсь, але...

— Одне слово: якщо сьогодні увечері не принесеш до печери в Урочище Сивого Беркута щось путнє, я тобі покажу, хто такий шакал Бацила! Я жартувати не люблю...
Іди!

Кося й Колько зіщулились і перестали дихати.

З куців вийшов Вовчик Вовченко. Похнюплений, з підібганим хвостом, він був зовсім не схожий на те зухвале вовчення, яке звикли бачити у школі Кося й Колько.

Тягнувши по землі портфеля, він прочовгав повз припиншких у траві друзів і зник за деревами.

Хвилин п'ять зайчик та їжачок не наважувались ворухнутися.

— Ну?! — нарешті тихо видихнув Колько.

— Ага! — тільки й зміг вимовити Кося.

Що там казати. Все було зрозуміло без слів. Вовчик Вовченко зв'язався з дорослим злодієм — шакалом Бацилою, і той тепер примушує його красти.

Ой! Ой! І ще раз — ой!

У Колька від страху ворушилися колючки, а в Косі дрібно тремтів хвостик.

Справжній страшний дорослий хуліган був десь зовсім близько, за два кроки від них, у заростях.

Довго ще лежали їжачок і зайчик у траві, прислухаючись до найменшого звуку.

І лише коли пересвідчилися, що шакал Бацила давно вже пішов, одважились нарешті підвестися.

Додому вони бігли так, що серця у них мало не вискакували з грудей. І тільки біля воріт почули себе у безпеці.

— Ну?! — сказав тепер уже Кося.

— Ага! — видихнув Колько.

— Що ж робити? — розгублено спитав Кося.

— Не знаю, — безпорадно розвів лапами Колько.

Становище й справді було важке.

Завтра у школі Пантера Ягуарівна питає: "Ну, як здоров'я Вовченка?" Що казати? Правду? Все розкриється, і ніхто не знає, як поведе себе шакал Бацила. Справжні злодії не зупиняються ні перед чим.

Не говорити правди?

По-перше, вони просто не вміють брехати, ще не навчилися.

По-друге, після їхніх відвідин тато-вовк може прийти до школи і...

Ой! Ой!

І ще раз — ой!

Сумні роздуми друзів раптом були перервані.

З лісу несподівано вийшли Раїска Мняю і Зіна Бебешко.

— О! Ви вже дома? — сказало рисеня. — А ми прийшли дізнатися, як там Вовченко, як його здоров'я.

Від несподіванки їжачок і зайчик тільки роти пороззявляли.

— Що сталося? Чого це ви такі? — збентежено спитало лісове козеня.

— Що — він серйозно хворий? Йому погано? Ну, кажіть же, кажіть! — накинулась на них Раїска Мняю.

Кося й Колько розгублено презирнулися і мовчали.

Але від дівчаток хіба одчепишся?

І друзі врешті не витримали й усе їм розказали. І про зустріч із татом-вовком, і про випадково підслухану розмову, про шакала Бацилу, про все-все. Рисеня й козеня тільки охали й ахали. Очі в них зробилися круглі й великі.

— Який жах! — сказала Раїска Мняю.

— Який кошмар! — сказала Зіна Бебешко.

— Треба щось робити! — сказала Раїска Мняю.

— Бе-безперечно! — підхопила Зіна Бебешко.

— А що робити? Що? — сказали Кося й Колько, кліпаючи очима.

— Треба якось виручати Вовченка! — вигукнула Раїска Мняю.

— А то він загине! — вигукнула Зіна Бебешко.

У Косі й Колька похололи кінцівки.

— А як ми можемо його виручити? Як?

— Мені здається, — сказала Зіна Бебешко, — треба піти сьогодні вночі до Урочища Сивого Бе-беркута і...

— І налякати шакала Бацилу так, щоб він на все життя зарікся чіпати неповнолітніх! — підхопила Раїска Мняю.

Ой! Кося й Колько відчули, як у них щось тенькнуло й обірвалося всередині.

— Ме-мене мама не пустить! — сказав Кося Вухань.

— І ме-мене! — сказав Колько Колючка.

— Ну, знаєте! — обурено сказала Раїска Мняю. — В таких випадках дозволу не питають. Просто ідуть, і все!

— Бе-безперечно! — підхопила Зіна Бебешко.

— Так! — рішуче сказала Раїска Мняу. — Як усі поснуть, ми тихенько вилазимо і йдемо в Урочище Сивого Беркута.

Кося зітхнув.

Колько подумав і теж зітхнув.

Якби все це їм говорили хлопці, вони б не вагаючись відмовилися. Знайшли б причину і відмовилися. Але перед дівчатками їм було незручно. Соромно і незручно. Все ж вони були хлопцями. До того ж вони згадали свою клятву.

— Гаразд, — зітхнули вони.

— Зустріч біля кривої бе-берези, — сказала Зіна Бебешко.

— Не забудьте захопити світлячкові ліхтарики, — сказала Раїска Мняу. — Пароль: "Ви не бачили грушу?" Відгук: "На березі груші не ростуть!" Чао!

Раїска Мняу та Зіна Бебешко, як усі дівчатка, страшенно любили таємниці і змагалися у вигадках з хлопцями.

РОЗДІЛ 7

Шакал Бацила.

"З тебе, здається, буде толк".

Як корисно вивчати іноземні мови.

Ще мить і...

"А що, як просто заснути, — лежачи в ліжку, думав Кося Вухань. — Скажу завтра, що ненароком заснув, та й усе".

Але заснути він не встиг. Тільки-но почав дрімати, як його щось боляче шпигонуло в бік.

— Вставай, сплюх нещасний! — зашепотів Колько Колючка. — Вставай!

Довелося вставати і йти.

У лісі було темно й страшно.

У Косі не попадав зуб на зуб.

— Па-пароль! — почувся біля кривої берези переляканий голос Раїски Мняу.

— Та йди ти зі своїм паролем! — прошепотів Колько.

— А що це у вас цокотить? — тривожно спитала Зіна Бебешко.

— То в мене. З-зуби. Не бійтесь. То від холоду. З-за-мерз трохи, — ніяковіючи, прошепотів Кося Вухань.

— І я... чогось, — призналася Зіна Бебешко.

— З-значить, так, — прошепотіла Раїска Мняу. — Вриваємося в печеру, світимо з чотирьох боків світлячковими ліхтариками і кричимо: "Лапи вгору!" Мій тато каже, що при нападі головне — це раптовість.

Кося й Колько промовчали. Вони собі просто не уявляли, як це воно все буде.

Ой! Ой! І ще раз — ой!

Урочище Сивого Беркута користувалося в лісі недоброю славою.

То була скеляста гора, поросла колючим чагарником, на вершині якої колись звив гніздо Сивий Беркут. Колючий чагарник прикривав вхід у велику темну печеру. І саме

через ту печеру про Урочище ходила недобра слава. Старі мешканці лісу казали, що кожен, хто пробував жити в печері, зазнавав лиха. І ніхто не наважувався тепер зазирати в неї, особливо після заходу сонця.

Чим ближче підходили вони до Урочища Сивого Беркута, тим менше їм хотілося туди йти. Вони вже не перемовлялися навіть пошепки.

Та от уже й вхід у печеру.

Спинилися в нерішучості.

Прислухалися.

— Тихо, — ледь чутно прошепотів Колько.

— Нема нікого, — прошепотів Кося. — Ходімо назад.

— А може, все ж за... зазирнути? — невпевнено шепнула Раїска Мняю.

— Мабуть, ходім-таки назад, — шепнув Колько.

І вони збиралися вже повертати, аж раптом...

Аж раптом з печери залунали звуки... золотого тромбона.

— Не треба-ба, — шепнула Зіна Бебешко. — Не-бе-безпечно.

Хоч як костричилися дівчатка, а переляк зборов і їх.

— Ой! Там Бегемот Гіпопотамович! — стиха зойкнула Раїска Мняю. — Ану ходімо! Подивимося!

І перша рушила до печери.

Кося й Колько Perezирнулися. Бегемот Гіпопотамович! Невже?! Але відступати було пізно.

Вони розсунули колючий чагарник і... завмерли.

Посеред печери з тромбоном у лапах стояв шакал Бацила. Облізла шерсть лаптями висіла на ньому. У роті блищав золотий зуб.

Перед ним з підібганим хвостом і опущеною головою стояв Вовчик Вовченко.

— О! Це я люблю! — криво щирився шакал Бацила. — Золотий, кажеш, тромбон. Капітально!.. З тебе, здається, буде толк. Я тебе залишаю. Житимеш зі мною. А то мені нудно самому.

Вовчик підвів голову і жалібно скривився:

— Пустіть мене! Будь ласка! Я хочу додому...

— Мовчи, щеня! Радій, що сам шакал Бацила тебе усиновити хоче.

— Не треба-а! — заплакав Вовчик. — Пустіть ме-не-е!.. Я хочу додому. Ви ж обіцяли, що, коли я принесу щось хороше, ви мене одпустите. Я піду додому! Я піду...

Вовчик зробив рух у бік виходу, але шакал Бацила ловко схопив його зубами за карк і швиргнув у куток печери.

Там, у кутку, серед купи награбованого лежало, між іншим, і все, що колись пропало: і футбольний м'яч Рудика Лисовенка, і дзеркальце Зіни Бебешко, і шовкова хусточка Соні Лось, і портфель Косі Вуханя...

— Від мене не втечеш!.. Одпустити? Чого захотів! Щоб ти мене виказав? Ніхто ж не знає, де я ховаюсь. Усі бояться цієї печери. Тут мене ніхто не шукатиме. Або ти будеш зі мною, або... — шакал так клацнув зубами, що аж іскри посипались.

— Хлопчики! Дорогі! Зробіть що-небудь! — мало не плачучи, прошепотіла Раїска Мняу.

— Ви ж хлопці! Ви ж хоробрі! — благально зашепотіла Зіна Бебешко.

Колько Колючка відчув, як щось ніби підхопило його й одірвало від землі. І раптом зривистим голосом несподівано для самого себе він вигукнув по-ведмежому:

— Ану пусти його!

Вигукнув, ні про що не думаючи, чесно кажучи, просто від страху.

І враз шакал Бацила випустив з лап тромбон, присів і підібгав хвоста.

— Та що ви... що ви, дядьку Ведмідь! Я ж... нічого... Просто так... Пожартував. Будь ласка... хай іде... — улесливо залепетав він. І одразу став схожий не на дорослого шакала, а на маленьке жалюгідне вовчєня, яке щойно плакало перед ним. І зробився зовсім не страшний, а просто огидний. Виявляється, хуліган тільки тоді хуліган, коли його бояться. А коли його не бояться, він сам починає боятися, він уже не хуліган, а щєня.

І раптом Колько Колючка вперше у житті відчув, як це не страшно — бути сміливим. Страшно бути боягузом, а сміливим бути — зовсім не страшно!.. Кося Вухань теж це відчув.

І таке охопило їх радісне почуття, що вони весело-весело засміялися, — звичайно, вже не по-ведмежому, а по-заячому і по-їжачиному...

Шакал Бацила схопив світлячковий ліхтар, одним стрибком скочив до входу в печєру і підніс ліхтар високо над головою.

І побачив у чагарях Кося Вуханя, Колька Колючку, Раїску Мняу і Зіну Бебешко — маленьких лісових дитинчат.

— У-у-у-у! — люто завив шакал Бацила.

Та Кося Вухань і Колько Колючка вже не злякалися.

— Ану одпусти Вовчика! — вигукнув Кося.

— Не боїмось ми тебе! — вигукнув Колько.

— Одпусти! Не боїмось! — підхопили Раїска Мняу та Зіна Бебешко.

Шакал Бацила сторопів і завмер.

Правда, що робити далі, вони не знали. Все-таки шакал був дорослий, а вони були дитинчата.

Щє мить і...

РОЗДІЛ 8

Єдиний у житті випадок, коли серед ночі сходить сонце

І раптом під могутніми кроками затріщали кущі і пролунав голос Бегемота Гіпопотамовича:

— А що це тут робиться серед ночі? Га?

Шакал Бацила гикнув, брязнув ліхтарем об скелю і шаснув у темряву. Та Кося Вухань, Колько Колючка, Зіна Бебешко і Раїска Мняу разом ввімкнули свої світлячкові ліхтарики, і шакал дзигою закрутився на місці.

Бегемот Гіпопотамович підняв свою важєзну ногу і наступив шакалові на хвіст.

— Ой-йой-ой! — пронизливо завищав шакал Бацила. — Ай-яй-яй!.. Я більше не буду!.. Ой-йой-ой!.. Пу-стіть!.. Пустіть!..

— Фу! Який у тебе голос немелодійний! Гидко слухати! — скривився Бегемот Гіпопотамович. — Забирайся геть!

Одпустив шакала, ще й добряче піддав йому ногою.

— Хай біжить! Тепер він назавжди забуде дорогу до нашого лісу.

Шакал Бацила з вереском сторчголов покотився у чагарі й одразу зник.

— Ой, спасибі! — загукали в один голос Зіна Бебешко і Раїска Мняю. — Ви врятували нас. Але як ви опинилися тут?!

— А це ось він мене покликав, — сказав Бегемот Гіпопотамович, обережно піднімаючи з землі свій золотий тромбон. — Я почув його голос і одразу прибіг сюди. От що значить музика!..

Кося й Колько презирнулися і почервоніли — як вони й подумати могли, що Бегемот Гіпопотамович узяв портфель...

А Вовчик Вовченко стояв, низько-низько похиливши голову, і сльози капали з його очей на землю.

— Покарайте мене... Що хочете, робіть! Але я... я більше не буду... Слово честі...— ледь чутно схлипнув він. І такий він став нещасний, що боляче було дивитися на нього.

"Ех, Вовчику, Вовчику! Дурненький ти, дурненький!.." — подумали всі.

Звичайно, можна було сказати, що він сам винен в усьому, що якби він по-іншому повадився, то...

Але він і сам це розумів.

Доля його й так покарала. Нелегко переживати такі хвилини...

І ніхто йому нічого не сказав. Бо всі вони були добрими — і Кося Вухань, і Колько Колючка, і Зіна Бебешко, і Раїска Мняю. І, звичайно, Бегемот Гіпопотамович.

— Ну, а тепер ходімо додому! — сказав Бегемот Гіпопотамович, підніс до рота золотий тромбон і загравав.

І вони рушили.

І Кося Вухань (недарма ж він мав абсолютний слух і був "цяця-ляля") заспівав пісню, а всі підхопили:

Дуже нас колись лякали

Хулігани і шакали.

Ми боялися, тремтіли,

Слова їм сказати не сміли.

А тепер, а тепер

Ми не боїмося —

З хуліганів ми тепер

Дружно сміємося.

Гей! Гоп! Тру-ля-ля!

До-ре-мі-фа-соль-ля!

А ще в тій пісні співалося про те, як добре вчитися в школі і вивчати іноземні мови,

і музику, і математику, і все-все інше.

Вони йшли і співали.

І враз несподівано з-за лісу піднялося сонце.

І освітило землю.

І заграло-заблищало на золотому тромбоні Бегемота Гіпопотамовича.

І заспівали-защебетали в лісі пташки.

І по-ранковому запахли квіти.

— Що? Серед ночі зійшло сонце? — здивовано скажеш ти. — Так не буває. Навіть у казках.

Що ж, я згоден з тобою. То було справжнє диво!..

Але спробуй, друже мій дорогий, хоч раз перебороти в своїй душі страх, і ти зрозумієш, що нічого дивного в цьому немає.

Ти побачиш, як серед ночі зійде для тебе сонце.

І я від щирого серця бажаю тобі цього!..

ПРИГОДИ В ПАВУТИНІ!

РОЗДІЛ 1

В ньому нагадується про лісову школу, про її учнів та вчителів.

Новенька. Неприємні несподіванки.

І знову ми з тобою, друже мій дорогий, у лісовій школі.

Давай-но зазирнемо у клас.

Онде за першою партою сидять вони — вірні нерозлучні друзі зайчик Кося Вухань та їжачок Колько Колючка.

За ними — рисеня Раїска Мняу та козеня Зіна Бебешко. Далі — ведмежа Михайлик Ведмеденко та борсученя Боря Сук.

Потім лосеня Соня Лось та білченя Вірочка Вивірчук.

А за останньою партою, як майже у кожному класі, сидять — хто? — авжеж, сидять зривщики дисципліни, ледарі й двієчники вовчення Вовчик Вовченко та лисеня Рудик Лисовенко, які останнім часом подружилися.

Зараз саме урок музики, і вчитель сольфеджіо Бегемот Гіпопотамович розучує зі школярами нову спортивну пісню.

От послухай.

Диригуючи своєю мідною трубою, яка називається красиво й урочисто — тромбон, Бегемот Гіпопотамович виводить:

Якщо хочеш

Бути скорим,

Дужим, спритним

І бадьорим, —

Стань спортсменом!

Стань спортсменом!

І всі дружно підхоплюють:

Стань спортсме-ено-ом!..

А Кося Вухань, який має абсолютний слух (ще б пак, такі вуха!), далі тягне соло:

Якщо хочеш Бути добрим,
Благородним І хоробрим, —

Стань спортсменом!

Стань спортсменом!

І всі підхоплюють:

Стань спортсме-ено-ом!..

Вовчик Вовченко і Рудик Лисовенко навмисне фальшивлять, але хіба вони в силі зіпсувати пісню!

Їхні голоси тонуть у дружному хорі.

Проте класна керівницка Пантера Ягуарівна, сидючи в учительській і перевіряючи зошити (контрольну з математики), чує це і скрушно хитає головою:

— От шибеники! І коли вони врешті виправляться!

Тут же в учительській сидять інші вчителі — і викладачка лісознавства Лисавета Патрикіївна, і вчитель лісової історії Мамонт Африканович, і вчителька лісової географії Жирафа Жирафіївна, і фізкультурник, знаменитий спортсмен, колишній чемпіон лісів і джунглів серед мавп Макак Макакович.

А директор школи Бурмило Михайлович Ведмідь замкнувся у себе в кабінеті і пише звіт за перше півріччя.

На вигляд він суворий і непривітний, але насправді добряга й дуже любить дітей. От і зараз, пишучи звіт, він згадує кожного учня і сам до себе лагідно усміхається. Він дозволяє собі це тільки на самоті. А от вийде з кабінету і знову насупиться. Він вважає, що лагідним бути непедагогічно. Хіба з ними можна? Вони ж на голову сядуть. Той же Вовчик Вовченко, дай йому волю, хвоста тобі одгризе...

Бурмило Михайлович зітхає і, по-учнівському схиливши голову набік, продовжує писати.

Що б там не було, нарікати не слід. Справи у школі йдуть непогано. І успішність, слава Богу, досить висока, і дисципліна не така вже й низька. А колись?.. І згадувати не хочеться. Ще трохи — і довелося б Вовченка у звірячу колонію відправляти — неповнолітнім правопорушником зробився. Подумати тільки — у Бегемота Гіпопотамовича, викладача сольфеджіо, тромбона поцупив!.. Зв'язався з дорослим бандитом-рецидивістом шакалом Бацилою і, заляканий ним, трохи сам злодієм не став.

Добре, що Кося Вухань і Колько Колючка виявилися справжніми молодцями. Не злякалися шакала Бацили, допомогли викрити його і вигнати з лісу.

А якими ж боягузами прийшли вони до школи! Тіні власної боялися. Тепер зовсім не те — приємно на них дивитися.

Вовченко, правда, зразковим учнем не став, потроху порушує дисципліну, ще й на Лисовенка погано впливає, але що ви хочете, де ви бачили, щоб порушники дисципліни одразу стали зразковими? Так навіть у казках не буває...

— Ні! Непогано йдуть справи у школі. Непогано!

Бурмило Михайлович усміхається.

А учні у класі співають, а учні заливаються:

Якщо хочеш Бути добрим,

Благородним

І хоробрим, —

Стань спортсменом!

Стань спортсменом!

Стань спортсме-ено-ом!

І хто знає, як усе б склалося, коли б на другий день після того, як ми з тобою, друже мій дорогий, зазирали до класу, не з'явилась новенька.

Одчинилися двері, і Пантера Ягуарівна ввела до класу товстеньке дике порося у смугастому платтячку і з великим смугастим бантом на голові. Ввела і сказала, як завжди кажуть учителі в таких випадках:

— Знайомтеся, діти, це наша нова учениця. Хрюша Кабанюк.

— Хрю... хрювіт! — сказала новенька, сіла за вільну парту і одразу почала щось їсти.

— Яка симпатичненька! Правда? Яке в неї платтячко! — зашепотіла Соня Лось.

— Ага! — закивала Зіна Бебешко. — А бе-бе-бантик який! Мені так подобається!

— І мені! І мені! — підхопила Раїска Мняю.

— Пхе! Подумаєш! Звичайнісінька свиня, та й усе! — скривився Вовчик Вовченко.
— Чортзна-що і збоку бантик.

— Плавильно! — сказав Рудик Лисовенко (він не вимовляє літери "р" і замість "правильно" говорить "плавильно").

Кося Вухань і Колько Колючка промовчали.

Хрюша їм теж не дуже сподобалась, але підтакувати Вовченку й Лисовенку вони не захотіли.

Хоча після пригоди з шакалом Бацилою Вовчик до них більше не чіплявся, але й дружби поки що не виходило.

На першому уроці була лісова історія.

Мамонт Африканович дуже цікаво розповідав про древніх шаблезубих тигрів, але слухали його неухважно, як то кажуть, у піввуха.

Усі раз у раз позирали на парту, де сиділа, щось хрумкаючи, новенька.

А коли продзвенів дзвоник на перерву й учні вибігли у двір, Кося Вухань перший загукав:

— Цур не квач!

— Цур не квач! Цур не квач! Цур не квач! — загукали всі, розбігаючись.

— Хрюшо! Ти — квач! — одбігаючи останньою, крикнула Соня Лось.

— А я-а не гра-юся! — мляво сказала новенька, повільно щось жуучи.

Всі розгублено завмерли.

— Чого?

— Не-е хо-очу-у...

І так вона якось це сказала, що всім одразу стало нудно й нецікаво, ніхто не побіг, і

ніхто не став нікого доганяти, і гра у квача розладналася.

Потинялися вони по шкільному подвір'ю, дочекалися дзвоника і пішли на урок.

— Ну й маруда ця Хрюша! — скривився Вовчик Вовченко.

— Плавильно! — підтакнув Рудик Лисовенко. І хоч як не хотілося Косі й Колькові з ними погоджуватися, заперечити було нічого. З цього все й почалося. Яку б гру діти не заводили, Хрюша нудно тягла:

— Не-е хо-очу-у! Мені не-еціка-аво-о!

І всім чогось теж одразу ставало нецікаво, і жодна гра не клеїлася.

На перервах усі тепер нудилися, вештаючись по шкільному подвір'ю.

І взагалі з ними діялися якісь дивні речі.

Наприклад, одного разу Соня Лось і Вірочка Вивірчук поверталися додому. По дорозі їм трапилося пташеня, яке випало з гнізда і жалібно пищало в траві. Соня й Вірочка були найдобрішими у класі, завжди всім співчували, допомагали, жаліли всіх. Вірочка до того ще й дружила з пташками, — стрибаючи по деревах, часто гостювала у гніздах.

А тут вони мовчки одвернулися і прочували мимо. Соромилися глянути одна одній у вічі, але не могли примусити себе зупинитися і допомогти бідному пташеняті.

Їм було ліньки...

Іншого разу Вовчик Вовченко і Рудик Лисовенко провалилися ненароком у яму. І хоч яма була неглибока і з неї досить легко було вилізти, ставши один одному на плечі, вони лежали й не вилазили. Їм було ліньки це робити. А всі стояли навколо ями і дивилися. І ніхто не робив навіть спроби витягти Вовчика й Рудика. Всім теж було ліньки. І якби не вчитель фізкультури Макак Макакович, Вовчик і Рудик, мабуть, досі лежали б у ямі.

Ну, і, звичайно, не лише гратися, а й вчитися їм тепер стало нецікаво. На уроках вони сиділи байдужі й неуважні, і дома ніхто з них не міг примусити себе робити домашні завдання.

Навіть відмінники Михайлик Ведмеденко і Раїска Мняу вперше у житті почали хапати двійки.

Пантера Ягуарівна була у розпачі.

— Що це робиться?! Жах!.. Кошмар!.. Треба негайно скликати батьківські збори. Увага! Увага! Завтра батьківські збори. Запам'ятайте усі! Завтра після уроків батьківські збори!.. Запишіть і передайте батькам обов'язково. Завтра батьківські збори!

РОЗДІЛ 2

Батьківські збори.

"Дивина та й годі!"

Домашні неприємності.

І от — батьківські збори.

Пантера Ягуарівна зробила нову зачіску, напудрила ніс, помітно хвилюється.

— Діти, додому! Всі — додому! Уроки закінчено! Додому! — вже вкотре говорить

вона тремтячим незнайомим голосом.

Але хто це коли йшов додому, коли батьківські збори?

Ніхто додому не йде.

Хоч і ліньки, але треба ж побачити, піддивитися, підслухати, про що ж воно там балакатиметься, на тих батьківських зборах.

Увесь клас причаївся в кущах під вікном.

Завмерли.

Слухають.

Позаяк Косин тато Косятин Косятинович Вухань, співробітник Науково-дослідного інституту капусти, писав дисертацію, від Косиних батьків прийшла мама.

Зате від Колькових батьків прийшов тато — Коляй Коляйович Колючка, завідуючий відділом критики "Лісової газети". Він завжди ходив на всякі збори, взагалі любив активно втручатися в життя, така вже була його професія.

Від Вірочки Вивірчук теж прийшов тато — Білобіл Білобілович Вивірчук, верхолаз-висотник. Він дуже любив донечку і завжди сам ходив на батьківські збори.

Від Бебешків прийшла бабуся. Зініні батьки розлучилися. Тато Козел Козлович Бебешко завів сім'ю в іншому лісі, а мама, солістка лісової опери та балету, заслужена артистка Козулія Бебешко, цілими днями була на репетиціях, а вечорами на спектаклях.

І від Раїски Мняу прийшла бабуся. Батько поїхав на полювання, а мама була на курорті.

Рудана Микитівна Лисовенко, товаровознавець магазину "Птахи-яйця", прислала замість себе свою дочку, старшу Рудикову сестру, молоденьку лисичку Лізу, студентку лісового технікуму легкої промисловості.

Від Соні Лось прийшов дідусь, пенсіонер Сохат Сохатович.

Від Борі Сука прийшов тато, інженер Борис Борисович Сук.

Від Хрюші прийшло аж двоє — мама Хавронія Вепріївна, домогосподарка, і дідусь Вепрій Кнурович Кабанюк, старий копач.

Від Вовченків не прийшов ніхто. Вовченки на батьківські збори не ходили.

Нарешті Пантера Ягуарівна відкрила збори.

— Дорогі батьки! — сказала вона. — Я дуже схвильована. У нашому класі діється щось незрозуміле! Щось незбагненне! Щось неймовірне! Я просто у розпачі. За останній час успішність так різко погіршилася, що я просто не знаю... Домашніх завдань систематично не виконують. На уроках неуважні, байдужі. Ніби й слухають, а очі якісь відсутні. Мовби сплять. На якій я тільки козі до них не під'їжджала!.. Пробачте, бабуся Бебешко, це я в переносному розумінні, образно... Я просто не знаю, що робити. Я скликала вас, щоб порадитися. Давайте разом, спільними зусиллями рятувати клас. І ви знаєте, пробачте, мамо Кабанюк, але все це почалося з появою у класі вашої Хрюші.

— Ах-хрю-хрю! Ах! — сказала мама Кабанюк, Хавронія Вепріївна. — Що ви таке кажете! Наша Хрюшечка така дівчинка! Така дівчинка!.. Чемна, ви-хрю-хо-вана!

— Еге ж! Це, хрю-хрю, хтось у школі впливає на неї! — підхопив дідусь Кабанюк, Вепрій Кнурович. — Це, хрю— хрю, хтось із учнів.

— Ну, знаєте! Це вже, знаєте, занадто! — вигукнув Білобіл Білобілович Вивірчук. — Валити з хворої голови на здорову — це, вибачте, свинство. Моя Вірочка...

— Перш ніж інших звинувачувати, обе-берніться, як то кажуть, на задні колеса, — аж підскочила за партою бабуса Бебешко. — На себе-бе подивіться! На себе-бе!.. Наша Зіночка ніколи... ніколи... А от ваша, справді...

— "На себе-бе"! "Бе-бе-бе"! — перекривила Хавронія Вепрійвна. — Забебекали! Розумні які! Одна моя Хрюшечка весь клас їм псує!

— Це не тільки моя думка, — вигукнула бабуса Бебешко, — думка...

— Хрюкала я на вашу думку! І свою дочку не дозволю...

— Не дуже хрюкайте! — прошипіла бабуса Мняу. — Я за свою Раїску очі видряпати можу!

— А я... А я...

— Батьки! Батьки! Ну, що це ви! Що це ви! — замахала на них лапами Пантера Ягуарівна. — Не робіть базару з батьківських зборів! Як вам не соромно!

— Плавильно! — писнула Ліза Лисовенко, яка так само, як і брат, не вимовляла літеру "р" (вперше на батьківських зборах лаяли не її Рудика, а когось іншого).

— Треба не сваритися, а проаналізувати, розібратися як слід, — сказав Борис Борисович Сук.

— Так, треба по-серйозному, — підтримав його Сохат Сохатович Лось. — Справді, я помічаю, що наша Соня останнім часом дуже перемінилась. І уроків не готує, і дома нічого допомогти не хоче — ні за холодну воду не береться. Мабуть, щось таки треба робити.

— Так-так! І Кося якийсь не такий став, — сказала мама Вухань.

— Правильно! І Колько мій теж, — погодився Коляй Коляйович Колючка. — Я думав, що це випадково, а тепер бачу... Треба вжити найрішучіших заходів. Треба, звірі добрі, якнайсерйознішим чином взятися за... це саме... за виховання!.. А у вихованні підростаючого покоління критика — найперше... це саме... діло. От!

"Підростаюче покоління" сиділо у кущах під вікном і все чуло.

Але, дивна річ, найсерйозніші заходи, які збиралися вжити щодо них батьки, анітрішечки їх не схвилювали.

Якась сонна лінива байдужість огортала всіх.

У повітрі літало сіре павутиння, схоже на бабине літо, але тонкіше, прозоріше, ледь помітне.

Коли це павутиння торкалося повік, очі самі собою заплющувались і страшенно хотілося спати.

Соня Лось заснула одразу ж після виступу Коляя Коляйовича Колючки. За нею захропла Хрюша Кабанюк. За нею поснули Вірочка Вивірчук та Зіна Бебешко. Раїска Мняу довго боролася, але незабаром і її здолав сон. Заснули й хлопці.

Під кінець батьківських зборів весь клас у повному складі спав під вікном. І так

ніхто й не дізнався, яких саме рішучих заходів домовилися вжити щодо них батьки.

...Першим прокинувся Кося Вухань. Якась муха-набридуха залізла йому у вухо і дзижчала так, що хоч-не— хоч, а довелося прокидатися.

Кося труснув головою, виганяючи муху, і здивовано закліпав очима. Весь клас солодко спав під вікном школи. У школі було тихо. Батьківські збори давно закінчилися.

— Агов! Вставайте! Ви що?! — загукав Кося, розштовхуючи однокласників. Це було не так-то й легко. Якби не Колько Колючка, якого Кося розштовхав першим, хтозна, чи пощастило б добудитися інших (так міцно вони спали). Довелося Колькові пустити в хід свої голочки.

Нарешті всі попрокидалися і стали презиратися.

— Тю!

— Чого це ми поснули?

— Га?

— Дивина та й годі!

— Плавильно!

Але навіть здивуватися по-справжньому вони не здивувалися. Ліньки було дивуватися...

...А дома на них чекали неприємності.

РОЗДІЛ 3

Несподівані результати рішучих заходів.

Таємне зникнення Хрюші Кабанюк.

Переполох у школі. Пошуки.

"І нащо я їм ставила двійки!"

"Гей! Гей! Слухайте сюди!"

Проминемо, друже мій дорогий, цю сторінку. Не будемо того описувати. Ти б теж, мабуть, не хотів, щоб хтось дивився, як батьки вживають щодо тебе рішучих заходів. Отож не будемо й ми дивитися!..

Скажу тільки одне — жодні рішучі заходи аніякісіньких результатів не дали. Крім суму і сліз.

Весь клас ходив тепер заплаканий і зарюмсаний.

Причому плакали вони зовсім не від рішучих заходів. А просто тому, що весь час чогось хотілося плакати. Навіть без будь-якої причини. А батьки, не розуміючи цього, ще з більшим завзяттям продовжували вживати рішучих заходів.

Але успішність так з місця й не зрушила.

У щоденниках рясніли самі двійки.

— Не діти, а хтозна-що! — обурено казав Мамонт Африканович. — Нічого запам'ятати не можуть.

Пантера Ягуарівна з кожним днем ставала все лютішою.

Уроки тепер перетворилися на якесь суцільне ревище.

Як не дивно, менше від інших плакали Кося Вухань і Колько Колючка, колишні

боягузи.

І ніхто навіть не думав, що такими страшенними плаксіями виявляться Вовчик Вовченко та Рудик Лисовенко. Кося дивився, як вони без кінця рюмсають, і не міг повірити, що це оті горлохвати, яких він колись так боявся. Косі навіть здалося, що вони якось поменшали, стали зовсім маленькі й жалюгідні.

Та й інші учні, здавалося, поменшали. Особливо Хрюша Кабанюк. Вона, до речі, найбільше плакала і ридала.

— Ох-хрю-хрю, нещасна я!.. Ох-хрю-хрю, нещасна я! — примовляла вона, шморгаючи своїм п'ятачком.

Не можна було без сліз дивитися на неї.

Та от одного разу...

Кося і Колько йшли зранку до школи.

Попереду, хитаючись від ридань і причитуючи: "Ох-хрю-хрю! Нещасна я", дибуляла Хрюша.

І хоч вони наближалися до Хрюші, голос її чогось слабшав, тихішав.

Стежка, якою вони йшли, завертала за куш. Хрюша на якусь мить зникла за кущем.

Кося й Колько, наздоганяючи її, теж завернули за куш і... здивовано презирнулися.

Хрюші на стежці не було.

— Тю! — сказав Кося й подивився на Колька.

— Тю! — сказав Колько й подивився на Косю.

Щойно вони бачили Хрюшу, щойно чули її голос: "Ох-хрю-хрю! Нещасна я", — і враз вона зникла. Як булька на воді. І ніде ж сховатися не могла — куш був густий і колючий, не залізеш, а далі все добре проглядалося: рідкі деревця і низенька трава. Сховатися було ніде.

— Хрюшо! — гукнув Кося.

— Не балуйся! — гукнув Колько.

Але ніхто не відповів.

— Хрюшо, де ти?

— Відгукнись!

Кося й Колько оббігли все навколо. Хрюша як крізь землю провалилася.

Шукали вони, шукали, а тоді Колько й каже:

— Може, вона вже в школі давно, а ми, як дурні, шукаємо.

— Гайда!

Побігли в школу. Але й у школі Хрюші не було. Хрюша загадково зникла, — наче розчинилася у повітрі.

— Що робити? — розгублено опустив одне вухо Кося.

— Не знаю, — почухав задньою ногою потилицю Колько.

Думали вони спершу розказати Пантері Ягуарівні, але потім Кося сказав:

— А як у Хрюші через те, що вона зникла, ще більші неприємності будуть?.. Хтозна, яких рішучих заходів вживе тоді тато Кабанюк.

— Правда, — погодився Колько. — Поки що мовчатимемо.

Але довго мовчати їм не довелось.

Бо в школу взагалі ніхто в цей день не прийшов. Зранку всі діти, як завжди, пішли до школи. Але до школи чогось не дійшли. Зникли по дорозі.

Всі. Крім Косі й Колька.

Пантера Ягуарівна від розпачу не знаходила собі місця.

— Ой! Що скоїлося?! Що сталося?! Що трапилося?! Ой! Ой! Ой! — заламувала вона лапи.

Вчителі з директором Бурмилом Михайловичем на чолі обступили Косю й Колька і вимагали ще й ще раз повторювати, як зникла Хрюша.

— Неймовірно! — розводив лапами Бурмило Михайлович.

— Неймовірно! — точнісінько так само розводив лапами Макак Макакович (він дуже поважав директора і завжди наслідував його).

— Неможливо! — голосно зітхав Мамонт Африканович.

— Фантастика! — тоненько зойкувала Лисавета Патрикіївна.

— М-да!.. — широко роззявляв рота Бегемот Гіпопотамович.

— Кошмар!.. Жах!.. — хапала себе за голову Пантера Ягуарівна.

— Ах! — луною одзивалася десь високо вгорі Жирафа Жирафіївна.

— Треба оголошувати загальнолісовий розшук! Треба піднімати на ноги весь ліс! — рішуче сказав директор.

— Нема питань! — одностайно підхопили вчителі.

— Макак Макакович! Біжіть до Дятленка! Хай б'є телеграму-блискавку! — наказав Ведмідь.

— Слухаюсь! — Учитель фізкультури підскочив, ухопився за гілку і зник у кроні дуба.

Через якусь хвилину телеграфіст Дятленко вже відстукував носом телеграму з найвищої сосни:

— "Всім!.. Всім!.. Всім!.. Звірі й птахи! Земноводні й комахи! Ссавці й плазуни!.. Всі мешканці лісу! Увага! Увага! Увага!.. Несподівано і вкрай загадково зникли школярі. Допоможіть знайти! Особливі прикмети: Хрюша Кабанюк — товстенька, у смугастому платтячку, хвостик бубликом; Раїска Мняу — вушка з китицями, на лівій щоці подряпина; Зіна Бебешко..."

У найвіддаленіші кінці лісу полетіли особливі прикмети зниклих.

І зашумів, зарухався, завирував ліс.

Усі лісові мешканці вдалися до пошуків. Шукали і на землі, і в повітрі, і навіть під землею.

Наземними пошуками керував сам директор школи Бурмило Михайлович Ведмідь.

Пошуки у повітрі організували сорока Скрекекулія та сойка Зоя Зойківна.

А підземний загін очолив бригадир прохідників Кріт Кротович.

Цілий день вони шукали, увесь ліс прочесали, що називається, згори донизу, але дарма. Не було їх — ні на землі, ні у повітрі, ні під землею.

— Ой! — голосила, хитаючись від горя, Пантера Ягуарівна. — Ой, як же я їх любила! Ой, вони ж були мені дорожчі за власних дітей! Ой! Ой! Ой!

— Бідні, бідні дітки... — розмазував сльози по щоках Бегемот Гіпопотамович.

— Такі ж були здібні! Все на льоту хапали! — шморгав хоботом Мамонт Африканович.

— І нащо я їм двійки ставила! — била себе ногою в груди Жирафа Жирафіївна.

Уроки, звичайно, було відмінено.

Після марних пошуків Кося з Кольком сиділи край галявини під дубом, позирали на спорожнілу, оповиту незвичною тишею школу і зітхали. Як усі на світі школярі, вони завжди раділи, коли щось таке траплялося і уроки відмінялись. А тепер чомусь навпаки: їм було сумно і порожньо. І уроки згадувались зі щемливою ніжністю.

— Гей! Гальоу! Слухайте сюди! — почулося раптом десь ізнизу, з землі.

РОЗДІЛ 4

Лісовичок Боровичок. "А не побоїтесь?"

Кося і Колько виявляють рішучість.

"Треба плакати!"

Загадковий медовий голос.

— Гей! Гальоу! — знову тоненько, ледь чутно залунало знизу.

Кося й Колько спершу не зрозуміли, хто це їх кличе. Почали роздивлятися і раптом бачать — з-під торішнього листа визирав маленький, схожий на гриб дідок. Якби не голос, вони б і подумали, що то гриб. Кругла, руда, як у гриба, шапка, біла борідка і біла, до п'ят, сорочка. Зелені очі суворо на них мружаться.

— О! — здивовано презирнулися Кося й Колько. Вони ніколи в житті не бачили таких маленьких дідусів.

— Та нахиліться нижче! — роздратовано загукав дідусь. — Кричу, кричу, а вони... Мені ж важко кричати. А зрушити з місця я не можу.

Справді — ніг не видно, прямо з землі дідусь росте.

Кося й Колько низько нахилилися.

— Ой! А ви хто, діду?

— "Хто, хто"... Лісовичок Боровичок. Не знаєте?

— Н-не знаємо.

— Ото, значить, багато чого ви ще не знаєте. Бо малі та ще й ледарі до того. Лісовичок Боровичок я. Лісу вашого охоронець.

І дідусь гордо виструнчився.

— А-а-а...

— От вам і "а-а-а"... Ви нічого не знаєте, а я все знаю, що у лісі робиться.

— Ой! То, може, ви знаєте, і де наші однокласники поділися?

— Знаю.

Стрепенулися Кося й Колько:

— Ой! Серйозно? То скажіть же!

— "Скажіть-скажіть..." Сказати можна, а потім що? Їх же виручати треба.

— Авжеж! Авжеж!

— А не побоїтесь?

— Ми? — Кося й Колько презирнулися.

— Та ви ж, ви! А хто? Тільки ви й можете їх виручити. Ніхто більше. Тому я вас і погукав. А то дуже ви мені потрібні були б. Ледарі! — Лісовичок Боровичок сердито чмихнув.

Глянули Кося й Колько один на одного. На якусь мить задумались. Хто його зна, що на них чекає. Може, й страшне щось. Може, краще було б і не вплутуватися. Може, й краще, якби вони боягузами були. Безпечніше. Але ж вони уже не боягузи тепер!.. Отже...

Зітхнули Кося й Колько в один голос:

— Кажіть швидше! Не побоїмося!

— Ну, глядіть же, — суворо насупив брови Лісовичок Боровичок. — Щоб потім не відмовлялись. Вороття не буде.

— Кажіть! — рішуче повторили Кося й Колько.

Ще раз уважно подивився на них Лісовичок Боровичок і почав:

— Так-от... З'явився у нашому лісі заморський чаклун, злий марудник Ледарило Дурандас. Маленький, як комашка, але дуже-дуже небезпечний. Вибирає він серед наших лісових дітей найледачіших, заражає їх чарівним вірусом-ледачирусом. А ті всіх інших своїх однокласників заражають. І починається епідемія. Вірус-ледачирус робить дітей страшними плаксіями і марудами (бо ж ледарі, як ви знаєте, дуже марудні), діти починають плакати, від сліз меншають, меншають, потім враз стають зовсім маленькими, такими, що й оком не побачиш. Тоді Ледарило збирає їх у чарівну торбу і відносить у Павутинію — країну ледарства і нудьги, що розташована у морі-океані на острові Ледаряні. Саме отам зараз ваші однокласники.

— Ой! — сказали Кося і Колько.

— От вам і "ой"!

— А... а чому ж ми тоді не той... не потрапили у Павутинію?

— Бо виявилися стійкішими проти вірусу-ледачирусу, духом здоровіші та вдачею веселіші, ніж інші. І саме тому вся й надія на вас. Адже у Павутинію можуть пробратися тільки діти. Дорослим туди ходу нема.

— А... а як же ми проберемося туди?

— "Як-як"... Треба плакати. День і ніч. Станете меншати, меншати, зробитеся нарешті зовсім маленькими, Ледарило Дурандас забере вас у чарівну торбу і віднесе в Павутинію.

— А якщо він догадається, що ми... це саме... спеціально... що ми спеціально плачемо?

— "Спеціально-спеціально"... Не догадається! Який же це дурень спеціально плаче день і ніч? От іще радість — спеціально плакати!

— Ну гаразд! Проберемося ми у Павутинію. А потім що? Як ми зможемо виручити своїх однокласників?

— "Як-як"!.. От іще! — сердито хмикнув лісовичок Боровичок. — І де я доп'яв таких пустопорожніх балакунів?! Як будете такі, то, звичайно, нічого не зможете. Я ж кажу — грайлик вам допоможе, Трататоля Сміюнець.

— Грайлик? А хто це такий?

— Ви не знаєте, хто такі грайлики? Отже ж!.. Та це ж такі чарівні хлопчики з родини цікавунів. Роблять так, щоб було цікаво. Ви думаєте, коли ви у щось граєтесь, то самі граєтесь? Пхе! Багато ви про себе думаєте! Це грайлики вам допомагають. Тільки ви їх не помічаєте. Бо вони дуже маленькі. Простим оком і не побачиш.

— Ти ба! — сказав Кося.

— А ми й не знали! — сказав Колько.

— "Не знали — не знали"!.. Тепер знатимете. Але знову ж таки попереджаю. Востаннє. Хоч і допомагатиме вам грайлик Трататоля Сміюнець, проте справа ця важка й небезпечна. І вороття вже не буде. Або до кінця будете боротися і врятуєте однокласників, або самі в Павутинії залишитесь назавжди. От! Можете ще відмовитись. Подумайте.

Перезирнулися Кося й Колько.

Останній шанс ще лишився.

Ще можна відмовитися.

Ще...

— Ні! Не відмовимося! Згодні.

І — наче вищі обидва стали.

З гордістю один на одного позирають.

— Ну що ж! Молодці! — вперше усміхнувся й одразу подобрішав лісовичок Боровичок. — Так я й думав. А тепер прощайте. Як усе буде гаразд, може, ще й зустрінемося. Привіт!

Підморгнув їм лісовичок Боровичок.

Прикрився торішнім листям і зник.

— Ну? — подивився Кося на Колька. — Що? Треба плакати?

— Треба.

— Не хочеться щось.

— А думаєш, мені хочеться?

— Ну, починай! А я за тобою.

— Ні, давай ти перший.

— От який! Ну давай разом. П'ять, чотири, три, два, один... У-у-у!..

— У-у-у!..

Дружно заголосили Кося й Колько.

Голосять, а на очах — ні сльозинки.

Що ти зробиш!

Коли не хочеться плакати, не так просто сльозу видушити. Як не треба — самі по собі ллються, а як треба — хоч ти лусни!..

— Знаєш, згадай-но щось сумне, щось таке, від чого ти колись уже плакав, —

порадив Кося Колькові. — А я собі згадувати буду.

Згадували вони, згадували, жалісливили один одного...

Не помагає.

Кінчилося тим, що Колько боляче вколов Кося голкою, а Кося влупив Колька лапою по носі. Нарешті допомогло — заплакали обоє. Спершу тихенько, потім розохотилися, заревли на повний голос.

І пішло.

У цій справі головне почати, а там, як увійти в смак, можна й три дні плакати. Особливо, як є компанія.

Плачуть вони, плачуть, притомляться, вколють, вдарять один одного — і знову.

Нарешті...

— Знаєш, а ти вже менший став, — прошепотів Кося, крадькома озираючись.

— І ти. Мало не вдвічі зменшився. Отой пеньочок тобі по груди був, а зараз вище вух.

— Ох, бідні ми, бідні, — зітхнув Кося і тепер уже щиро заплакав, жаліючи себе.

І Колько щиро заплакав.

Та й ти б, мабуть, заплакав, якби раптом меншати став. Це ж таки неприємно. І неприємно, і страшнувато. От чогось більшати, рости — приємно, радісно. А меншати, — навпаки, страшно. Так уже в природі заведено.

Плакали Кося й Колько, плакали. Зменшувалися, зменшувалися.

І раптом — наче стрімголов полетіли кудись униз. А навколо них почали стрімко більшати і рости дивовижні зелені дерева, які не мали віт, а тільки величезні соковито-зелені стовбури. А десь високо-високо в небі бовваніла якась чудернацька велетенська гора.

По одному стовбуру повзло якесь неймовірне страховисько, велике, як автобус, яскраво-червоне, з чорними кружалами.

По другому стовбуру сунуло інше страховисько з величезними розчепіреними ногами.

Кося й Колько не одразу збагнули, що то ж вони стали такі маленькі, а деревами й страховиськами здаються їм звичайнісінька трава і комахи — сонечко та мурашка. А чудернацька гора — то дуб, під яким вони сиділи.

Хоч і знали, чекали вони цього, але таке воно все було незвично страшне, що Кося й Колько заціпеніли від жаху.

Та й не дивно.

Думаю, що й ти б злякався, якби раптом став меншим за комаху.

Мовчки озиралися вони навколо, не в змозі вимовити й слова.

— А-а, здрастуйте, здрастуйте, дорогі гості! — почувся раптом лагідний сонно-медовий голос.

РОЗДІЛ 5

Злий марудник Ледарило Дурандас. Павутинія.

Перша зустріч з грайликом.

"Тра-та-та за Зіну! Тра-та-та за Раю!" Де Хрюша?

Кося й Колько обернулися на голос.

З-за дерева-травини визирала голова — сіре скуйовджене волосся, сіра патлата борода, великий ніс, схожий на гриб-мухомор, яскраво-червоний з білими цятками, одне око заплющене, друге примружене.

— Здра-а-а-астуйте! Дуже приє-є-ємно! Нарешті вас тут ба-а-ачу! А моя сестра Хропулія запевняла, що нічого у мене з вами не вийде. Будьте ласкаві осюди! — з-за дерева-травини висунулась довга пазуриста лапа, в якій була затиснута велика торба, схожа на портфель.

Кося й Колько відчули, що якась владна сила мимохіть потягла їх у торбу, наче пилинки в пиросос.

Ж-ж-жух! — і вони вже в торбі.

Шморг! — зашморгнулася торба.

Бу-у-у! — наче реактивний літак, завило щось, засвистіло, загуло.

І знову — шморг! — розкрилася торба.

І потягло їх із торби назад.

Вилетіли вони.

І — прямісінько у м'якеньке павутиння, наче у гамак, потрапили. Загойдались легко й приємно.

— Вітаю вас, цюці мої, у прекрасній країні Павутинії! — схилився над ними Ледарило Дурандас.

Бачать — у палаці вони казковому. Колони, люстри, дзеркала, меблі розкішні. Тільки все у безладді і геть павутинням сірим засновано.

— Лягайте, відпочивайте і не бійтеся. Нічого страшного у моїй Павутинії немає. Зовсім навпаки. От мене чогось називають злим марудником. Яка дурниця! Ну, який же я злий!.. Я ж добрий. Найдобріший у світі. От самі подумайте! Я ж ніколи нікого не примушую нічого робити. Нічогісінько. У мене ж ні вмиватися навіть не треба, ні зубів чистити, ні зарядки робити, ні уроків, ні домашніх завдань ніяких. Ну, хіба це погано?.. Ви думаєте, хтось щось хоче, хтось щось любить робити? Та ніколи в світі. Всі тільки придурюються, бо перед іншими незручно. А насправді ніхто б нічого не робив, якби можна було. А у мене в Павутинії можна. — І Ледарило Дурандас заспівав— замуликав:

Люблять

Всі на світі

Байдики бити!

Люблять

Всі на світі

Нічого не робити!

Ой, як гарно,

Ой, як гарно

Солодко дрімати!

Ой, як гарно,

Ой, як гарно
Клопоту не мати!
Все покинь,
Одпочинь,
Прошу тебе дуже!
Засинай,
Засинай,
Засинай, мій друже!

Співаючи, Ледарило Дурандас робив своїми довгими, розчепіреними, павукастими пальцями кругові рухи над Косею і Кольком, і вони побачили, що з кожного пальця Ледарила снується павутиння. Це павутиння обплутувало їх з голови до ніг. Усе тіло огортала солодка млявість, очі самі собою заплющувалися, і кидало в сон.

— Тільки не спіть! Не спіть! Заснете — ніколи звідси не виберетеся! Вдавайте, що заснули, але не спіть, — почувли вони раптом тихий голос.

Кося й Колько так і зробили. Склепили повіки, удаючи, ніби сплять, а самі напружили всі сили, щоб не заснути.

— Ну все! Готові! Хе-хе-хе! Порядок! — промовив над ними Ледарило Дурандас. — Тепер можна й одпочити.

Через якусь хвилю Кося й Колько почувли:

— Ну, все. Пішов Ледарило спати.

Кося й Колько розплющили очі.

Бачать — гойдається перед ними на павутинці, як на гойдалці, маленький чудернацький хлопчик, вп'ятеро менший за них самих. Вони зрозуміли, що це й є грайлик Трататоля Сміюнець. Він наче зійшов з якогось дитячого малюнка. Ти сам, друже мій дорогий, не раз малював таких хлопчиків, я певен. Провів лінію — тулуб. Ще дві лінії — ручки, ще дві — ніжки. Кружальце — голова. Два маленьких сонечка з промінцями — очі. Кирпочка — ніс. Дужка — усміхнений рот від вуха до вуха. Кілька волосин на голові у кумедний чубчик закручуються.

От тобі й грайлик. Трататоля Сміюнець. Глянеш на нього і мимохіть усміхнешся. Такий симпатичний.

— Привіт, хлопці! — підморгнув грайлик Косі й Колькові. — Нічого розлежуватись. Треба діло робити.

— Привіт! — сказали Кося і Колько. — А яке діло? Що треба робити?

— Перш за все виплутайтесь з того павутиння, хай йому грець!

І грайлик заспівав:

Лапками, лапками —

Луп! Луп! Луп!

Ніжками, ніжками —

Туп! Туп! Туп!

Підхопилися Кося й Колько, під ту пісеньку лапками залупотіли, ніжками затупотіли — скинули з себе павутиння. А разом з ним і сонну млявість.

— Тепер все гаразд! — сказав грайлик. — Добре, що ви нарешті з'явилися. Я вже давно чекаю. Вся надія, друзі, на вас. Без вас я ну нічого зробити не можу. Зовсім безсилий.

Перезирнулися здивовано Кося й Колько — чарівний казковий хлопчик, а на звичайних лісових звірят усю надію покладає. Дивина!

Помітив грайлик їхнє здивування і каже:

— Не дивуйтеся. Річ у тім, що я, хоч і чарівний, хоч і казковий і для Ледарила через це невидимий, але сам боротися з ним не можу. Треба, щоб хтось обов'язково мені допомагав, щоб не казковим, а живим голосом слова мої повторював, тільки тоді вони подіяти можуть. Така вже моя чарівна властивість... Ледарило Дурандас усіх ваших однокласників приспав, а це дуже й дуже небезпечно. Від вас, можна сказати, їхнє життя залежить.

Вислухали Кося й Колько.

Мимохіть гордо презирнулися, — ич, які вони, виходить, потрібні!

— Що ж, ми готові, — поважно сказав Кося.

— Усе зробимо, що треба, — солідно сказав Колько.

— А що ж треба, кажіть! — це вже вони удвох.

— Нічого особливого, — сказав грайлик. — У піжмурки будемо грати. Однокласників ваших шукати. І будити їх. Значить, так... Коли знайдемо, я їх застукаю, крикну: "Тра-та-та..." — а ви підхоплюйте. Добре?

— Добре, — погодилися Кося й Колько. І відразу повеселішали.

Вони думали, щось справді важке робити доведеться, а тут їх у піжмурки грати запрошують.

Здорово!

— Ну, гайда! — вигукнув Трататоля Сміюнець і махнув рукою.

Кинулися Кося й Колько за грайликом по палацу. Нишпорили, нишпорили, бачать — лежить у кутку під кріслом Зіна Бебешко, геть уся павутинням заснована, мовби хтозна-скільки тут спить.

— Тра-та-та за Зіну! — вигукнув грайлик.

— Тра-та-та за Зіну! — підхопили Кося й Колько.

Розплющила Зіна Бебешко очі, закліпала й одразу скривилася, зарюмсала, перелякана. Видно, щось їй страшне наснилося.

— Не плач, дурненька! — вигукнув Кося.

— Це ми! Рятувати тебе прийшли! — вигукнув Колько.

А грайлик скаалку їй подав і каже:

— На ось тобі скаалку, — і заспівав:

Скік! Скік!

В один бік.

Скік! Скік!

В другий бік.

Той, хто добре

Скаче, —

Ніколи Не плаче!

Грайся, співай, нас отут чекай. Тільки не спи. Бо навіки у Павутинії залишишся.

Підхопилася Зіна, почала співати, почала через скакалку стрибати.

А вони далі побігли.

Шукали, шукали, бачать — під столом, сірою павутиною засновані, сплять Михайлик Ведмеденко та Боря Сук.

— Тра-та-та за Михайлика! Тра-та-та за Борю! — загукав грайлик.

— Тра-та-та за Михайлика! Тра-та-та за Борю! — підхопили Кося й Колько.

Прочумалися Боря і Михайлик, дивляться перелякано.

— Не бійтеся, хлопці! — вигукнув Кося.

— Це ми! Рятувати вас прийшли! — вигукнув Колько.

А грайлик шахи їм подав і каже:

— Натє ось вам шахи, — і заспівав:

Ми у шахи

Граємо,

Весело

Співаємо:

Тра-ля-ля!

Тру-лю-лю!

Шах дамо

Ми королю!

Грайтеся, співайте, нас отут чекайте! Тільки не спіть. Бо навіки в Павутинії залишитесь.

Підхопилися Михайлик і Боря, почали у шахи грати, ще й пісеньку співати.

А вони далі побігли.

Шукали, шукали...

Відшукали під диваном Раїску Мняу, Соню Лось та Вірочку Вивірчук.

Розбудили, у ляльки бавитися їх залишили, а самі далі побігли шукати.

Шукали, шукали...

У коридорі, у темному кутку, натрапили на Вовчика Вовченка та Рудика Лисовенка.

І їх розбудили. Грайлик в одному кінці коридору ворота павутинням замість сітки напнув, у другому... Футбольного м'яча їм дав і заспівав:

Футбол! Футбол! —

Найкраща гра!

Фізкульт-ура!

Фізкульт-ура!

Підхопилися Вовчик і Рудик та й ну м'яча по коридору ганяти.

А Кося, Колько і грайлик побігли далі.

Одна Хрюша їм лишилася.

Шукали, шукали.

Шукали, шукали...

Нема Хрюші.

Нема ніде...

— Тю! — аж розгубився грайлик. — За все моє казкове життя такого в мене ще не було. Де ж це вона?

Кося й Колько тільки презирнулися: звідки ж вони знати можуть? Якщо сам грайлик не знає, то вони й поготів.

— Доведеться будити Ледарила, — зітхнув грайлик. — Без нього не знайдемо. Я вже бачу.

РОЗДІЛ 6

"Тра-та-та за Дурандаса!"

"Я не граюся! Одпустить"

У палаці Хропулії.

— А може, краще не будити? — скривився Кося.

— Хто його зна, що він утне! — скривився Колько.

— Та воно так, але іншого виходу нема. Тільки від Ледарила ми можемо дізнатися, де Хрюша. Тут, у палаці, Хрюші немає. Точно. Бо я неодмінно б її знайшов.

— То, може, хоч гуртом зібратися всім, — сказав Кося.

— Все-таки якось воно безпечніше, — сказав Колько, почервонів і додав: — Я кажу про них, тих, що граються...

— Ні. Навпаки. Поки вони граються, Ледарило їм не страшний. Проти гри він безсилий... Та й великим гуртом шукати Хрюшу тільки важче буде. Повірте мені. Ходімо швидше!

І вони пішли у спальню Ледарила.

Продираючись крізь павутиння, вони йшли довгими-довгими коридорами, захаращеними різним мотлохом, і нарешті дісталися до спальні.

У спальні теж був такий розгардіяш, що вони не одразу й побачили господаря. Не було його ні на ліжку, ні під ліжком, ні на підлозі серед розкиданих подушок.

І лише почувши якесь шарудіння за шафою, вони зазирали туди і побачили нарешті Ледарила, — він спав там серед купи сміття.

— Тра-та-та за Дурандаса! — вигукнув грайлик.

— Тра-та-та за Дурандаса! — підхопили Кося й Колько.

— Га?! — здивовано прохопився Ледарило.

— Цур не квач! — вигукнув грайлик.

— Цур не квач! — вигукнув Колько.

— Ледарило — квач! — закричав грайлик.

— Що-о?! От я вас! — засичав Ледарило, виповзаючи з-за шафи і намагаючись вхопити когось із них своїми чіпкими павукастими пальцями. Але дарма.

І Кося, і Колько, і грайлик були меткі й спритні, а Ледарило був неповороткий і незграбний. Вони легко прослизали в нього між руками. І тікаючи весело співали:

Ледарило Дурандас!

Ледарило Дурандас!
Не спіймаєш,
Не спіймаєш,
Не спіймаєш, лежню, нас!

Ледарило безпорадно крутився, перечіпався, падав, вставав, знову падав, та нікого впіймати не міг.

— Ай! Ну вас! Не хочу! — загундосив він нарешті. — Я більше не граюся! Я не граюся!

Але все одно він мусив продовжувати. Якщо грайлик заводив якусь гру, ніхто не міг припинити її без його дозволу, без його волі. Така вже чарівна властивість усіх грайликів.

Для Дурандаса, який любив лише спати і лінувався навіть рухатися, то була пекельна мука. Він зовсім захекався і зрештою застогнав-зарепетував:

— Ги-и-и!.. Не мо-ожу більше! Одпустіть! Припиніть! Я не граюся-а-а! Ги-и-и!..

— Скажи, де Хрюша, тоді припинимо грати. Тільки так, — сказав грайлик.

— Ху-ху!.. Хропулії віддав, сестрі своїй. Для... ху-ху!.., хору хропунів...

— А де живе Хропулія?

— У... ху-ху!.. У палаці своєму, у... у протилежному кінці Павутинії, за... за Дрімучим Лісом, за Кам'яною Пустелею... Ху-у-у...

— Ну, гаразд, — мовив грайлик. — Гру припиняємо, тебе звільняємо. Підемо до палацу Хропулії.

І вирушили грайлик, Кося і Колько у путь.

А Ледарило Дурандас перед тим, як знову спати завалитися, вирішив усе-таки сестру свою про небезпеку попередити. Зняв трубку чарифону та:

— Алло! Алло! Хропо! Хропочко! Хропушечко! Алло!

Але в трубці тільки гуде. Ніхто не бере трубку.

— Алло! Хропочко!.. Спить, бісова душа!.. Не додзвонишся. Спить, щоб її муха вбрикнула... муха... ха... ху... хру... хріу-ау... хра-а...

І Ледарило сам засопів, захропів, заснув.

А грайлик, Кося й Колько до палацу Хропулії йдуть. Крізь Дрімучий Ліс продираються. От уже де павутиння! Весь ліс ним заснований. Тільки й дмухай, щоб у ніс не набилося. Ні пташка не заспіває, ні джміль не загуде. Лише дерева десь угорі дрімотно листям шепечуться. Та соньки-дрімки легкими метеликами нечутно пурхають, сон навівають. Тільки й знай той сон одганяй.

Продерлися вони крізь Дрімучий Ліс. Вийшли на узлісся.

Кам'яна Пустеля перед ними. Мертва, похмура. Сіре чудернацьке каміння на ній громадиться, на різних живих істот схоже. Тут і заєць, і їжак, і ведмідь кам'яний, і вовк, і лисиця, і що тільки хочеш...

У Косі й Колька очі здивовано бігають, та нема часу роздивлятися, поспішати треба.

Аж ген край Пустелі й палац височить, такий же сірий та похмурий, як і Пустеля.

Ще здалеку чути могутнє хропіння — аж дерева гнуться. Такий вітер дме від того хропіння з розчинених вікон і дверей палацу.

— Е-е, хлопці, — каже грайлик, — я у палац, мабуть, зайти не зможу. Здує мене, легенький я дуже, бачите.

— А ми тебе триматимемо, — сказав Кося.

— Ага, — підхопив Колько.

— Не вдержите, — похитав головою грайлик.

— То що ж буде? — розгублено питає Кося.

— Доведеться вам самим у палац пробиватися.

— А що ж ми без тебе там робитимемо? — розгублено питає Колько.

— Те, що й зі мною. "Тра-та-та за Хрюшу!" — гукнете, та й усе.

— А грати ж їй у що?

— І пісеньку яку співати?

— Нічого не треба. Хрюша остання. Забирайте її і швидше сюди. Ще ж вам усім і з Павутинії вибиратися треба. Не думайте, що це так просто.

— Що ж, ходімо, — зітхнув Кося.

— Ходімо, — зітхнув Колько.

І пішли вони.

Кілька разів їх відкидало од дверей, але все ж, пригнувшись до самісінької землі, просунулися вони нарешті у палац.

Просунулися і завмерли.

Ну й картина! Зроду такої не бачили.

У величезному залі, серед сміття і розгардіяшу, чи не більшого ніж у Ледаріловому палаці, лежить на ліжку Хропулія Дурандас. Ох і Хропулія!.. Брудна, скуйовджена, сіре волосся жужмом на голові, ніс такий же, як у брата, — здоровеннецький, на мухомора схожий — червоний, з білими цятками. І тим носом так хропе, що й слів не вистачить, щоб описати те хропіння. А навколо неї лежать у ліжках і хропуть химерні носаті й губаті створіння — хропуни.

— Хріу-у-у... урррр-хррр-ирр-арр-орр-ірр... ав-ав-ав... сю-у-у... хрррру-у-у...

Якась дика симфонія.

І диригував нею диригент хору хропунів маестро Губус. Неймовірно губатий маестро Губус стоячи спав за диригентським пультом і крізь сон вимахував диригентською паличкою, раз у раз торкаючись нею хропунячих носів. Причому паличка то видовжувалась (якщо хропун лежав далеко від пульта), то вкорочувалась (якщо хропун лежав близько).

Під ліжком Хропулії побачили вони й Хрюшу, яка теж підхрюкувала хропунам.

Ледве встигли Кося й Колько вигукнути: "Тра-та-та за Хрюшу!" — як раптом один з хропунів, Позіхайло, широко роззявив позіхаючи свій величезний рот і... несподівано гамкнув Колька Колючку.

Але їжачки — не галушки.

Гамкати їх небезпечно.

— Уе-е-е! — несамовито заволав від болю Позіхайло і підскочив аж до стелі. При цьому, дригнувши ногою, так підфутболив Кося, що той, як м'яч, вилетів через двері з палацу.

— Ай! — зойкнув Кося, падаючи на землю біля грайлика.

— Що сталося?

— Хропун Позіхайло гамкнув Колька! — ледве вимовив Кося.

Хропіння у палаці враз увірвалося, а разом з ним і вітер. Натомість знявся страшний гвалт.

— Біжімо туди! — рішуче вигукнув грайлик. — Треба їх усіх негайно приспати.

Кинулися вони у палац.

Хропуни посхоплювалися з ліжок і щось белькотіли, ревіли і метушилися.

Хропулія, солопіючи зі сну, люто плямкала губами. Маестро Губус безладно вимахував диригентською паличкою.

— Граємо в "дочки-матері", граємо в "дочки-матері"!.. — загукав грайлик і заспівав:

Граємо-граємо!

Спати всіх вкладаємо!

Граємо-граємо!

Спати всіх вкладаємо!

Маестро Губус влад йому замахав диригентською паличкою, хропуни одразу знову захропли. Хропулія відкинулася на подушки і теж захропла.

— Ой! А де ж Позіхайло? І Колько Колючка? І Хрюша? — озираючись промовив Кося.

Ні хропуна Позіхайла, ні Колька, ні Хрюші в палаці не було.

РОЗДІЛ 7

"Гори-гори ясно!" Знову в палаці Ледарила.

"Гуси-гуси! — Га-га-га!"

Герої танцюють. Кррррекк!

— Боюсь, чи не... — почав грайлик, але далі сказати вже не встиг, бо його враз видмухнуло з палацу.

Кося вискочив слідом за ним.

— Боюсь, чи не провалились вони крізь землю, — сказав грайлик, обтрушуючись від павутиння у кущах під вікном.

— Як це — провалились крізь землю? — здивувався Кося.

— Дуже просто. Як усі в казках крізь землю провалюються. Бо на землі я їх одразу б знайшов. Я ж у піжмурки найграйливіший грайлик з усіх грайликів на світі. Недарма мене Трататоля звать.

— То що ж це тепер буде? — розгубився Кося. — Це я тепер свого друга Колька вже й не побачу?

— Якщо вони під землею, їх тільки одна гра врятувати може.

— Яка?

— "Гори-гори ясно!", тобто "Горюдуб". Там, під землею, цієї гри страшенно не

люблять, просто жах. Там же зовсім темно. І навіть згадка про всяке світло для підземних чаклунів — сверблячка в носі.

— То давай швидше!

— Давай! Але ти мені допоможеш. Будемо з тобою дірки у землі шукати й гукати туди.

— Гаразд, — погодився Кося.

І побігли вони з грайликом дірки у землі шукати.

Де яку дірку знайдуть, нору, промоїну чи ще щось, нахиляються і гукають:

Гори-гори ясно,

Щоби не погасло!

Гори-гори ясно,

Щоби не погасло!

Бігали-бігали, гукали-гукали, Кося вже й надію втрачати почав.

Аж тут несподівано з-під землі, з нори якоїсь — жух! — як з гармати, вилетіли Хрюша й Колько. Тричі у повітрі перевернулися і на землю — геп!

Добре, що у м'якеньку, засновану павутинням траву впали. Не забилися навіть.

Кося до них радісно:

— Ой! Живі! А я вже зовсім духом занепав. Де ж це ви були?

— Та під землею ж, — скривився Колько. — Отож як гамкнув мене Позіхайло, то заволав на все горло і ротяку знову широко роззявив. Я й вискочив одразу. А Позіхайло до стелі підстрибнув і — гурр-гурр! — провалився під землю. І ми з Хрюшею разом з ним. Ох, і темно ж там, під землею! Ох, і гидко!.. Якись химери на нас одразу посунули, холодом мокрим огорнуло... Брррр!.. Спасибі, що ви нас визволили.

— Спасибі, — жалібно шморгнула п'ятачком Хрюша. — Це я... в усьому винна.

— Ну, не будемо баритися, — сказав грайлик. — Ходімо назад у палац Ледарила мерщій. Треба ж вам тепер швидше у живе життя повертатися.

І грайлик чогось зітхнув, і на мить в очах його згасла усмішка.

І Косі раптом здалося, що грайлик став наче менший, ніж був.

Чи то, може, навпаки, Кося збільшився?

Хто його зна...

Ніколи було про це думати. Треба було назад у палац Ледарила поспішати.

І от знову перед ними похмура, непривітна Кам'яна Пустеля.

Химерне каміння, схоже на живих істот, громадиться.

— Ще трохи — і залишилися б ви всі навіки у цій Пустелі, — сказав грайлик. — Щоб ви знали, — сон, яким присипляє Ледарило, не простий, а чарівний. Мертвий сон. Той, хто три тижні таким сном проспить, — обертається на каміння. І в хропунів теж доля така. Через кожних три тижні Хропулія нових хропунів набирає. Оце каміння — ті, кого приспав Ледарило...

Глянули Кося, Хрюша і Колько на заснованих павутинням сірих мертвих кам'яних істот і аж похололи. Яка ж то небезпека на них чатувала!..

Швидше, швидше з цієї страшної Пустелі!..

Незчулися вони, як і Пустелю, і Ліс Дрімучий пробігли.

Аж от нарешті і палац Ледарила.

Ще здаля пісні вони почули.

Граються їхні однокласники, не сплять.

Зайшли вони до палацу.

У коридорі в повітрі павутиння літає — Вовчик і Рудик дев'яносто сьомий тайм футбольного матчу на першість палацу грають. Рахунок: триста тринадцять — двісті шістдесят дев'ять на користь Вовчика.

Коли вони зайшли, Рудик саме одне очко відквитав — двісті сімдесятого гола забив.

— Урра-а! Шту-ука-а!.. — підскочив він і побіг, лапи догори здійнявши, як усі тепер, гола забивши, роблять.

І тут раптом...

Хряссь!..

Темно стало.

Хоч в око стрель.

Усі віконниці на вікнах палацу враз автоматично зачинились.

І двері зачинилися. І весь палац суцільна темрява огорнула.

Ой! Ой! Ой!..

— Ха! Ха! Ха!.. — луною прокотилося по палацу. — Думали обдурити мене — Дурандаса!.. Тепер з палацу не вийдете і світу білого не побачите! Все одно моє зверху буде. І "Гори-гори ясно!" тепер вам не допоможе. Бо за казковими правилами не можна повторюватися, не можна двічі в одну й ту ж гру грати. От! А темряви усі бояться. І ви не витримаєте. І підкоритеся мені... Ха! Ха! Ха! — І Ледарило заспівав:

Недарма, недарма,

Недарма я Дурандас!

Я завжди, я завжди

Обдурити можу вас.

Всі чесноти, які є,

Ледарство обдурює!

Хай знає всяк —

Он воно як!..

Стривай, скажеш ти, але ж ми залишили Ледарила, коли він солодко спав. Як же так сталося, що він прокинувся, зумів підготуватися і обдурити грайлика і наших героїв?..

Ні! Це ти стривай, скажу я тобі. Мабуть, забув ти, друже мій дорогий, про хропуна Позіхайла. Він же, пам'ятаєш, провалився крізь землю. Так-от, провалився він, через підземний хід пробрався у Дурандасів палац і розштовхав, збудив Ледарила.

У скрутне становище потрапили наші герої. Що й казати!

— Тільки, хоч як залякуватиме вас Ледарило, не підписуйте жодних казкових угод і не давайте чарівних клятв, — попередив грайлик. — Бо тоді вже нічого не допоможе.

— Ми-то не будемо, — сказав Кося. — А от інші — Зіна Бебешко, Михайлик

Ведмеденко, Боря Сук та й дівчатка, що у ляльки гралися? Вони ж десь там, вони ж не знають.

— Треба їх якось попередити, — сказав Колько.

— Обов'язково, — сказала Хрюша.

— Треба, — сказав Вовчик.

— Плавильно, — підхопив Рудик.

— Молодці, — сказав грайлик, — Добре, що ви про інших турбуєтеся. Це ми зараз зробимо. — І загукав: — Граємо у "Гуси"! Граємо у "Гуси"!

— Граємо у "Гуси"! — підхопили Кося, Колько, Хрюша, Вовчик і Рудик.

— Гуси-гуси! — загукав грайлик, а всі інші підхопили.

— Га-га-га! — почулося у темряві з різних кінців палацу.

— Вас пастух оберіга! — загукав грайлик.

Гей, мерщій усі сюди,

Щоб не трапилось біди!

Вовк за горою!

Затупало-загупало у темряві, наближаючись.

— Гуси-гуси! — знову загукав грайлик.

— Га-га-га! — захекано почулося зовсім близько.

— Вас пастух оберіга! — загукав грайлик. —

Зараз буду рахувати,

Чи усі прийшли до хати.

— Зіна!

— Га!

— Михайлик!

— Га!

— Боря!

— Га!

— Вірочка!

— Га!

— Соня!

— Га!

— Раїска!

— Га!

І грайлик заспівав:

— Всі зібралися до хати.

Можемо тепер співати.

Га-га-га! Га-га-га!

Не злякались ворога!

Проти всіх жахів

На світі,

Проти всіх страхів

На світі
Є один чарівний засіб —
Це дзвінкий веселий сміх!

Ха! Ха!

Ха-ха-ха!

Ха-ха-ха!

І ще раз — ха!

І всі підхопили:

Тож не будемо

Боятись, —

Будем весело

Сміятись.

Танцювати

Будемо —

про страх

Забудемо.

Ха! Ха!

Ха-ха-ха!

Ха-ха-ха!

І ще раз — ха!

Співаючи, вони побралися у темряві за лапи і почали підтанцювувати. Спершу потроху, потроху, а тоді розтанцювалися так, що аж виляски пішли.

І співали спершу не дуже, а тоді як розспівалися — весь палац ходором заходив.

У темряві вони нашттовхувалися один на одного, падали, перекидалися... Не знаючи, хто де, хапали один одного за ноги, за хвости, за носи, за вуха...

І так їм стало весело, такий їх розібрав сміх, що вони аж захлиналися.

Ти сам знаєш, друже мій дорогий, що коли гуртом починаєш сміятися, то, бува, так розійдешся, так розійдешся — впину нема.

Гуртом воно завжди веселіше сміятися. Сам уже б, може, й не сміявся, а у гурті регочеш, аж у животі тенькає.

І зовсім їм уже були не страшні ані темрява, ані Паву— тинія, ані сам Ледарило Дурандас...

Співали вони, танцювали вони, реготали вони...

І раптом... Кррррекккк!..

Щось тріснуло, блиснуло, захиталося і...

РОЗДІЛ 8

Усі радіють, а грайлик сумує.

"Ми хочемо в школу!.."

Розплющив Кося очі, дивиться — лежать вони у лісі, під дубом край галявини, неподалік від школи.

— Ой!

— От вам і "ой"!.. Привіт! — почувся знайомий голос.

Дивляться вони — а з-під торішнього листя лісовичок Боровичок визирав, усміхається.

— Ой, здрастуйте! Так це ми додому повернулися?! Як же... як же це сталося? — радісно Кося до нього.

— "Як-як"!.. Дуже просто. Маленькими ви зробилися, тому що плакали (від сліз усі меншають). А щоб знову стати великими, треба вам було сміятися (від сміху більшають усі). Тільки сміх врятувати вас міг, назад з Павутинії повернути, чарів Ледарила позбутися, вірус-ледачирус вигнати.

— Ой, а де ж це грайлик? — стрепенувся Кося, а за ним і всі інші.

— "Де-де"!.. Там. Маленьким лишився. Я ж казав — грайлики маленькі, простим оком їх і не побачиш...

І тут Кося раптом згадав... Згадав, як зітхнув тоді грайлик, коли вони залишали палац Хропулії. І зрозумів зараз Кося, чого-то він зітхнув. Грайлик знав, що вони вже збільшуються і скоро знову стануть великими. А він залишиться маленьким. І йому сумно було розлучатися, бо він подружився з ними. Грався, як з рівними. А тепер знову вони його не бачитимуть ніколи.

Виходить, і казковим хлопчикам, навіть таким, як грайлик Трататоля Сміюнець, буває іноді сумно. Бо і в них живе серце...

— Ну, здорові бувайте, пригоди цієї не забувайте, — сказав лісовичок Боровичок. — Онде вас уже побачили, біжать сюди. — І лісовичок Боровичок торішнім листям накрився, зник.

А від школи вже бігли, помітивши їх, — першою класна керівницка Пантера Ягуарівна, за нею директор Бурмило Михайлович, а за ними усі вчителі — і Бегемот Гіпопотамович, і Жирафа Жирафіївна, і Мамонт Африканович, і Лисавета Патрикіївна, і Макак Макакович...

— Ой звірятьки! Ой, це ж вони! Ой, це ж вони, школярики наші дорогі! Знайшлися!.. — заплакала від радості Пантера Ягуарівна, кидаючись обіймати їх.

— Знайшлися! Знайшлися! Знайшлися! — радісно закричали всі вчителі з самим директором на чолі. І теж кинулися обіймати їх. А Жирафа Жирафіївна на радощах обняла ще Мамонта Африкановича і поцілувала його у хобот.

А Мамонт Африканович обняв її хоботом за довгу шию і заплакав.

І директор Бурмило Михайлович Ведмідь заплакав. І Лисавета Патрикіївна теж. Дорослі люблять плакати від радості.

А Бегемот Гіпопотамович забубукав у свою трубу, яка називалася красиво й урочисто — тромбон.

І вчителі зірвалися танцювати.

Мамонт Африканович танцював із Жирафою Жирафіївною і гунав так, що з дерев опало листя. А Жирафа Жирафіївна підкидала свої довгі ноги так, що їх не було видно за хмарами.

Пантера Ягуарівна та Лисавета Патрикіївна вшкварили навприсядки гопака.

А вчитель фізкультури Макак Макакович виробляв таке, що якби суддівська колегія здумала зафіксувати його показники, то виявилося б, що він побив усі лісові рекорди — і зі стрибків угору, і з акробатики, і з художньої гімнастики.

Звідусюди вже бігли батьки й родичі, друзі і знайомі і весь лісовий народ. Бо телеграфіст Дятленко з найвищої сосни вже давно відстукав носом телеграму-блискавку, що складалася з одного лише слова "Знайшлися!".

— Знайшлися!.. Знайшлися!.. Знайшлися!.. — лунало по всьому лісі.

— Ну, де ж це ви були, хорти б вас узяли? — забувши про педагогіку, вигукнув нарешті крізь сльози Бурмило Михайлович Ведмідь.

І тоді виступили наперед відмінники Михайлик Ведмеденко і Раїска Мняу (вчителі завжди чогось більше вірять, коли виступають відмінники) і коротко розказали про всі їхні пригоди.

— Ах! Ах! — ахали і зітхали батьки й вчителі, родичі і знайомі, друзі й товариші і весь лісовий народ.

І тоді, витираючи сльози, директор Бурмило Михайлович Ведмідь сказав:

— Ну, добре, відпочивайте, дорогі наші знайди, гуляйте, сил набирайтеся. Оголошую канікули на три дні!

Але тут Кося Вухань подивився на Колька Колючку, Вовчик Вовченко на Рудика Лисовенка, Боря Сук на Михайлика Ведмеденка, Раїска Мняу на Зіну Бебешко, Вірочка Вивірчук на Соню Лось, Хрюша Кабанюк на Косю Вуханя...

Подивилися вони один на одного, очі опустили і тихо сказали:

— Ми хочемо в школу...

Бо справді, коли вони побачили школу, вчителів, то раптом зрозуміли, як же вони скучили за школою, за уроками.

Я думаю, друже мій дорогий, ти зможеш їх зрозуміти.

Так же завжди буває: коли ти у школі, то так мрієш про ті канікули, так радієш, як не прийде іноді вчителька, і урок зривається, і можна погуляти... А коли влітку ти на канікулах, три місяці й не брався за ті підручники, гуляв, аж гай шумів, то так тобі чогось потім хочеться до школи, що й передати не можна, і не дочекаєшся ти того дня, коли задзвонить дзвінок і гостинно розчиняться двері класу, запрошуючи тебе...

Отож і не дивно, що нашим героям захотілося у школу.

Директор Бурмило Михайлович Ведмідь скривився, струшуючи сльозу, і розчулено махнув лапою: "От розбійники!"

І того ж таки дня відновилися уроки в школі.

Так старанно, так сумлінно узялися вони за навчання, що вчителі тільки лапами розводили. Дивина та й годі!

Невтямки їм було, вчителям, що, може, в декого з учнів у глибині душі й ворушилася думка: "А Ледарило ж Дурандас лишився там, у своїй Павутинії, і, либонь, знову не спить, вийшов полювати, причаївся десь і чекає на ледарів — маленький, невидимий, але такий небезпечний зі своїм вірусом-ледачирусом! Краще подалі від нього!" І така була тиша на уроках, така тиша, що чути було, як десь за вікном

дзижчить у небі комар.

Але як тільки деренчав дзвінок на перерву, такий одразу вибухав галас, крики і сміх, що хиталися стіни.

З таким запалом, з таким захопленням гралися вони у дворі, бігаючи у квача, стрибаючи у довгої лози, ганяючи у футболу, що вчителів аж заavidки брали. І думали собі вчителі: "Ех, шкода, що минуло дитинство і незручно вже отак гратися... А то б..."

І не бачили вони, що на шкільному подвір'ї, маленький, не видимий нікому, бігав грайлик Трататоля Сміюнець. І весело сміявся, і грався, і радів разом з усіма. А під дубом край галявини з-під торішнього листя визирав лісовичок Боровичок. І теж усміхався радіючи. Він-бо дуже любив свій ліс і його мешканців.

І завжди дбав, щоб усі в лісі жили дружно, весело і щасливо.

СЕКРЕТ ВАСІ КИЦИНА

РОЗДІЛ 1

Вася Кицин, перше знайомство.

Вовченко й Лисовенко сердяться.

Весною, на початку нового навчального року, у лісовій школі знову з'явився новачок. Тільки тепер уже не дівчинка, а хлопчик — рудий котик Вася Кицин. Його привела до школи мама, дика очеретяна кицька Мура, що жила край озера в очеретах. Вона була така дика, що ніхто в лісі не знав навіть, як її звуть по батькові.

Директор школи Бурмило Михайлович Ведмідь спершу не хотів приймати Васю:

— Ну, чого ви так поспішаєте, голубонько? Ваш синок ще дуже малий. У нас цієї весни прийому не буде. Всі учні вже рік провчилися, не можу ж я його до них посадити, він не дожене. А заради одного Васі відкривати спеціальний клас ми не маємо змоги.

— Ну я вас прошу, я вас благаю! — притуляла до грудей лапу Васиного мама. — У мене просто безвихідне становище. Мені йти на роботу в очерети, а він лишається вдома сам. Ну просто... хоч плач. І ви не бійтеся. Він такий здібний, такий здібний! Ви його посадіть з усіма. Він дожене. От побачите.

— Гм, — сказав Бурмило Михайлович. — Ну що ж... побачимо... спробуємо...

Бурмило Михайлович був добряк і не витримував, коли його просили. Тим більше, всі у лісі Мурі Кициній співчували. Хоч була вона неговірка, не любила розповідати про свої особисті справи, але всі знали, що чоловік її кіт Василь Приблудний, або, як його ще називали, Базіліо Приблудний, сім'ю покинув і десь повіявся. Саме цієї зими, під час канікул, як народився у них синок Вася. Отакий легковажний негарний тато!

До речі, нагадаю вам, що навчальний рік у лісовій школі починався не восени, як у людей, а весною. І канікули були не влітку, а взимку. Бо, як відомо, у багатьох лісових учнів (у їжачків, наприклад), а головне, у директора Бурмила Михайловича була зимова сплячка. А яке ж може бути навчання, коли директор, вибачте, спить?

Отже...

І тут дехто з дуже розумних, кмітливих і спостережливих моїх читачів може сказати:

— Стривайте, дядю письменник, але ж і зайчики, і їжачки, і рисі, і борсуки, і лисички через рік будуть уже дорослі і ні в яку лісову школу після зимових канікул взагалі не ходитимуть.

— Правильно, — відповім я. — І знову ж таки не зовсім правильно, розумні, кмітливі й спостережливі мої читачі. Безперечно, справжні живі зайчики, їжачки, вовчики і лисички у справжньому живому лісі через рік уже дорослі. Але ж то справжні, а не казкові. А у нас казковий ліс і мешканці казкові. Бо хіба ж ви бачили у справжньому живому лісі спеціалізовану музичну школу, де Бурмило Михайлович Ведмідь — директор, а Пантера Ягуарівна — класний керівник? Такого ви у справжньому живому лісі ніколи не бачили й не побачите.

Отже, давайте домовимося, що і зайчик Кося Вухань, і їжачок Колько Колючка, і лисеня Рудик Лисовенко, і вовчєня Вовчик Вовченко, і ведмежа Михайлик Ведмеденко, і борсучєня Боря Сук, і рисєня Раїска Мняу, і лісовє козеня Зіна Бебєшко, і лосєня Соня Лось, і білчєня Вірочка Вивірчук, і дикє поросєя Хрюша Кабанюк — усі-усі після зимових канікул лишилися дітками, перейшли до другого класу і, коли веснянє сонєчко розтопило сніги, розбудило ліс і рясно вкрило Велику Галявину барвистим квітчастим килимом, зібралися на перший урок.

І тут побачили новачка.

Рудий, пухнастий і головатий, з великим блакитним бантом на грудях, він сидів біля школи і кумедно мружився на сонце.

— О! — вигукнув Вовчик Вовченко. — Ще один рудько! Руда команда!

— Ги-ги! — весело засміявся Рудик Лисовенко, радіючи, що тепер він не один рудий у класі.

— Ти хто? — спитала Раїска Мняу.

— Вася, — тихо сказав новачок. — Кицин.

— Тю! — вигукнув Вовчик Вовченко. — А я думав, що ти дівчисько. З бантиком!

— Ги-ги! — знову засміявся Рудик Лисовенко.

Вася почервонів і ніяково заметляв хвостом.

— Ну чого ви причепилися? — закричала Раїска Мняу. — Теж іще!

Дівчаткам Вася одразу сподобався. Може, тому, що дівчатка взагалі люблять і котиків, і бантики. А може, тому, що він справді був симпатичний.

Хлопцям же Вася, навпаки, чогось не дуже сподобався. Може, тому, що він сподобався дівчаткам, а хлопці, як правило, бояться бути схожими на дівчаток. Особливо не сподобався Вася Вовчикові й Рудикові. Мабуть, тому, що взагалі весь вовчо-собачий рід здавна чогось котячого роду не полюбляє.

Тому Вовчик на Раїску Мняу уваги не звернув, а, навпаки, підскочив до Васі і вкусив його за вухо. А Рудик підскочив і вкусив його за хвіст.

Вася розгублено закліпав рудими віями. Він, мабуть, не чекав такого прийому.

Раїска хотіла заступитися за Васю і дряпнути Вовчика й Рудика, але не встигла. На шкільний ґанок вийшли директор і вчителі.

Бурмило Михайлович підняв догори лапу і поздоровив учнів із початком

навчального року.

Потім технічка тітонька Зозуля прокувала на перший урок і учні пішли до класу. Тітонька Зозуля з'явилася у школі після канікул. Класний керівник Пантера Ягуарівна теж привітала учнів з початком навчального року і сказала:

— Діти! У нашому класі новачок. Вася Кицин. Pozнайомтеся. Встань, Кицин!

Вася підвівся й закивав на всі боки.

— Сідай! — сказала Пантера Ягуарівна. — Діти! Вася Кицин наймолодший у класі. Йому буде важко. Він мусить наздоганяти вас. Тому я дуже прошу — поставтеся до нього добре. Допмагайте йому. Не ображайте. Не кривдіть. Це особливо стосується вас, Вовченко й Лисовенко! Чуєте! Це вас стосується! Особливо! — Пантера Ягуарівна підвищила голос.

Вовчик і Рудик невинно закліпали й презирнулися.

Вася Кицин опустил голову й почервонів.

— О! Вже наскаржився! — просичав Вовчик.

— Ябеда! — прошипів Рудик.

Вася почув це і ще дужче почервонів. Він і не думав скаржитися. Але доведи тепер.

На перерві Вовчик Вовченко і Рудик Лисовенко вже співали про новачка дражнилку:

Новачок-новачок!

Ну й швидкий на язичок!

Ябеда-донощик!

В нього з носа дощик!

Кося Вухань та Колько Колючка співчутливо позирали на Васю Кицина, згадуючи свої перші дні у лісовій школі, коли з них знущалися Вовчик і Рудик. Але заступитися за Васю не наважилися. Може, й справді новачок — ябеда. Хто їх, тих котів, зна. У класі ще котиків не було.

Сам же Вася Кицин на оте дражніння наче й не звертав уваги. Наче воно його аніскілечки не торкалося. Усміхався собі й добродушно муркотів.

Вовченка й Лисовенка така Васина поведінка дратувала. І вони ще більше до нього чіплялися.

РОЗДІЛ 2

Ранкова несподіванка.

"В-кра-ли!" — каже Карпо Карпович.

Ідея вчителя фізкультури.

"Ура! Уроків сьогодні не буде!"

Минуло кілька днів.

Кицька Мура недаремно вихваляла свого сина. Виявилось, що він таки дуже здібний до наук. Все хапав і засвоював, як то кажуть, на льоту. Вчителі просто не могли ним нахвалитися. Навіть сам директор Бурмило Михайлович у захопленні вигукував:

— Ну-у! Мо-ло-дець! Оце я розумію! Таке "р-р-р!" по-ведмежому навіть мій племінник Михайлик Ведмеденко не одразу вимовив.

Вовчик Вовченко та Рудик Лисовенко тільки зубами клацали від злості.

А Зіна Бебешко і Раїска Мняу всміхалися й показували їм язики, наче то не Вася, а вони самі відзначилися такими здібностями.

Навчальний рік починався дуже добре.

Та от одного ранку, прийшовши до школи, учні побачили розгублених учителів та заклопотаного Бурмила Михайловича, що зібралися під дубом і поглядали вгору на годинник.

Треба вам сказати, що в усьому лісі був лише один годинник — біля школи, на тисячолітньому дубі. Старий, з великим дерев'яним маятником, з двома дубовими гилями, з дверцятами над циферблатом. Обслуговувала годинник шкільна технічка тітонька Зозуля. Щоразу, коли хвилинка стрілка підходила до цифри дванадцять, тітонька Зозуля відчиняла дверцята, визирала і кувала на весь ліс стільки разів, скільки було годин. Для школи вона додатково ще кувала кінець уроку й початок перерви. Ну й, звичайно, кінець перерви й початок уроку. Годинник хоча й був старий, але ходив дуже точно і ніколи не псувався.

А от зараз годинник стояв. Не цокав, стрілки завмерли нерухомо.

Тітонька Зозуля метушилася біля нього, раз у раз одчиняла дверцята, вискакувала і розгублено розводила крилами:

— Нічого не розумію! Не розумію! Нічого!.. Учора ввечері все було гаразд. А сьогодні вранці прилетіла — стоїть!

Бурмило Михайлович чухав лапою потилицю:

— Що ж робити! Як починати уроки?

Вчителі мовчали.

Справді. Які уроки без годинника? Коли починати, коли перерва, коли кінець перерви?

Суцільна плутанина й безладдя.

— Може, до Карпа Карповича звернутися? — несміливо промовила Пантера Ягуарівна.

Карпо Карпович був трьохсотрічний старий ворон, його вважали у лісі наймудрішим. Бо, як відомо, хто довше живе, той більше знає.

Карпо Карпович вже майже не літав, а цілісінькими днями дрімав на улюбленій сухій гілляці старої сосни, куди йому раз на день приносили щось попоїсти його кракракравнуки.

— Що ж, ходімо до Карпа Карповича, — погодився Бурмило Михайлович. — Справа надто серйозна.

Карпо Карпович розплющив одне око (останні сто років він розплющував лише одне око), вислухав і сказав:

— Зараз прилечу.

Після цього він ще хвилини десять дрімав. Нарешті змахнув своїми сивими крилами й повільно полетів до Дуба.

Зазирнув прищуленим оком у годинник і сказав:

- Кар-тина ясна! В-кра-ли!
- Що?
- Одне коліщатко в-кра-ли!
- Хто?
- Кра-дій!

Більше Карпо Карпович нічого не сказав, змахнув сивими крилами й полетів назад на свою суху соснову гілляку. Сів і одразу ж заснув.

— Ти бач! Хто ж це міг зробити? — сплеснув лапами Бурмило Михайлович.

— Так! — підтвердив учитель музики Бегемот Гіпопотамович. — Останній випадок крадіжки в історії нашого лісу — це випадок з моїм золотим тромбоном, якого вкрав шакал Бацила. Більше випадків не було.

— Точно! Нуль випадків! — сказала вчителька математики Пантера Ягуарівна, яка любила точність.

— А може, шакал Бацила повернувся, а ми й не знаємо?.. — задумливо сказав Бегемот Гіпопотамович.

Вчителі презирнулися і знизали плечима.

— То що ж робитимемо, звірі добрі? — спитав Бурмило Михайлович.

Директор школи ніколи не приймав серйозних рішень сам, одноосібно, завжди радився з колективом.

Колектив почухав потилиці. Не так просто приймати серйозні рішення.

— О! Знаєте що?! — раптом вигукнув учитель фізкультури Макак Макакович. — Зараз же у Сірка Барбосовича гостює його брат Бровко Барбосович, з яким я працював у цирку. А він же до цирку служив у карному розшуку, на оперативній роботі, злодіїв винюхував. Давайте звернемося до нього.

— Це ідея! Молодець, Макак Макакович! — радісно скрикнула вчителька лісової географії Жирафа Жирафіївна. Вона колись мріяла теж працювати у цирку і дуже поважала Макака Макаковича.

— А як же все-таки з уроками? — спитала Лисавета Патрикіївна. Її урок лісознавства був сьогодні перший.

— Ну, я думаю, уроки сьогодні, мабуть, доцільно відмінити? — непевно подивився Бурмило Михайлович на вчителів.

— Доцільно! Авжеж! — змахнув хоботом Мамонт Африканович. У нього сьогодні уроків не було.

Решта вчителів промовчали. А мовчання, як відомо, знак згоди.

— Ну, гаразд! — Бурмило Михайлович обернувся до учнів, що з'юрилися віддалік, і гукнув: — Ідіть додому! Уроків сьогодні не буде.

— Ура-а! — не стрималися Вовченко й Лисовенко.

Інші учні хоч і не вигукували, але теж зраділи. Що там не кажіть, а коли відмінюють уроки, навіть відмінники радіють. Такий уже шкільний закон.

РОЗДІЛ 3

"Це Кицин! Його работа!"

Всі, хто вміє лазити по деревах, відмовляються.

Гра у війну. Хлопці розходяться, не дочекавшись.

Хоча уроків і не було, але учні розходитися по домівках не поспішали. Юрмилися на Великій Галявині і жваво обговорювали несподівану новину.

— Ах! Ви подумайте! Ви подумайте! Ах! — вигукувала Вірочка Вивірчук і обмахувалася своїм пухнастим хвостиком, наче їй від переживань нічим було дихати.

— З годинника витягти коліщатко! Це ж додуматися треба! — сплескувала лапками Раїска Мняу.

— Свинство! — кривила п'ятачок Хрюша Кабанюк.

— Бе-бе-безумовно! — кивала Зіна Бебешко.

А Вовчик Вовченко раптом глянув на Васю Кицина, що стояв, як завжди, осторонь від усіх, приставив лапу до рота і зловісно проказав:

— Це Кицин! Васька! Його робота! Я вас запевняю!

— Абсолютно! — блиснув очима Рудик Лисовенко.

— Та ви що?! — замахали на них лапами дівчатка.

— А було в нас таке до його появи? Було? — вищирився Вовчик.

— Абсолютно! — знову блиснув очима Рудик.

— І все-таки о-бе-бережно з висновками! — сказала Зіна Бебешко.

— Для таких звинувачень треба мати серйозні докази, — сказала Раїска Мняу.

— Так-так! — підхопили в один голос Кося Вухань і Колько Колючка.

— Ну, значить, це або Вірочка Вивірчук, або Раїска Мняу, або Михайлик Ведмеденко, — сказав Вовчик.

— Що? Що? Що? — вражено пороззявляли роти і Вірочка, і Раїска, і Михайлик.

— Бо для того, щоб викрасти коліщатко, треба було забратися на дуба, треба добре лазити по деревах, — сказав Вовчик Вовченко.

— От вам і "що"! — задоволено прохихикав Рудик Лисовенко (він дуже любив, коли когось було непереливки).

— А хто в нас уміє добре лазити по деревах? Ні вовки, ні лисиці, ні зайчики, ні їжачки, ні кози, ні лосі, ні дикі свині — не вміють. Навіть борсук Боря Сук по гладенькому прямовисному стовбуру так високо не залізе, — сказав Вовчик.

— Не залізу, — поспішив погодитись Боря Сук.

— А білочки, рисі й ведмеді — запросто! Отже... — єхидно всміхнувся Вовчик.

— Отже... — під хихикну в Рудик.

— Я... не брала коліщатка, — сказала Вірочка, і на очах в неї блиснули сльози, — чесне слово!

— І я не брала! — зціпила зуби Раїска.

— І я! — буркнув Михайлик.

— Значить, лишається Васька Кицин! — торжествував Вовчик. — Як я й казав.

— Абсолютно! — підхопив Рудик. — Як ми й казали! Бачите, мовчить і очі ховає.

Всі подивилися на новачка. Він справді часто-часто моргав і ховав очі. Він боявся розплакатися. Справді, коли тебе всі підозрюють, а ти не знаєш, як виправдатися, — що

маєш робити? Тільки моргати й ховати очі.

Косі Вуханю й Колькові Колючці стало дуже жаль Васю Кицина.

Вони були певні, що він не брав коліщатка. Але як доведеш?

— Ти ж не брав, правда? — з надією спитав у новачка Кося.

— Не брав, — тихо сказав Вася.

— От бачите! — вигукнув Колько.

— Усі злодії на допитах кажуть, що вони нічого не брали, — сказав Вовчик.

— Точно! — підхопив Рудик, наче він бував на допитах.

— От не тре-бе-ба, не тре-бе-ба звинувачувати, коли нема точних доказів, — вигукнула Зіна Бебешко.

— Правильно! От прийде Бровко Барбосович, ви ж чули, він у міліції працював, — усе стане відомо, — сказав Колько Колючка.

— А зараз давайте у щось пограємось! — запропонував Кося Вухань, щоб якось припинити ці розмови.

— Давайте! — підтримав друга Колько Колючка.

— У війну! У війну! — закричав Вовчик Вовченко.

— У війну-війноньку! — заспівав Рудик Лисовенко.

Вовчик і Рудик визнавали тільки одну гру — у війну. Причому щоразу вони були "наші", а всі інші — "вороги". А перемагають, як ви знаєте, завжди тільки "наші". Отже, гра кожного разу мала закінчуватися перемогою Вовчика й Рудика. Тому хлопчики не любили гратися з ними у війну. Але й відмовитися було ніяк. Все-таки хлопчики — то хлопчики. Хто відмовляється, той боягуз. От і зараз Вовчик і Рудик закричали:

— Ми — "наші"! Ви — "вороги"!

Схопили у лапи по замашній гілляці і, наставивши їх, як автомати, затрататакали на весь ліс:

— Тра-та-та-та! Падай — ти вбитий!

— Ду-ду-ду! Мої кулі пробили тебе наскрізь. Падай!

Ще кілька хвилин — і всі "вороги" були б знищені,

Вовчик і Рудик святкували б перемогу.

Але Михайлик Ведмеденко раптом закричав:

— Ні! Ні! Так нецікаво! Давайте хтось буде ховатися, а хтось — шукати. Наче десант. А вже тоді стріляти.

— Правильно! Правильно! — закричали Кося Вухань і Колько Колючка.

Дівчатка, як завжди, у війну не грали, вони зібралися собі окремо і грали у мирні "дочки-матері".

— Ну, гаразд! — змушені були погодитися Вовчик і Рудик. — Тоді ми сховаємося, ми будемо "наш" десант, а ви, "вороги", шукайте. Затуляйте очі і рахуйте до ста. А тоді йдіть шукати. Тільки не підглядайте!

Всі затулили очі лапами й почали хором рахувати, а Вовчик і Рудик дременули у ліс.

— ...дев'яносто сім, дев'яносто вісім, дев'яносто дев'ять, сто! — всі одночасно

розтулили очі. Ніхто не підглядав. Вони були чесні хлопці.

— Значить, так, — сказав Михайлик Ведмеденко (він завжди був командиром "ворогів"). — Розділяємо ліс на п'ять секторів і прочісуємо. Як тільки знаходимо їх, подаємо сигнал. Отак — і-і-і-і! — Михайлик пронизливо заверещав. — Верещати вмієш? — спитав він у новачка.

— Вмію, — сказав той і заверещав так пронизливо, що дівчатка аж поприсідали.

— Правильно! — сказав Михайлик. — Верещати вмієш. Ну, побігли!

І всі розбіглися в різні боки. Кожен у свій сектор.

Дуже довго на галявину не прибігав ніхто. Дівчатка вже почали хвилюватися.

Аж ось прискакав захеканий Кося Вухань. Він, звичайно, бігав швидше від усіх.

— Не чули? Не верещав ніхто?

— Не чули, — сказали дівчатка.

Другий прибіг Михайлик Ведмеденко.

— Ну що?

— Нічого! — розвів лапами Кося. — Не знайшов.

— І я.

Тут придріботіли майже одночасно Боря Сук і Колько Колючка.

— Глухо! У нас — глухо! Нема! — сказали вони.

Почали чекати Васю Кицина.

Чекали-чекали, а його нема.

Вже й сонечко на обід повернуло.

Дівчатка вже нагналися, попрощалися й розбіглися по домівках. А Васі нема й нема. Ні Васі, ні Вовчика з Рудиком.

І не верещить ніхто. Тихо в лісі. Що таке?

— Я вже їсти хочу, — сказав Боря Сук. — У нас сьогодні на обід борщ і каша.

— А у нас галушки з медом, — зітхнув Михайлик Ведмеденко.

Кося з Кольком презирнулися і промовчали. Дома їх теж чекав смачний обід, і їсти дуже хотілося. Але не кидати ж гру, не дочекавшись всіх. Так чесні звірі не роблять.

— Хлопці! Ми вже не граємо! — загукав Михайлик Ведмеденко.

— Хлопці! Ми йдемо додому! — загукав Боря Сук.

— Хлопці! Васю! Вовчику! Рудику! Де ви?! — разом почали гукати Кося і Колько.

Та ніхто у лісі не озвався.

Довго вони гукали, довго чекали. Нарешті Михайлик сказав:

— Може, вони вже давно дома, а ми чекаємо.

— Напевне, — погодився Боря Сук. — Ви що — не знаєте тих Вовченка й Лисовенка? Вони ж ніколи ні на кого не зважають.

— А Вася? — спитали Кося і Колько. — Він же не такий.

— А Васі, мабуть, незручно було повертатися, не знайшовши їх. От він і гайнув теж додому.

Почекали хлопці ще трохи, погукали і розійшлися.

РОЗДІЛ 4

Зустріч з Бровком Барбосовичем.

Частування. На місці злочину.

Бровко Барбосович замислюється.

"Шакалом Бацилою і не пахне!"

А тим часом делегація від школи і громадськості лісу чимчикувала у село. Очолював делегацію директор Бурмило Михайлович Ведмідь. Членами були вчитель фізультири Макак Макакович та батько Вовченка Вовк Вовкович.

Сірко Барбосович працював сторожем на колгоспній птахофермі. У лісі його всі добре знали. Особливо Лисавета Патрикіївна, яка до того, як перейти на викладацьку роботу, працювала звичайною лисицею.

Бровко Барбосович, який давно, ще у дитинстві, переїхав до міста, раз на рік обов'язково приїздив погостювати у рідне село. І серце його сповнювалося невимовного щему, коли він бачив вигін, свинарник, калюжу біля нього, леваду, по якій гордовито походжали качки й гуси, глибокі грузькі колії на дорозі, вибиті машинами й тракторами... Одне слово — рідні місця, де він бігав колись маленьким щеням, безтурботно задерши хвоста. Він дивився на все це, зітхав і розчулено чухав задньою ногою за вухом. Неповторне босоноге дитинство!.. Гай-гай, яке воно далеке та давнє! Скільки води відтоді сплило! І юнацтво у міліцейській спецшколі, і небезпечна відповідальна робота службового собаки у карному розшуку, і от уже кілька років він артист — один з головних виконавців номера "собачий цирк", куди, побачивши його розум і кмітливість, забрав Бровка Барбосовича знаменитий дресирувальник Степан Ковбасюк.

Милі серцю спогади роїлися у голові Бровка Барбосовича, коли він лежав серед двору на осонні, раз у раз клацаючи зубами, щоб одігнати набридливу муху, яка по дурості своїй не розуміла, що він заслужений артист, і сідала йому на носа, думаючи, що це ніс звичайнісінького сільського кунделя.

І раптом почулося радісне:

— Друже! Дорогий!

На подвір'я зайшла делегація.

Макак Макакович кинувся до Бровка Барбосовича. Друзі обнялися й тричі поцілувалися.

Макак Макакович представив Бурмила Михайловича та Вовка Вовковича.

Бровко Барбосович привітно заметляв хвостом, хоча від одного погляду на далекого родича шерсть на його зашийку мимохіть піднялася сторч. Між вовками й собаками, як відомо, давно ніжності немає.

Бурмило Михайлович не відкладаючи розповів про суть справи, тобто про те, що їх сюди привело.

— Та-ак! — Бровко Барбосович почухав ногою за вухом. — Коліщатко, кажете?.. З годинника?.. А годинник високо на дубі? Та-ак! Що ж... Тут гадати нічого: треба йти на місце злочину. Спершу оглянути, обнюхати, а потім уже будувати версію... Але

спочатку треба пообідати. Пождіть, я зараз зберу на стіл. Брат на роботі.

— Та що ви, що ви! Ми не голодні! — замахав лапами Бурмило Михайлович.

— Ну де ви бачили, щоб у нас гостей не погодували? Це вже даруйте! Такий звичай! — І Бровко Барбосович почав збирати на стіл.

Частування було щедre, як і годиться.

За тим частуванням не помітили, коли й сонце скотилося на вечірній пруг.

Бурмило Михайлович уже кілька разів поривався встати з-за столу, але Бровко Барбосович, як гостинний господар, стримував:

— Та посидьте ще! Оцього ще покуштуйте і цього! Он ви того ще не пробували, їжте, звірі дорогі!

А Вовк Вовкович, розімлілий від частування, ляскав Бурмила Михайловича лапою по плечу:

— Та стривай, директоре! Не жени картину! Почекає твоє коліщатко. Ніде не дінеться. Раз такий спеціаліст узявся за діло — нема питань! Усе буде о'кей!

Нарешті Бровко Барбосович вирішив, що час вирушати.

— Стривайте, я тільки брата попереджу. Бо хвилюватиметься, де я дівся.

Поки Бровко Барбосович бігав на ферму, поки вийшли, вже й звечоріло.

Коли вони дісталися нарешті до Великої Галявини, зовсім смеркло.

Їх з нетерпінням чекали вчителі. Бурмило Михайлович познайомив учителів з Бровком Барбосовичем, який усім по черзі чемно потиснув лапи і сказав:

— Дуже приємно!

І всі вчителі теж чемно сказали:

— Дуже приємно!

Потім Бурмило Михайлович зітхнув:

— Жаль тільки... Темнуvато вже...

— Нічого, — заспокоїв його Бровко Барбосович. — Темнота — не біда. Мені доводилося і в суцільній темряві працювати. Головне для мене — запахи. Ніс.

Бровко Барбосович обнюхав місце злочину, тобто галявину навколо дуба і сам дуб. Кілька разів обнюхав і сказав:

— Гм!..

Потім почухав лапою за вухом:

— Ніяких сторонніх злочинних запахів не чую. Треба було б годинник обнюхати. Та він височенько, не дострибну... І по стовбуру, боюсь, не видряпаюсь.

— Що ви, що ви, не турбуйтеся. Це ми влаштуємо, — сказав директор і обернувся до Мамонта Африкановича: — Допоможіть, будь ласка, колегі!

— Завжди — будь ласка! — мовив учитель лісової історії, обережненько взяв хоботом Бровка Барбосовича, підняв і підніс до годинника.

Бровко Барбосович обнюхав годинник і сказав:

— Гм... Чую сильний пташиний запах. Зозулячий.

— Правильно! — сказав знизу Бурмило Михайлович. — Це запах нашої техніки тітоньки Зозулі. Вона обслуговує годинник.

— Чую наче ще якийсь пташиний запах, але невиразний. Усе забиває запах Зозулі. Опускайте! — І коли Мамонт Африканович поставив Бровко Барбосовича на землю, той обтрусився і задумливо мовив: — Випадок непростий. Прямо скажу — складний випадок. Вперше у моїй практиці не можу сказати нічого певного.

— А може, то все-таки шакал Бацила повернувся до нашого лісу? — спитав Бегемот Гіпопотамович.

— Ні! — категорично заперечив Бровко Барбосович. — Шакалом Бацилою у вашому лісі й не пахне! Кого-кого, а шакала Бацилу я б за десять кілометрів почув.

У цю мить із сусіднього з дубом дерева знявся птах і кудись полетів. У темряві не видно було, що за птах і куди полетів. Та ніхто на це особливої уваги й не звернув. Хіба мало у лісі птахів?!

— Думаю, мені треба буде затриматися, — сказав Бровко Барбосович. — Уночі подумаю, поміркую, завтра допитаю всіх можливих свідків, а тоді вже будуватиму остаточну версію.

Усі розуміли, що Бровко Барбосович відчуває себе незручно. Його запросили, сподівалися на допомогу, а він поки що допомогти не може.

— Так-так, звичайно, — вигукнув Макак Макакович. — Переночуєш у мене. А вранці продовжимо слідство.

Макак Макакович теж відчував себе трохи незручно. То ж був його друг, він запропонував звернутися до Бровко Барбосовича.

— Але спершу по вечеряємо, — сказав Бурмило Михайлович. — Прошу всіх до мене!

І широким жестом запросив присутніх до свого двоповерхового барлогу, де його дружина Михайлина Вуйківна вже застала довжелезний стіл різноманітними смачними наїдками.

— Треба тільки на ніч обгородити дуб і поставити застережні таблички, — сказав Бровко Барбосович. — Щоб ніхто нічого не затоптував і не залапував. Так завжди робиться. То називається "опечатування місця злочину".

Зробили, як сказав Бровко Барбосович, і вже тоді пішли до Бурмила Михайловича.

Наступного ранку всіх мешканців лісу чекало те, на що вони зовсім не сподівалися.

Коли всі попркидалися і прийшли на Велику Галявину, то побачили, що годинник на дубі... цокає, іде. Маятник весело гойдався, а хвилинка стрілка поволі рухалася до цифри дванадцять. Наче годинник і не стояв ніколи.

— О! — вражено вигукував кожен, хто з'являвся на галявині.

РОЗДІЛ 5

Дивовижа. "А де це ви вчора зникли?"

"Гм!.." — каже Бровко Барбосович.

Речовий доказ.

Скоро під дубом зібралися всі — і вчителі, і учні. Не було лише Макака Макаковича і Бровко Барбосовича. Друзі, мабуть, пробалакали всю ніч до самісінького ранку і тому трохи затрималися.

Як ви пам'ятаєте, місце злочину було "опечатане", тобто дуб обгородили наспіх

зробленим тином з гілок і всюди поставили таблички з написом: "Вхід суворо заборонений!".

Тому учні і вчителі юрмилися біля загорожі, не наважуючись підійти ближче, а тітонька Зозуля перелітала з дерева на дерево, теж боячись наближатися до дуба.

— Дивовижа! — раз у раз повторював Бурмило Михайлович і розводив лапами. — Дивовижа!

— Скре-ке-ке! Скре-ке-ке! Що тут сталось? Що таке? — почулося з кривої берези, що росла неподалік од дуба. На березі сиділа, дригаючи для рівноваги довгим хвостом, сорока Скрекекулія, відома на весь ліс базіка і плетуха.

Тітонька Зозуля підлетіла до неї і почала розповідати.

Скрекекулія тільки крилами сплескувала:

— Ах-ах-ах! Який жах! Диво-дивина! От тобі й на!

Колько Колючка, Кося Вухань, Боря Сук і Михайлик Ведмеденко з подивом поглядали не лише на годинник, а й на Вовчика Вовченка, Рудика Лисовенка та Васю Кицина, які прибігли до школи і поводитися так, наче й не пропадали вчора нікуди.

Нарешті Колько Колючка не витримав і спитав:

— Алло! А де це ви вчора зникли? Хіба так грають?

Вовчик Вовченко й Рудик Лисовенко чогось знітилися, почервоніли й спершу навіть не відповідали нічого. Потім глянули скося на Васю Кицина і, побачивши, що той теж мовчить, буркнули по черзі — спершу Вовчик, потім Рудик:

— А... а... ми додому пішли...

— Пізно вже було... і взагалі...

Хлопці до Васі Кицина:

— А ти?

Вася блимнув на Вовчика й Рудика, закліпав і нявкнув:

— І... і я...

Усі троє поводитися явно підозріло, навіть таємничо.

Але, оскільки через диво з годинником обстановка й так була напружена, з'ясовувати ту таємницю не стали.

До речі, саме у цю мить на Великій Галявині з'явилися нарешті Бровко Барбосович та Макак Макакович.

— Гав! — здивовано сказав Бровко Барбосович і сів на траву.

А Макак Макакович тільки мовчки роззявив рота.

— Дивовижа! — вкотре вже повторив Бурмило Михайлович. — Ми прийшли, а він іде! Дивовижа!

Бровко Барбосович пильно оглянув присутніх. І раптом погляд його спинився на Васі.

— Гм!.. — сказав Бровко Барбосович, підняв ліве вухо сторч і запитально подивився на Бурмила Михайловича. — Хто це?

— Наш новачок, — пояснив директор, — Вася Кицин. Синочок дикої очеретяної кицьки Мури.

— Гм!.. — знову сказав Бровко Барбосович, опустив ліве і підняв сторч праве вухо.

— А що таке? — поцікавився директор.

— Нічого-нічого, — загадково сказав Бровко Барбосович.

Усі презирнулися.

Очі Вовчика й Рудика спалахнули, як свічечки. Вовчик і Рудик не промовили жодного звуку, але вираз їхніх мордяк був красномовніший за будь-які слова: "А що ми говорили?! Що?!"

Вася Кицин аж присів від такої кількості зацікавлених поглядів.

— До речі! Рівно пів на дев'яту! Чи не час починати уроки? — Бровко Барбосович звів очі на Бурмила Михайловича.

— Так-так! — схаменувся Бурмило Михайлович. — Тітонько Зозуле! Давайте сигнал!

Тітонька Зозуля метнулася до дуба, але Бровко Барбосович вигукнув:

— Тільки до годинника — не підлітать!

Тітонька затріпотіла у повітрі крилами, різко загальмувавши, і просто-таки впала на траву. І вже знизу закувала на урок.

Учні неохоче попленталися до класу. Вони розуміли, що зараз почнеться найцікавіше — розслідування.

І вони не помилились.

Тільки-но учні з Лисаветою Патрикіївною пішли у клас, Бровко Барбосович наказав:

— Усім одійти від дуба!.. До годинника ніхто не наближався?

— Ніхто! — за всіх відповів директор.

— Та-ак! — Бровко Барбосович зайшов за загорожу і почав обнюхувати "місце злочину". Кілька разів оббіг навколо дуба, обнюхав стовбур. Повторив:

— Та-ак!

Сів, почухав ногою за вухом і сказав:

— Із землі спроб проникнути до годинника не було. Треба обстежити сам годинник.

— Мамонте Африкановичу! — звернувся директор до вчителя лісової історії.

— Завжди — будь ласка! — сказав той, переступив через загорожу, взяв хоботом "слідчого" і підніс до годинника.

Бровко Барбосович одхилив дверцята і встромив носа всередину.

— О! Чую! Чую! Тут недавно була сорока!

Всі разом повернулися й подивилися на Скрекекулію, що дригала хвостом на кривій березі.

— Що таке?! Скреке-ке! Скреке-ке! Скреке-ке! Що таке?! — сполошилася Скрекекулія. — Яка сорока?! Яка сорока?!

— Звичайнісінька. Білобока! — спокійно мовив "слідчий". — От ще й пір'ячко з неї! Речовий доказ!

І Бровко Барбосович показав усім маленьке сороче пір'ячко.

Скрекекулія раптом змахнула крилами, знялася й, ні слова не сказавши, полетіла

геть.

РОЗДІЛ 6

"Справа" продовжується. Лист. "Мої кадри!"

Бровко Барбосович щось говорить по секрету директорові школи. Контрольний диктант.

— Хто б подумав! Хто б подумав! — розвів лапами Бурмило Михайлович.

— І нащо їй було красти коліщатко, а потім повертати? — дивувалася Пантера Ягуарівна.

— Ну, сороки взагалі полюбляють тягати до себе в гніздо все, що погано лежить, — зауважила Жирафа Жирафіївна.

— Але ж коліщатко не лежало! Це ж треба було його з годинника вийняти, а потім назад вставити, — сказав Бегемот Гіпопотамович.

— Дивовижа! — повторив директор.

— Але факт незаперечний! — не без гордості, що йому все-таки пощастило встановити істину, сказав Бровко Барбосович. — Опустіть мене, будь ласка, на землю!

— Ах, пробачте, заслухався. — Мамонт Африканович опустив "слідчого" на землю, той обтрусився й почав приймати поздоровлення з успішним закінченням справи.

Але передчасно. Виявилось, що справу не закінчено. Раптом залопотіли крила і на галявину сіла сорока Скрекекулія. У дзьобі вона тримала папірець.

— Ах! Звірі добрі! Пробачте, я не винна. От дивіться, якого листа я одержала.

Бровко Барбосович узяв у неї папірець і прочитав уголос:

— "Якщо ти не викрадеш з годинника коліщатко, залишишся без хвоста!.. Ш. Бац."

— Ви ж розумієте! Ви ж розумієте! — заскрекотіла Скрекекулія. — Я перелякалася. Ну, яка сорока без хвоста? Нема сороки без хвоста. Хвіст для сороки — це все! Я боялася! Я боялася! "Ш. Бац." — це ж ясно: "Шакал Бацила". Я вирішила, що він повернувся до лісу. Була певна. І хоче, щоб годинник зупинився, бо це йому треба для здійснення злочинних задумів... А вчора, коли Бровко Барбосович сказав, що шакалом Бацилою в лісі не пахне, я здогадалася, що то, мабуть, хтось пожартував... І вставила коліщатко назад. Я ж не знала. Пробачте. Я ж думала... Я не думала...

— Ясно! "Думала... не думала..." Ясно! — Бровко Барбосович покрутив листа у лапі, понюхав. — Гм!.. По запаху, боюсь, встановити буде неможливо. Запах дуже сорочий. Всі інші перебиває.

— Ану дайте, я гляну, — простягнув лапу Бурмило Михайлович... Бровко Барбосович віддав йому листа.

— Ага! — сказав директор. — Аркуш із зошита. І почерк учнівський. Хоч і змінений. Видно, писано лівою лапою. Навмисне. Ай-яй-яй!.. В одному реченні чотири помилки. "Якщо ти не викрадеш з годинника (з одним "н"!) каліщатко, залишишся без фоста". Це вже ненавмисне. Це вже такий рівень грамотності. Мої кадри!.. Ну, що ж, далі слідство вже провадитиму я! Саме зараз мій урок. Отже... Спасибі вам, дорогий! Спасибі за допомогу! Сердечно дякуємо! — і він гаряче потиснув Бровкові Барбосовичу лапу.

І всі вчителі по черзі потиснули "слідчому" лапу і подякували.

— Нема за що, дорогі друзі, — скромно схилив голову набік Бровко Барбосович. — Я б у вас ще побув. Дуже ви мені всі подобаєтесь. Але... По-перше, брат там уже хвилюється. По-друге, сьогодні останній день моєї відпустки. Треба їхати на роботу у цирк. Хай вам щастить! Будьте здорові!.. Та перед тим, як піти, мушу по секрету поговорити з директором. Ви вже вибачайте, але в нашій справі секрети — річ іноді необхідна.

— Будь ласка! Будь ласка! — загомоніли вчителі, ніби секрети їх абсолютно не цікавили.

Бровко Барбосович одвів Бурмило Михайловича в кущі і щось пошепки почав йому говорити.

— Та ви що?! — вигукнув і одразу прикрив лапою рот вражений директор.

Вони ще трохи пошепталися, і Бровко Барбосович приклав пазур до рота:

— Тільки ж поки що — нікому-нікому!

— Нема питань! — гупнув себе лапою в груди Бурмило Михайлович.

Потім Бровко Барбосович на прощання помахав хвостом усім присутнім і разом з Макаком Макаковичем, який пішов проводити друга, зник за деревами.

Саме закінчився перший урок.

Після перерви Бурмило Михайлович зайшов до класу і сказав:

— А зараз будемо писати диктант.

Усі дуже здивувалися. Бурмило Михайлович ніколи на початку навчального року не влаштовував контрольних.

Але нічого не поробиш.

Усі поклали перед собою чисті аркушки паперу, взяли в лапи кулькові ручки і приготувалися.

— Пишіть! Читаю спершу все речення: "Якщо ти не викрадеш з годинника коліщатко, залишишся без хвоста"... Диктую! "Якщо... ти... не викрадеш..."

Учні спершу вражено презирнулися (що за дивний диктант!), потім схилили голови і, висунувши від старанності язика, почали писати.

Продиктувавши це дивне речення, директор сказав, що диктант закінчено, і почав збирати аркушки.

Тут же, сидячи за столом, він перевіряв диктант. Після чого підвівся й спитав:

— А чи ніхто з вас не хоче нічого сказати?

Всі знову здивовано презирнулися. Ніхто нічого сказати не хотів.

— Ну що ж! Тоді скажу я! — спохмурнів Бурмило Михайлович. — Я продиктував вам листа, якого хтось із вас написав сороці Скрекекулії. Писано лист лівою лапою, щоб не можна було встановити, хто писав. Але злочинця підвела грамотність. Він зробив у цьому єдиному реченні аж чотири помилки. Він написав: "Якщо ти не викрадеш з годинника (через одне "н") коліщатко (через "а"), залишишся (замість "ш" — "с") без фоста (через "ф"). Зараз, пишучи диктант, аж двоє учнів зробили ті ж самі помилки. Вони сидять поруч. Це Вовченко й Лисовенко. Встаньте!

Вовчик і Рудик затремтіли й підвелися з-за парти.

— Скажіть нам, для чого ви це зробили? — суворо спитав Бурмило Михайлович.

— Ми... ми... ми... хотіли... Ми... не хотіли... Ми... більше-е не-е бу-удемо-о!.. — І Вовчик та Рудик разом заревли вголос, розмазуючи сльози.

— Все ясно! — сказав директор. — Ви хотіли зірвати уроки. Ви ледарі й неуки. Ви не хочете вчитися. Ви хочете тільки гуляти. Але бачите, як неучтво, безграмотність можуть підвести. Як граматичні помилки можуть навіть стати доказом у кримінальній справі. Сідайте! І один, і другий одержують одразу по дві одиниці. Одна — за мову. Друга — за поведінку! І хай ганьба на всю школу буде вам уроком!

РОЗДІЛ 7

У якому секрет Васі Кицина нарешті розкривається.

А через три дні у лісі пішла чутка, що до них їде знаменитий артист цирку дресирований лев Левко Львович Левченко.

Усіх ця чутка дуже схвилювала. Що не кажіть, а все-таки цар звірів. І хоч зараз царів нема, демократія, але все-таки... Лев — це лев! Та ще й знаменитий артист.

— О! Левко Львович — це сила! — в захопленні говорив Макак Макакович і показував: — Грива — во!.. Хвіст — во!.. З китицею! А як пащу роззявить, вірите, навіть у мене коліна підгиналися. Як той дресирувальник товариш Громовенко свою голову йому у рота клав, сам не розумію.

— А чого, чого він їде? — допитувались Пантера Ягуарівна, Жирафа Жирафіївна і Лисавета Патрикіївна, підмальовуючи брови та вії.

— Не знаю... Може, просто так, за лісом скучив, а може, й справа яка є...— знизував плечима Макак Макакович.

І тут всі згадали про секретну розмову Бровка Барбосовича з директором школи. Але Бурмило Михайлович на цю тему — ані звуку, ні пари з уст. Секрет є секрет.

Макак Макакович, який, окрім фізкультури, викладав ще й малювання, разом з учнями написав кілька гасел і транспарантів. Їх розвісили на галявині перед входом у школу.

"Ласкаво просимо!"

"Привіт дорогому гостю!"

"Слава дорогому Левкові Львовичу — знаменитому артисту!"

Бегемот Гіпопотамович спішно розучував зі школярами нову пісню, слова й музику до якої написав сам.

І учні виводили на різні голоси:

Наш улюблений артист

Має з китицею хвіст,

Дуже гарну гриву має,

В цирку добре виступає,

Бо до цирку має хист

Наш улюблений артист!

Браво! Браво!

Браво! Браво!

Нашому артисту!

Слава! Слава!

Слава! Слава!

Слава його хисту!

Готувалися й чекали три дні.

І от нарешті... На Великій Галявині у супроводі Бровка Барбосовича з'явився Левко Левченко. Здоровенницький, гривастий, з китицею на хвості, він справив на всіх величезне враження.

Та не встиг Бурмило Михайлович виголосити дві ночі писану вітальну промову, не встиг шкільний хор ушкварити пісню Бегемота Гіпопотамовича, як сталося непередбачене.

Левко Львович раптом широко розставив лапи і з криком: "Синку! Рідний!" — кинувся... до Васі Кицина. Обхопив його так, що той зовсім сховався у гриві, і... заплакав.

Усі — і вчителі, і учні — розгублено дивилися, як плакав, мов дитина, цар звірів, як рясно струменіли по лев'ячому писку неприховані сльози радості.

Левко Львович, звичайно, не міг говорити. І слово взяв Бровко Барбосович.

Він розповів печальну й трагічну історію. Про те, як минулої зими на шосе попід лісом через ожеледицю сталася автомобільна катастрофа. Розбився великий автофургон, що перевозив левицю і двох новонароджених левенят з ветеринарної лікарні додому у цирк. Думали, що загинули всі. Але виявилось, що одне левеня залишилося живим, бо впало в глибокий пухкий сніг. Кицька Мура знайшла його, відігріла й укошенячила. Так левеня стало Васею Кициним. Усі були дуже зворушені.

Пантера Ягуарівна, Лисавета Патрикіївна та Жирафа Жирафіївна змахували з нафарбованих очей сльози. Бегемот Гіпопотамович одвертався і часто-часто моргав.

А дівчатка Зіна Бебешко, Соня Лось, Раїска Мняу, Вірочка Вивірчук та Хрюша Кабанюк плакали, не витираючи сліз.

Кося Вухань і Колько Колючка як роззявили роти, так із роззявленими ротами й стояли.

Боря Сук і Михайлик Ведмеденко завмерли мов неживі.

А Вовчик Вовченко та Рудик Лисовенко від подиву гепнулися на землю.

Оце новина!

Вася Кицин, до якого всі ставилися поблажливо і зверхньо, а дехто мало ноги об нього не витирав (Вовчик і Рудик, наприклад!), новачок Вася Кицин, тишко і скромняга, який мухи ніколи не скривдив, виявляється, не котик, а — лев!

Оце так так!

— А... а... а я давно догадався! — раптом сказав Вовчик Вовченко.

— І... і я! — луною одізвався Рудик Лисовенко.

— Мовчїть уже, догадальщики! — скривилася Раїска Мняу.

— Бе-бе-безсовісні! — сказала Зіна Бебешко.

— А я кажу — догадалися! — вигукнув Вовчик. — Кошеня б нас ніколи не змогло

врятувати. А левеня, звичайно, — запросто!

— Запосто! — повторив Рудик.

— Врятувати?.. А він вас що — врятував? — вигукнули Кося Вухань та Колько Колючка.

— Авжеж! Без нього ми б у тій норі й досі сиділи! — сказав Вовчик.

— У якій норі? Чого ж ви мовчали?

І тоді Вовчик і Рудик розповіли, що з ними трапилося того вечора, як вони грали у війну.

Виявляється, вони вирішили сховатися у старій глибокій норі, де давно вже ніхто не жив. Залізли, а їх там присипало, ще й пень трухлявий вхід завалив. Кричали вони, кричали, вже й надію на порятунок втратили. Це ж який слух треба мати, щоб глухі крики з-під землі почути!.. Але Вася почув.

— Бо він, крім слуху, ще й серце чутливе має,— зауважила Раїска Мняю.

Ніхто не заперечував.

Вася почув і став визволяти хлопців. По допомогу не побіг, бо вони ж могли задихнутися (а що можна було заверещати, як домовлялися, розгубившись, забув). Вася виявив дивовижну наполегливість і відвагу. Сам-один відтяг од входу здоровенний пень і завал розгріб. Вони вже й справді ледь дихали. Ще б трохи і...

— От як скромний хороший хлопець, то так і знай — лев! — сказала Раїска Мняю. — А як базікало, хвалько, торохтій — то обов'язково або вовк, або лисиця.

І ніхто їй не заперечував. Навіть Вовчик і Рудик не наважилися озватися.

На той час Левко Львович уже виплакався, витер китицею хвоста сльози і сказав:

— Яке щастя, що ти, синку, врятувався і що потрапив до таких гарних порядних звірів. Спасибі вам, дорогі! — І він низько-низько вклонився на всі чотири боки. — І тобі, друже, красенько дякую! Якби не твоє гостре око і чуйне серце, так би я, може, й не дізнався про долю рідного сина.

І Левко Львович пригорнув до грудей Бровка Барбосовича, та так міцно, що той аж хекнув.

— А головне — мамі Мурі низький доземний уклін! — сказав Левко Львович і знову вклонився так низько, що головою торкнувся трави.

І тільки тепер усі побачили, що за деревом стоїть заплакана кицька Мура. Спершу ніхто й не помітив її.

— Жаль, — зітхнув раптом Бурмило Михайлович. — Такий здібний учень. Окраса, можна сказати, школи...

— А чого жаль? — спитав Левко Львович.

— Ну, ви ж його, напевне, у місто заберете... — зітхнув директор.

— Ні! Поки що не заберу, — сказав Левко Львович. — По-перше, як я його можу забрати від матері, яка його врятувала і, можна сказати, вдруге дала йому життя... А потім — хіба можна переривати навчання? Тим більше, коли він, як ви кажете, вдатний до наук. Це було б нерозумно. Отже, він залишиться, якщо не заперечуєте, у вашій школі, а як закінчить її, тоді вже будемо вирішувати разом із мамою Мурою, що робити

далі. Чи поїде він до міста, в цирк, або в зоопарк працювати, чи, може, у лісі залишиться. Буде видно.

— Прекрасно! Чудове рішення! — радісно всміхнувся Бурмило Михайлович.

І всі вчителі, і всі учні радісно засміялися. Бо всі встигли полюбити Васю Кицина, який мав тепер подвійне прізвище Кицин-Левченко.

— Головне — шануй, синку, маму! — сказав Левко Львович.

— А я її шаную і дуже-дуже люблю! — Вася обняв кицьку Муру і ніжно-ніжно її поцілував.

Довелося жіночому родові знову виймати носовички.

А сорока Скрекекулія, сидючи на дубі поряд із тітонькою Зозулею, сказала, шморгаючи носом:

— А це, до речі, все через мене. Якби я не вкрала коліщатко, не приїхав би до нас Бровко Барбосович, не побачив би Васю, не сказав би Левкові Львовичу... І був би Вася й досі Кицин, а не Кицин-Левченко. Отаке! Скреке-ке!

— І все-таки який же він гарний! Який же він розумний! Який же він благородний, наш Левко Львович! — не слухаючи її, розчулено зітхнула тітонька Зозуля. — Недарма кажуть на нього — цар звірів! Хоч зараз царів і нема, демократія...

І тут Бегемот Гіпопотамович змахнув диригентською паличкою, і шкільний хор на весь ліс ушкварив пісню:

Наш улюблений артист
Має з китицею хвіст,
Дуже гарну гриву має,
В цирку добре виступає,
Бо до цирку має хист
Наш улюблений артист!
Браво! Браво!
Браво! Браво!
Нашому артисту!
Слава! Слава!
Слава! Слава!
Слава його хисту!

А Левко Львович стояв, обнімаючи однією лапою сина Васю, другою кицьку Муру, і скромно одмахувався хвостом з китицею:

— Ну, що ви, їй-право! Що ви!..

А потім трусонув гривною, широко роззявив рота і сам заспівав:

Всім вам, друзі,
Всім вам, друзі,
Слава і хвала-а!
Слава і хвала
За ваші діла-а!..

Отакий-то виявився секрет новачка Васі Кицина...

ЕНЕЛОЛИК, УФА І ЖАХОБ'ЯК

Розділ 1

НЛО на уроці математики

Пантера Ягуарівна саме пояснювала новий матеріал — віднімання. Вона стояла біля дошки й писала крейдою умову задачі: "У зайчика було п'ять морквин, дві він з'їв. Скільки лишилося?".

— Віднімання — це я люблю! — потираючи лапи, вищирився Вовчик Вовченко.

— І я! — клацнув зубами Рудик Лисовенко.

— Щось у когось віднімати — це... — Вовчик не доказав, бо у цю мить Раїска Мняу несподівано вереснула:

— Ой! Дивіться! Диві-іться! Летить!

Усі глянули на небо і завмерли, пороззявлявши роти.

Над лісовою школою летіло щось незвичайне.

— НЛО! — вигукнув зайчик Кося Вухань.

— Летюча тарілка! — вигукнув їжачок Колько Колючка.

— Точніше, чайник, а не тарілка! — розважливо мовив Михайлик Ведмеденко.

Справді, НЛО було схоже на чайник — з носиком, кришкою, але без ручки.

Пантера Ягуарівна теж глянула на небо і від розпачу випустила з лапи крейду.

Тим часом "летючий чайник" зробив над Великою Галявиною коло і зник за верховіттям дерев.

— Увага! Увага! Продовжуємо урок! — опам'яталася нарешті Пантера Ягуарівна.

Але звірята були такі збуджені, так галасували, що оволодіти їхньою увагою виявилось просто неможливо.

Урок був зірваний.

А наступного дня...

Розділ 2

Трагічна несподіванка

Наступного дня зранку пішов до школи, але не дійшов, безслідно зник Михайлик Ведмеденко.

Це було наче грім серед ясного неба.

Про прогул чи якусь хлоп'ячу витівку годі було й думати!

Михайлик Ведмеденко був, по-перше, близьким родичем директора лісової школи Бурмила Михайловича Ведмеда, по-друге, зразковим учнем і круглим відмінником. Він ніколи не прогулював уроків, не бешкетував і ніяких витівок не робив.

До речі, було помічено, що того ранку стався невеликий землетрус.

Звичайно, уроки відмінили. Обшукали весь ліс. Запросили Бровка Барбосовича, який, як ви знаєте, служив колись у міліції розшуковим собакою. Але все марно.

— Невже знову Ледарило Дурандас із Павутинії? — заламувала у відчаї лапи Пантера Ягуарівна.

Проте Лісовичок Боровичок, охоронець лісу, який мав з Ледарилом контакти, запевнив, що у Павутинії зараз застій, ніхто нічого не робить і нікого не викрадає.

— Може, шакал Бацила знову об'явився? — висловив припущення вчитель співів Бегемот Гіпопотамович.

Але Бровко Барбосович категорично заперечив і цю версію.

— А може, його забрали інопланетяни?! — раптом вигукнув Кося Вухань.

Усі вражено презирнулися.

— Боже мій! Здається, це правда! — схопилися за голову Пантера Ягуарівна.

Всі схвильовано загули.

Виявляється, "летючий чайник" бачили вчора і вчитель фізкультури Макак Макакович, і вчителька лісознавства Лисавета Патрикіївна, і навіть сам директор Бурмило Михайлович.

— Що ж робити? — розпачливо подивилася на Бровка Барбосовича Пантера Ягуарівна.

Бровко Барбосович розвів лапами:

— Якби я був летючим собакою... А я ж ходячий... Я шукати можу лише на землі. У космосі — безсилий.

Про всяк випадок оголосили загальнолісовий розшук, і телеграфіст Дятленко простукав носом телеграму в усі кінці лісу.

Але на успіх надій було мало.

Розділ 3

"Удвох все-таки легше не пропасти"

А надвечір ліс облетіла ще одна страшна новина. По дорозі зі школи додому безслідно зникли рисеня Раїска Мняю та білченя Вірочка Вивірчук.

І знову пахло смаленим. І знову в той час двигтіла й здригалася земля.

Шукали, аж поки не смеркло. І теж безрезультатно.

Ліс охопила паніка. Навіть завжди спокійний і врівноважений учитель лісової історії Мамонт Африканович скрушно хитав головою і шморгав хоботом:

— От біда з тими учнями! Вічно вони кудись пропадають.

Уночі ніхто не спав. В усіх норах, в усіх дуплах, гніздах, барлогах блимали вогники.

А тільки-но розвиднілось, благословилося, як то кажуть, на світ, звірі знову вирушили шукати зниклих. Правда, лише дорослі, дітей позамикали вдома.

— Сиди й не рипайся! Як пропадеш, я тобі вуха пообриваю! — суворо наказав Косі тато Косянтин Косянтинович Вухань, співробітник Науково-дослідного інституту капусти.

— А я й не збираюся пропадати, — пхикнув Кося. — Тільки хай до мене Колько прийде. Можна? Удвох все-таки легше вберегтися, не пропасти.

Тато Вухань поговорив з татом Колючкою, і Колько притюпав до Косі.

Косянтин Косянтинович замкнув ворота на великий замок, і вони з мамою і з Кольковими батьками пішли на пошуки.

А Кося й Колько принишкли біля замкнених воріт, сторожко прислухаючись до кожного звуку.

— Ти таки думаєш, що то інопланетяни? — прошепотів Колько.

— А хто ж? — прошепотів Кося. — І смаленим від двигунів пахне, і землетрус...

— А нащо вони забирають?

— Ну, мабуть, хочуть завезти на свою планету. Для вивчення.

— І не повернуть?

— Хтозна. Інколи повертають у банці і залишають як музейний експонат.

— Жаль, якщо не повернуть, — зітхнув Колько, уявивши собі заспиртованих однокласників.

— Авжеж, — зітхнув Кося.

І раптом...

Розділ 4

Енелолик і Уфа

Раптом...

— Ой!

— Ой! — одночасно зойкнули Кося і Колько.

Та й як тут не зойкнеш, коли у двір, легко перескочивши через високий паркан, несподівано застрибнули двоє незнайомців.

Кося й Колько зіщулились і завмерли.

Незнайомці були істотами незвичайними й дивовижними. Схожі на волохатих рудих мавпочок. Але з дуже великими блакитними очима. І головне — лап у них було не чотири, а — шість!

Чужинці з цікавістю позирали на Кося й Колька і мовчали.

— В-ви хто? — нарешті, затинаячись, спитав Кося.

— І-інопланетяни? — пробелькотів Колько.

— Інопланетяни, — сказав вищий. Голос у нього був м'який і хриплуватий.

"Ну все! Пропали! Зараз заберуть!" — подумав Кося і похолов.

Те ж саме подумав Колько. І теж похолов.

Але інопланетянські мавпочки ворожих намірів не виявляли.

— Що тут у вас робиться? — спитала вища мавпочка.

— Така паніка в лісі. Сховатися ніде, — додала нижча.

Тепер уже Кося й Колько презирнулися. Ще й питають!

— А ви не знаєте? — в'їдливо перепитав Колько.

— А звідки? — так невинно виричали вони й без того великі очі, що Кося подумав: "Невже й справді не знають?" — і сказав:

— То це не ви наших однокласників забрали?

— Не ми! Звичайно! — вигукнула нижча.

— Чесне інопланетянське! — вдарила себе в груди одразу чотирма лапами вища.

— А хто ж? — знову презирнулися Кося і Колько.

— Не знаємо! — вони говорили щиро, що не вірити їм було просто неможливо. Та й були вони дуже симпатичні й зовсім не страшні.

— Ну, тоді давайте знайомитися, — усміхнувся Кося. — Я зайчик Кося Вухань.

— А я — їжачок Колько Колючка.

Чужинці теж усміхнулися.

— Я Енелолик, — сказав вищий.

— А я Уфа, — кивнула нижча (виявляється, то була дівчинка). — Мавпочки ми. Інопланетянські, звичайно.

— Ви прилетіли на "летючому чайнику"? — спитав Кося.

— Ага, — сказав Енелолик.

— А звідки? — спитав Колько. — З якої планети?

— З планети Оранг країни Утанії, — сказала Уфа.

— А де ваш "чайник"? — поцікавився Кося.

— На Місяці, — сказав Енелолик.

Кося й Колько дуже здивувалися.

Енелолик поспішив пояснити:

— Бачите, у нас тут вимушена посадка. Ми трішечки поламалися. Тато й мама висадили нас на Землю. А самі полетіли на Місяць. Ремонтуватися. Щоб ніхто не заважав. Коли відремонтуються, заберуть нас і ми полетимо далі. У нас кругосвітня подорож навколо Всесвіту.

— А як це ви без скафандрів, без нічого? — спитав Колько.

— А нам скафандри ні до чого, — сказала Уфа. — Ми так влаштовані, що можемо жити на будь-якій планеті. Є чим дихати — дихаємо. Нема чим дихати — не дихаємо, переходимо на автономне, бездихальне існування.

— Ми так не можемо, — зітхнув Кося.

— Нам, як нема чим дихати, — гаплик, — сказав Колько.

— А хто у вас пропав? — поцікавився Енелолик.

— Спершу відмінник наш Михайлик Ведмеденко.

— Ясно, — сказала Уфа. — А ще хто?

— А потім дівчатка пропали. Двоє.

— Раїска Мняу та Вірочка Вивірчук.

— Раїска — рисеня. Бойова така. Хлопцям спуску не дає. Дряпається.

— А Вірочка — білченя. Маленька така. Найменша в класі. З хвостиком пухнастим таким.

Уфа подивилася на Енелолика:

— Спробуємо їм допомогти?

— Спробуємо, — сказав Енелолик.

Розділ 5

Папаридон Іванович і Мамура Сидорівна. Розмова з місяцем

— А як ви спробуєте допомогти? Як? — спитав Кося.

— А ми з батьками порадимось, — сказала Уфа. — Телепатичний зв'язок. Про екстрасенсів чули?

— Аякже! — вигукнув Кося. — Кашпировський. Чумак. Про них і в "Лісовій газеті" писали, і по радіо, по телевізору передавали.

— От-от. Навіть на вашій планеті про них знають. Ну, гаразд. Ви тільки помовчіть

трохи. Щоб ми могли зосередитися. Треба поспішати. Бо скоро Місяць сховається за небокраєм і спілкування буде неможливе. — З цими словами Енелолик затулив двома лапами вуха і заплющив очі. Те ж саме зробила Уфа.

Кося й Колько мовчки дивилися на них.

Через кілька хвилин Уфа і Енелолик розплющили очі і розтулили вуха.

— Ну от, — сказав Енелолик. — Поговорили. Зараз тато й мама звертатимуться до вас. Подумки. Тата звуть Папаридон Іванович. А маму Мамура Сидорівна. Тільки треба добре заплющити очі. І затулити вуха.

— А... а для чого нам з ними говорити? — спитав Кося.

— Бо ми ж з Уфою ніколи не бачили ваших однокласників і не можемо передати їхніх зображень, — пояснив Енелолик.

— Ну добре, — зітхнув Кося.

Заплющили очі Кося й Колько, позатуляли вуха. Завмерли. І раптом почули по думки лагідні слова:

— Здрастуйте, Кося й Колько! Вітаємо вас. Раді з вами познайомитися. Уфа та Енелолик передали нам ваші зображення. І ми вас тепер добре уявляємо. Передаємо і свої зображення.

Тут в уяві Косі і Колька виник сріблястий місячний пейзаж, "летючий чайник", а біля нього дві дорослі руді мавпи з шістьма лапами і великими блакитними очима. Вони привітно усміхалися і кивали.

— А тепер, будь ласка, уявіть собі спершу Михайлика Ведмеденка, а тоді по черзі Раїску Мняу і Вірочку Вивірчук, щоб і ми змогли їх побачити.

Кося й Колько так і зробили. Й одразу почули:

— О! О! Бачимо! Тепер можна й шукати. Відключайтесь. Дякуємо.

Кося й Колько розплющили очі і розтулили вуха. І одразу з їхньої уяви зникли Папридон Іванович і Мамура Сидорівна.

— Ну що? — спитав Енелолик.

— Поговорили, — сказав Кося.

— А як же вони все-таки шукатимуть? — спитав Колько. — Вони що — прилетять?

— Та ні. Для чого? У них там є спеціальний комп'ютерний локатор-шукатор, який з космосу може шукати на землі все, що хочеш.

— А-а, — наче зрозумівши, сказав Колько. А Кося промовчав. Вони ще в школі цього не проходили...

Розділ 6

"Переносьте!" — рішуче каже Кося

— По-моєму, можна вже контактувати, — мовила нарешті Уфа.

— Давай, — сказав Енелолик і глянув на Косю й Колька. — І ви підлаштовуйтеся.

Спершу замружились і затулили вуха Енелолик з Уфою. А тоді й Кося з Кольком.

І знову в уяві виник Місяць, "летючий чайник", а біля нього Папаридон Іванович та Мамура Сидорівна.

— Ну, здається, знайшли, — мовив Папаридон Іванович. — Сидять ваші

однокласники у печері біля вулкана Петекатепопль. Усі троє живі й здорові. Треба їх визволяти. Якнайшвидше. Поки цілі... Вулкан Петекатепопль розташований на південний схід від вас. Поспішайте!

— Тільки ж будьте обережні! — попередила Мамура Сидорівна (як і всі мами в таких випадках). — Бо ви ж знаєте, скоро Місяць зайде і ми нічим не зможемо вам зарадити.

— Ясно! — вголос сказав Енелолик і перший розплющив очі й розтулив вуха. За ним те ж саме зробили Уфа, Кося, і Колько.

— Ну що — рушаймо? — сказала Уфа, глянувши на Косю і Колька.

Кося й Колько розгублено закліпали очима.

Кося одразу згадав татові слова про вуха. Та хіба признаєшся?! Енелолика й Уфу самих на чужій планеті залишили, а їм з двору носа вистромити забороняється!..

— А... а ворота ж замкнені. Як ми вийдемо? — спитав Кося.

— Ну, то нічого, — сказав Енелолик. — Ми вас перенесемо.

Кося й Колько презирнулися. Подітися було нікуди, доведеться ризикувати вухами. Уся надія тільки на те, що батьки, як правило, ніколи не виконують своїх погроз. А то б усі діти ходили без вух.

І Кося рішуче сказав:

— Переносьте!

Розділ 7

У Чужому Лісі

— Тільки ти, будь ласка, не колися, — сказав Енелолик, беручи Колька на руки (тобто на лапи).

— Постараюсь, — пообіцяв Колько.

— А ти не шулься, не бійся, — сказала Уфа, беручи Косю. Проте він шулився не так від страху, як від ніяковості — ніколи ще дівчатка не носили його на руках.

І вони стрибонули. Та так високо, що в Косі і Колька аж залоскотало в животах.

Перестрибнули вони паркан і рушили в путь.

Попереду Енелолик, за ним Уфа, за Уфою Кося, а позаду Колько.

Вибігли вони з рідного лісу, побігли широким полем. Перебігли поле, перепливли річку, знову перебігли поле, подолали гори, ще одне поле і забігли у Чужий Ліс.

Раз у раз їм доводилося зупинятися і чекати Колька. Відставав увесь час Колько. Не міг він так швидко бігти, як зайчик Кося, а тим більше, як інопланетні мавпочки. Ви ж знаєте, їжачки бігають значно повільніше, ніж зайці.

Чужий Ліс був дикий і непривітний. Дерева поламані, на землі трухлявина, непотріб якийсь. Весь час петляти доводиться, оббігати непролазні хащі. Колько, як завжди, відстав одразу.

Зупинились вони. Чекають-чекають, а Колька нема.

Почали гукати — не відгукується.

Захвилювався Кося. Що таке? Побіг назад.

Тільки забіг за кущі, аж раптом хтось накинув на нього щось темне, схопив і кудись

потяг. Кося й скрикнути не встиг.

Опам'ятався він лише тоді, як його кинули на холодну землю і стягнули з голови мішок.

Озирнувся Кося й побачив, що лежить поряд зі своїм другом Кольком у якомусь підземеллі.

Між двох смолоскипів сидів знайомий хлопцям шакал Бацила, а навколо танцювали десять таких самих огидних і страшних шакалів.

Танцюючи, вони співали гугнявими голосами:

Раз-два-три-чотири,

Ми — шакали-рекетири!

Раз-два-три-чотири-п'ять,

Дуже любим вимагати,

Щоб давали нам данину —

Всіх набутків половину.

А не будете давати,

Ми вас будем убивати.

Раз-два-три-чотири-п'ять,

Будем-будем убивати!

— Га-га-га! Давні знайомі! — вищирився шакал Бацила. — Ну, тепер ви мене не обдурите. Тепер я не сам. Тепер у мене ціла організація. Організація-шакалізація. Шакальська мафія. Скорочено ШМАФІЯ. Тепер часи організованої злочинності. Отже, начувайтесь. Доведеться вам, любі мої, на цей раз відкуплятися. Га-га-га!..

— Але у нас же нічого нема. Навіть портфеліків, — пролепетав Кося.

— Є! Є! Ото що воно за шестилапі потвори з вами разом бігли?.. Заманите їх, допоможете упіймати — відпустимо. Смачні вони, мабуть. Ми таких ще не куштували. Га-га-га!

Кося й Колько з жахом презирнулися.

Зрадити Уфу і Енелолика? Нізащо в світі!

Але як їх врятувати? І як самим урятуватися?

Раз шакали-рекетири одразу не захопили мавпочок, значить, не наважуються, бояться. Отже, треба шакалів ще більше налякати.

— Та ви знаєте, хто це такі? — сказав Кося.

— Хто? — скривився Бацила.

— І-но-пла-не-тя-ни! — з притиском вигукнув Кося.

— І не просто, а... Месники інопланетянські! — вигукнув Колько.

— Ага! — підхопив Кося. — Вони карають усіх злодіїв, бандитів...

— І рекетирів, звичайно, — докинув Колько.

Шакали вмиль попідбирали хвости і наполохано глянули на свого ватажка.

— Брех-ня! — смикнув головою Бацила. — Ніякі вони не месники. Якби були месники, вони б нас шукали. Бо, крім нас, у Чужому Лісі мститися нікому. А вони бігли бозна-куди як навіжені. Брехня!

— А от і ні! — вигукнув Кося.

— І зовсім не бозна-куди бігли! — вигукнув Колько.

— А до вулкана Петекатепопль!

— Однокласників наших виручати!

Вигукнули це Кося й Колько й одразу лапами роти позатуляли. Але було вже пізно. Недарма кажуть: слово не горобець — вилетить, не впіймаєш!

— Ой! Не можу! Га-га-га! — схопився шакал Бацила за живіт. — Та ви знаєте, хто там живе?

— Хто? — закліпали Кося й Колько. Бо й справді не знали.

— Дракон Жахоб'як. Ми там недавно були, думали пожитися. Ледве ноги винесли. Від тих ваших месників і від вас самих тільки жменька попелу залишиться. Біжіть— біжіть!

Тепер уже Косі й Кольку довелося хвосту підібгати (в переносному, звичайно, значенні — бо ж які у зайчиків та їжачків хвості!).

— Неправда! — опам'ятався нарешті Кося.

— Неправда! — підтакнув Колько.

— Можете вірити, можете не вірити! — зневажливо пхикнув Бацила. Хотів ще щось сказати, але не встиг. Бо в цей час...

Розділ 8

Двоє проти десятих. "Треба йти!"

Бо в цей час до підземелля вскочили Уфа й Енелолик.

— Що тут діється? — закричала Уфа.

— Ви чого їх затримуєте? — закричав Енелолик.

— Відпустіть їх негайно! — вигукнули вони обоє в один голос.

Шакали від несподіванки поприсідали до землі. Та Бацила не розгубився.

— Здобич сама йде в пастку! Шакали! Вперед! — вигукнув він.

І шакали з відчайдушним вищанням кинулися в бій.

Бацила сам у бойову операцію не встрявав. Сховавшись у кутку, він тільки вигукував звідти:

— Давайте! Хапайте! Кусайте!

Організована злочинність тим і відзначається, що керівники, організатори самі нічого ніяк не роблять, а тільки командують із затишку.

Проте хоча шакалів було десять, а інопланетянських мавпочок лише двоє, хапати й кусати не виходило ніяк.

Шість лап — це все-таки не чотири. Шакали не звикли битися з шестилапими. Та й справді — як його встежиш? Тільки від двох ухилився, як ще дві тебе за хвоста хапають і на землю шvirголяють.

А шакал — це шакал. Геройства в ньому небагато. Як його на землю гепнуто, він з вищанням підхоплюється й тікає.

І незабаром усі шакали розбіглися по кутках і звідти тільки очима блимали.

— Бігом! — Енелолик підхопив Колька, Уфа підхопила Косю. І вони прожогом

вискочили з підземелля.

Не опускаючи Косю й Колька, міцно тримаючи їх, Уфа з Енелоликом перебігли весь Чужий Ліс і тільки на узліссі спинилися й сіли перепочити.

На бігу Кося й Колько мовчали, нічого не питали, бо розуміли: коли біжиш, говорити не можна, збивається дихання.

А тепер Кося вигукнув, не приховуючи захоплення:

— Ну, ви ж і молотки! Добре б'єтеся.

— А як ви нас відшукали? — спитав Колько.

— По слідах, — відповів Енелолик. — Правда, не одразу. Якби Місяць не зайшов і можна було з батьками зв'язатися, ми б швидше...

— Стривайте! — вигукнув Кося. — Треба негайно порадитися. Шакал Бацила сказав, що на вулкані Петекатепопль, куди ми йдемо, живе дракон Жахоб'як. Це, мабуть, він захопив наших однокласників! Що робити?

— Треба йти, — рішуче сказала Уфа. — Ви посидьте десь у схованці, а ми...

— Чого це у схованці? — перебив її Колько. — Ми теж...

— Авжеж! — підхопив Кося.

Уфа засміялася:.

— Ти бач, навіть у риму заговорили.

— От і порадились, — усміхнувся Енелолик.

Розділ 9

Петекатепопль

Вони стояли перед височенною горою, з вершини якої раз у раз випахкували вогонь і чорний дим — наче якийсь підземний велетень палив люльку.

Це й був вулкан Петекатепопль.

Позаду лишився важкий шлях, але особливих пригод дорогою не трапилося. І от вони на місці.

— Треба шукати печеру, — сказав Енелолик. — Ви тут посидьте, а я піду в розвідку.

Підніжжя вулкана Петекатепопль було вкрите лісовими хащами. І Енелолик одразу зник з їхніх очей.

Якийсь час вони мовчали.

Бездіяльне мовчання давало змогу придивитися один до одного. І Кося з Кольком уважно розглядали Уфу.

"А вона таки симпатична", — подумав Кося і зиркнув на Колька. Колько усміхнувся. Він подумав те ж саме.

Хлопці хотіли щось сказати, та не довелось. Бо несподівано задвигтіла земля, загуркотіло, блиснуло і...

Розділ 10

У печері

Несподіваний перебіг подій

Зненацька їх огорнула хмара чорного диму, вони перестали будь-що бачити. І тут хтось їх підхопив і кудись поніс.

Коли дим розсіявся і вони оговталися, то побачили, що лежать у величезній печері, стіни якої казково виблискують барвистими дорогоцінними камінцями.

Краса була неймовірна.

Але не ця краса вразила Уфу, Косю й Колька.

А вразило їх те, що посеред печери сиділи вкупочці і дивилися на них Михайлик Ведмеденко, Вірочка Вивірчук, Раїска Мняу та Енелолик. Не лише цілі, живі і неушкоджені. А ще й у прекрасному гуморі, усміхнені й веселі.

— З благополучним прибуттям! Здоровенькі були! — дзвінко вигукнула Раїска Мняу, — А ми вже познайомились. — І вона кивнула на Енелолика.

— І про Уфу все знаємо, — поважно сказав Михайлик Ведмеденко.

Кося й Колько розгублено презирнулися.

— А... А Жахоб'як? — спитав Кося.

— Та! — махнула лапою Раїска. — Ховається десь. Соромиться.

— Що-о?!

— Ой! Та ви ж нічого не знаєте! — вигукнула Раїска. — Авжеж. Ви ж рятувати нас прибули, сказав Енелолик.

— А що — не треба? — розкрив рота Кося.

Раїска винувато закліпала віями:

— Та спасибі, звичайно, але... Нам нічого не загрожує.

— Як?!

— Розумієте, виявляється, нас викрали тільки для того, щоб ми погралися трохи з Жахоб'яком. Він ще дитина, як ми, і дуже нудиться в самотині. Але такий сором'язливий, що сам не може знайти собі товариства. Ніяковіє. Вважає себе дуже негарним і страшним. Чудило!

— А хто ж вас викрав? — спитав Кося.

— Тато Жахоб'яка. Дракон Вулканович. Він працює у Петекатепоплі кочегаром. Дуже симпатичний дядечко. Хоч і дракон. Вони з породи драконів-вулканонів, що живуть у вулканах і харчуються лише горючим камінням, нічого живого не їдять, у рота не беруть.

— Тю! А ми... І наших інопланетянських гостей підпрягли...

— Ні-ні! Ми ніяких претензій не маємо. Ми з радістю! — вигукнув Енелолик.

— Правда-правда! — підхопила Уфа.

— Нам цікаво знайомитися з вашою планетою, так би мовити, у дії, — усміхнувся Енелолик.

— Ну, раз цікаво, то клич, Раїско, Жахоб'яка швидше! — сказав Кося. — Нічого йому ховатися. Хай подивляться космічні прибульці, які в нас дракони. Та ми й самі ще не бачили.

— Давай клич! — підхопив Колько.

— Жахоб'яче! — загукала Раїска Мняу. — Біжи сюди мерщій! З тобою познайомитися хочуть.

Якусь мить було тихо.

Аж от задвигтіла земля, запахло смаленим і у печері з'явився невеличкий дракончик. У коротких штанцях, у барвистій маєчці з іноземним написом і в сандалях на босу ногу. Очі великі, банькаті. Ніс кирпатий, облуплений. Губи товсті. Але загалом симпатичний і зовсім не страшний. Став оддалік, рота лапою прикриває сором'язливо.

— Здрастуйте! — привітався стиха. — Вибачте, у мене вогонь з рота. Вам, може, неприємно... — І зашарівся, у землю втупившись.

— Та чого там неприємно, — сказав Кося. — Подумаєш! — І перший підійшов знайомитись. А потім і всі по черзі підійшли до Жахоб'яка, потиснули йому лапу, познайомилися.

— Дуже симпатичний! — мовила Уфа. — Жаль, що у нас на планеті нема драконів.

— Зате у нас велетенські жаби є, хвостаті й восьмилапі. Теж симпатичні, — сказав Енелолик.

— Цікаво, — сказав Жахоб'як. Тоді часто-часто закліпав і, опустивши голову, тихо мовив:

— А мо, пограємо у щось?

— Я не проти, — сказав Енелолик.

— І я! — сказала Уфа.

— Давайте! Давайте! — підтримали Кося, Колько й Михайлик.

— Тільки у двір вийдемо. Бо тут не розгуляєшся, — сказав Жахоб'як.

Розділ 11

Дракон Вулканович вибачається

Майже годину гасали вони по схилах Петекатепопля. Гралися і в піжмурки, і в квача, у гилки.

І тут раптом Кося згадав тата. І його слова про вуха...

— Ой! — зойкнув Кося. — Слухайте! Там же наші батьки хвилюються, шукають... А ми...

— Ой! Справді! — схопилася лапами за щоки Раїска.

— Ой-ой-ой! — схопилася за голову Вірочка.

— Хоч би попередити якомось, що з нами все гаразд, — почухав лапою потилицю Михайлик.

— Що попереджати... Треба вертатися, — зітхнув Кося.

— Слухайте, а давайте всі разом — до нас! — вигукнула Раїска. — І Уфа, і Енелолик, і Жахоб'як!

— Ой! Правильно! — вигукнула Вірочка. — Дівчатка будуть такі раді!

— І хлопці! — сказав Колько.

— І батьки, й учителі, — докинув Кося. — У нас вони всі добрі. Якщо й гримають, то тільки з виховною метою.

— Але далеко, правда, — зітхнув Колько. — Якби був якийсь транспорт... Бо я так повільно бігаю...

— А я можу тата попросити. Він підвезе, — сказав Жахоб'як.

— На чому? — спитав Колько.

— На своїй підземній ракеті.

Виявилося, тато Жахоб'яка був сучасним прогресивним драконом і пересувався під землею за допомогою ракетної техніки.

Жахоб'як його гукнув, і тато з'явився з-під землі — у робочій спецівці, закіптюжений, зі щитком, як у електрозварювальника: працювати кочегаром у вулкані — справа нелегка.

Почувши, у чім річ, Дракон Вулканович весело сказав:

— Нема питань! Я й сам збирався вже вас одвозити. Вибачайте, що задав клопоту. Але так серце болить через того мого Жахоб'яка. Такий він некоммунікбельний! І вигадав же — страшний! Ну який він страшний? Га?

— Аніскілечки не страшний! Гарний хлопець! — сказала за всіх Раїска Мняю.

Познайомившись з Уфою та Енелоликом і дізнавшись, що вони інопланетяни, Дракон Вулканович так розхвилювався і засипав їх такою кількістю питань, що Жахоб'як змушений був утрутитися:

— Пробачте, тату! Але їхні батьки хвилюються, чекають.

— Ох, даруйте, дорогі! Вперше ж бачу інопланетян. Так цікаво! Ходімте мерщій на стартовий майданчик.

Розділ 12

День сенсацій

Учителі й батьки саме зібралися на Великій Галявині. Щойно вони повернулися з марних пошуків і обмінювалися сумними новинами.

І раптом галявина захиталася, задвигтіла і з-під землі з'явилася червона ракета.

На ногах не встояв ніхто. Всі попадали долі. Отак лежачи — хто горілиць, хто на боку, а хто на животі — зустріли вони прибулих.

Побачивши Михайлика, Раїску, Вірочку, Кося й Колька, всі підхопилися і в один голос так радісно скрикнули, що з дерев посипалося листя.

А коли з червоної підземної ракети вийшли спершу Енелолик і Уфа, а за ними Жахоб'як із татом Драконом Вулкановичем, усі знову попадали. Від розпачу й несподіванки. Правда, одразу ж підхопилися, сором'язливо обтрушуючись.

Щоб вивести батьків та вчителів з незручного становища, спершу Раїска, Вірочка і Михайлик познайомили їх із Жахоб'яком та його татом і розповіли про них. А тоді Кося й Колько представили інопланетянських друзів і розповіли про Енелолика з Уфою та про їхніх батьків Папаридона Івановича та Мамуру Сидорівну, які лагодять зараз на Місяці "летючий чайник".

Батьки й учителі тільки ойкали і сплескували лапами.

Кося підійшов до свого тата і схилив голову:

— А тепер от тобі мої вуха. Скуби. Я винен.

Тато розчулено обійняв сина.

— Що ти, що ти! Я пишаюсь тобою!

Уроків у той день, звичайно, не було.

До пізнього вечора гралися разом учні лісової школи, Жахоб'як і Енелолик з Уфою.

Тим часом вчителі й батьки вели з Драконом Вулкановичем жваву розмову про підземні справи. Він розповідав їм про запаси корисних копалин, про артезіанську воду, про підземні печери, про сталактити і сталагміти.

Під час розмови жіноцтво активно обмахувалось віялами, позаяк від Дракона Вулкановича пашило, мов з печі. Чоловіча стать трималася мужньо, тільки висолоплювала язики й хекала.

Говорили також і про інопланетян.

Учитель фізкультури Макак Макакович дуже пишався, що прилетіли саме мавпочки.

— Ви подумайте — шість лап! — вигукнув Макак Макарович. — Яка зручність для фізкультури й спорту!

Сонце сідало, коли Енелолик і Уфа раптом припинили гру і сказали:

— Зараз тато з мамою за нами прилетять. Вони вже на орбіті.

— Ой! — вигукнула Раїска Мняу. — Ой, як жаль! Ми до вас уже так звикли.

— І ми! — зітхнула Уфа.

— Але, на жаль, треба летіти, — сказав Енелолик. — У космічній подорожі все розраховано, а ми й так через неполадки на кораблі затрималися. Ми ще прилетимо. Обов'язково!

Незабаром над лісом з'явився "летючий чайник".

І хоч усі вже були попереджені про його приліт, враження було разюче й дивовижне.

Апарат приземлився, і з нього вийшли Папаридон Іванович та Мамура Сидорівна. Вони тепло привіталися з усіма, подякували за гостинність, за увагу до своїх дітей, подарували сувеніри — значки з якимись незрозумілими інопланетянськими гармудзлями, попрощалися, сіли разом з Уфою та Енелоликом на свій "чайник", зняли й полетіли.

Стали збиратися додому і Дракон Вулканович із Жахоб'яком.

Теж подякували, попрощалися, сіли у свою червону ракету і зникли під землею.

А мешканці лісу аж до ночі не розходилися з Великої Галявини. Все сиділи й балакали, балакали, балакали. Та й було про що.

То був день сенсацій, як сказав Коляй Коляйович Колючка, тато Колька.

Розділ 13

Останній

Наступного дня у лісовій школі відновилися уроки.

Пантера Ягуарівна стояла біля дошки і писала умову задачі на віднімання: "Було чотирнадцять друзів. Двоє полетіло на іншу планету. Скільки залишилося?"

Михайлик Ведмеденко раптом підняв лапу.

— Що тобі, Ведмеденку? — спитала Пантера Ягуарівна.

Михайлик підвівся:

— А можна до цієї задачки ще одну?

— Яку?

— На додавання.

— Ану-ну.

— "Двоє полетіло, а один прилетів... На підземній ракеті".

— Можна, — усміхнулася Пантера Ягуарівна. — Завтра неділя, і у нас буде екскурсія на вулкан Петекатепопль. Я вже домовилася з Бурмилом Михайловичем. Він дає транспорт.

— Ур-ра! — закричали всі.

Дивлячись на їхні радісні мордочки, Пантера Ягуарівна подумала: "Як добре, коли діти дружать. І як було б прекрасно, якби в усьому світі, а точніше Всесвіті, всі дружили і не сварилися, не ворогували ніколи".

У цю мить Вірочка Вивірчук зойкнула і підняла лапку:

— Пантеро Ягуарівно! А Вовченко за хвіст кусається!

— Вовченко! Вийди з класу! Двійка з поведінки! — рикнула Пантера Ягуарівна.

Вовчик Вовченко підібгав хвоста і поплентався геть. А Кося раптом подумав, що й на інших планетах ставлять двійки і виганяють з класу. І усміхнувся.

ЗАГАДКОВИЙ ЯШКА

Розділ 1

Хто він такий?

У Казковому Лісі на Великій Галявині відкрилася спеціалізована лісова музична школа з ведмежою мовою викладання. Директором школи був Бурмило Михайлович Ведмідь. Учителями — Пантера Ягуарівна (математика), Лисавета Патрикіївна (лісознавство), Мамонт Африканович (лісова історія), Жирафа Жирафіївна (лісова географія), Макак Макакович (фізкультура), Бегемот Гіпопотамович (співи і сольфеджіо). Вчилися в школі зайчик Кося Вухань, їжачок Колько Колючка, ведмежа Михайлик Ведмеденко, вовчєня Вовчик Вовченко, лисєня Рудик Лисовєнка, рисєня Раїска Мняу, козеня Зіна Бебєшко, борсучєня Боря Сук та інші звірятка...

На відміну від вас, любі друзі, в учнів лісової школи навчання було влітку, а великі канікули взимку. Бо ж у директора школи Бурмила Михайловича, у Михайлика Ведмедєнка, у їжачка Колька Колючки, борсучєняти Борі Сука та ще в декого взимку була зимова сплячка. А які ж можуть бути уроки, коли директор школи і половина учнів сплять?..

Отож — надійшла осінь.

Відбулися батьківські збори, на яких Бурмило Михайлович зачитав оцінки, відмінникам видав похвальні грамоти і поздоровив усіх з переходом до другого класу. Почалися канікули. Велика Галявина спорожніла.

Зайчик Кося Вухань та їжачок Колько Колючка сиділи на пеньку й зітхали.

— Так це ми до весни вже й не побачимося? — зітхнув Кося Вухань.

— Не побачимося! — зітхнув Колько Колючка.

— І хто придумав оту зимову сплячку, хай їй грець! — скривився Кося Вухань.

— Хіба я знаю? — знизав плечима Колько Колючка.

— І аби ж то сплячка була у Вовчика Вовченка або Рудика Лисовєнка, а не в тебе,

— знову зітхнув Кося.

І тут раптом з-за товстелезного дуба вилетів замашний дрючок, вдарив по гілці дерева, під яким сиділи друзі, і на них густо посипалося осіннє листя, накривши їх з головою.

— Ой! Хто це? — стрепенувся Колько, обтрушуючись.

— Це я! Це я! Це витівка моя! — почулося з-за дуба веселе й задержане.

— О! Знову він! Яшка! — вигукнув Кося.

Десь посеред літа почалися загадкові витівки якогось маленького незнайомця. Він з'являвся зненацька, коли лісові школярі гралися або відпочивали. Обливав їх водою, кидався сосновими шишками, грудками, дрючками і взагалі всіляко дошкуляв. І щоразу весело виспівував з-за дерева: "Це я! Це я! Це витівка моя!" Через те, що він весь час "якав", його й прозвали Яшкою. Цього загадкового Яшку ніхто ніколи як слід не бачив. Хоч і намагалися. Встигали лише помітити, як щось руде і волохате мелькало за деревом і одразу зникало.

Великої шкоди він, правда, нікому не завдавав, але всіх тримав у напрузі — хтозна, що він вигадась...

— От бачиш! — скривився Кося Вухань. — Ти собі спатимеш, а я... а мені той Яшка... таке влаштує!.. І Вовчик Вовченко знову чіплятиметься, за вуха кусатиме. Так він хоч твоїх колючок боявся, а тепер...

— Думаєш, мені хочеться залягати у ту сплячку? Думаєш, так цікаво? — зітхнув Колько. — Ти тут Новий рік зустрічатимеш, на лижах, на ковзанах, на санчатах кататимешся, а я... Я ж ніколи в житті ще зими не бачив, снігу, ковзанки. Ніколи! Уявляєш? Не кажучи вже про Діда Мороза, Снігуроньку, про новорічну ялинку.

— Бідолаха! — співчутливо похитав головою Кося.

— Слухай! — стрепенувся раптом Колько. — А давай ти мене збудиш перед Новим роком! Га?

— А... а можна? — розгубився Кося.

— Не можна, звичайно. Та хіба роблять тільки те, що можна? Тоді б у житті не було нічого цікавого. Бо можна лише те, що нецікаво. А те, що цікаво, не можна. Як правило. Ти ж знаєш.

— Та знаю, — Кося на мить задумався, потім почухав лапою потилицю. — Збудити тебе я, звичайно, можу. Але... Ти ж замерзнеш. У тебе ж зимової шубки нема. А твої голочки не гріють. Замерзнеш ти.

— Нічого! Не замерзну! — бадьоро мовив Колько. — Я на голочки опалого листя понастромлюю. Така шубка вийде, що ого-го!

— Це ідея! — усміхнувся Кося. — Молодець! Варить у тебе макітра.

— Так збудиш?

— Авжеж!

— Не забудеш?

— Не хвилюйся!

З-під великої купи опалого листя край галявини почувся голос Колькової мами:

— Колько! Спати! Чуєш? Кому кажу! Швиденько!

— О! Кличуть, — зітхнув Колько.

— Ну, біжи! — зітхнув Кося. — Прощай! Тобто — до побачення! Новорічного!

— До побачення! — і Колько побіг до свого барлогу.

А Кося пострибав додому, де мама шила йому нову білу зимову шубку. Треба було приміряти.

— Хе-хе! Гарненька витівочка наклеюється на Новий рік. Гарненька! Хе-хе-хе! — І за великим дубом майнуло щось руде і волохате.

Розділ 2

Баба Морозиха

І от уже тридцять перше грудня. Завтра — Новий рік.

Снігу в лісі намело величезні кучугури. Деревя стоять білі-білі, аж очі сліпить.

Іде по лісі Баба Морозиха, лісова зимова двірничка, що за порядком стежить. Вона схожа на снігову бабу: на голові відро, очі — вуглики, ніс — морквина, в руках мітла. Вийшла на Велику Галявину, носом-морквиною покрутила:

— Щось тут не теє... Носом чую — непорядком пахне. Треба постояти, повартувати.

І стала, завмерла під дубом — наче й нежива. Наче звичайнісінька снігова баба.

Визирнув з-за дуба загадковий Яшка — рудий, волохатий, неоковирний, ні на кого не схожий. Очі лукаві так і шмигають.

— "Не теє, не теє!" — стиха перекривив Бабу Морозиху (щоб не почула). — Авжеж, не теє. Бо зараз Кося Вухань будитиме Колька Колючку. Як же її спровадити звідси? А от всю витівку зіпсує. — І раптом зашепотів скоромовкою: — Тири-дири-нашатири! Двадцять дев'ять на чотири! Вісімнадцять на п'ятнадцять. Сорок вісім на сімнадцять. Тридцять п'ять на... Тьху! Знову збився. Не вийшло. Коли ж я нарешті навчуся! Ех! — з досадою вдарив себе по лобі. І одразу сховався за дуба.

На Велику Галявину вискочив Кося Вухань з великим дрючком на плечі. Підскочив до кучугури снігу край галявини і дрючком у кучугуру — штрик...

— Бу-бу-бу! — почулося з-під снігу басовите.

— Ой! Це тато! — І знову — вже обережніше — дрючком у кучугуру — штрик!

— Бо-бо-бо! — забурмотіло з-під снігу.

— Ой! Мама! Вибачайте! — І втретє — штрик!

Заворушився сніг на кучугурі, з'явилася голова Колька Колючки. Очі заспані-заспані, носик здивовано ворухиться.

— Ой! Що це? Сніг? — вигукнув нарешті, вилазячи. — Гарно як!

— Здоров! Здоров, сонько! — усміхнувся Кося.

— Здоров! Ой, сніг!

— Та сніг же! Сніг! Не цукор!

— Пухкий який! І холодний. А то баба снігова? Це ти її зліпив?

— Та ні. Мабуть, хтось із наших. Я навіть і не вгледів, коли вона з'явилась.

— А як сніжки ліпляться?

— А отак! — Кося зліпив сніжку і кинув у Колька.

— Ах, ти ж! — Колько теж зліпив сніжку і кинув у Кося.

І завелися гратись. Бігають хлопці, регочуть, за дерева ховаються, один в одного сніжками поціляють.... А з-за дуба загадковий Яшка то в одного, то в другого сніжки кидає. Та так ловко, щоразу як не по лобі, так по носі. Баба Морозиха кілька разів уже поривалася змахнути мітлою, щоб навести порядок, але чогось ніяк не могла, тільки розгублено кліпала вуглинками-очима.

І раптом...

— Ой! Що ж ми наробили? — вигукнув Кося. — Ми ж сніжками усю твою шубку з опалого листя збили! Замерзнеш тепер!

— Ой! Справді!.. Х-холодно с-стало! — зацокотів зубами Колько.

— Доведеться тобі, мабуть, назад лізти у барліг.

— Н-ні-ні! Н-нізащо! Я Д-діда М-мороза п-побачити х-хочу. І С-снігуроньку. І новорічну ялинку.

— То що ж робити?

— А т-ти м-мені принеси свою сіру осінню шубку.

— О! Правильно! Молодець! Стривай! Я швидко! — і Кося щодуху пострибав додому.

Баба Морозиха враз ожила.

— Хху! Що це зі мною? Задубіла, ворухнутися не могла! Тільки зараз одпустило. — І до Колька: — Що ж ти, голубе, правила порушуєш? Га? Чого виліз? Чого самочинно сплячку припинив?

— Ой, х-хто ви? — отетеріло втупився у неї Колько. — В-ви ж-жива?

— Авжеж! Баба Морозиха я. Двірничка зимова лісова. За порядком у лісі наглядаю. Так чого, питаю, порядок порушуєш? Чого виліз?

— А я... Н-новий рік зустріти х-хочу, Діда Мороза побачити, Снігуроньку...

— Ну, це я тобі зроблю. Дід Мороз — чоловік мій, а Снігуронька — онука.

— Серйозно?

— Абсолютно. Але зараз мушу тебе затримати, забрати.

— Куди? Почекайте! Зараз Кося принесе мені шубку свою осінню. Бо я д-дуже з-змерз.

— Ні, голубе, чекати не можу. Інструкція в мене. Порушника негайно мушу забрати, скласти протокол і доповісти начальству. Не можу я чекати. Бо в мене будуть неприємності. Не треба було, голубе, порушувати порядок.

І не встиг Колько Колючка отямитися, як Баба Морозиха закрутила навколо нього мітлою завірюху, підхопила і понесла кудись.

— Ух, ти! Здорово! Ну, починається! — визирнув з-за дуба загадковий Яшка. — Закрутилося! Ух! Люблю пригоди. І я туди! Там витівка моя! — Щось руде й волохате майнуло за дубом і зникло угорі.

Аж тут, захекавшись, прибіг на Велику Галявину Кося Вухань зі своєю сірою шубкою під пахвою. Став, роззирається розгублено навкруги, очима кліпає, друга виглядає.

— Колько! Агов! Де ти? — загукав нарешті.

Але ніхто йому не відповів. Колько зник.

Розділ 3

Дюдя

В обійсті Діда Мороза та Баби Морозихи перед білою сніговою хаткою з блакитними крижаними віконцями стояли Дід Мороз і Снігуронька. Вони пакували мішок з новорічними подарунками.

— Оце Васі, найпершому в класі. А це Олі, найсумлінніший в школі! — приказував Дід Мороз, кладучи подарунки в мішок. — Це Марині, гарній господині! А це Юлі, охайній чистюлі!

Снігуронька зітхнула.

— Ти чого зітхаєш? — спитав Дід Мороз.

— Шкода, — ще раз зітхнула Снігуронька.

— Кого?

— Романа-хулігана шкода, Сергійка-неумійка, Данила-дражнила... Тамару-нечупару... Ви ж їх повикреслювали. Всі одержать новорічні подарунки, а вони...

— Було б раніше дбати, аби щось мати. Мені теж прикро. Та що зробиш: як робив, так і заробив. Летимо швиденько. Нас уже давно чекають — з усіх вікон виглядають.

Дід Мороз підхопив на плечі мішок. Навколо нього й Снігуроньки враз закрутило-завірюшило, снігова хмаринка піднялася в небо, полетіла і незабаром зникла.

Натомість у небі з'явилася інша хмарка, яка опустилася на подвір'я. Сніг опав, і от уже перед хатинкою стоять Баба Морозиха і Колько Колючка.

Баба Морозиха зазирнула в хату:

— Нема. Подалися вже.

— Хто? — спитав Колько.

— Таж артисти мої — Дід Мороз і Снігуронька. Тільки й знають, що по концертах літають. Тут працюй, хурделицю-заметіль роби, снігу натрушуй, за порядком у лісі стеж... А їм тільки оплески в голові... Морозива хочеш?

— Т-та яке т-там м-морозиво. З-зуб н-на з-зуб не попадає. Мені б чаю!

— Гарячого не держимо! Гарячого нам не можна.

— Ж-жаль!

— Ну, погуляй тут, а я піду протокол писати. В хату не запрошую, бо там ще холодніше. — І Баба Морозиха зникла за дверима.

"Ну от, — подумав Колько. — Що ж тепер буде? Кося з шубою там, а я тут. І мороз пробирає дедалі дужче. Замерзну я".

— А ти хто? — почулося раптом ззаду.

Колько обернувся.

Позад нього стояла дівчинка — маленька, худенька, у куценькому платтячку з короткими рукавами. І ручки і ніжки в неї були голі-голісінькі і голівка теж неприкрита — ні шапки, ні хустини. Так що навіть дивитися на неї було холодно. Бррр!..

— Ти хто? — спитала дівчинка.

— А ти? — спитав Колько.

— Я — Дюдя. А ти?

— А я Колько Колючка. Їжачок.

— Їжачок?! Ніколи не бачила їжачків.

— Бо ми взимку спимо. Зимово сплячка у нас. Ми тут тільки весною, влітку і восени буваємо.

— А-а... А я, навпаки, влітку тут не буваю. Ми, як починає теплішати, перебираємося у холодні краї — в Арктику, Антарктику.

— А тобі не холодно?

— Авжеж, холодно! Але мені треба, щоб було холодно. Я ж Дюдя. Сестра Снігуроньки. Тільки Снігуронька артистка, з Дідом Морозом на концертах новорічних виступає. А я Бабі допомагаю — віхолити-завірюшувати, снігом натрушувати, за порядком у лісі стежити. А у вас тут навесні гарно?

— Ого! Ще й як! Усе цвіте, зеленіє. Тепло, сонячно. Соловейко співає, метелики пурхають.

— А що таке метелики?

— Ти метеликів ніколи не бачила? О! Це диво! Це летючі квіти. Така краса!

— Я давно мрію побачити все це. Але... — Дюдя зітхнула. — Нам у теплі не можна. У теплі ми танемо. А тебе Баба чого сюди привела?

— Бо я порядок порушив. Самочинно із зимової сплячки прокинувся, із барлогу виліз.

— Нащо?

— На зиму подивитися захотів. На Діда Мороза, на Снігуроньку. Не бачив же ніколи.

— Іч який! Видумляка! Такий, як я, — усміхнулася Дюдя. — Подобаєшся ти мені. Такий кумедний, симпатичний, з голочками, які не гріють. Їжачок-дивачок. Хіба можна на мороз отак виходити?

— Друг мій, зайчик Кося Вухань, побіг шубку свою осінню сіру мені принести. Хвилюється, мабуть, чекає, гасає там по Великій Галявині.

Дюдя на якусь мить задумалася:

— Ех, і перепаде мені! За те, що я й сама порядок порушила. Але — хай!

Вона рішуче махнула рукою:

— Гайда!

— Куди? — не зрозумів Колько.

— Таж на Велику Галявину. До твого Косі Вуханя.

І не встиг Колько й оком зморгнути, як Дюдя закрутилася дзигою на одній нозі. І враз навколо неї заіскрилося, засвистіло, огорнуло Колька, підняло над землею і понесло в небо.

— Ану вас! — почулося з-за хатки. — Нащо я тоді сюди тарабанився, як треба назад летіти?

І загадковий Яшка теж знявся у небо.

Розділ 4

Крижан Холодрига

На Велику Галявину вбіг захеканий Кося Вухань.

— Нема! Весь ліс оббігав — нема! І в барліг зазірав. І там нема. Де ж він подівся? Пропаде ж, замерзне без шубки.

І раптом у небі з'явилася біла снігова хмарка. Стала наближатися, рости, спустилася на Велику Галявину. Обтрусилася від снігу. І Кося тільки ойкнув — перед ним стояли Колько Колючка і якась дивна дівчинка.

— Ой! — кинувся Кося до Колька. — Де ти був? А я вже так хвилювався!

— Баба Морозиха мене забрала. За порушення порядку. А от Дюдя виручила. Швидше давай шубку! І знайомся!

— Дюдя! — усміхнулася дівчинка, простягаючи Косі руку.

— Кося! Вухань! — сказав зайчик, потискаючи лапкою холодну як крижинка руку.

— Це сестра Снігуроньки, — сказав Колько. — Дуже симпатична дівчинка.

— Я бачу. Симпатична, — зашарівся Кося.

У цей час щось руде й волохате спустилося з неба і сховалося за дубом. Та ні Кося, ні Колько не встигли те "щось" як слід роздивитися, бо Дюдя раптом вигукнула:

— Ой! Лютий пан Крижан Холодрига йде! Господар Зими. Наш повелитель. Ховайтеся!

І ледве Кося й Колько встигли сховатися за кущем, як з лісу на галявину вигулькнула біла неоковирна постать — прозора, химерна, з величезною крижаною сокирою в руці.

Трісь! Трісь! Трісь! — затріщали дерева від лютого морозу, який враз настав. Добре, що Колько встиг накинути шубку. А то б одразу замерз на бурульку.

— Що тут діється?! — скрипучим голосом проказав Крижан. — Чому справжнього холоду нема? Сам мушу морозити?

— Бабуся саме з поля щойно. Заметіль здіймала, — сказала Дюдя.

— Бачив я ту заметіль, — пхикнув Крижан. — Казна-що. Як кіт надмухав. А ти за порядком як стежиш? Чого сторонні в лісі?

— Які сторонні?

— А онде там, за кущем.

— Де? Не бачу! — вдавано здивувалася Дюдя.

— Дурити мене здумала?.. Ану вилазьте, барбоси!

— Ми не барбоси, — сказав Колько, вилазячи разом із Косею з-за кущів.

— А хто ж ви?

— Я їжачок Колько Колючка, а він зайчик Кося Вухань.

— А чого він мовчить? Чого ти за нього балакаєш?

— Бо він... скромний.

— А тремтить і зубами цокає — теж від скромності? Інтересно!

— А у них, у зайчиків, так заведено.

— Щось ти дуже балакучий! От я вас у холодильник-морозильник посаджу,

заморожу, щоб ви мене не дратували.

— Ой, не садіть їх у морозильник, будь ласка! — скрикнула Дюдя.

— А чого це ти за них заступаєшся?

— Бо вони... хороші.

— Ха-ха-ха! "Хороші"! Які ж вони хороші, коли теплі?! Хорошими у нас бувають тільки холодні. От я їх і зроблю хорошими. Хе-хе-хе! — І пан Крижан забубонів скоромовкою: — Крига-дрига-холодрига! Вуха-чуха-завірюха! Віхола поїхала! Ж-жух!

І вмить пан Крижан зник.

Разом з ним зникли і Колько Колючка, і Кося Вухань.

Розділ 5

Дюдя і Яшка об'єднуються

— Це я, я винна! Було б мені не забирати Колька від Діда й Баби. Вони б його хоч снігом притрусили, не дали б замерзнути. А Крижан, лютий пан — недарма зимовий місяць його іменем лютим назвали — заморозить хлопців! Це я, це я винна! — заголосила Дюдя.

— "Це я, це я", — раптом почулося з-за дуба. — Гей, Дю-дю! Не реви! Тобі не можна плакати. Бо в тебе сльози одразу замерзнуть — і очі псуються. Осліпнути можеш.

— Ой! Хто це? — здригалася Дюдя.

— Це я! Яшка!

— Ану вийди! Покажись!

— Не можу.

— Чому?

— Бо я не просто Яшка, а загадковий Яшка. Мені не можна показуватися. Але я все бачив і чув. Треба хлопців виручати. Бо з ким я тоді витівки свої витворютиму?!

— А як виручати? Як?!

— Треба твоїх Діда й Бабу підпрягти. Вони дорослі. Вони силу мають, багато знають і можуть. То хай допоможуть... Тільки ти про мене їм не кажи, гаразд? Дорослі мене не бачать і не чують. І не повірять, що я є на світі.

— Не скажу. Хоч і не розумію, хто ти... Ну, я помчала додому, бо не можна гаяти ні хвилини. Як заморозить Косю й Колька, пізно буде.

— Ну, давай! А я до Крижана.

Дюдя крутнулася дзигією на одній нозі, утворивши завірюху, і знялася в небо, а за нею і Яшка...

Розділ 6

Снігуронька подає ідею

Баба Морозиха нарешті скінчила писати протокол (ох, та бюрократична писанина!), аж раптом з двору почувся плач. Баба визирнула з хати.

Плакала Дюдя.

— Ти чого? — здивувалася Баба. — А де той їжачок? Прогавила?

— Гірше! — схлипнула Дюдя. — Їх обох лютий пан Крижан забрав.

— Кого це обох?

— Колька і його друга зайчика Косю. Вони такі симпатичні. Один з голочками кумедними. Другий з довгими вушками. А тепер лютий Крижан з них дві льодяні бурульки зробить...

— А Кося звідки там узявся?

— Ай, Бабо! Хлопців рятувати треба, а ви балакаєте! У-у-у!

— Не плач, Дюдю! Ти ж знаєш, нам плакати не можна. Сльози замерзають, і очі псуються.

— І хай псуються! Хай я осліпну, раз ви не рятуєте хлопців!

— А як я їх урятую? Лютий пан Крижан — наш начальник. Не ми йому — він нам наказує.

— Придумайте щось. Ви ж добра. То у вас робота така сувора, а сама ж ви добра, я знаю.

— Що ж я можу придумати? Мене поставлено за порядком стежити, а ти мене змушуєш той порядок порушувати.

— Тоді я сама піду, раз ви не хочете.

— Куди ти підеш, дурненька?! Він же тебе й слухати не стане. Замкне в буцегарні на три крижані замки, як мене колись замкнув. І сидітимеш день і ніч.

— І сидітиму, раз ви такі!

Раптом у небі з'явилася біла хмарка і на обійстя опустилися Дід Мороз і Снігуронька. У Діда під пахвою був порожній мішок.

— О! А чого це Дюдя так невесела? — кинулася до сестрички Снігуронька.

— Що тут у вас трапилося? — стурбовано запитав Дід Мороз.

— Ой, біда! Лютий пан Крижан Холодрига забрав зайчика Косю та їжачка Колька на заморожування. А Дюдя засмутилася і плаче.

— Отакої! А звідки їжачок узявся? У них же зимова сплячка, — здивувався Дід Мороз.

— Спеціально прокинувся, — сказала Баба Морозиха. — Виліз, щоб на тебе, артиста, подивитися, на Снігуроньку, на ялинку новорічну. А вас носить десь. Я б давно уже вас йому показала і назад у барліг поклала.

— Ну, хто ж знав? — розпачливо розвів руками Дід Мороз. — Жалко бідолайчика їжачка... і зайчика.

— Не руками розводити треба, а робити щось! — прохопилася Дюдя.

— Що ж тут вдієш? — почухав потилицю Дід Мороз.

— Я ж і кажу, — підхопила Баба Морозиха. — Не ми ним, а він нами керує.

— Керує! — пхикнула Дюдя. — А ви знаєте, Бабо, що він про вас сказав?

— Ану-ну?

— Що ваша заметіль — не заметіль, а казна-що, як кіт надмухав.

— Що-о?! — очі-вуглилки Баби Морозихи запалахкотіли гнівом. — "Як кіт надмухав"? Це про мою прекрасну заметіль, що по всьому полю гуляла?

— Стривайте! — вигукнула раптом Снігуронька. — Здається, я придумала. Давайте...

— Тссс! — перебив її Дід Мороз. — Тихше! Бо ще почує. Ви ж знаєте, який він...
Усі схилилися до Снігуроньки, і вона їм щось зашепотіла.

Розділ 7

Демонстрація-маніфестація

Пан Крижан був у чудовому настрої. Він дуже любив когось заморожувати. Весело походжаючи величезною голубою верандою свого крижаного палацу, він співав:

Я Крижан — лютий пан,
Крижаний ношу жупан.
Я всевладний, я все можу,
Будь-кого я заморожу,
Заморожу, заморожу до загину
На сніжинку, на бурульку, на крижину.
Я дивлюся, я дивлюся залюбки,
Як когось ха-ха-хапають дрижаки.
Це для мене насолода, ще й яка,
Як на когось напустити дрижака!
Всі тремтять переді мною, всі тремтять...

І раптом пан Крижан затнувся і здивовано роззявив рота. У дворі з'явилася дивна процесія. Попереду йшов Дід Мороз з транспарантом: "Свободу Кольці Колючці!". За ним сунула Баба Морозиха з транспарантом: "Свободу Косі Вуханю!" А за Бабою ступала Снігуронька з транспарантом: "Захистимо звірячі права!"

Пан Крижан кулею вилетів надвір.

— Це що таке?! — закричав він несамовито.

— Демонстрація-маніфестація... — почав Дід Мороз.

— ...протесту... — продовжила Баба Морозиха.

— ...проти порушення звірячих прав! — закінчила Снігуронька.

— Та ви що?! Очманіли?! — аж захлинувся пан Крижан.

— Відкривай, Бабо, мітинг! — не зважаючи на його крики, наказав Дід Мороз.

— Мітинг протесту оголошую відкритим! Слово надається Діду Морозу! — урочисто виголосила Баба Морозиха.

Тим часом Дюдя за спиною Крижана прошмигнула у крижаний палац.

— Ми, депутація зимового лісу, висловлюємо своє обурення протиправними діями адміністрації панства Крижанства і вимагаємо негайного звільнення їжачка і зайчика!
— вимахуючи руками, говорив Дід Мороз.

— Замовкни! Припини негайно! — заверещав пан Крижан.

— Вимкнути другий мікрофон! Продовжуйте, депутате Мороз! — сказала Баба Морозиха.

— Ми не допустимо, щоб були заморожені вільні громадяни Казкового Лісу Кося Вухань і Колько Колючка! — вів далі Дід Мороз.

Тим часом з крижаного палацу вискочили Дюдя, Кося і Колько. І знову-таки за спиною Крижана прошмигнули до лісу і кинулися навітіки.

Однак пан Крижан щось запідозрив.

— А де Дюдя? — раптом пронизливо глянув він на Діда Мороза. — То заступалася так за них — і раптом не бере участі у вашій дурній демонстрації...

І пан Крижан кинувся у палац.

— Треба тікати! — вигукнула Снігуронька.

— Ех-хе-хе! Куди ж від нього втечеш? — зітхнув Дід Мороз.

Та вони й не встигли б утекти, бо лютий Крижан прожогом вискочив з палацу:

— Негідники! Обдурили! Звільнили! Випустили!.. Ну тепер ви у мене на волі не гулятимете! Всіх у буцегарню на потрійний крижаний замок!.. А в Казковому Лісі оголошу надзвичайний стан. Усіх позаморожую! Всіх!.. Крига-дрига-холодрига! Віхачуха-завірюха! Віхола-поїхала! Жжжух-х-х-х!..

І Дід Мороз, Баба Морозиха й Снігуронька миттю зникли з подвір'я.

Розділ 8

Що робити?

— А він знову нас не забере? — відхекуючись, спитав Кося.

— Ні! — сказала Дюдя. — Не хвилюйтесь. Вдруге він забрати вас уже не зможе. Такий чарівний закон Казкового Лісу.

— Спасибі тобі, Дюдю! — сказав Колько. — Ти врятувала нам життя.

— До чого тут я? Це Снігуронька придумала. А допомагали всі.

— Навіть загадковий Яшка, — додав Кося. — Ми б давно вже замерзли, якби не він.

— Як це так?

— А він увесь час примушував нас рухатися, не сидіти на місці. Ми весь час чули його голос.

— Ми думали, що він тільки на витівки здатний, а він, виявляється... — сказав Колько.

— Молодець! — сказала Дюдя і враз спохмурніла: — Щось довго наших нема. Стривайте, погляну лишень у чарівне дзеркальце, де вони там...

Дівчинка заскочила до хати, а Кося й Колько лишилися на подвір'ї Діда Мороза й Баби Морозихи. Вони навіть не встигли перемовитися між собою й кількома словами, як з хати вискочила Дюдя.

— Біда! Лихий пан Крижан засадив Діда, Бабу й Снігуроньку у буцегарню на три крижані замки.

— Ой! Що ж це буде?! — в один голос скрикнули Кося й Колько.

— Їм-то нічого не буде. Вони ж холоду не бояться. Але новорічне свято зривається. Без Діда Мороза й Снігуроньки який же Новий рік?.. Новорічні ялинки не засвітяться. Тисячі хлопчиків і дівчаток залишаться без новорічного свята, без новорічних подарунків. Особливо шкода тих, хто не має батьків, хто у дитячих будинках, в інтернатах... Вони так чекали цього свята!..

— Що ж робити? — розпачливо спитав Кося.

— Це я винен! Це все через мене! — скрушно похитав головою Колько. — І я мушу спокутувати свою провину.

— Що ти збираєшся робити? — спитала Дюдя.

— Піду назад до Крижана.

— Та ти що?! Він же тебе заморозить!

— Буду рухатися. Може, й не замерзну.

— Але ти не зможеш рухатися весь час, день і ніч!

— Я не допущу, щоб через мене зривався Новий рік!

— Я не залишу тебе! Разом підемо! — вигукнув Кося. — Хоч і страшно...

— Хлопці! Куди ви?! Це ж вірна загибель! — скрикнула Дюдя.

І от почувся переможний регіт лютого пана Крижана:

— Га-га-га! На це я й розраховував! Вдруге забрати їх я не можу. А якщо добровільно — будь ласка!.. Крига-дрига-холодрига! Вуха-завірюха! Віхола-поїхала! Жжух-х-х!..

І вмить зникли і Кося Вухань, і Колько Колючка, і сам лютий пан Крижан.

Розділ 9

Яшка стає повнолітнім

— Ой! Що я накоїла?! — у розпачі вигукнула Дюдя. — Нащо я сказала, що зривається Новий рік?! Яшко!.. Яшко!.. Де ти?

— Я тут! — почулося з-за хати.

— Іди сюди швиденько! Треба щось робити. Загинуть же хлопці! Ну, чого ти ховаєшся?!

З-за хати вийшов загадковий Яшка.

— Чого ховаюсь? Ти ж бачиш, який я... — він похилив голову.

Дюдя уважно глянула на нього:

— Ну який... Звичайний. Симпатичний навіть...

— Я ні на кого не схожий. Ні на людину, ні на звірину. Опудало якесь...

— І не опудало зовсім! Та й чого це треба обов'язково бути на когось схожим?.. Ти тому й ховався від лісових школярів?

— Так, — зітхнув Яшка.

— Хотілося з ними гратися, а ти соромився?

— Соромився... — знову зітхнув Яшка.

— А ти взагалі хто?

— Барабашка я. Яшка-барабашка.

— Барабашка? Так барабашки ж невидимі, по-моєму. І безсловесні, німі.

— То повнолітні барабашки невидимі й безсловесні. А неповнолітніх можуть бачити й чути. Правда, лише діти. Дорослі — ні.

— Здається, ви вмієте чаклувати, робити різні неймовірні дива.

— Дорослі — вміють. А неповнолітні вчаться. Правда, в мене вже трішечки виходить. Я сьогодні навіть твою Бабу Морозиху... зачаклував. Сказав "замри", і вона завмерла, ворухнутися не могла. Це коли ми з Косею і Кольком у сніжки гралися.

— Яшечко! Спробуй! Зроби що-небудь, щоб врятувати хлопців. Вони ж замерзнуть. Гаяти не можна ні хвилини!

— Пана Крижана може перемогти тільки дорослий барабашка. Правда, як дуже захотіти, я можу стати дорослим... Але тоді... — Яшка зітхнув і раптом зник.

— Ой! — вигукнула Дюдя. — Де ти? Яшко! Ящечко! Озовися!

Але ніхто їй не відповів. Дюдя розгублено озиралася на всі боки...

Аж тут у небі з'явилася біла снігова хмарка. Стала швидко наближатися. Опустилася. Сніг опав. І на обійсті з'явилися Дід Мороз, Баба Морозиха, Снігуронька, Кося Вухань і Колько Колючка.

— Ой! Це ви! — радісно скрикнула Дюдя.

— Нічого не розумію! — розвів руками Дід Мороз. — Сидимо з Бабою і Снігуронькою у буцегарні за трьома крижаними замками. І раптом замки падають, розчиняються двері, входить пан Крижан із Косею і Кольком і каже: "Забирайте їх швиденько і поганяйте звідси, щоб я вас не бачив".

— Дивина та й годі! — підхопила Баба Морозиха.

— Ніяка не дивина, а Яшка-барабашка! — вигукнула Дюдя. — Це він вас усіх визволив!

І вона розповіла про все, що сталося.

— А де ж він? Де? Ми так його побачити хочемо, подякувати йому!.. Яшко! Яшко! Де ти?

Але Яшка не з'являвся і не озивався.

— Я знаю, — тихо мовила Дюдя. — Він не з'явиться і не озоветься більше ніколи. Щоб перемогти Крижана і врятувати вас, він розпрощався з дитинством і став дорослим — невидимим і німим барабашкою...

Усі вражено примовкли.

— Він хотів з нами гратися, а ми не розуміли... — тихо проказав Кося.

— Спасибі! Спасибі тобі, Яшко! — загукав Колько.

— Він не говорить, але ж, мабуть, чує, — сказав Кося. — Дякуємо тобі, Яшко! Пробач нам, будь ласка!

— Раз він став дорослим і вмів чаклувати, то, може, він зробить так, щоб Дюдя і Снігуронька подивилися весною на квіти, на зелені дерева, на траву, на метеликів... І послушали соловейка... — мрійливо сказав Колько.

— Агов, Яшко! — вигукнув Кося. — Чуєш?!

Ніхто не відповів, але кожному здалося, що хтось лагідно дихнув йому в обличчя.

— А тепер усі — на новорічну ялинку! — весело вигукнув Дід Мороз.

— Дарма, чи що, Колько порядок порушував! — засміялася Снігуронька.

Деся далеко ударив дзвін і заграла музика.

Починався Новий рік.

Сонячний зайчик і сонячний вовк

Розділ 1

У похмурому підземному палаці перед каміном, де ледь жевріло темно-синє вогнище, сидів Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів Пан Морок. На ньому був чорний оксамитовий плащ з каптуром, що закривав обличчя. Якби не плащ і не синє

полум'я в каміні, ми б з вами пана Морока просто не побачили. Бо весь він був із темряви. Саме про це він і співав, перебираючи струни чорної гітари. От послухайте:

Зроблений із темної
Темряви підземної,
Сили я не маю,
Та всіх перемагаю,
Бо всіх-усіх лякаю!
Бо всіх-усіх лякаю!
Я — Начальник Всяких Страхів
І Нічних Кошмарних Жахів!
Морок я! І, як захочу,
Будь-кого я заморочу,
Заморочу-заморочу,
Як захочу!..

Коли у пана Морока був гарний настрій, він любив поспівати під гітару.

Аж тут згори до палацу провалилися схвильовані Баба Яга та її молодший брат Бабай. Обтрусившись від землі, Баба Яга вигукнула:

— Ваша Темність! Неприємність!

— Н-неприємність, В-ваша Т-темність! — заїкаючись, підхопив Бабай.

— Що таке? — скривився пан Морок. — От псуєте мені настрій! Завжди ви панікуєте! Замість того, щоб інших лякати, самі лякаєтесь.

— Н-не п-панікуємо, В-ваша Т-темність! — вдарив себе в груди Бабай. — К-кажи, сестро, б-бо я, б-бачиш, з-заїка-юсь... від х-хвилювання.

— Ваша Темність, на Великій Галявині Казкового Лісу відкрилася спеціалізована лісова школа з ведмежою мовою викладання! — одним духом випалила Баба Яга.

— Ну то й що? Хочете туди вступити? Щоб я рекомендацію написав? — глузливо усміхнувся пан Морок.

— Ой, не жартуйте, Ваша Темність! Освіта! Знання! Це ж найбільша для нас небезпека! — вигукнула Баба Яга. — Освічені й розумні в нас же не вірять! Ми для них просто не існуємо!

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Мда-а... — почухав потилицю пан Морок. — Мабуть, таки так. Найбільше нас бояться темні й неосвічені. Чим більше знань, тим менше страху. Правильно!.. Отже, починаємо кампанію по залякуванню школярів! Хай не вчаться, не вчаться, не вчаться! Хай до школи ходити бояться!..

— Хай не вчаться, не вчаться, не вчаться! Хай до школи ходити бояться! — підхопили Баба Яга і Бабай.

Розділ 2

Зайчик Кося Вухань та їжачок Колько Колючка після уроків ішли лісом додому.

— Цікаво у школі, правда? — сказав Кося.

— Авжеж! Кожного дня про щось нове дізнаємося, — відгукнувся Колько.

— Якби тільки не оця дорога додому через темні хаші... — зітхнув Кося, озираючись на чагарі.

— І чого це темнота завжди так лякає? — здвигнув плечима Колько.

— Бо завжди здається, що там хтось є, хтось ховається... — знову зітхнув Кося.

І тут зненацька з-під землі вигулькнули пан Морок, Баба Яга і Бабай. Баба Яга в одній руці тримала ступу, в другій мітлу. А Бабай — барабан, на якому були намальовані череп і кістки.

Темноти боїшся ти?

Темноти боїшся й ти?

Я і є страшна ота Темнота-а! —

жахним голосом загорлав пан Морок.

А я Баба Яга — кістяная нога!

Кого захочу, вмиць провчу —

На порох в ступі потовчу! —

загорлала Баба Яга.

М-мною ж в-всіх д-дітей лякають

І від мене всі т-тікають.

Я на всіх наводжу страх,

Бо Бабай я! Ах! Ах! Ах! —

і Бабай вдарив у свій страшний барабан.

Усі втрьох вони затанцювали навколо Косі і Колька.

Їжачок і зайчик аж поприсідали з переляку і дрібно зацокотіли зубами.

— Рятуйте-е! Рятуйтечки-и! — ледь чутно пропищали вони.

Розділ 3

І тут згори, з неба, стрімко зіскочив сонячний зайчик — з вушками, з лапками, з кучим хвостиком. Він тримав напереваги сліпучий промінь-спис і кинувся з ним на лиходіїв, дзвінко-дзвінко співаючи:

Хто ображає тут малят,

Маленьких лісових звірят?!

Та це ж Яга, противна Баба,

І нечупара, і незграба!

А це Бабай — від слова "баба",

Він боягуз, але нахаба!

Не може в дзеркало дивиться,

Бо сам себе Бабай боїться!

А ти, пан Морок, роздягайся!

Скидай свій плащ мерщій! Не гайся!

Його надів ти недарма,

Бо без плаща тебе ж нема!

Ти ж безтілесна порожнеча

І порожнісінька пільма!..

Ну й компанія лиха!

Ха-ха-ха-ха! Ха-ха-ха!..

Баба Яга і Бабай відчайдушно заверещали, а пан Морок заволав, відмахуючись від сліпучого променя-списа:

Не смій! Не смій! Не смій! Не смій

Чіпати плащ чарівний мій!

Плаща, зайчиську, не чіпай!

Рятуйте, Бабо і Бабай!

Я ж безтілесний! Ай! Ай! Ай!

Але Баба Яга і Бабай панічно зарепетували:

— Тікаєм ми, і ти тікай!

І вмить провалилися під землю. Пан Морок не став чекати і теж провалився.

— Ну от! А ви боялися! — засміявся сонячний зайчик.

— Ой! Зайчик! — здивовано мовив Кося Вухань.

— Схожий на тебе, тільки жовтий, сонячний. З промінців! — сказав Колько Колючка.

— Авжеж! Я — Терентій! З Країни Сонячних Зайчиків!

— А є така Країна? — вражено презирнулися Кося і Колько.

— Є! По той бік чарівного озера-дзеркала. Звідти ми розбігаємося по землі вранці, коли сходить сонце.

— Диви! Зайчик, а не побоявся тих страховиськ, — з повагою сказав Кося.

— А чого мені боятися? Вони з темряви, вража сила, а я — сонячний!.. І взагалі — не треба нічого боятися! — і сонячний зайчик Терентій заспівав:

Страх — це "Ах! Ах! Ах!"

Сміх — це "Ха! Ха! Ха!"

Літери ті ж самі — а яка різниця!

Той, хто весело сміється, той ніколи не боїться!

Якщо страшно, ти зморгни

Й літери переверни!

Замість "Ах! Ах! Ах!",

Буде "Ха! Ха! Ха!".

Замість страху буде втіха,

Буде втіха! Ха! Ха! Ха!..

Веселіше, друзі, смійтесь

І нічого ви не бійтесь!

А тепер ходімо, я вас проведу додому, поки ви не навчилися переборювати свій страх.

І вони пішли лісом.

Розділ 4

А у підземному палаці відхекувались пан Морок, Баба Яга і Бабай.

— Н-ну, к-клятий Т-терентій! — сварився кулаком угору Бабай.

— Просто неможливо працювати, як він з'являється! — вигукнула Баба Яга.

— І ви теж хороші! — лайнувся пан Морок. — Я кричу: "Рятуйте, Бабо і Бабай! Я ж безтілесний!" А вони: "Тікаєм ми, і ти тікай!" Ще й на "ти", іродове плем'я! Наче я з вами свиней пас! Забагато дозволяєте собі! Познімаю з роботи!

— Пробачте, Ваша Темність! — жалібно скривилася Баба Яга.

— З п-переляку! — промимрив Бабай. — Н-нічого ж його н-не б-бере!

— Ні зловити, ні вхопити, ні втопити, ні вдавити! — розвела руками Баба Яга.

— Треба, треба щось зробити! — вів далі пан Морок. — Кого зайці найбільше бояться?

— Вовків! — сказала Баба Яга.

— О-однозначно! — підтвердив Бабай.

— От і треба на нього напустити вовка! Сонячного! — сказав пан Морок.

— Якби ж то були сонячні вовки! — зітхнула Баба Яга.

— Не були — так будуть! — рішуче вигукнув пан Морок. — Сонячних зайчиків чим пускають? Дзеркальцем. От і для сонячного вовка потрібне дзеркальце. Тільки особливе, чорне, чарівне. І таке дзеркальце є! У Снігової Королеви. Уламок чарівного дзеркала лихого троля. Забули?

— Ну, Ваша Темність, ви — геній! — вигукнула Баба Яга.

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Це ж треба! Сонячний вовк! У жодній казці такого не було! — захоплено сплескувала руками Баба Яга.

— Терентію він, звичайно, великої шкоди не завдасть. Сонячні зайчики, на жаль, незнищенні. Але попоганяє, пополюкає добряче. А ми тим часом будемо спокійно працювати, робити свої чорні справи. А саме це нам і треба.

— Однозначно! — вигукнула Баба Яга. — Тьху! Це ж не моє слово!

— Отож сідай, Бабо, на мітлу і поганяй до Снігової Королеви. Вона тих сонячних зайчиків теж терпіти не може. Дасть чорне дзеркальце без жодних розмов, — сказав пан Морок.

— Єсть, Ваша Темність! — приставила руку до скроні Баба Яга, сіла на мітлу і зникла.

Розділ 5

У казках все робиться блискавично. Не встигли ми з вами, дорогі друзі, й оком зморгнути, як Баба Яга вже у Снігової Королеви побула, морозивом пригостилася, чорне чарівне дзеркальце узяла й назад повернулася. І мерщій у Казковий Ліс, до Колька Колючки, Косі Вуханя і Терентія, який супроводжував їжачка і зайчика додому.

Бадьоро простували вони лісом, і раптом дорогу їм перетнув сонячний вовк. Схожий на звичайного, тільки жовтий, сонячний. Він вищирився і заволав:

Я Вовило! Я Вовило!

Сонячних зайців Ловило.

Ображало і Лякало,

Доганяло і Кусало!

— Ой! Сонячний Вовк! — скрикнув Терентій. — Такого ще не було! Пробачте! Мушу тікати!

І Терентій, а за ним і сонячний вовк Вовило зникли.

— Казав: "Не бійтесь!", а сам... — зітхнув Колько Колючка.

— Ну, ми, зайці, від вовків завжди тікаємо. Так уже заведено, — похитав головою Кося Вухань. — Звідки він тільки узявся, той сонячний вовк?

— А от звідки! — несподівано з'явившись, вигукнула Баба Яга і покрутила у руках дзеркальце. — Чорне чарівне дзеркальце! Тепер Терентію буде не до вас. Попоганяємо, пополякаємо тепер його. Га-га-га! — і Баба Яга зникла.

А перелякані Кося і Колько кинулися додому. Добре, що було вже недалеко.

Розділ 6

Увечері біля хатинки на курячих ніжках зібралися Баба Яга, Бабай та пан Морок.

— Ну, Баба, молодчинка! — задоволено потирав руки пан Морок. — Оголошую тобі догану... тобто подяку! Здорово ви з Вовилом попоганяли того недолугого Терентія! Аж до самісінького смерку, поки сонце не сіло. Ніколи йому було і вгору глянути!

— В-ваша Темність! А я ж Б-бабу підміняв, т-теж Терентія ганяв! — прохопився Бабай. — Сестричка ж к-кри-венька. Їй б-бігати важко.

— І тобі дякую, — скривився пан Морок (не любив він, коли йому вказують).

— Т-тільки ж ти, с-сестро, тепер п-пильнуй, щоб дзеркальце не п-поцупили.

— Та хай цуплять! — усміхнувся пан Морок. — Навіть добре, як хтось його візьме. Дзеркальце ж чарівне. Хто у нього зазирне, вмиць стане вражою силою — злим і поганим. А нам треба поповнювати кадри. Нас трьох малувато. Ну, на добраніч, Бабо!.. А ти, Бабаю, на роботу! — і пан Морок провалився під землю, до себе у палац. Бабай пішов на роботу — лякати уночі з темних кутків дітей (хоч він і сам у тих кутках тремтів від страху). А Баба Яга поклала чорне дзеркальце на найвиднішому місці, на підвіконні, і полізла на піч. І відразу ж засвистіла носом — заснула.

Розділ 7

Кося й Колько чистили перед сном зуби на подвір'ї. Вони жили поруч, були сусідами.

— Що ж тепер буде? — бідкався Кося. — Це ж знову боятися доведеться. Терентію тепер таки не до нас. Його з ранку до ночі сонячний вовк ганяє.

Колько задумався, а тоді рішуче сказав:

— Треба викрасти чорне дзеркальце! Поки Баба Яга спатиме!

— Ой, що ти таке говориш? Страшно ж! — жахнувся Кося.

— Авжеж, страшно!.. Але що Терентій сказав? "Страх — "Ах! Ах! Ах!" Сміх — це "Ха! Ха! Ха!" Якщо страшно, ти зморгни й літери переверни!"

— Ага! Я он моргаю-моргаю, а... все одно страшно! — зітхнув Кося.

— Але ж іншого виходу нема, — розвів лапами Колько. — Треба Терентія рятувати. По-перше, він же нас рятував. По-друге, без Терентія на все життя залишимося боягузами. Бачиш же — без Терентія ніяк не навчимося ті літери перевертати. Тільки він може нас навчити.

— Мабуть, так, — погодився Кося. — Тільки давай підемо до хатинки на курячих ніжках перед самісіньким світанком. І Баба Яга тоді найміцніше спатиме, і сонце от-от зійде, Терентій з'явиться.

— Давай! — погодився Колько.

— Надворі сьогодні спатимемо, — сказав Кося. — Я на твої голочки вуха покладу, щоб не проспати.

— Гаразд!

Розділ 8

І от удосвіта прокралися нищечком Кося й Колько до хатинки на курячих ніжках.

Баба Яга так хропла й свистіла носом — аж дерева гнулися.

— Я пильнуватиму, щоб Баба не прокинулась, — шепнув Колько. — А ти дзеркальце хапай... Он воно на підвіконні... І тікай щодуху! Ти у нас прудконогий. А тоді і я за тобою підтюпцем.

— Гараз-з-з-д! — процокотів зубами Кося. Двічі простягав він лапу до дзеркальця і відсмикував, наляканий свистом бабиного носа. Лише за третім разом схопив — і ноги на плечі — чимдуж тікати. Відбіг далеченько, спинився Колька почекаати... І тут... Ну, що б ви зробили, дорогі мої, якби тримали у руках чарівну річ?.. Невже б не глянули, що воно таке?.. Отож-то!.. Тим паче, ніхто ж не попереджав, що зазирати не можна. Не втримався Кося — зиркнув. Бачить, а на нього з дзеркальця вовк дивиться — із заячими вухами.

— Ух ти! — вигукнув Кося. — Та я ж, виявляється, вовк. Тільки у заячій шкурі! Гр-р-р! У-у-у!.. — і заспівав:

Отепер я засміюся,

Бо нічого не боюся!

"Ах! Ах! Ах!" на "Ха! Ха! Ха!"

Поміняв я без гріха!

Ха! Ха! Ха!.. Ха! Ха! Ха!

Ха! Ха! Ха! І ще раз — Ха!

Аж тут Колько надбіг:

— Чого це ти, Косю, регочеш?

— Який я тобі Кося, шмакодяв ти колючий! Я — вовк! І звуть мене Косило!

— Дурило ти, а не Косило! То, мабуть, дзеркальце таке з тобою зробило. Ану ж бо давай швиденько його закопаємо!

— Відскоч на півтора вареники! Бо я тобі зараз так закопаю, що... — схопив Кося дрючка замашного...

Ледве встиг Колько відскочити.

— Геть здурів заєць! Ще й справді вб'є!.. Треба тікати. А як сонце зійде, побіжу Терентія шукати. Треба якось Косю рятувати!

Розділ 9

Викотилося з-за небокраю сонце. Впав промінчик на чорне дзеркальце, яке тримав Кося, і враз з'явився сонячний вовк Вовило.

— О! Заєць! Ги! — вищирився він на Кося.

— Був заєць! А теперечки — вовк! У заячій шкурі. Косило я! Гр-р-р! У-у-у!.. — І Кося теж вищирився.

— Ти диви! Справді злий! Як вовк! Ну, тоді давай дружити, — усміхнувся Вовило.

— Давай! Вовку з вовком чого не заприятелювати.

— Тоді біжімо Терентія шукати! — І Вовило з Косею побігли.

Розділ 10

А Колько Колючка роззирався на всі боки, виглядаючи Терентія.

Сонячний зайчик з'явився перед ним так несподівано, що їжачок аж відсахнувся.

— Слухай уважно і не перебивай! — сказав Терентій, сторожко озираючись. — Я все знаю. Кося з Вовилом шукають мене, тому часу обмаль. Скоро мені доведеться тікати. Негайно біжи до нашої Країни Сонячних Зайчиків по чарівне біле дзеркальце. Тільки зазирнувши у нього, Кося зможе стати таким, як був.

— Ага! Ясно! — усміхнувся пан Морок. Вигулькнувши з-під землі разом з Бабаєм та Бабою Ягою, він ховався з ними неподалік у чагарях. Колько і Терентій їх, звичайно, не бачили.

— Як же я знайду вашу Країну Сонячних Зайчиків, коли не знаю, де вона? — захвилювався Колько.

— Ось тобі промінець-дороговказ! Він покаже тобі дорогу до чарівного озера-дзеркала, по той бік якого лежить наша країна. Тільки не барись!.. Поспішай!

Колько схопив промінець-дороговказ і подріботів лісом. А тут і сонячний вовк з Косею з'явилися. Терентій кинувся навтіки.

— Що б-будемо р-робити? — спитав Бабай.

— По-моєму, треба одібрати у Колька промінець та й все! — сказала Баба Яга.

— Силоміць не одберемо аж ніяк! — зауважив пан Морок. — Промінець же сонячний, а ми темна вража сила. Він для нас смертельно небезпечний. Треба хитрістю діяти. Добро щире й дурне. А Зло підступне й хитре. На цьому й зіграємо...

— Я-як? — роззявив рота Бабай.

— Подумати треба! — сказав пан Морок. — Мені найкраще думається під землею. Ходімо у мій палац.

І вони провалилися під землю.

Розділ 11

Бігаючи по лісу за Терентієм, Кося так виснажився, що нарешті не витримав і впав.

— Усе! Більше не можу!

Терентій спинився.

— Стривай! — сказав він Вовилу. — Хай Кося перепочине трохи. Бачиш, як захекався. Ми ж з тобою сонячні, не втомлюємося. А він звичайний.

— То хай не бігає. Я сам! — огризнувся сонячний вовк.

— Як же він може не бігати, коли йому весь час треба пускати тебе чорним дзеркальцем на мене. Я віддзеркалююсь від будь-якого скельця, будь-якої калюжки. А ти — тільки від чорного дзеркальця.

— То виходить, я цілком залежу від цього вуханя? — здивувався сонячний вовк.

— Авжеж!.. А поки він відпочиває, давай хоч у піжмурки пограємо. Тобі ж, мабуть, набридло просто так за мною ганятися... Ти жмурись, а я сховаюся.

— А що? Це ідея! Бо й справді нуднувато просто так бігати. Давай! — і Вовило затулив лапами очі. — Раз-два-три-чотири-п'ять! Я іду шукать! Хто не заховався, я не винуватий!

І, поки сонячний вовк промовляв лічилку, Терентій зник.

— Я іду шукать! — нарешті вигукнув Вовило і розтулив очі.

— Еге! Шукай вітра в полі! — пхикнув Кося. — Він тебе обдурив і втік.

— Це ти, ти винен! Розлігся тут! — закричав сонячний вовк. — Ану вставай! Мерщій навздогінці!

Розділ 12

А Колько Колючка тим часом дріботів собі туди, куди вів його промінець-дороговказ. І тихенько намутикував пісеньку, підганяючи себе:

Треба, треба поспішати

Друга Косю рятувати!

Треба, треба швидше йти —

Біле дзеркальце знайти!

Аж раптом перед ним просто з-під землі вигулькнули пан Морок, Баба Яга і Бабай. Усі вони всміхалися так лагідно і привітно, наче побачили наймилішого родича.

— Голубе ти наш дорогий! — улесливо заговорив пан Морок. — Не бійся! Бачиш, ми тебе не лякаємо. Ми хочемо тільки поговорити з тобою.

— Так-так! — підтакувала Баба Яга.

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Краще не сваритися, а домовитися. Ми присягаємося, що ніколи не будемо тебе лякати, а ти... — пан Морок не доказав. Бо в цю мить з'явився Терентій.

— Не вір їм, Колько! Не вір! — вигукнув сонячний зайчик. — Вони хитрують, обдурюють тебе! Ану геть з дороги! — і Терентій спрямував на них свій сліпучий промінь— спис.

— Вва-вай! — панічно скрикнули Бабай та Баба Яга і негайно провалилися під землю.

— Що таке?! А де ж сонячний вовк?! — закричав пан Морок і, не чекаючи відповіді, провалився теж.

— Давай, Колько, поспішай! І не піддавайся на хитрощі!.. А я мушу тікати, бо оно Кося й Вовило вже близько!

І Терентій зник.

А Колько Колючка поспішив далі.

Розділ 13

Неподалік чарівного озера-дзеркала, по той бік якого була Країна Сонячних Зайчиків, зачаїлися у кущах пан Морок, Бабай і Баба Яга.

— Поки у Колька промінець-дороговказ, силових методів до їжачка ми, звичайно,

застосувати не можемо, — сказав пан Морок. — Але, прийшовши до Країни Сонячних Зайчиків, він той промінець там залишить, дороговказ йому буде вже непотрібний. І тоді дзеркальце в Колька треба буде одібрати. Силою, хитрістю — як пощастить. І одбиратимете дзеркальце ви!.. Я ж безтілесний, фізично робити нічого не можу... Отже... Оно Колько вже пройшов по той бік озера-дзеркала. Незабаром вертатиметься... Тільки ви ж у жодному разі не зазирайте у дзеркальце!

— О-однозначно! — прошепотів Бабай. Він взагалі у дзеркало ніколи не дивився — сам себе боявся.

— Хапайте його, відбирайте — і одразу до мене, під землю... Закопаємо дзеркальце там, щоб ніхто-ніхто не зміг ним більше скористатися... Ну, а я провалююсь. Чекатиму вас там. Бо мені навіть дивитися в бік тієї Країни шкідливо для здоров'я. — І пан Морок провалився.

— "Давайте! Хапайте! Відбирайте!" — невдоволено пробубонів Бабай. — Л-легко сказати й п-провалитися. А м-ми — н-наражайся н-на н-небезпеку!

— Ну досить, досить, брате! Нікуди ж не дінешся! Начальство!.. Отже, план такий: коли Колько вийде, я обертаюся на звичайнісіньку бабусю, яка зламала ногу. Кричу: "Поможіть!" Не впізнавши мене, він, добрий і чуйний, підходить. Я — рраз! — відбираю дзеркальце. Тоді підбігаєш ти, я передаю тобі дзеркальце. Так безпечніше, ти у дзеркало ніколи не дивишся. І ми спокійно провалюємося.

— Х-хай б-буде т-так! — погодився Бабай.

І от нарешті з'явився Колько з дзеркальцем.

Баба Яга обернулася на звичайну бабусю, гепнулася на землю й зарепетувала:

— Ой, нога, нога! Ой! Рятуйте хто-небудь! Підвестися не можу! Поможі-іть!

Колько Колючка, не впізнавши Баби Яги, кинувся до неї:

— Що з вами, бабусю?

Мить — і дзеркальце вже в руках у Баби Яги.

— Ги-ги! — вищирилася радісно вона.

Колько одразу все зрозумів. І, недовго думаючи, вигукнув:

— Ой, бабусю! А що у вас на носі?!

Ну яка б жінка, тримаючи у руках дзеркальце, після таких слів не зазирнула б у нього?!

Баба Яга зиркнула тільки на мить. І враз перевтілилася: очі засяяли добротою, губи розпливлися у лагідній усмішці. І Баба заспівала:

Ой! Не Баба Яга я! Не Баба!

Я маленька жовтенька кульбаба!

Я легка і тендітна, мов квітка!

Ви не бійтесь мене, любі дітки!

Мов метелик, себе почуваю

І злітаю, злітаю, злітаю!..

Баба Яга почала підстрибувати, кумедно змахуючи руками.

— С-сестро! Що з т-тобою?! — кинувся до неї Бабай. — Віддай-но дзеркальце!

Віддай!

— Стривай, мій братику! Стривай! І ти у нього зазирай! — і Баба Яга піднесла дзеркальце до очей Бабая. Той мимоволі глянув, теж разюче змінився і радісно заспівав:

Та я ж зненацька добрим став

І вмиль боючись перестав!

У гріхах я каюсь, каюсь

І... уже не заїкаюсь!

— А тепер віддайте дзеркальце назад! — сказав Колько.

— Авжеж! Будь ласка! Ми ж тепер добрі! Ми ж тепер позитивні! — Баба віддала дзеркальце Колькові і заспівала:

Я не буду більше на мітлі літати!

В хаті буду нею тільки підмітати!

І, пританцювуючи, Баба Яга разом з Бабаєм зникли.

А з-під землі залунав раптом відчайдушний голос пана Морока:

Що ж ти, Бабо, наробила?!

Відтепер же вража сила

Безтілесна і безсила!

Що ж ти, Бабо, наробила?!

І тут з'явився сонячний зайчик Терентій.

— Молодець, Колько! — вигукнув він. — Ну, а тепер треба примусити і Косю зазирнути у біле дзеркальце! Он вони вже наздоганяють мене.

З'явилися сонячний вовк Вовило і захеканий Кося.

— А ти чого ж не тікаєш?! — зупинився, здивовано схиливши голову набік, Вовило.

— А мені вже не страшно! Я вже до тебе звик! — усміхнувся Терентій.

— Ану, Косю, зупинися і на себе подивися! — вигукнув Колько і підставив до очей Косі чарівне дзеркальце. Глянув Кося і аж на землю сів:

— Ой! Ой!.. Що ж це зі мною було?! Як же я міг?! Сором який!.. Ой, пробач мені, Колько! Ой, пробач мені, Терентію!

— А тепер, — сказав Терентій, — чорне дзеркальце давайте. До нього біле притуляйте!

Кося з Колькою так і зробили. Спалахнуло сліпуче полум'я, і обидва дзеркальця зникли. Анігілювалися, як кажуть учені. І разом з чорним дзеркальцем зник, звичайно, й сонячний вовк.

— А як же пан Морок? — схаменувся раптом Кося. — Він же не зник.

— Він під землею! — кивнув Колько.

— Ні, пан Морок не зник! — сказав Терентій. — Бо темнота така ж незнищенна, як і світло. Але ви ж чули, що він верещав з-під землі: "Відтепер же вража сила безтілесна і безсила!" Отож боятися його не треба...

Терентій якусь мить помовчав, а тоді додав:

— Знаєте, я, мабуть, теж у лісову школу запишуся. Теж хочу вчитися, набиратися

знань. Не знав же я, що можуть бути не лише сонячні зайчики, а й сонячні вовки... Як ви думаєте, приймуть мене?

— Авжеж, приймуть! — вигукнув Кося. — Ти ж зайчик! Як і я!

— І наш директор Бурмило Михайлович Ведмідь такий добрий! — підтвердив Колько.

Ну, тоді — мерщій до школи —

Знань розумних набиратись,

Щоб нікого і ніколи

Не боятись!..—

Дзвінко заспівав Терентій і разом із зайчиком Косею Вуханем та їжачком Кольком Колючкою пострибав на Велику Галявину Казкового Лісу, бо вже от-от мали розпочатися уроки у спеціалізованій лісовій школі з ведмежою мовою викладання.

Таємний агент Порча і козак Морозенко

Розділ 1

Терентій у лісовій школі

Страшна несподіванка

Весною у лісовій школі почалися заняття.

Зібралися у перший день учні на Великій Галявині біля школи. І раптом бачать — у них незвичайний новачок, сонячний зайчик Терентій. З сонячним ранцем за плечима, у картузику — все як слід.

— Ой! Який гарненький! — скрикнуло рисеня Раїска Мняу. І лісові дівчатка: білочка Вірочка Вивірчук, свинка Хрюша Кабанюк, козеня Зіна Бебешко, лосеня Соня Лось — одразу обступили Терентія і почали радісно ойкати та айкати... А от шкільні забіяки Вовчик Вовченко та Рудик Лисовенко радості не виявили.

— Мало нам зайчика Косі Вуханя було! Так ще сонячного Терентія підкинули! — пхикнув Вовчик.

— Точно! — підтакнув Рудик.

Як відомо, вовчо-лисячий рід заячого не любить. А тут ще Кося Вухань та Колько Колючка почали розказувати про свої пригоди із сонячним вовком Вовилом — як Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів пан Морок, Баба Яга та її молодший брат Бабай дістали у Снігової Королеви чорне дзеркальце злого троля, що віддзеркалило сонячного вовка, який почав ганятися за сонячним зайчиком і не давав йому робити добрі справи. Навіть Кося Вухань, глянувши у чорне дзеркальце, став злим і агресивним. І тільки після того, як Колько Колючка дістав у Країні Сонячних Зайчиків чарівне біле дзеркальце, злі чари вдалося подолати, Косю знову зробити добрим, а сонячного вовка прогнати. Тоді-то й вирішив Терентій теж вступити до лісової школи, щоб набратися знову знань і уникнути таких прикрих проколів, як із сонячним вовком, про існування якого він і гадки не мав. Це було восени. А взимку у Косі й Колька була ще одна пригода. Колько захотів зустріти Новий Рік, побачити живого Діда Мороза, живу Снігуроньку. Але у їжачків, як відомо, зимова сплячка; тож Колько попросив свого друга Косю, щоб той розбудив його перед Новим Роком. Кося збудив Колька, і в

них почалися неймовірні пригоди, в яких брали участь загадковий Яшка — маленький барабашка, а також дружина Діда Мороза Баба Морозиха, їхні онуки Снігуронька і Дюдя

— Брехня! — сказав Вовчик Вовченко.

— Авжеж! — підхопив Рудик Лисовенко.

— Ніякої Баби Морозихи нема! — категорично заявив Вовчик. — Ніколи не чув про таку!

— І я не чув! — підтакнув Рудик. — Про Діда Мороза чув багато і про Снігуроньку чув. А про дружину Діда Мороза — ні.

— Нема, нема Баби Морозихи! Нема й не було! — відрізав Вовчик.

— А чого це ви так категорично? — вигукнула Раїса Мняу. — Якщо ви не знаєте, це ще не значить, що нема!

— Бе-бе-безперечно! — підхопила Зіна Бебешко. — Як це може бути онука Снігуронька, як нема бабусі. У нежонатих дідусів онуків не буває.

— А хіба бабусі народжують онуків? — пхикнув Вовчик Вовченко.

— Бабусі спершу дітей народжують, а вже діти — онуків.

— Правильно-правильно! — підхопив Рудик Лисовенко. — Якщо ви вже оженили Діда Мороза на Бабі Морозисі, то давайте і дітей їхніх, батьків Снігуроньки... Де вони — батьки? Як їх звуть?

Кося Вухань і Колько Колюча розгублено презирнулися.

— Ага! Не знаєте! Не знаєте! — радісно заверещали Вовчик і Рудик. — Ото й не брешіть! Не брешіть!

Питання про батьків Снігуроньки, дітей Діда Мороза та Баби Морозихи, зависло у повітрі...

Та незабаром під час великої перерви сталася подія настільки несподівана і страшна, що про сімейні справи Діда Мороза і Снігуроньки довелося забути.

Розділ 2

Що ж сталося?

На великій перерві лісові школярйки завжди снідали. Але сьогодні шкільний буфет був зачинений. За дверима чувся розпачливий голос буфетниці, страусихи Емми Еммануїлівни:

— О Господи! Лишенько! Що ж це таке?

— Стривайте! Стривайте! — бубонів директор Бурмило Михайлович. — Я ж сам бачив зранку, що все було свіже, знімав пробу.

— Авжеж! Свіжісіньке! А тепер гляньте — все поцвіло, погнило, зіпсувалося! Що ж робити? Що робити? — бідкалася буфетниця-страусиха.

— Нічого-нічого! — заспокоював Емму Еммануїлівну директор. — Зараз я їм все поясню.

Двері буфету відчинилися, і вийшов Бурмило Михайлович, а за ним, похиливши голову, Емма Еммануїлівна.

— Дорогі дітки! — звернувся директор до лісових школяриків. — На жаль, ми не

зможемо вас сьогодні нагодувати. Вибачте, будь ласка! Всі продукти несподівано зіпсувалися. Доведеться вже вам поїсти дома.

Але й удома лісовим школярам поїсти не вдалося. Виявилося, що й там всі продукти несподівано зіпсувалися.

Причому одразу в усіх мешканців Казкового Лісу. Всім довелося лягти спати голодними.

— Ранок вечора мудріший! — заспокоював Бурмило Михайлович буфетницю-страусиху. — Рано-вранці під'їдемо на базар, купимо свіжих продуктів, і все буде гаразд.

Але й вранці гаразду не вийшло. Коли купляли, продукти були свіжісінькі. Привезли їх до школи, дивляться — а вони вже у дорозі поцвіли, погнили, зіпсувалися.

Емма Еммануїлівна розповідала, що коли везла харчі з базару, то чула чиєсь тихе хихотіння і щось блиснуло.

— О! Ясно! Це Терентій! — вигукнув Вовчик Вовченко.

— Точно! — підхопив Рудик Лисовенко.

— Як його не було, то нічого не гнило! — вів далі Вовчик. — А як він з'явився, бачите, що почалося.

— Точно! — підтакнув Рудик. — Що ж могло так блиснути? Тільки сонячний зайчик!

— Авжеж! Він же наших продуктів не їсть! — вигукнув Вовчик. — Він запахом квітів харчується, сам казав.

— Точно! — знову підхопив Рудик.

Усі вражено подивилися на Терентія. Невже?!..

— Та ви що?! — розгублено пробелькотів сонячний зайчик.

— Це не він! Це не він! — спробували заступитися за Терентія Кося Вухань і Колько Колючка. — Він такий добрий! Він же завжди тільки добро робить!

— Хай іде від нас! — вигукнув Рудик.

— Гаразд! Я піду! — сказав сонячний зайчик і зник.

Розділ 3

Що було потім

Отже, сонячний зайчик Терентій перестав учитися в лісовій школі. Але становище не змінилося. Їжа так само псувалася щодня.

Казковий Ліс охопила паніка. Казкові звірі голодували. А вчитель фізкультури Макак Макакович, який харчувався лише заморськими бананами, охляв так, що не міг підвестися з ліжка, не кажучи про те, щоб проводити уроки та ще й демонструвати спортивні вправи. Як відомо, банани псуються дуже швидко.

Вирішили звернутися до Бровка Барбосовича. Бровко Барбосович, який працював колись у міліції пошуковим собакою, після виходу на пенсію відкрив у Казковому Лісі приватне детективне бюро.

Бровко Барбосович влаштував засідку біля шкільного льоху, де буфетниця-страусиха зберігала харчі, провів у засідці одну ніч, другу, а на третю... Рівно опівночі

біля погребні з'явилася постать у чорному плащі й капелюсі.

— Стий! Ні з місця! — грізно гавкнув Бровко Барбосович.

Та незнайомиць і не збирався тікати. Він обернувся до Бровка Барбосовича своє обличчя у чорній масці (тільки маску й було видно) і зареготав:

— Га-га-га! А що ти можеш мені зробити? Жалюгідний собако! Я ж таємний агент Начальника Канцелярії Нічних Кошмарів великого й непереможного пана Морока! Звуть мене Гнилай Псувайович Порча! Взагалі-то я невидимий, але ніч сьогодні холоднувата, тому я вдягнувся. І впіймати мене можна, тільки коли я вдягнений. Але ти мене не впіймаєш. Не встигнеш. От я роздягаюсь і — бувай здоровий!

Не встиг Бровко Барбосович і оком зморгнути, як плащ, маска й капелюх впали на землю.

— Ха-ха-ха! — зареготав невидимий Порча.

— А нащо ти псуєш продукти? — вигукнув Бровко Барбосович.

У відповідь невидимий таємний агент Порча глузливо заспівав:

А тому роблю я так,

Що такий у мене смак —

Ненавиджу їжу свіжу,

А люблю несвіжу їжу!

Отакий у мене смак!

І тому роблю я так!

Бровко Барбосович навіть не намагався затримати Порчу, бо, як відомо, невидимих злочинців міліція не затримує. Так Бровко Барбосович і доповів.

Казковий Ліс був у відчаї. Як же боротися з таємним агентом пана Морока? Що робити?!

— Криміналістика тут безсила! — розвів лапами Бровко Барбосович. — Тут треба задіювати сили містичні, фантастичні.

— Містичні... Фантастичні... — почухав потилицю Бурмило Михайлович.

— А може, звернутися до ворожки? — нерішуче мовила Пантера Ягуарівна, вчителька математики і класна керівницка.

Бурмило Михайлович був матеріалістом і боровся із забобонами.

Але виходу не було. І директор махнув лапою:

— А! Звертайтеся!.. Тільки я вам нічого не казав.

І Пантера Ягуарівна побігла до ворожки-кукурожки пані Зозулі, що, як відомо, кує, кому скільки років жити лишилося. Пані Зозуля сиділа на хвості біля пенька і своїми гачкуватими пальцями тасувала колоду засмальцьованих ворожих карт.

— Пані Зозуле! — благально звернулася до неї Пантера Ягуарівна. — А киньте-но карти, — може, покажуть, хто порятує нас від таємного агента Порчі, до кого звертатися.

— Та зранку вже кидала, бо сніданку-ку ж не було, — зітхнула ворожка. — Випало, що ку-король бубновий начебто знає. А що за ку-король — не можу ску-казати. Давайте ще на кавовій гущі поворожу.

Зварила пані Зозуля каву.

— Виливаємо у чашку, дивимося, рідину зливаємо, гущу залишаємо. О! Так це ж Дід Мороз! Бачите!.. От у кого питати треба — у Діда Мороза!

Подякувала Пантера Ягуарівна пані Зозулі, побігла розповідати всім про наслідки ворожби.

— Та-так! — задумливо мовив Бурмило Михайлович. — А де ж його шукати, того Діда Мороза? Весна кінчається, літо починається. Де він тепер, хто його зна...

— На Півночі він! — раптом вигукнув Кося Вухань.

— Точно! — підхопив Колько Колючка.

— Нам Снігуронька казала, що, коли починається весна, вони з Дідом Морозом і Бабою Морозихою перебираються у холодні краї, на Північ! — пригадав Кося Вухань.

— Пташки прилітають, а вони, навпаки, відлітають! — докинув Колько Колючка.

— То що ж робити? До зими, як вони повернуться, ми всі й повмираємо з голоду! — вигукнула Пантера Ягуарівна. — Треба вирушати на Північ! Не можна чекати!

— Але де його там шукати, того Діда Мороза?! Північ велика, — зітхнув Бурмило Михайлович. — Поки туди дістанешся, поки розшукаєш, уже й вертатися пізно...

І раптом почувся тоненький голосок:

— А давайте я пошукаю Діда Мороза!

Всі обернулися на голосок і побачили сонячного зайчика Терентія, що несподівано з'явився на шкільному ґанку.

— Ми, сонячні зайчики, дуже швидко бігаємо по сонячних промінцях і не втомлюємося ніколи. І холоду не боїмося геть, — вів далі Терентій.

— Блискуча ідея! — радісно вигукнув директор.

І Терентій одразу ж зник.

Розділ 4

Умка

Сонячний зайчик Терентій біг по безмежному сніговому полю.

Щойно закінчилася полярна ніч і почався полярний день. Як ви, мабуть, знаєте, на Півночі, в Арктиці, півроку триває ніч, а півроку день. Тому Терентій не боявся, що сонце раптом зайде і йому доведеться припинити пошуки. Але куди ж бігти? Де шукати того Діда Мороза? Кругом ні душі. Німотна біла тиша.

І раптом Терентій побачив сніговий барліг, біля якого маленький білий ведмедик ліпив зі снігу пиріжки, як наша дітлашня ліпить з піску.

Терентій підбіг до нього:

— Здрастуй!

— О! Здрастуй! Ти хто? — здивовано звів на Терентія очі ведмедик.

— Сонячний зайчик Терентій!

— А я білий ведмедик Умка. Тато і мама пішли на полювання, а я, бачиш, пиріжки зі снігу ліплю.

— Слухай, Умко, а ти не знаєш, де тут у вас можна знайти Діда Мороза?

— Діда Мороза? — схилив голову набік Умка. — Взагалі— то я ще не дуже багато

знаю...

— Ти що — тільки прокинувся після зимової сплячки?

— Ні! У нас, у білих ведмедів, зимової сплячки не буває. Просто я ще маленький. У березні тільки народився... Але стривай! Дід Мороз... Дід Мороз... Мама мені розповідала про Палац Дружби Морозів. Може, він там?

— Авжеж! Авжеж! — зрадів Терентій. — А де, де той Палац?

— Здається, отам! — показав лапкою білий ведмедик.

— Дякую тобі, Умко! Ну, бувай здоровий! — і Терентій пострибав у той бік, куди показав Умка.

Довго біг Терентій. Аж от побачив величезний крижаний будинок, що виблискував на сонці.

"О! Це, мабуть, і є Палац Дружби Морозів!" — вирішив Терентій і не вагаючись проскочив крізь крижану шибку до Палацу. Адже сонячні зайчики легко проникають крізь усе прозоре.

Розкішна кришталева зала була порожня. Та раптом крижані двері розчинилися і до зали увійшла висока струнка жінка у білосніжних шатах, з крижаною короною на голові. В руках вона тримала чорне дзеркальце.

— Хто посмів порушити мій крижаний спокій? — холодним голосом спитала вона.

"Ой! Та це ж Снігова Королева! — майнуло в голові у Терентія, — Малий недоумкуватий Умка переплутав і спрямував мене не в той бік!"

Терентій хотів щось сказати, але не встиг. З чорного дзеркальця Снігової Королеви раптом зіскочив сонячний вовк і пострибав до Терентія. Терентій кинувся навтіки.

Розділ 5

Юль Томтен

Терентій щодуху біг по снігових кучугурах. А за ним, завиваючи і зловтішно регочучи, гнався сонячний вовк Вовило. Звичайно, з'їсти сонячного зайчика сонячний вовк не може. Обидва вони незнищенні, бо зроблені із сонячних промінців. Але скільки ж можна тікати? Час іде, у Казковому Лісі звірі голодують, а Терентій, замість того щоб шукати Діда Мороза, гасає по снігових полях. І ні втекти, ні сховатися — навкруги тільки сніг і крига. Терентій був просто у відчаї.

І раптом він побачив красеня оленя, запряженого у барвисті санки. У санках сидів маленький кумедний гном. Терентій не роздумуючи стрибнув у санки. І сонячний вовк одразу зник, — видно, зустрічатися з гномом йому не хотілося.

— О! — здивовано глянув на Терентія гном. — Ти звідки узявся?

— Я — сонячний зайчик Терентій! З Країни Сонячних Зайчиків. Шукаю нашого Діда Мороза. Кажуть, він може бути у Палаці Дружби Морозів.

— Ти диви! А я саме туди їду! — усміхнувся гном.

— А ви хто такий, вибачте? — поцікавився Терентій.

— Я — Юль Томтен, скандинавський різдвяний гном. Теж живу у Палаці Дружби Морозів. Раніше наш Санта Клаус розносив подарунки дітям на Різдво і Новий Рік, а тепер здебільшого я, бо він старенький, йому важко.

— А чого Палац так називається — Дружби Морозів?

— Бо туди, коли настає літо, збираються Діди Морози, Санта Клауси, Святі Миколаї, різдвяні гноми з усього світу. Бо ж усі ми робимо одну добру справу — вітаємо дітей з Різдвом, з Новим Роком, даруємо їм подарунки...

За розмовою незчулися, як уже й під'їхали до чудового снігового палацу.

Розділ 6

У Палаці Дружби Морозів

Сніговий Палац Дружби Морозів геть відрізнявся від крижаного палацу Снігової Королеви. У крижаному палаці було порожньо й безлюдно, а в сніговому гамірно й весело. По залах розгулювали Діди Морози, Санта Клауси, Святі Миколаї, різдвяні гноми в національних костюмах, весело перемовлялися, жартували і сміялися... Виявляється, крім своєї національної мови, кожен володів ще й спільною міжнародною мовою — добросердною.

У кутку Терентій побачив якихось кумедних дітлахів.

— А це хто такі? — здивовано спитав він.

— Троленята, — сказав Юль Томтен.

— Діти тролів? — спантеличився сонячний зайчик. — Але ж тролі злі! Як вони можуть бути у Палаці Дружби?

— Є тролі злі, а є добрі. Злі тролі дітей не мають, а добрі тролі та їхні дружини гульди мають дітей-троленят і живуть дружними роинами. Ну, ходімо шукати твого Діда Мороза!

Дідів Морозів було багато — і російський Дед Мороз, і білоруський Дзед Мароз, і Санта Клауси — американський та європейський, і німецький Вайнахтсманн, і англійський Фазер Фрост, і французький Пер Ноель, й італійський Бабо Натале, і багато інших. Та от нарешті Терентій побачив рідного Діда Мороза з Казкового Лісу, а поряд з ним Бабу Морозиху з відром на голові і мітлою у руках, і Снігуроньку, і ще кількох Терентію незнайомих жінок і чоловіків у білих шатах.

— О! Здоров, Терентію! — здивовано вигукнув Дід Мороз. — Ти як тут опинився?.. Знайомтесь — оце сонячний зайчик Терентій із казкової Країни Сонячних Зайчиків. А це Терентію, мої родичі: дружина Баба Морозиха, онуки Снігуронька і Дюдя, їхня мама, невістка моя панна Сніжана, володарка першого снігу, а це її батьки, свати мої, пан Бурулька та пані Відлига. А синок мій козак Морозенко, татусь Дюді й Снігуроньки, на роботі зараз, виконує важливе завдання...

Терентій не наважувався перебивати Діда Мороза, бо ж не можна перебивати старших. І тільки як Дід Мороз закінчив, швиденько розказав, що його привело на Північ, у Палац Дружби Морозів.

— О Боже! — сплеснув руками Дід Мороз — Це ж мій синок козак Морозенко не догледів. То ж якраз його завдання — зберігати, заморожувати продукти у літню пору, аби підлий Порча їх не псував!.. Не інакше як щось сталося. І ніхто ж із нас не може зараз туди дістатися, щоб перевірити. Ми ж одразу розтанемо!

— А як же козак Морозенко у нас там не тане? — спитав Терентій.

— Край Казкового Лісу височить двовершинна гора Сніговерла. На одній з її захмарних снігових вершин навіть у найспекотнішу погоду лежить сніг. І козак Морозенко вдень ховається у сніговій колибі. А вночі на своєму крилатому білому коні Лебеді спускається з вершини і крижаною шаблею відганяє від продуктів таємного агента Порчу.

— Ну що ж! Тоді я не баритимусь. Мерщій подамся назад до Казкового Лісу. Спасибі вам. Прощайте! — і Терентій щодуху помчав назад, у Казковий Ліс.

Розділ 7

На Сніговерлі

На одній із засніжених вершин Сніговерли біля снігової колиби сидів на крижаному ослоні козак Морозенко — у білій смушевій шапці, у білих шароварах і в білому вишиваному кошуку наопашки. Він гірко плакав. З його небесно-блакитних очей лилися сльози, на льоту замерзали і голубими дзвінками крижінками падали на землю.

— Що сталося, козаچه Морозенку? — спитав Терентій.

— О! Це ти? — звів на нього очі Морозенко, нітрохи не здивувавшись його появі. — Біда в мене велика!.. Кілька днів тому хтось приспав мене надвечір, коли я вже мав вирушати на роботу. І поки я спав, десь подівся мій вірний кінь Лебідь. А він же в мене зачарований. З снігової вершини його силоміць забрати не можна. Як хтось намагатиметься це зробити, то й сам загине, і коня загубить. Невже пропав мій кінь навіки?! А як я спав, такі жахи снилися... І я ж без коня з снігової вершини зійти не можу — розтану відразу.

— Жахи, кажете, снилися? Так то ж, мабуть, вас пан Морок приспав, Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів! — вигукнув Терентій. — То, певно, його робота і його команди — Баби Яги та її брата молодшого Бабая.

— Що ж робити?

— Спробую вам допомогти, — сказав Терентій. — Спершу розвідаю, що і як, а там побачимо. Сподівайся, чекайте і у тугу не впадайте!

І зайчик зник.

Розділ 8

Підслухана розмова

Біля резиденції Баби Яги — хатинки на курячих ніжках — сиділи пан Морок у чорному плащі з каптуром, Баба Яга у чорній сукні і крислатому дамському капелюшку з вуаллю та молодший її брат Бабай у чорних джинсах і чорній майці з черепом і кістками.

— Хе-хе-хе! — задоволено потирав руки пан Морок. — Закрили ми таки ненависну нам лісову школу! Голодні школярі по домівках сидять, директор Бурмило лапу смокче, вчителі ледве дишуть. Занепав Казковий Ліс... Скоро всі й дуба вріжуть. Хе-хе-хе!

— Це ж я придумала коня Лебедя на другу вершину перетягти і у снігову стайню замурувати, щоб козак Морозенко не міг ним скористатися, — поспішливо вигукнула Баба Яга.

— А хто перетягав? Хто стайню снігову будував? — закричав Бабай.

— Еге! Перетягав! Тільки й того, що з колиби сонного витяг і до своєї мітли прив'язав. А я вже на другу вершину перенесла.

— Не сваріться! Не сваріться! — примирливо мовив пан Морок. — Якби я козака й коня не приспав, нічого б ви не зробили. Але головний герой у нас зараз Гнилай Псувайович. Гей, Порчо, де ти там?

— Я тут, Ваша Темність! — почулося біля хатки.

— Та ну тебе з твоєю невидимістю! — скривився пан Морок. — От не люблю говорити з кадрами, яких не бачу. Ану вдягни що-небудь, щоб я тебе бачив. Дай йому, Бабо, якусь одежину!

— Хай візьме халат мій рябенський, хустину й чоботи! — буркотнула Баба Яга.

Терентій, що причаївся за димарем хатки, вирішив далі їхньої розмови не слухати.

Треба було поспішати, бо сонце вже стояло на вечірньому пружі.

Розділ 9

Терентій знаходить вихід

Козак Морозенко з нетерпінням чекав Терентія.

— Ну що? Що? — вигукнув він, побачивши нарешті сонячного зайчика.

Терентій переказав козакові підслухану розмову.

— Отже, кінь живий! Це головне! — радісно вигукнув Морозенко. — Але як же його звільнити?.. Через прірву я не перескочу. І спускатися з цієї вершини, щоб піднятися на ту, я не можу. Як спущусь, одразу розтану. Тільки на крилатому коні Лебеді по землі літати можу.

— Стривайте! — сказав Терентій. — Я зараз збігаю подивлюсь, де та снігова стайня, як там кінь Лебідь, а тоді прибіжу — щось придумаємо.

І сонячний зайчик перелетів на другу снігову вершину.

Дивиться — справді стоїть на вершині снігова стайня, з усіх боків снігом замурована, лише зверху дірка, з якої пара клубочеться. Дихає крилатий кінь. Зазирнув Терентій крізь ту дірку всередину стайні. Бачить — стоїть похнюплений крилатий білосніжний кінь, налигачем до крижаного стовпа прив'язаний.

І тут майнула у голові Терентія думка. Прискочив він до козака Морозенка і каже:

— А ви можете зробити з криги велику збільшувальну лінзу?

— Нема питань! Я ж Морозенко! З чого-чого, а з криги будь-що зробити можу!

— То робіть швидше, поки сонце не зайшло!

Зробив козак Морозенко з криги здоровенницьке збільшувальне скло.

— А тепер спрямовуйте сонячний промінь крізь нього на снігову стайню. Я по тому променю побіжу і сонячним факелом пропалю двері в стайні, розтоплю крижаний стовп і звільню коня Лебедя.

— Ну, ти ж і розумняга! — захоплено вигукнув козак Морозенко.

Так і зробили. Пропалив Терентій сонячним факелом двері у стайні, розтопивши сніг, перерізав крижаний стовп, звільнив Лебедя. І кінь миттю перелетів до свого господаря.

— От якби знаття, де зараз той таємний агент Порча! — вигукнув козак Морозенко. — Та ще якби був він у щось вбраний, щоб я міг його полонити і у снігову стайню замурувати.

— Я знаю, де Порча! — сказав Терентій. — І він якраз одягнений у халат баб'ягинський, у хустку і чоботи. Мерщій до хатки на курячих ніжках!

Розділ 10

Перемога

— Ну добре, — сказав агент Порча, — Скоро всі мешканці Казкового Лісу перемруть від голоду, а що я далі робитиму?

— Ну, такий спеціаліст у мене без діла не сидітиме! — заспокоїв його пан Морок. — Щось придумаємо. У нашому ділі безробіття не буває!

— Це точно! Хе-хе-хе! — хихикнула Баба Яга.

— О-однозначно! — заїкнувся Бабай.

— Будемо розширювати лихі справи за межі Казкового Лісу. Хіба мало різних казко...

Пан Морок не доказав, бо у цю мить з'явився сонячний зайчик Терентій із сліпучим списом-променем і блискавично кинувся до пана Морока, тоді до Баби Яги й до Бабая. Засліплені, вони попадали на землю. І не вгледіли, як слідом за Терентієм на крилатому коні Лебеді з'явився козак Морозенко, миттю схопив агента Порчу, вкинув у крижаний мішок і так само швидко зник. І Терентій зник так само.

— Ой! Ай! Ой! — скрикнули пан Морок, Баба Яга і Бабай, нарешті отямившись.

— О! А де ж мій агент Порча?! — вражено вигукнув пан Морок.

Але було вже пізно.

Козак Морозенко вже був на Сніговерлі й замурував агента Порчу у сніговій стайні. Відтепер жодні злі сили не могли розморозити Гнилая Псувайовича.

А козак Морозенко дав собі слово пильнувати, щоб пан Морок знову не приспав його.

Розділ 11

Відродження лісової школи

Наступного ранку всі мешканці Казкового Лісу виявили у своїх домівках новісінькі холодильники "Морозенко-Супер", які несподівано з'явилися вночі у кожного. В холодильниках було повно-повнісінько свіжих наїдків на всі смаки.

А шкільна буфетниця страусиха Емма Еммануїлівна, крім продуктів, виявила у морозильнику шкільного холодильника морозиво "Пломбір Казковий Лісовий" — по три порції для кожного учня і по дві порції для вчителів і директора.

У лісовій школі відновилися заняття.

Але перед початком уроків Бурмило Михайлович зібрав увесь учнівський та вчительський колектив і розповів про пригоди їхнього новачка сонячного зайчика Терентія.

Розгублений Терентій сидів, опустивши одне вухо вниз. Він не звик бути в центрі уваги. Сьогодні вранці, ще до початку уроків, директор викликав сонячного зайчика до

себе в кабінет, і Терентій щиро йому все розповів. Ви ж розумієте, не міг він не розказати — який би це учень щось приховав від директора школи.

— Бачите, який у нас новачок славний! — з гордістю сказав Бурмило Михайлович. — І скромний. Сам би він ніколи вам про свої подвиги не розповів — бачите, як червоніє!

Раїска Мняу метнула нищівний погляд на Вовчика Вовченка і Рудика Лисовенка й прошипіла:

— А ви що про нього казали?!

— Бе-бе-безсовісні! — підхопила Зіна Бебешко.

— Ми ж не зна-али-и! — промнякав Вовчик Вовченко.

А Рудик Лисовенко похилив голову і мовчки зітхнув, — справді, що скажеш?

— І діти у Діда Мороза, виявляється, є — сказала Хрюша Кабанюк. — Батьки Снігуроччині.

— Та ще й які батьки! — вигукнув Колько Колючка. — Козак Морозенко, володар холодильників, творець морозива смачнючого!

— І панна Сніжана! — додав Кося Вухань. — Я певен, ми ще про неї почуємо.

— Вона — володарка першого й останнього снігу, — сказав Терентій. — Перші весняні квіти проліски під снігом вирощує, землю снігом на весну напуває перед тим, як на Північ податися.

Продзвенів дзвоник. Почалися уроки.

— Терентій Зайчик! — сказала класна керівницка Пантера Ягуарівна. — Я записую тебе у журнал на додаткові заняття. Ти багато пропустив — мусиш доганяти. Прикріплюю до тебе Косю Вуханя і Колька Колючку. Вони тобі допомагатимуть. Герой не герой, а вчитися треба!

— Він дожене, дожене! — вигукнув Кося Вухань.

— Він здібний! — вигукнув Колько Колючка.

— Якщо не буде сумлінно працювати, ніякі здібності не допоможуть — суворо сказала Пантера Ягуарівна. — А тепер поклали лапки на парти, слухаємо уважно! Пояснюю новий матеріал!

Починалися шкільні будні...

Таємниці лісею "Кондор"

Як народився лісей

Серед Казкового Лісу здіймалася висока Склеяста Гора, і на захмарній вершині тієї Гори у розкішному Мармуровому Палаці жила родина гологолових і голошиїх грифів-кондорів, найбільших і найсильніших птахів світу. Родина невелика, всього троє: Грифон Грифонович Кондор, його дружина Грифонія Грифонівна та синок Грифа.

Грифон Грифонович був Президентом Пташиної Республіки. Хоча ніхто його, чесно кажучи, на цю посаду не обирав. Та коли проголосили Республіку, не було аніякісінького сумніву, хто буде Президентом. Адже всім відомо, що Президентом завжди обирають найрозумнішого і найдостойнішого. А такими, як правило, вважають себе найсильніші. І сорока Скрекекулія без усяких виборів облетіла всю Пташину

Республіку і всім сповістила, хто віднині Президент. До речі, Грифон Грифонович і справді був добрячий, нікому зла не чинив. Отож родина Кондорів жила у любові й пошані. Хоча ці любов і пошана були, так би мовити, на відстані. У Мармуровий Палац ніхто ніколи не залітав, — мовляв, занадто високо. Крім сороки Скрекекулії, яка по суботах приносила на хвості новини.

Грифона Грифоновича та Грифонію Грифонівну таке життя цілковито влаштовувало. Все одно вони майже весь час проводили в небі, ширяючи у високості. А от Грифу це не влаштовувало аж ніяк. Грифа без товариства нудився страшенно.

І от одного разу сорока Скрекекулія принесла на хвості приголомшливу новину — у Казковому Лісі на Великій Галявині відкрилася спеціалізована лісова школа з ведмежою мовою викладання. Там вчилася лісова дітлашня — зайчик Кося Вухань, їжачок Колька Колючка, вовчєня Вовчик Вовченко, лисєня Рудик Лісовєнко, рисєня Раїска Мняу, козєня Зіна Бебєшко та інші симпатичні звірятка. І викладачі були прекрасні — Пантера Ягуарівна, Бегємот Гіпопотамович, Мамонт Африканович, Макак Макакович та інші кваліфіковані педагоги.

Почувши про це, Грифа витріщився на тата й маму і рішуче сказав: "Хоцу до фколи!" (Грифа шепелявив, але далі, щоб вам легше було читати, ми цю його особливість підкреслювати не будемо).

— Тю! — скривив дзьоба Грифон Грифонович. — Нащо тобі та школа? Та ще й з ведмежою мовою викладання! Де ти балакатимеш тією мовою?.. Щось я не бачив летючих ведмедів!

— Хочу до школи! — вперто повторив Грифа.

— Не вигадуй, синку! Не вигадуй! — лагідно сказала мама.

— Хочу до школи! — втретє повторив Грифа. І, беркицьнувшись на підлогу, задригав ногами й заверещав так, як уміють верещати лише пєщені діти відповідальних батьків.

Грифон Грифонович і Грифонія Грифонівна розгублено презирнулися. Вони завжди губилися, коли їхній єдиний коханий синочок влаштовував істерику.

— Лєти вжє, Грифоніє, до тієї школи, хай вона скажєтьсє! — махнув крилом Президент. — Записуй!

І Грифонія Грифонівна полетіла.

Директор лісової школи Бурмило Михайлович Ведмідь зустрів її дуже привітно, навіть поцілував лапу (все-таки дружина пташиного Президента), пригостив кавою з медовими тістечками, але прийняти Грифу до школи категорично відмовився:

— Пробачтє, будь ласка, алє ми птахів нє приймаємо. У нас школа винятково звіряча. Пташиних предметів ми зовсім нє викладаємо. У нас і вчителів таких нєма. Даруйтє великодушнє, алє — нє можу! — розводив лапами Бурмило Михайлович.

"Тьху на вас і на вашу школу!" — думала Грифонія Грифонівна, летючи додому. Хоча цілування лапи їй сподобалося. Грифон їй лапу ніколи нє цілував (та й хіба тим дзьобом поцілуєш!).

Почувши про відмову, Грифа знову беркицьнувся на підлогу догори дригєм і

заверещав так, що батькам аж вуха позакладало.

Грифон Грифонович спробував заспокоїти сина:

— Та начхай ти на ту школу! Я ніколи в школі не вчився, а бачиш, Президент! Ну що вони, ті звірі, у нашому пташиному житті розуміють? Вони ж пігмеї, плазуни! У них же нема польоту! Вони тільки падати вміють. Ляп! — на землю і — гаплик! А ми — крилаті! Ми літаємо. І ти ж гриф! Наш рід найдавніший, найславетніший з усіх пташиних родів! Ми походимо від міфічних грифонів — таємничих крилатих істот з головою орла і тулубом лева. Ми ширяємо в небі вище від усіх птахів!

— Нащо мені те ширяння! — заверещав Грифа. — Я хочу до школи!

— Ну що робити? — безпорадно подивися Президент на дружину.

— Доведеться, мабуть, організовувати для нього нашу пташину школу. Спеціалізовану! — зітхнула вона.

— Якщо вже організовувати, то не школу, а ліцей! Щоб втерти носа тим плазунам! — сказав Грифон Грифонович.

— О! Правильно! — підхопила Грифонія Грифонівна. — А оскільки це у Казковому Лісі, то хай називається не "ліцей", а "лісей". Такого навчального закладу ще не було ніде! Лісей "Кондор". З орлиною мовою викладання!

— Звучить! — погодився Грифон Грифонович.

Перш за все почали шукати директора. Не самому ж Президентові займатися організаційними справами. Йому ніколи. У нього високі справи. Йому треба ширяти у небі.

Спершу думали, що директором буде хтось із орлів. Орлина ж мова викладання. Але всі орли повідмовлялися. Під різними приводами. А один чесно зізнався:

— Не орлина це справа — панькатися зі шмаркатими пташенятами. Ще якусь годинку викладати мову — півбіди, а відповідати за весь педагогічний процес — вибачай, Президенте!

Форма правління у них була демократична, примушувати орлів Грифон не міг. Довго перебирали вони з дружиною пташині кадри і нарешті зупинилися на кандидатурі старого сивого ворона. Кар Карлович Воронюк усіх запевняв, що йому понад двісті років і що він був особисто знайомий із багатьма історичними особами і нібито навіть сідав на капелюха самому Наполеону Бонапарту. Правда, не всі у це вірили (ворони стільки не живуть), проте перевірити було неможливо, бо свідоцтв про народження птахам не видають. До речі, Кар Карлович так гарно розповідав про свої історичні зустрічі, що слухати його було дуже цікаво.

Кар Карлович для годиться спершу відкаркувався, а тоді погодився. Кому ж, як не йому, викладати історію — один з найважливіших предметів лісової програми, який, як правило, викладають саме директори.

Орлину мову погодила викладати Шуліка Сапсанівна, іноземні мови — справжні іноземці мадам Какаду, сеньйор Фламініго та гер Вальдшнеп. Математику — Тук Тукович Дятел. Географію викладали двоє: Лелек Лелекович (південні пташині перельоти) і Гагара Альбатросівна (північні пташині перельоти). Нічне бачення

викладав Пилип Пилипович Пугач, пташину пильність Сойка Сойківна Сойка, музику і співи Тьох Тьохкович Соловейко. А фізкультуру — Коршак Соколович.

Після того як штат учителів було укомплектовано, почали набирати учнів. Крім Грифи, до першого класу були зараховані: каченя Крякс, гусеня Гелгуш, індиченя Пиндик, зозуленя Кука, шуліченя Шуля, шпаченя Пак, лелеченя Льолик, вороненя Карпуша, чирик Пирик, двоє хлопчиків-горобчиків Чик і Чирик та дві синички-сестрички Цінь і Цвірінь. На цьому прийом було припинено.

— Бо то вже буде не лісей, а пташиний базар! — сказав Кар Карлович.

Знайомство

Батьки принесли на крилах пташенят і розлетілися по своїх пташиних справах.

Пташенята юрмилися перед дверима класу, чекаючи дзвоника.

Першого дня у школі учні, як правило, поводяться по-різному. Хто стоїть тихесенько попід стіночкою, тремтить дрібненько, придивляється, прислухається, мовчить. А хто, навпаки, хвилювання своє приховує, прикриває балаканиною. Це здебільшого ті, хто намагається одразу пробитися у лідери.

— Мультики про качині історії, звичайно, всі бачили? — спитав Крякс. — Класні мультики, правда?

Всі погодилися. Мультики справді були "класні". І Крякс — наче зійшов з екрана — такий був схожий на героя мультсеріалу. Шанси на лідерство він мав незаперечні.

— А ми, гуси, найбільший мороз, найбільший холод витримуємо, — сказав Гелгуш. — Аж мінус сто десять градусів!

— Чого це тільки ви?! І ми теж! — вигукнув Крякс.

— Ага! Тільки гуси і качки! Більше ніхто. Навіть білий ведмідь витримує тільки вісімдесят. А тоді замерзає. А ми ні! — Гелгуш уже й погоджувався ділити лідерство з Кряксом, та все-таки зробив останню спробу взяти гору:

— А взагалі ми, гуси, Рим врятували. Кар Карлович вам на уроці історії про це обов'язково розкаже.

Та Пиндик не захотів чекати майбутньої розповіді Кара Карловича і сказав:

— А ми, індики, найближчі родичі динозаврів, які жили шістдесят п'ять мільйонів років тому. О!

Хоч пташенята ще арифметики не вчили і скільки то — шістдесят п'ять мільйонів — не зовсім чітко собі уявляли, але про динозаврів чули і тому на Пиндика подивилися з цікавістю. Шанси на лідерство з'явилися і в нього.

— А ми, шпаки, дуже здібні до мов! — заявив Пак. — Я, наприклад, знаю мову земноводних і плазунів.

Усі й на Пака подивилися з повагою.

— Але ніхто з вас майбутнє вгадати не може. А ми, зозулі, запросто! — сказала Кука. — Скільки накуємо, стільки й проживеш!

Слухаючи усе те, Грифа тільки посміхався. Вони ще не знали, хто ВІН такий!

— Кажеш, майбутнє вгадуєте? А от вгадай, що зараз буде? — єхидно спитав Грифа.

Кука розгубилася:

— А що: перший урок буде.

— Ні! Ще до першого уроку?

— Н-не знаю! Я... я ще маленька...

— А я знаю! — зневажливо пхикнув Грифа. — Зараз ви всі позамовкаєте, коли дізнаєтесь, хто я такий.

— А хто ти такий? — спитала Кука.

— Я — Грифа! — гордо випнув він груди. — Кондор!

— Твій тато... — Кука запнулася.

— Президент! — сказав Грифа. — Це він для мене лісей влаштував. Щоб мені не було нудно.

Пташенята похнюпилися, опустили голови.

— Чого це ви скисли?! — вигукнув Грифа. — Ану ж бадьоріше! І не мовчіть. Бо це нецікаво! Я так не хочу!

Пташенята ще нижче опустили голови, і кожен подумав одне й те саме: "Ні! Я в цьому лісеї вчитися не хочу! Дзуськи! Хай тільки заберуть мене сьогодні після уроків. Лапи моєї тут більше не буде!"

Аж тут продзвенів дзвінок.

Перший урок був урочисто-ознайомлювальний. На ньому директор лісею Кар Карлович знайомив учнів з учителями, говорив про навчальну програму, про завдання, які стоять перед школярами, про високі показники у навчанні та поведінці й таке інше.

А насамкінець додав:

— Щойно наш пташиний парламент за поданням Президента прийняв закон про обов'язкову початкову освіту для всіх пташенят. Вам пощастило бути першими. До лісею прийняли кра-кращих з кра-кращих. Ви мусите довести це своїми успіхами і своєю поведінкою.

Пташенята презирнулися сумно і безнадійно. Виходу не було. Батьки не посміють порушити закон. Доведеться-таки вчитися.

Грифа переможно усміхався.

Терорист Грифа

Взагалі-то вчитися у лісеї було цікаво. Тук Тукович придумував такі метиковані задачки, що пташенята дуже швидко навчилися рахувати — складати і віднімати, множити і ділити. І орлиної мови Шуліка Сапсанівна навчала не просто, а з вигадкою, з фантазією: на кожне слово розповідала якусь пригоду, і те слово вкарбовувалось у пам'ять одразу і назавжди. Так само і викладачі іноземних мов мадам Какаду, сеньйор Фламінго та гер Вальдшнеп весь час розповідали на уроках різні цікавинки з життя країн, мови яких викладали. На уроках географії Лелек Лелекович та Гагара Альбатросівна не лише розказували, а й показували відеофільми, зняті під час пташиних перельотів. На заняттях Кара Карловича пташенята аж дзьоба роззявляла від захвату. Історія взагалі цікавий предмет, а коли її викладає сам учасник історичних подій, то й поготів. Хіба можна лишитися байдужим, слухаючи, як відважний Кар Карлович дзьобнув саму імператрицю Катерину Другу, коли вона у 1775 році

ліквідувала Запорізьку Січ, або коли він накаркав поразку Наполеонові у 1812 році?..

А уроки Тьох Тьохковича Соловейка були суцільним концертом...

І все було б добре, якби не Грифа.

Грифа пташенят просто тероризував. З одних він сміявся і кепкував, тих дражнив, від тих чогось вимагав — то принеси йому закордонної жувачки (хоч у самого її повно), то віддай йому свій ніжик, ручечку, олівець абощо. А найстрашніше було те, що Грифа весь час вимагав, щоб його розважали. І найулюбленішою розвагою була "ворона". Гра дуже примітивна — треба було скакати на одній нозі, підбгавши другу, і намагатися плечем збити супротивника, який теж скакав на одній нозі. Хто не витримував, ставав на дві ноги або падав — той програвав. Оскільки Грифа був найбільший у класі, то вигравав завжди, звичайно, він.

Перерви стали для пташенят суцільною мукою. Тільки-но деренчав дзвінок на перерву, Грифа вискакував у коридор і кричав:

— У "ворону"! Граємо у "ворону"! Па-па-па-па!

І всі мусили одразу скакати на одній нозі. Грифа по черзі збивав кожного, радісно галасуючи:

— Ех ви, слабаки! Ха-ха-ха! Лети на землю! А тепер ти!.. Урра!.. Я переміг!

І не було від того Грифи ніякого спасу.

Та от одного разу...

Таємниця перша

Був урок історії.

Грифа сидів біля вікна, задерши дзьоба, і презирливо позирав на однокласників. Він любив уроки історії, розповіді про війни, про перемоги. Щойно він на перерві, граючи у "ворону", позбивав усіх на підлогу і тепер почувався мало не Олександром Македонським.

Кар Карлович саме розповідав про машину катапульту, якою користувалися під час воєн давні греки та римляни:

— Катапульти кидали на відстань у сотні метрів кам'яні ядра, колоди, бочки з гарячою смолою і... — Кар Карлович не доказав, бо в цю мить через відчинене вікно влетіло тухле яйце і вцілило у самісінький задертий Грифин дзьоб. А знадвору почувся веселий сміх.

— О! Катапульта! — прохопився Крякс.

Клас аж вибухнув реготом.

Але мудрий Кар Карлович одразу відчув небезпеку (постраждав же синок Президента) і миттю вилетів у розчинене вікно. Надворі, скільки сягало око, не було нікого, і здивований Кар Карлович повернувся назад у клас. Пташенята вже не сміялись, а застигли у напруженому мовчанні. І одразу ж до класу влетіла через вікно Грифонія Грифонівна. Вона саме ширяла в небі над Палацом і почула несамовите Грифине верещання.

— О Боже! — вигукнула Грифонія, схопила Грифу і вилетіла геть — відмивати.

Урок було припинено.

Провели термінове розслідування, але воно нічого не дало.

Лісей містився у приміщенні Мармурового Палацу, що був зведений над величезною прірвою, і жоден звір не міг би дістатися його вікон. Отже, яйце кинув хтось крилатий. Але вся справа була в тому, що від вікна ніхто не відлітав. Його б обов'язково побачили Кар Карлович та Грифонія Грифонівна, яка ширяла у цей час саме під вікном. Але ж не могло яйце саме влетіти у вікно!

Пташенята збуджено шукалися.

— Може, хтось із вас когось підмовив це зробити? — Крикс пильно глянув на однокласників.

Але всі присягалися, що не підмовляли.

— Хто б не кинув — молодець! — сказав Гелгуш.

Ніхто не став заперечувати.

— Може, хоч тепер він схаменеться і не буде нас мучити, — сказала Кука.

Але сподівання її виявилися марними.

Наступного дня чистенький, вимитий Грифа зустрів їх словами:

— Начувайтесь! Вам це так не минеться! Я певен, що це хтось із вас організував. І я все одно дізнаюся!.. А тепер — у "ворону"!

Через п'ять хвилин всі вже лежали на підлозі, а Грифа переможно реготав. Особливо дісталось Криксу. Грифа не тільки збив його, а ще й потоптав ногами: "Оце тобі за "катапульту"!"

Таємниця друга

Це сталося на уроці літання, який проводив Коршак Соколович.

У спортивному залі Мармурового Палацу був спеціальний тренажер. Пташенята по черзі піднімалися на вишку, надівали пояс із гумовими розтяжками, що кріпились обабіч вишки до стін, і, махаючи крильцями, стрибали. Якщо літати ще не виходило, розтяжки не давали пташеняті впасти, підтримували його, гойдали, і це було так приємно й весело, що всі верещали від захоплення. Про всяк випадок внизу під вишкою була ще й сітка, як у цирку, коли виступають повітряні гімнасти.

Тож літання було одним з найулюбленіших уроків пташенят. Не урок, а суцільна гра-розвага.

Всі стрибали по черзі. У декого, — наприклад, у чижика Пижика, у хлопчиків-горобчиків Чика й Чирика, — літання вже майже виходило, а у Крикса, Гелгуша, Шулі, Пака, Льолика ще не дуже. Але всі весело верещали, гойдаючись на розтяжках.

І от на вишку заліз Грифа. Він підійшов до краю, подивився своїми банькатими очима на сітку і вже збирався почепити пояса, як раптом несподівано полетів униз. Пружна сітка підкинула його догори. Він впав на неї знову і знову полетів угору. Грифа підлітав, як м'ячик, і верещав: "Негідники!" "Паразити!" "Пігмеї!" "Негідники!" "Паразити!" "Пігмеї!" Це було як у цирку. Пташенята аж на підлогу лягали від реготу.

Коршак Соколович нарешті пригальмував сітку, допоміг Грифі злізти і спитав:

— Що сталося?

— Хтось мене штовхнув звідти! Пробрався на вишку і пхнув мене!

— Та не було на вищі нікого! — запевняв його Коршак Соколович. Ти просто, мабуть, оступився, втратив рівновагу і...

— Що я — дурний? Не оступився я! Хтось мене навмисне пхнув. Я добре відчув поштовх! — наполягав Грифа.

І тут раптом з вишки, де не було нікого, пролунав сміх.

Усі вражено презирнулися. Це був той самий сміх, що й тоді, за вікном!

Таємниця третя

На уроці співів Тьох Тьохкович Соловейко розучував з пташенятами урочисту кантату на честь відкриття лісею.

— Зробімо так, — казав Тьох Тьохкович. — Спершу хором співаємо державною орлиною мовою:

Ми — крилаті лісеїсти —

Вміємо не тільки їсти —

Мов багато знаємо,

Ними і співаємо!

А тоді кожен окремо по черзі співає арію своєю рідною пташиною мовою. Зрозуміло?

— Зрозуміло!.. Зрозуміло!.. — загомоніли пташенята.

— Ну тоді... — Тьох Тьохкович змахнув диригентською паличкою, і пташенята дружно заспівали:

Ми — крилаті лісеїсти

Вміємо багато їсти...

— Стоп! Стоп! — загукав Тьох Тьохкович і застукотів диригентською паличкою по пюпітру. — Це прекрасно, що у вас такий хороший апетит, але треба співати "Вміємо не тільки їсти", а далі "Мов багато знаємо..." "Багато мов", а не "Багато їсти".

Пташенята дуже сміялися, дивуючись, як це вони так усі дружно помилилися.

— Ну! Ще раз! Почали! — Тьох Тьохкович знову змахнув паличкою, і пташенята заспівали. І вже правильно. — Молодці! — вигукнув Тьох Тьохкович. — А тепер кожен своєю мовою! Нумо!

— Кря-кря! Кря-кря! — заспівав Крякс.

— Гел-гел! Гел-гел! — заспівав Гелгуш.

— Ку-ку! Ку-ку! — заспівала Кука.

Дійшла черга до Грифи.

І раптом він заспівав:

— Ква-ква! Ква-ква!

Всі засміялися, думаючи, що він жартує. Але, схоже, Грифа не жартував.

— Ні, Грифо! Це не по-грифському. Це по-жаб'ячому. Так тільки жаби квакають. Ану давай, як треба!

Грифа роззявив дзьоба, але з горла в нього вилетіло знову:

— Ква-ква! Ква-ква!

Пташенята знову засміялися.

— Не кантата, а квантата! — вигукнув Крякс під загальний регіт.

Всі знову засміялися.

— Ну заспокойся, заспокойся, Грифо! — підбадьориав його Тьох Тьохкович, — Це нервово! Давай ще раз!

Але й утретє замість грифського орлиного клекоту з горла Грифи вирвалося жаб'яче квакання.

Пташенята вже не сміялися, а лише вражено презирилися.

І тут згори, просто зі стелі, почувся знайомий регіт.

Педнарада

Кар Карлович скликав термінову педнараду.

— Панове! — сказав він. — У нашому лісеї коїться щось незрозуміле! Якась кар-кара Божа! Хто це робить — не збагну. Може, якийсь кар-карлик чарівний невидимий, але звідки він узявся і чого він хоче?.. Які будуть думки з цього приводу?

Вчителі тільки крилами розводили. Конструктивних пропозицій ніхто поки що не має.

Нарешті спромоглася на слово Шуліка Сапсанівна:

— А давайте пригадаємо, чи були скарги від батьків? Може, це хтось із ображених, з тих, кого ми не прийняли до лісею?

— Скар-карги? — перепитав Кар Карлович. — Авжеж, були! Прийом ми проводили обмежений, ви ж знаєте. Деякі батьки справді скаржилися. Але ми всім розтлумачили, пояснили, і вони погодилися. Ось, наприклад страусиха Емма Еммануїлівна. Її синок, хоч і птах, але літати не може, бо страуси не літають. Летюча миша пані Кажанова, яка намагалася нав'язати нам свого синочка Жанчика, врешті погодилася, що вони, хоч і крилаті, але ж не пернаті, а у нас лісеї виключно пташиний.

— І все-таки, я думаю, треба шукати серед ображених, — наполягала Шуліка Сапсанівна.

— Так-так-так! — підтримав її математик Дятел.

— А як ви пропонуєте шукати? — роздратувався Кар Карлович.

— Ну... — покрутив своїм довгим носом Тук Тукович. — Підстерегти якось...

— От ви й підстерезіть! — вигукнув Кар Карлович.

Довго тривала педнарада, довго сперечалися вчителі, але плідних наслідків це не дало. Що робити — так і не вирішили.

Таємниця четверта

Минуло кілька днів.

Якось уранці Грифа прокинувся в кепському настрої.

Вчора на уроці Шуліка Сапсанівна дуже хвалила Пака за успіхи у вивченні орлиної мови.

— Беріть з нього приклад! — казала вона. — Дивіться, шпаченя, а як прекрасно клекоче по-орлиному. А деякі, хоч це їхня рідна мова, не можуть правильно і двоїх клеків стулити докупі.

Вона, звичайно, натякала на Грифу. Справді, після отого квакання на співах у нього

виникли серйозні проблеми з мовою. Шуліка Сапсанівна весь час робила йому зауваження.

"Це все отой таємничий жартун, хай йому грець!" — думав Грифа.

Але додумати він не встиг, бо у цей час почувся сміх. Отой самий таємничий сміх. Грифа підхопився і на всі боки замотав головою. Ніде нікого!

Аж раптом...

— Чого це ти дзюба повісив? То нудився, хотів, щоб було цікаво. А як стало цікаво, таємниці з'явилися, — ти й скис.

Голос був писклявий, наче дитячий.

— Х-то це? Хто це говорить? — скрикнув Грифа.

— Хочеш дізнатися, хто я?

— А-авжеж!

— Ну тоді сьогодні після уроків візьми Крякса, Пака і Гелгуша і нищечком проберіться у коридор під сходи. Там, у темному закутку, є маленькі дверцята. Це вхід у підземелля. Я вас там чекатиму.

— Все життя живу у Мармуровому Палаці, а про жодне підземелля не чув, — здивувався Грифа. — Егей! Ти чуєш?

Але писклявий голос більше не озвався.

Грифа натягнув штанці і побіг у коридор. Зазирнув під сходи у темний закуток. І справді побачив там затягнуті павутинням маленькі дверцята з іржавим висячим замком.

— Тю! — почухав Грифа потилицю. — Як же я їх раніше не помічав?

Хотів спершу побігти розпитати про ті дверцята батьків, але потім передумав: "Ні! Так нецікаво. Таємницю треба розгадати самому. Дорослі ламають голови, скликають педнаради, а вдіяти нічого не можуть. І не потрібні мені ніякі Гелгуші. Паки та Крякси!.. Я сам!"

— Нічого ти сам не зробиш! — знову почувся писклявий голос. — Вони тобі дуже у пригоді стануть. От побачиш!

Грифа здригнувся:

— Ти й думки мої читаєш?!

— Аякже!

Грифа похолов...

На уроках він був неуважний. І сеньйор Фламінго поставив йому двійку, мадам Какаду одиницю, а гер Вальдшнеп записав зауваження у щоденник.

На перерві перед останнім уроком Грифа уперше не грав у "ворону", а по черзі підійшов до Пака, Гелгуша і Крякса і кожному сказав:

— Зразу після уроків — у коридор, що веде до спортзалу! Будемо розгадувати таємницю. Зустріч у закутку під сходами! Якщо не боїшся. Тільки нишком! Щоб ніхто не бачив!

Коли тобі таке кажуть, то треба бути найостаннішим боягузом, щоб відмовитися. А ще коли пропонують розгадати таємницю...

Після уроків лісеїсти завжди відпочивали і розважалися. У Палаці було кілька ігрових кімнат, і кожен робив, що заманеться, — хто дивився телевізор, хто складав лего, хто грав у пташині комп'ютерні ігри, а хто тинявся без діла. Батьки забирали пташенят аж увечері. Тому ніхто не звернув уваги на відсутність Грифи, Крякса, Гелгуша і Пака.

Підземні пригоди

Пташенята зустрілися біля сходів, що вели на другий поверх до резиденції Президента та помешкань родини Кондорів.

— Ну що? — спитав Крякс.

— Де твоя таємниця? — спитав Гелгуш.

— Що будемо робити? — спитав Пак.

— Значить, так, — набундючився Грифа. — Справа відповідальна. Тому всім слухатися мене!

Почувся сміх. І писклявий голос промовив:

— Усім слухатися не його, а мене!

Грифа втягнув голову в плечі і замотав нею, озираючись.

Крякс, Пак і Гелгуш теж завмерли, намагаючись зрозуміти, звідки лунає той голос:

— Зараз відчиняться дверцята, за ними будуть гвинтові сходи. Спускайтеся обережно.

На очах здивованих пташенят іржавий замок, скреготнувши, клацнув, невидима рука зняла його, поклала на підлогу, і двері розчинилися.

— І все-таки — куди ми йдемо? — прошепотів Крякс.

— І що будемо робити? — прошепотів Пак.

— Як хочете взнати мою таємницю, вам треба впіймати чарівну Жар-Птицю! — пролунало у відповідь.

— У підземеллі? Жар-Птиця? — здивувався Гелгуш.

— Так!

Кілька секунд вони мовчали, приголомшені.

— Ну добре! Заходьте по черзі, — тремтячим голосом сказав Грифа. — Я — останній!

— Авжеж! Командири завжди йдуть позаду! — глузливо пропищав голос.

Грифа промовчав.

— Я піду перший! — сказав Гелгуш. Гуси, як відомо, відзначаються рішучою вдачею і сміливістю.

Гелгуш ступив у темряву.

Крякс і Пак, доводячи, що й вони сміливці, кинулися одночасно і зштовхнулися у дверях. Крякс виявився спритнішим і проскочив уперед Грифа, рятуючи своє самолюбство, підштовхнув Пака:

— Давай, не затримуй!

Спершу вони спускалися навпомацки. Висічених у скелі східців зовсім не було видно. Та потроху стало сіріти, і незабаром вони спустилися у величезну залу-печеру,

на дні якої stále виблискувала вода. Там було підземне озеро. Світло падало згори, де виднівся отвір, через який голубіло небо.

Та щойно вони спустилися у печеру, як навкруги усе шалено завирувало: це злетіли і заметалися по печері тисячі потривожених кажанів. І враз усе стихло, і кажани знову повисли на стінах униз головами.

— А знаєте, чому вони заспокоїлися? — спитав переляканих друзів Пак. — Я ж їхню мову знаю. Пані Кажанова, що хотіла влаштувати у лісей свого сина, крикнула: "Не бійтеся! Це лісеїсти!"

— Ти диви, вони нас злякалися, а ми їх! — сказав Крякс.

— Може, ти й злякався, а я зовсім ні! — буркотнув Грифа.

Ніхто не став заперечувати — хай говорить, як такий розумний. Все одно ж усі бачили, що він аж присів від страху.

Пташенята стояли на березі підземного озера, не знаючи, що робити.

І тут почувся голос:

— А тепер перепливайте на той бік!

Грифа закопилив дзьоба:

— Ага! "Перепливайте!" Я ж не вмію плавати!

— І я! — признався Пак. — А літати ж ми тільки вчимося. А озеро он яке широченне! І обійти неможливо — обабіч стрімкі стіни.

— Зате ми з Кряксом вміємо плавати. Ми ж водоплавні, — сказав Гелгуш.

— Правильно! І ми вас перевеземо! — вигукнув Крякс.

Гелгуш, як більший, взявся перевозити Грифу, а Крякс — Пака.

— Ти за мою шию крильцями тримайся, щоб не впасти, — порадив Пакові Крякс.

— А ти — за мою! — сказав Грифі Гелгуш.

— Я й так не впаду! — самовпевнено мовив Грифа.

І вони попливли.

Грифа вперше у житті плив по воді. І це йому так сподобалось, що він закричав:

— Го-ого! Слухай мою команду! Повний вперед! Право руля! Так тримати!

Усі ж хлопці у душі капітани.

Грифа так захопився, так розмахався крильцями, що втратив рівновагу і — шубовсть у воду!

— Рятуйте! — заволав він, захлинаючись.

Гелгуш схопив його дзьобом за крило і ледве втримував на поверхні.

— Стривай, я зараз перевезу Пака і допоможу! — гукнув Крякс, чимдуж плывучи до протилежного берега. Висадив там Пака і мерщій назад. Він підплив саме вчасно, бо Грифа вже наковтався води й булькав, втрачаючи свідомість. Крякс схопив Грифу за друге крило, і вони удвох поволі потягли "відважного капітана" до берега.

Коли Грифу витягли на берег, він не виявляв жодних ознак життя.

Крякс, Пак і Гелгуш розгублено перезирнулися.

— Невже він... — Гелгуш не договорив.

— Поква-кваптеся, хлопці! — почулося раптом з темряви. — Йому треба негайно

зробити штучне дихання!

І звідкись згори на берег ляпнулася велика жаба у золотих окулярах.

— Ой! Х-хто ви?! — пробелькотів Крякс. Пак і Гелгуш вражено мовчали.

— Знайомитися будемо потім! Треба ква-квапитися! Не можна гаяти ні хвилини. Спершу кладіть його на живіт, натискайте, щоб звільнити легені від води. Отак! Правильно! А тепер кладіть на спину і — вдих — видих! вдих — видих!..

Під керівництвом незвичайної жаби пташенята зробили Грифі штучне дихання, і незабаром він розплющив очі:

— Ой! Що зі мною?

— Уже все гаразд. Живий! А тепер давайте знайомитися!..

Професор Кваквакум

Виявилося, що жаба у золотих окулярах — то не хто інший, як знаменитий професор комахознавства, доктор болотяних наук Жабурин Жабуринович Кваквакум, який вийшов на пенсію й оселився у безлюдній печері, щоб ніхто його не турбував і не заважав писати мемуари, тобто спогади.

— Кваквакум? — вигукнув Грифа, вмить згадавши, як він квакав на співах. — А ви, пробачте, не Жар-Птиця?

— Жар-Птиця? — щиро здивувався Жабурин Жабуринович. — А хіба я схожий на птицю?

— Ну... вона ж чарівна... Мабуть, може пере...той...перевтілюватися... І говорите ви пташиною мовою, хоч на вигляд і жаба, — сказав Грифа.

— Ні! Я не птах!.. А пташину мову спеціально вивчив. Треба знати мову тих, хто на тебе полює, має намір тебе з'їсти. Я маю на увазі чорногузів. Але ви, здається, не чорногузи.

— Не чорногузи, — запевнив професора Крякс.

— Це добре. Ну, спасибі вам! — сказав Жабурин Жабуринович.

— За що? — здивувався Гелгуш.

— Кожна нова зустріч збагачує життя, а відтак і спогади, тобто мемуари. Епізод з героїчним урятуванням Грифи стане окрасою моєї книжки.

— Це вам спасибі! — вигукнув Крякс. — За те, що навчили нас робити штучне дихання!

— Бо ми б Грифу самі ніколи не відкачали, — сказав Гелгуш.

— Був би він уже й неживий! — зітхнув Пак.

— Дякую! — прошепотів Грифа.

— Будь ласка! Радий, що можу ще когось чогось навчити. І це добре, що у вас є пташиний лісей і що ви там вчитеся. Передавайте вітання своїм педагогам! До побачення! — З цими словами Кваквакум стрибонув угору і зник у темряві — там, у глибокій ніші, був його кабінет.

Щойно професор зник, як несподівано попід берегом з води вигулькнула здоровенницька зміїна голова. Роззявивши зубасту пащеку, вона погрозово засичала.

Пташенята з жаху заціпеніли. Тікати було нікуди. Їх оточували прямовисні скелясті

стіни...

— Стривайте, я з нею побалакаю! — вигукнув Пак. — Я ж знаю мову плазунів!

І він засичав по-змійному.

Змій здивовано схилив голову набік — не чекав, мабуть, такого від пташеняти.

Посичали вони, посичали, і Пак обернувся до друзів:

— Це — змійний прем'єр-міністр Гадюк Питонович Аспид. "Одного з вас, — каже, — мушу з'їсти. Голодний. Швидше, каже, вибирайте кого. Мені, правда, отой, голомозенький подобається найбільше", — і на Грифу показує...

Грифа похолов: "Ну, зараз проголосують за мене! Згадають моє над ними козакування!"

— "Але я, — каже, — вів далі Пак, — не наполягаю. За кого проголосуєте, того з'їм. Я — демократ!"

— Нічого собі демократ! — вигукнув Крякс.

— Що ти таке кажеш?! — вигукнув Гелгуш. — Голосувати, щоб він когось із нас з'їв?!

— Я ж лише перекладаю! — образився Пак.

Гадюк Питонович, не розуміючи пташиної мови, мовчки переводив погляд своїх страшних очей з одного на другого, видно, міркуючи, за кого ж проголосують...

І раптом Гелгуш вигукнув:

— Ану! Збилися докупи! Обнялися! Вчепилися один за одного! Всіх одразу не проковтне! Подавиться!

— Правильно! — підхопив Крякс.

Пташенята збилися докупи, обнялися, притулилися один до одного, завмерли.

І тут раптом Гадюк Питонович засвистів щось розпачливо і зник під водою.

— Що? Що він сказав? — обернулися всі до Пака.

— Він вигукнув: "Ой! Я пожартував! Я більше не буду!" Когось наче злякався, вибачався перед кимось.

— Тю! — здивувався Крякс.

— Треба якнайшвидше вибиратися звідси! — рішуче сказав Гелгуш.

— А як? — поцікавився Крякс. — Ти у воду полізеш? Я — ні!

— Авжеж — страшно! — зітхнув Гелгуш. — Хто його зна, того Гадюка, що він надумає...

Запанувала гнітюча мовчанка.

— Пробачте, хлопці, що я завів вас у цю халепу, — похилив голову Грифа. — Я ж не знав, що той підступний голос заведе нас у печеру і покине напризволяще. Дурний я, дурний! Повірив, що Жар-Птицю можна упіймати під землею.

І раптом пролунав писклявий голос:

— Не такий ти вже й дурний, раз догадався вибачитися перед хлопцями... А Птицю ви вже майже упіймали.

— Як це? — прохопився Грифа.

— Ви кого спершу зустріли? Кого сполохали? Хто хмарою літав по печері?

— Ну... кажани.

— Правильно!.. А хто вас учив робити штучне дихання?

— Жабурин Жабуринович.

— Кваквакум.

— А хто він такий? Що за істота?

— Ну... жаба.

— А тепер скажіть: кажан і жаба — що між ними спільного? Які літери?

— Кажан... Жаба... Жа!

— А що кричав Грифа, коли тонує?

— "Рятуйте!" — кричав.

— Авжеж! "Рятуйте!"

— А що я, по-вашому, мав кричати? "Ура!"? — образився Грифа.

— Правильно кричав, — сказав голос. — Нічого іншого кричати й не міг. А які у слові "рятуйте" приголосні?

— Пригнолосні? "Р", звичайно.

— І "т", "т"!

— Правильно! Недарма на уроках мови сиділи... От і притуліть до вашого "Жа" оті приголосні!

— "Жа".. "р"... "т"... Жарт!

Жартуєш!

— Авжеж! — засміявся голос. — От вам і Птиця! Тільки не Жар, а Жарт (то ви не розчули!). Жарт-Птиця. Моя мама — чарівна Жарт-Птиця. От і вся вам моя таємниця! А я Жарт-Пташеня. Жартик.

Пташенята вражено мовчали.

— Що? Не вірите? Дивіться!

Жартик

І враз перед ними з'явилося чудернацьке пташеня — червоне, мов жар, пір'ячко настовбурчене, на голові кумедний рудий чубчик, оченята веселі, дзьобик усміхнений.

— Моя мама — чарівна Жарт-Птиця — веселить дорослих, а я — дітей. Сміх у житті дуже важливий, просто необхідний. Сміх — це радість, здоров'я. Тому ми з мамою маємо чарівну силу, можемо робити різні дива, ставати невидимими... Та все одно... — Жартик зітхнув. — Я вам так заздрю!

— Заздриш?!

— Авжеж! Заздрю, що ви вчитесь у школі... в лісеї. Це ж так цікаво! Я на всіх ваших уроках був. Невидимкою!.. Але... Це зовсім не те. Ніхто мене до дошки не викликав, ніхто у щоденник зауваження не записував... І на перервах ніхто зі мною у "ворону" не грався... Раніше пташиних лісеїв не було і я жив собі спокійно. А тепер... — Жартик зітхнув.

— Ну, ти даєш! — засміявся Крикс. — Жартик, а зітхаєш!

— Слухай! — вигукнув раптом Грифа. — А давай до нас у клас поступай!

— А... а хіба мене приймуть?

— А чому ні? Ти пташеня? Пташеня!.. А що чарівне, можна й не говорити.

— Та ні! Обманювати негарно!.. І взагалі мама казала, що, як я захочу, то можу позбутися всіх чарівних властивостей, і я це зроблю. Щоб бути з вами на рівних. Щоб ви не боялися. Оце востаннє зараз стану невидимкою, перенесу вас через озеро, а тоді... Хоч я й Гадюка налякав, але хто його зна — все-таки змії...

— Правда, треба буде тобі з мамою прийти, — сказав Грифа. — Такий порядок.

— Ну, раз треба, то прийду з мамою!

Незвичайний новачок

Лісей вирував.

Усі вже знали приголомшливу новину і з нетерпінням чекали прильоту незвичайної мами з незвичайним сином. Навіть сам попечитель лісею Президент Грифон Грифонович Кондор з дружиною очолив позачергову приймальну комісію, що мала розглянути питання про прийом до лісею нового учня.

Комісія сиділа за довгим столом, накритим червоною китайкою.

Пташенята обліпили вікна.

І от вони з'явилися.

Жарт-Птиця була дуже схожа на Жартика — така ж червона, з настовбурченим пір'ям, з кумедним рудим чубом, з веселими очима і усміхненим дзьобом. Тільки, звичайно, велика, доросла. І чуб у неї був не хлоп'ячий, а жіночий, з буклями. І очі підмальовані. І дзьоб підфарбований червоною помадою.

— Здрастуйте! — чемно привіталася Жарт-Птиця і кумедно вклонилася й шаркнула лапою.

— Здрастуйте-здрайстуйте! — відгукнулася, стримуючи сміх, приймальна комісія: треба було налаштувуватись на серйозну розмову.

— От — привела сина! — мовила Жарт-Птиця. — Так хоче вчитися пущівірінок, аж плаче. А йому сміятися треба. Прийміть, будь ласка!

Приймальна комісія мовчки глянула на попечителя.

— Грифоне Грифоновичу, як? — спитав нарешті Кар Карлович.

— Ви директор, ви й балакайте, — сказав Кондор.

Щойно перед прильотом Жарт-Птиці була педрада, на якій думки розділилися. Одні вважали, що Жартика треба прийняти обов'язково, інші — що приймати не треба ні в якому разі.

Кар Карлович почухав потилицю і почав:

— Ви розумієте, шановна, навчальний процес — винятково відповідальна, серйозна річ. Це не жарти. Ми, звичайно, з радістю прийняли б вашого сина, але... Чи не позначиться це на дисципліні у класі?

— Жартику? — глянула Жарт-Птиця на сина.

— Присягаюся! — вдарив він себе у груди.

— Він присягається, бачите, — сказала вона.

— До того ж закінчилася перша чверть. Учні так далеко пішли вперед. Чи зможе він наздогнати?

— Жартику? — знову глянула Жарт-Птиця на сина.

— Присягаюсь! — знову вдарив він себе у груди.

— Бачите, він клянеться.

— Клятви — це одне, а знання — зовсім інше!

— Хай проекзаменують мене, — сказав Жартик.

— Проекзаменуйте його! — мовила мама.

Приймальна комісія презирнулася. Ті, що були проти, глузливо заусміхалися.

— Ну що ж, давайте! — сказав Кар Карлович.

І почався екзамен.

Вчителі по черзі опитували Жартика, і він так жваво й правильно відповідав, що вони аж дзьоби від подиву роззявляли. Вони ж не знали, що він невидимкою був присутній на всіх їхніх уроках.

— Кар-картина ясна! — підсумував нарешті Кар Карлович. — Молодчинка! Якщо далі так вчитимешся, зробиш кар-кар'єру. Приймаємо!.. — Потім спохопився і глянув на Грифона Грифоновича: — Так, Грифоне Грифоновичу?

Президент тільки мовчки велично кивнув. Він же не міг сказати, що прийшов спеціально для того, щоб забезпечити вступ Жартика до лісею. І, якби комісія почала схилятися до того, щоб не приймати, він би обов'язково втрутився. Грифа добре "попрацював" з батьками.

Так у лісеї з'явився новачок.

І все-таки він — Жартик

Весь перший урок він сидів тихо, не підводячи голови і не дивлячись на однокласників. Це й не вимагало особливих зусиль, позаяк був контрольний диктант з орлиної мови.

Шуліка Сапсанівна, диктуючи, ходила по рядах між партами і пильно стежила, щоб ніхто не списував. Ніхто й не списував, але раз у раз усі з цікавістю зиркали на Жартика. І тому були неуважні й наробили багато помилок. У результаті п'ятірку одержав лише один Жартик.

А на перерві Грифа, як завжди, закричав: "У "ворону"! У "ворону!" — і застрибав до Жартика, який теж стояв на одній нозі, готовий до гри. Жартик був значно менший за Грифу, і той уже був певен, що переміг, але в останню мить Жартик спритно ухилився і Грифа з розгону проскочив повз нього, втратив рівновагу й гепнувся на землю. Пташенята зареготали.

Грифа підвівся, озирнувся навколо. І теж засміявся.

Це була його перша поразка в улюбленій грі. І перша перемога — над собою.

Хоч Жартик і клявся поводитися зразково, але всидіти на уроках цілком спокійно врешті-решт не зміг. Усе-таки він був Жартик. Його тягло на дотепи, репліки, жарти... І помалу він почав виявляти свій характер.

Та оскільки вчився він добре, вчителі прощали йому його витівки.

У кожній же школі є свої Жартики, у кожному класі. І якщо вони добре вчаться і витівки їхні не злі, не образливі, вчителі, хоч і гримають на них часом, та люблять їх не

менше ніж зразкових нудних слухнянців.

А Грифа дуже змінився. Він уже не збиткується з інших, не кривдить нікого. Правда, іноді йому хочеться знову поковакувати, але гляне на Жартика й схаменеться...

Сміх — то велика сила! І не треба нікого бити. Вдало пожартуєш — і вже твоє зверху.

Дотепами, розумом треба змагатися, а не кулаками!

ПРИГОДИ ЖУРАВЛИКА

РОЗДІЛ І

Народження героя. Перші враження і перші пригоди. Професор Жабурин Жабуринович Кваквакум.

Коли він нарешті проклюнувся і вистромив на білий світ свого довгого цікавого носа — сліпуче сонце сяяло з безхмарного неба, на старій вербі весело щебетало птаство, а лагідний ранковий вітрець про щось грайливо шепотів на вухо шурхотливому очерету.

І рідне болото здалося йому таким гарним, а життя навколо таким прекрасним, що він засміявся від нестримної радості. І весело заспівав-закричав-закурликав:

Курли! Курли!

Здоровенькі були!

Здрастуйте!

Привіт!

Привіт!

Народився я на світ!

Урра!

Хай живе рідне болото!

Хай живуть дорогі пуголовки,

Комарі і мухи!

Урра! Я народився!

Чуєте!

Як прекрасно жити

На світі!.. Курли! Курли!

Здоровенькі були!

І ну витанцьовувати в гнізді, весело піднімаючи свої цибаті ноги.

Та раптом почув сердитий скрипучий голос: — Ква! Ква! Кум! Чого це ти розкричався, голомозий! Він обернувся.

Недалеко від гнізда на лататті сиділа велика баньката жаба в золотих окулярах.

— А... а що таке? — здивувався він. — Хіба не можна? Радісно ж. Я на світ народився! Гляньте, яка краса навколо!

— Не радіти, а журитися тобі, дурню, треба. Ква! Ква! Кум! — суворо прокумкала жаба. — Не годиться тобі радіти і сміятися. Не можна. Ти думаєш, хто ти такий?

— А... а хто я? — розгублено спитав він.

Журавлик ти! А журавлі народжуються на світ тільки для того, щоб журитися. Тому й називаються так. Ква! Ква! Кум! І приносять вони всім лише сльози і печаль.

— О! А мені не хочеться приносити нікому нічого поганого. Я не хочу журитися. Чого це я маю журитися!

— Бо так треба! Бо так записано в Книзі Джерел, бо... — роздратовано закумкала жаба.

— Але... — розтулив дзьоба журавлик, та жаба його сердито перебила:

— Ква-квапишся дуже! Перебиваєш старших. Дзиглик невихований! Не люблю таких.

Жаба плямкнула ротом і булькнула у воду.

— Дивна якась баба-жаба. Хі! — усміхнувся журавлик. — Так навколо гарно, а вона чогось гнівається.

Аж тут залопотіли крила, і в гніздо опустилася мама-журавлиця.

— Здрастуйте, мамо! — радісно кинувся до неї журавлик. — Бачите! Я вже народився! Бачите!

— Здрастуй, здрастуй, синку мій любий! Здрастуй! — мама пригорнула його крилом і ніжно поцілувала довгим дзьобом. — На хвилиночку залишила гніздо, а ти вже й вилупився! Гарненький мій! Ну як ти тут без мене? Не кривдив тебе ніхто?

— Ні, мамо, все гаразд. Тільки якась баба-жаба кумкала тут щось незрозуміле, — і журавлик переповів свою розмову з жабою в золотих окулярах.

— Ой, що ж ти, синку, накоїв! — сплеснула крилами журавлиця-мама. — То ж ніяка не баба-жаба. То ж доктор болотяних наук професор комахознавства Жабурин Жабуринович Кваквакум, наймудріший з наймудріших у нашому болоті. Він знає все на світі, бо читає мудру Книгу Джерел, що захована глибоко на дні і до якої ніхто, крім професора Кваквакума, доступу не має. Навіть президент нашого болота Бусол Лелекович Чорногуз прислухається до думки шановного Жабурина Жабуриновича. Ой, треба тобі, синку, обов'язково вибачитися перед ним! Кажуть, того, хто прогнівив професора, чекають самі невдачі й неприємності.

Журавлик хотів щось сказати, але тут залопотіли крила, і в гніздо опустився тато-журавель, як дві краплі води схожий на маму-журавлицю (тільки крила у нього були трошечки більші і дзьоб трошечки довший).

— О! — радісно вигукнув тато. — Маю сина! Щоб ти був здоровий! Щоб ти був щасливий! Тільки що це ти вже, синку, наробив, що мама тебе примушує вибачитися? Бач, не встиг вилупитись і вже...

Та, почувши в чому справа, тато-журавель посерйознішав.

— Так, — глибокодумно сказав він, — з Жабурином Жабуриновичем краще не сперечатися. Вибачся вже, синку. Що тобі — важко? Корона з голови не впаде.

— Мамо! Тату! Та невже ж це правда, що журавлі народжуються тільки, щоб журитися? — вигукнув журавлик.

— Раз так записано в Книзі Джерел... — розвела крилами мама.

— В усякому разі пісні про журавлів майже всі журливі, — зітхнув тато. — Але то

нічого. І в нашому житті є свої радощі, синку. Наприклад — танці. Наші журавлині танці все птаство по праву вважає найкращими у світі.

Журавлик скривився — що там ті танці, як усе життя журитися треба. А йому ж так хотілося співати, жартувати, сміятися і веселитися!.. І так не хотілося вибачатися перед несимпатичним Жабурином Жабуриновичем! Та нічого не вдієш. Раз батьки кажуть — треба!..

Кілька днів професор Кваквакум не з'являвся. Певно, читав на дні болота мудру Книгу Джерел. Як і всі професори, коли він читав, то міг по кілька днів не виходити на повітря.

Журавлик уже давно вибігав з гнізда слідом за батьками у пошуках їжі. Треба вам сказати, що журавлики взагалі довго у гнізді не засиджуються. Обсохнуть і вже бігають по болоту. Буквально через кілька годин після того, як вилупляться. І читати й писати журавлики навчаються за один-два дні — такі вони здібні.

Дні стояли погожі. Сонце, наче навмисне, весело сміялося з неба. І хоч як намагався журавлик викликати в своїй душі сумний, журливий настрій, — нічого в нього не виходило. Настрій був незмінно веселий. Хотілося весь час радіти й сміятися. Журавлик уже навіть думав, що, може, професор Кваквакум взагалі більше не з'явиться. І можна буде все забути, і ні перед ким не вибачатися, і не зважати на те, що там пишеться у Книзі Джерел...

Та на п'ятий день...

Журавлик підстрибом біг по болоту і враз...

Він ще встиг скрикнути:

— Ой! Вибачте! Я хотів...

І з ходу наступив на професора Кваквакума, що грівся на сонечку, висунувши з води свою порепану бородавчасту голову.

Жабурин Жабуринович тільки кавкнув і зник під водою.

Потім виринув, люто щось прохарамаркав і знову зник.

— От так вибачився!.. — зітхнув журавлик. — Докторові болотяних наук, наймудрішому з наймудріших, на голову наступив!.. Подумати тільки!.. Доведеться тепер ще більше перевибачатися...

РОЗДІЛ II

"Це може знати тільки дядечко Бугай!"

Сорока Скрекекулія. Перше знайомство з Бугаєм.

Чижик Ціві-Тівік. Друге знайомство з Бугаєм.

Але як перевибачитися? Де його шукати, того професора Кваквакума? Він же розлючений пірнув у болото і тепер хтозна, коли випірне. Знову засяде за Книгу Джерел. А чекати не можна. Бо онде мама-журавлиця вийшла з очерету назустріч і питає:

— Ну як, синку, вибачився?

— Ні, — похилив голову журавлик.

— Чому? Стара жаба Ропуха мені сказала, він щойно тут був, на сонечку грівся.

— Не бачив я нічого, — ще нижче опустив голову журавлик. (Ох, як важко казати мамі неправду!)

— Ну, побудь тут, синку, почекай. Треба ж обов'язково вибачитись, — і мама-журавлиця знову почимчикувала в очерет.

І що його робити?

Отак стояти й чекати, коли знаєш, що нічого не дочекаєшся?

Журавлик тупцяв на місці і зітхав.

— Чому зітхаєш, журавлику? — почув він тоненький голосок.

Глянув. На очеретині гойдалася маленька в'юрка очеретянка, рудувато-бура, з жовтою голівкою.

— Як же мені не зітхати, — сказав журавлик. — Мені обов'язково професора Кваквакума треба, а де його тепер знайти, не знаю.

— Це може знати тільки дядечко Бугай. Так-таки-так! Бо він літає над болотом уночі і бачить згори, де світиться на дні віконечко у квакквартирі професора. Так-таки-так!

— А як мені побачити дядечка Бугая?

— Побачити його дуже важко, майже неможливо, — сказала очеретянка і раптом зникла, наче її й не було. Бо враз залопотіли крила, і на корч поряд з журавликом сіла сорока. Сіла і одразу заскрекотіла:

Скре-ке-ке!

Скре-ке-ке!

Що тут сталося?

Що таке?

Все це сорока проскрекотала так швидко, що в журавлика аж голова замакітрилася. Йому було прикро, що балакуча сорока налякала полохливу очеретянку, і він не дуже ввічливо сказав:

— Та! Все одно ви, тьотю, не допоможете. Все одно ви того не знаєте.

— Що?! — обурено махнула своїм довгим хвостом сорока. — Та ти знаєш, хто я така?! Та я ж сорока-білобока Скрекекулія! Я ж усюди літаю і все на світі знаю!

"Може, й справді Скрекекулія допоможе", — подумав журавлик і сказав:

— Та от треба мені дядечка Бугая, але кажуть, що побачити його дуже важко, майже неможливо. — Летімо зі мною! Я тобі його покажу.

— Я ще не вмію літати, — зітхнув журавлик. — Я поки що тільки бігаю.

— Не біда! Я полечу, а ти за мною побіжиш.

— Ну, гаразд, — погодився журавлик.

Сорока Скрекекулія знялася й полетіла. А журавлик побіг за нею.

От він уже й болото проминув. Біжить повз переліски, гайки. Бачить — на лузі корови пасуться. А осторонь за кільце в носі ланцюговою припиначкою до кілка колгоспний бугай Чемпіон прив'язаний.

Скрекекулія хвостом у його бік махнула й каже:

— Ось тобі твій дядечко Бугай. На тому й здоровий бувай! І ніколи не кажи, що я

чогось не знаю. Скрекекулія усе знає, що є і чого немає.

І сорока, дуже задоволена собою, полетіла геть.

Підійшов журавлик до рогатого чудовиська з кільцем у носі і питає чемно:

— Дядю! Скажіть, будь ласка, ви — Бугай?

Чудовисько, голови не повертаючи, одним оком на журавлика згори глянуло.

— Му! — каже. — Бугай!

— Тоді у мене до вас велике прохання. Скажіть, будь ласка, де кваквартира професора Жабурнна Жабуриновича Кваквакума... Він мені дуже потрібен.

— Що? Якого професора? Не знаю ніякого професора. Чо-мму я мму-ушу його знати?

— Ну як же! Кажуть, коли ви вночі літаєте над болотом, то бачите, як світиться віконечко у квакквартирі професора Кваквакума.

— Що-о?! Я — літаю?! Сммієшся з мм-ене?! Що я, птиця, щоб літати! Я корова, тільки чоловічого роду. Де ти бачив, щоб корови літали! Ану забирайся звідси, бо дмму-у-хну на тебе і полетиш. Мму! — і дядечко Бугай зробив такі страшні очі, що журавликові ноги самі понесли його геть.

"Хто ж це мене обдунив — очеретянка чи Скрекекулія? — думав він, біжучи назад до болота. — Справді, не може цей дядечко Бугай літати. Щось тут наплутано. Невже я й справді народився на світ, щоб завдавати всім лише неприємності..."

Пробігаючи повз вільшаний гайок, журавлик спинився. Увагу його привернула весела пісенька, що лінула звідтіля:

Ціві-тіві,
Я співаю,
Ціві-тіві,
Цілий день,
Бо веселу
Вдачу маю
І пісень
Багато знаю,
Знаю безліч
Я пісень.

Журавлик підійшов ближче і побачив на вільшині маленьку зелено-жовту пташку з чорними крильцями і чорною шапочкою на голові.

— Здрастуйте! — сказав журавлик. — Як ви гарно співаєте. Хто ви?

— Чижик. Ціві-Тівік. А ви хто?

— А я журавлик. Без імені ще. Бо лише кілька днів як народився і ще не встиг нічого зробити. А в нас на болоті ім'я дається тільки після того, як щось путяще зробиш. Але... я не знаю, чи взагалі буде в мене ім'я, — зітхнув журавлик.

— Чому?

— Бо я якийсь ненормальний журавлик. Не такий, як усі. Нормальні журавлі повинні журитися, а мені весь час сміятися, жартувати хочеться.

— Так це ж дуже добре, але щось по вас не видно, щоб ви були веселий.

— Неприємність у мене. Шукаю професора Кваквакума, щоб перевибачитися перед ним, і не можу знайти. Очеретянка сказала, що дядечко Бугай знає, де він живе, а дядечко Бугай намукав на мене в лузі. Не знаю тепер, що й робити.

— Стривайте! Так ви, мабуть, не до того дядечка Бугая звернулись.

— А є ще один дядечко Бугай?

— Авжеж. Болотяний птах. Я його знаю. Можу познайомити.

— Ой! Я буду вам дуже вдячний.

І Ціві-Тівік полетів, а журавлик побіг за ним до болота.

Заглибилися вони у найгустіші очерети.

Сів Ціві-Тівік на очеретину і каже:

— Здрастуйте!

Озирається журавлик навсібіч — нікого не бачить.

І раптом жмутик очеретин ворухнувся і перетворився на довгоносого, довгошийого птаха, який, виявляється, стояв, піднявши голову і витягнувши ший так, що був зовсім непомітний серед очерету.

— Бу! Бу! Трумб! — густим басом сказав птах. — Привіт!

— Дядечко Бугай, познайомтеся, будь ласка. Це журавлик. У нього до вас справа.

— Привіт! — кивнув головою птах. — Слухаю.

— Мені потрібен професор Кваквакум. Кажуть, ви знаєте, де його квакквартира, — сказав журавлик.

— А для чого він тобі?

— Перевибачитись.

— Перевибачитись? За що?

— За те, що я журавлик, а не хочу журитися.

— Тю! Дурниця якась! Ні! У такій справі я допомагати не бу-бу-ду. Ви мене не бачили, я вас не бачив. Трумб! — і дядечко Бугай зник, знову перетворився на жмуток очерету.

— Ходімо звідси! — сказав Ціві-Тівік. — Я його знаю. Раз він не хоче, його не переконаєш.

— А що ж робити?... Кажуть, того, хто прогнівить професора Кваквакума, чекають самі невдачі і неприємності.

— Нічого. У житті головне мати справжнього друга. І тоді байдужі будь-які невдачі і будь-які неприємності. Мій тато казав: "Нерозділена з другом радість — піврадісті, а розділене з другом горе — півгоря". У тебе друзі є?

— Я ще маленький. Кілька днів як народився.

— То давай з тобою дружити. І називати один одного на "ти". Я теж не люблю журитися, а люблю сміятися і співати пісні. Давай?

— Давай! — зрадів журавлик.

— Я багато пісень знаю. І тебе навчу. Хочеш?

— Авжеж, — сказав журавлик. — Молодець ти, Ціві-Тівік. З тобою про всі

неприємності забуваєш. Шкода, що мені треба додому. Я б з тобою не розлучався. Але батьки там хвилюються. Ти не дивись, що я набагато більший за тебе. Я ще маленький. Кілька днів як народився.

— Біжи додому, — сказав чирик і заспівав:

Ну, а завтра,

Завтра в гай

Ти до мене прибігай.

Будемо співать пісні,

Ціві-тіві, цілі дні.

Ціві-тіві, тіллі-ті,

Хай щастить тобі в житті!

— Прибіжу! Обов'язково!

Чирик полетів до себе у вільшаний гайок, а журавлик побіг додому, де його вже виглядали тато з мамою.

— Де це ти, синку, забарився?

— Та ото шукаю ж професора Кваквакума, щоб вибачитися.

Тато розчулено подивився на маму, мама розчулено подивилася на тата:

— Не мучся, синку. Не треба. Коли зустрінеш, тоді й вибачишся. Головне, щоб у душі ти не відчував погорди.

Журавлику одразу стало легко й весело. І тато й мама не лаються, і друга він знайшов!.. Як усе добре склалося!

РОЗДІЛ III

Несподіванка у вільшаному гаю. Знову Скрекекулія.

Вперед до Кислячихи. "У дворі злий собака" Знайомство з Граєм.

Як добре, прокинувшись уранці, знати, що десь на тебе чекає вірний веселий друг!

Нашвидку поснідавши, журавлик сказав:

— Мамо, тату, я піду гуляти. Можна?

— Біжи, синку, тільки не заблукай.

І журавлик побіг до вільшаного гайка.

Гайок зустрів його незвичайною тишею. Тільки ледь чутно шепотілося на деревах листя.

— Агов, Ціві-Тівік, де ти? — гукнув журавлик.

Ніхто не відповів йому.

— Агов, Ціві-Тівік, де ти? — гукнув журавлик.

І знову тиша у відповідь.

Журавлик побіг між дерев, вигукуючи: "Агов! Агов!"

"Невже обдурих мене чирик? — у розпачі думав він. — Не може бути. Ціві-Тівік такий щирий і веселий. Не може бути!"

І раптом він почув згори:

Скре-ке-ке! Що таке?

Що таке? Скре-ке-ке!

Журавлик підвів голову.

На вільшині сиділа сорока Скрекекулія.

— Ви не бачили чижики Ціві-Тівіка? Він має бути десь тут.

Еге-ге! Шукай вітра в полі! — сказала Скрекекулія. — Нема чижики. Ще вчора надвечір його впіймав двієчник Валерка, племінник перекупки Кислячихи.

— Як?! Не може бути! — вигукнув журавлик.

— Знову не віриш! — невдоволено проскрипіла Скрекекулія. — Не буду й балакати з тобою.

І Скрекекулія вже змахнула крилами, щоб злетіти.

— Ой! Вірю! Вірю! — поспішив сказати журавлик. — Тільки скажіть, будь ласка, де зараз Ціві-Тівік.

— Та де ж! Мабуть, у клітці в двієчника Валерки, племінника перекупки Кислячихи.

— А де? Де живе перекупка Кислячиха?

— Край села, за високим парканом, у хаті під бляхою.

— То я побіжу! Я побіжу! Я мушу врятувати чижики Ціві-Тівіка. Він мій друг.

— Біжи, але нічого в тебе не вийде. Дуже ти ще мілкуватий, щоб когось урятувати. Однак мені час, — Скрекекулія знялася й полетіла.

А журавлик побіг до села.

"Невже правий той Кваквакум і я справді народився на світ, щоб журитися і завдавати іншим самі неприємності,— думав на бігу журавлик. — Адже до зустрічі зі мною чижики спокійно жив собі на волі і ніхто його не ловив".

Хату перекупки Кислячихи він знайшов одразу. Такого високого щільного паркана ні в кого в селі не було.

Підбіг журавлик до хвіртки, дивиться — на хвіртці велика табличка і на ній написано: "У дворі злий собака".

Став журавлик, почував лапкою потилицю. Злий собака — це не жарти. Але десь же там у клітці друг — веселий чижики Ціві-Тівік! Хто ж його врятує, хто ж його виручить з біди?

Ні, вагатись не можна.

Знайшов журавлик шпарку в паркані, притулився оком. Бачить, — справді, стоїть у дворі будка, а біля будки здоровенний рудий кундель на ланцюгу. Лежить, дримає. Але морда не страшна, симпатична навіть морда.

— Ех! Будь що буде! — вирішив журавлик, ліг на черевце, проліз під ворітьми і опинився у дворі.

Враз grimнув ланцюг — це підхопився собака.

Став, голову набік схилив, одне вухо сторч підняв — дивиться з цікавістю.

— Здрастуйте! — сказав журавлик.

— Пррривіт! — сказав собака.

— А... а як вас звати? — спитав журавлик.

— Грррай! — здивовано сказав собака.

— А я — журавлик.

— Дуже пррриємно, — виширився-усміхнувся Грай.

— А... скажіть, ви справді злий, як отам написано? У вас таке симпатичне обличчя... Просто не віриться.

— І пррравильно, — собака озирнувся на всі боки, потім схилювся, приставив до морди лапу і прошепотів: — Зовсім я не злий. Тсс! Тільки це секрет. То моя хазяйка написала, щоб усі боялися. Щоб ніхто у садок не лазив, вишень-черешень не рвав. Хазяйка їх у Київ на базар возить. Кожна вишенька в неї порахована, кожне яблучко пронумероване. Цілий день, цілу ніч примушує мене гавкати, всіх лякати. Набридло вже, просто страх. А їсти не дає,— Грай шморгнув носом і одвернувся, ховаючи сльози.

— Чого ж ви їй служите? Втекли б!

— Еге! Так ланцюг же! Хіба втечеш! На замок ланцюг замкнено, бачиш. А ключ у хазяйки.

— Стривайте, а що, як я спробую дзьобом, — підбіг журавлик до замка, дзьоб свій у щілину для замка встромив, туди-сюди круть-верть. Раптом щось усередині замка клацнуло, і замок відімкнувся.

— Тю! — здивувався Грай, ще не вірячи, що він вільний. Потім став на рівні ноги, обтрусився, наче струшуючи з себе тягар неволі, і весело заметляв хвостом:

— Ой, спасибі тобі, журавлику! Ой, спасибі! Це ж просто здорово. Тепер я втечу на вигін до пастушків, буду їм допомагати пасти коней. Це я страшенно люблю. Я вільний! Я вільний! Гав-гав! Урра! Гав-гав! Урра! Хай живе свобода!

— Тільки у мене буде до вас одне прохання, — тихо сказав журавлик.

— Прпроси, що хочеш! Все для тебе зробию!

— Кажуть, вчора увечері племінник вашої хазяйки впіймав і посадив у клітку чижики Ціві-Тівіка. Це мій друг. Його треба випустити на волю. Поможіть мені, дуже вас прошу.

— Ех-хе-хе! — важко зітхнув Грай і опустив голову. — Оцього, дрруже, не можу я зробити. Сьогодні вдосвіта моя хазяйка і її племінник двієчник Валерка поїхали в Київ. Кислячиха яблука на базар повезла, а племінник додому поїхав. Він у Києві живе. Сюди в гості приїздив. І точно — була у нього в руках клітка, — Грай знову зітхнув. — Забрав він чижики в Київ.

— А де, де Київ?

— Ех-хе-хе!... Далеко звідси Київ. Туди тобі не добігти. У Київ машиною треба їхати.

— Що ж робити? — в розпачі спитав журавлик. — Невже Ціві-Тівік навіки в неволю потрапив? Невже не можна його врятувати?

— Гірше за все на світі неволя. Хто-хто, а я добре це знаю. Ти мене визволив, тепер я чижики визволити спробую. Не побіжу я на вигін до пастушків, а побіжу я у Київ.

— І я, і я з вами! — вигукнув журавлик.

— Ні! — заперечно похитав головою Грай. — Тобі не можна. Дуже ти ще малий. Навіть літати не вмієш. А дорога далека й небезпечна. У Києві такий рух, вулицю перейти страшно: так і дивись під колеса втрапиш. Ні, тобі не можна. Ну, ходімо! Ти до

себе на болото, а я в Київ.

Пролізли вони під ворітьми, вийшли на вулицю.

— Стривайте! — раптом сказав журавлик. — Я зараз.

Повернувся він у двір, де біля призьби стояло цеберко

з блакитною фарбою (хазяйка, видно, підмурок фарбувала), вмочив свого довгого дзьоба у фарбу, підбіг до хвіртки, де була табличка "У дворі злий собака", закреслив слово "собака" і написав "хазяйка".

— Пррправильно! — виширився-засміявся Грай. — "У дворі злий хазяйка". Хоч і не дуже грамотно, але правильно. Спасибі! Ну, бувай здоровий, журавлику! Може, ще й побачимося. Постараюсь визволити твого друга, якщо зможу. Прррощай! Гав-гав!

І, махнувши на прощання хвостом, Грай побіг по дорозі.

РОЗДІЛ IV

Журавлик журиться. Професор Кваквакум задоволений.

Мисливці. Несподіване рішення. "Їду в Київ!"

Журавлик щодня бігав у вільшаний гайок подивитися — може, прилетів уже Ціві-Тівік, може, визволив його вже з неволі Грай.

Але вільшаний гай зустрічав журавлика лише тихим журливим шелестом листя.

Дуже сумував журавлик. Не було дня, щоб не думав він про свого друга: як він там у неволі, чи живий, чи здоровий. І про Грая думав, — може, загинув добрий собака десь під машиною у Києві. І відчував себе винним, — то ж через нього подався Грай у далекі мандри.

Тільки тепер відчув журавлик, що таке справжня журба.

І треба ж, щоб саме у цей час зустрів він професора Кваквакума.

— Журишся? А що я казав! Так тобі й треба! Ква! Ква! Кум! — задоволено сказав Жабурин Жабуринович, розтягаючи в усмішці свого величезного рота. — То ж бо й воно. Кожен мусить робити те, що він мусить робити. Сонце мусить світити, дерева мусять зеленіти, комарі мусять дзижчати, жаби мусять ковтати комарів. А журавлі мусять журитися і приносити сльози й печаль. Так було, так є і так буде. Бо так записано у Книзі Джерел. Це великий закон життя.

— А от хіба можна ловити чижиків і садовити у клітку? — вигукнув журавлик.

— Можна! — квакнув професор.

— Але чому? Це ж несправедливо!

— Бо так записано у Книзі Джерел.

— Це ж неправильно!

— Мовчи! Дурний ти ще заперечувати те, що записано у Книзі Джерел. Я думав, що ти вже схаменувся, зрозумів, але бачу, що ні. Ще булькають у твоїй голові якісь дурні думки. Доля покарає тебе за них. Доля завжди карає тих, хто не погоджується. Так записано у Книзі Джерел, — професор поправив на носі золоті окуляри й пірнув у воду.

— Все одно! Неправильно це! — вперто прошепотів журавлик.

...Минали дні за днями.

Журавлик уже вбився у пір'я, от-от, як то кажуть, на крило стане, тобто навчиться

літати, а чирик Ціві-Тівік усе не повертався.

Одного разу надвечір на болото прилетіла сорока Скрекекулія і зняла страшенний гвалт:

Скре-ке-ке!

Скре-ке-ке!

Ой, нещастя яке!

Караул!

Скре-ке-кул!

Ой, боже!

Ой, боже!

Рятуйся, хто може!

Мисливці з Києва машинами приїхали. Ой, що буде!

Що буде! Рятуйтесь!

Все болото перепудилося. Всі поховалися, принишкли. І качечки-крячечки, і крижаки-парубки, і пірникози, і лиски, і навіть сам президент болота Бусол Лелекович Черногуз.

Сидять, чекають.

Довго чекали. Вже й смеркло. А пострілів не чуť.

З берега від старої верби, де отаборилися мисливці, потягло димом, а згодом запахом польової каші-кулеші. А ще згодом долинула пісня:

Чуєш, брате мій,

Товаришу мій,

Відлітають сизим шнуром

Журавлі у вирій.

Чути: "Кру, кру, кру,

В чужині умру,

Заки море перелечу,

Крилонька зітру,

Крилонька зітру.

Кру, кру, кру..."

І так розчулено, так журно виводили мисливці ту пісню, що в журавлика аж серце тьохкало.

Мисливці співали всю ніч. Багато гарних пісень співали і чимало з них було про журавлів.

Може, через це відчув наш журавлик до мисливців симпатію і довіру. Мабуть, вони були гарні і добрі хлопці, ті мисливці. І не стріляють, бач, і хороших пісень співають.

І раптом журавлик подумав: "А що, як поїхати з ними в Київ. І спробувати самому розшукати чирика. Чого боятися? Я ж уже підріс, у пір'я вбився, от-от літати почну".

З цією думкою журавлик і заснув. А прокинувся уже з твердим рішенням будь-що поїхати в Київ. "Заберусь у багажник і поїду. А як і побачать, не вб'ють же вони мене. Не схожі вони на вбивць. Поїду і все. Треба ж Ціві-Тівіка рятувати? Треба". Тепер, коли

він підріс, тато й мама вже менше опікувалися ним, дозволяли самому всюди бігати, їжу шукати. От і зараз, як він прокинувся, їх уже в гнізді не було, полетіли кудись у своїх справах.

Журавлик нашкрывав дзьобом на лататті записку:

"Тату і мамо! Не хвилюйтесь. Я поїхав у Київ виручати з біди свого друга чижики, він сидить там у клітці. Не журіться. Як тільки врятую друга — приїду.

Цілую.

Ваш син".

І побіг до старої верби, де отаборилися мисливці.

Мисливці солодко спали після безсонної ночі.

Під вербою поряд з машинами стояли дві невеликі брезентові палатки, з яких стирчало чотири пари голих п'яток — три здоровенних і одна менша. Крім того просто на землі лежало кілька спальних мішків, з яких витикалися скуйовджені мисливські голови. А з одного мішка витикалася не лише голова, а й півтулуба до пояса. Мисливець був такий здоровенний, що у спальному мішку вміщалася тільки нижня його половина.

Здоровило лежав на спині, розкинувши руки, і усміхався уві сні, — мабуть, йому снилося щось веселе.

Журавлику одразу сподобався цей мисливець. Людина з такою усмішкою не могла бути лихою.

"Їм можна довіритися. Не буду від них ховатися", — вирішив журавлик. І така його враз охопила нетерплячка — швидше їхати в Київ визволяти друга чижики, що аж у дзьобі засвербіло.

"Треба їх будити. Хай уже їдуть".

— Курли! Курли! Здоровенькі були! Вставайте! День надворі! Прокидайтеся! — закричав журавлик.

Але голос у нього був ще такий тонкий, а сон у мисливців був такий міцний і здоровий, що вони й вухом не повели.

Тоді журавлик взяв у дзьоб суху травинку і, схилившись до здорованя, полоскотав йому у носі. Мисливець кумедно скривився, покрутив носом і махнув рукою — думав, що муха. Журавлик знову полоскотав. Мисливець знову махнув рукою і на цей раз так енергійно, що трохи не збив журавлика з ніг.

"Еге! — подумав журавлик. — Треба обережніше. Так він мене ще приб'є ненароком. Треба будити отих, у палатках", — і подибав до палаток.

Схиляючи голову то в один, то в другий бік, якийсь час роздивлявся голі п'яти, потім розмахнувся і дзьобнув одну з отих менших. П'ятка дригнулася. Журавлик засміявся і знову дзьобнув. П'ятка знову дригнулася і сховалася. Натомість висунулася голова — молода, але бородата:

— Це хто тут хуліганить?... Оу! Хлопці! — загукав бородань. — Гляньте! У нас гість, а ми спимо! Ти бач — і не тікає!

Мисливці посхоплювалися, заморгали спросоння очима:

— Га? Що? Де?

— Курли! Курли! Здоровенькі були! Здрастуйте! — сказав журавлик. — Будь ласка, вставайте! І поїхали в Київ.

— Ой! Дивіться! Він щось говорить! — захоплено вигукнув бородань.

— Вставайте, кажу! Та поїхали швидше в Київ. Мені треба друга з біди виручати, чижики Ціві-Тівіка.

Але... Журавлі розуміють людську мову, а люди журавлиної, на жаль, ні. Мисливці тільки захоплено дивилися на журавлика, але не розуміли, що він говорить.

— Воно зовсім ручне, хлопці! — вражено вигукнув молодий бородань. — Ані крапельки не боїться. Хтось його, мабуть, приручив. Іди до мене, журавлику, йди!

— Будь ласка! — сказав журавлик і пішов прямо у руки бороданеві. Він зовсім не боявся. Тато й мама завжди говорили, що люди добре ставляться до журавлів, ніколи не кривдять їх, оберігають, захищають. Нездарма ж вони стільки гарних пісень склали про журавлів.

— Ти диви! Фантастика! — захоплено прошепотів молодий бородань, бережно беручи журавлика в руки і пригортаючи до грудей. — Хлопці! Це ж просто казка!.. Знаєте, я візьму його додому...

— Е, ні! — сказав здоровило-мисливець, якого лоскотав журавлик. — Це вже зайве! Він до тебе з довірою, а ти його в неволю. Не годиться!

— Та ні! Ви мене не так зрозуміли! Я тільки на один день. Сусідській хворій дівчинці показати. Вона два місяці вже хворіє, з ліжка не встає. Дівчинка ж ніколи живих журавликів не бачила. Тільки покажу і одразу випущу. Назад привезу.

— Ну, це інша справа... А взагалі, хлопці, поїхали додому. Ранкову зорю ми вже протютюкали, проспали, харчі всі поїли, робити нам тут більше нічого.

— Правильно!

— Точно!

І мисливці стали збиратися.

Через якихось півгодини посідали в машини і рушили.

Журавлик їхав у першій машині на руках у бороданя, що сидів поряд з водієм.

Настрій у журавлика був чудовий. Серце радісно завмирало. Йому дуже подобалося їхати автомашиною. Він ще ніколи в житті не їздив автомашиною. В його тата, як і в інших журавлів, не було автомашини.

Давно лишилося позаду рідне болото. Поля, луги й переліски змінилися будинками, телеграфними стовпами і безліччю машин, що мчали назустріч. Все частіше траплялися великі багатоповерхові будинки. І от, нарешті, вони в'їхали в Київ.

Журавлик крутив на всі боки головою, дивлячись у вікно. Очі його розбігалися.

Він ніколи не був у місті. Тисячі питань ладні були зірватися з язика, але він вчасно згадав, що люди не розуміють журавлиної мови.

Несподівано машина спинилася, і бородань з журавликом на руках виліз.

Вони стояли біля великого білого будинку з багатьма балконами.

— Ти ж дивись, одразу випусти! — мов з бочки, прогуло на прощання з машини.

— Не хвилюйтесь! Не хвилюйтесь! — запевнив бородань, попрощався і пішов у під'їзд, а машина рушила далі.

РОЗДІЛ V

Галочка. "Мамо! Мамо! Тату! Тату! Я умію вже літати!" Чик Чирикчинський. Мордан.

Політ летючого кота.

Вони піднялися ліфтом на сьомий поверх (журавлик з цікавістю дивився, як автоматично відчинялися і зачинялися двері), і тільки на хвилиночку зайшли в квартиру бороданя, щоб покласти рушницю і рюкзак, а потім одразу пішли до сусідів.

На ліжку біля вікна лежала бліденька чорнява дівчинка з великими сірими очима.

Ховаючи журавлика за спиною, бородань підійшов до ліжка і сказав:

— Здрастуй, Галочко! Ну, як справи? Що новенького?

— Здрастуйте, дядя Женя! Ах, не кажіть! — дівчинка махнула рукою і насупила бровенята. — Мордан знову за горобцями ганявся, аж пір'я летіло. Я йому кричала-кричала, та хіба він слухається.

— А я тобі гостя привіз, — усміхнувся бородатий дядя Женя. — Дивись! — і вихопив з-за спини журавлика.

— Ой! Що це?! Хто це?! — радісно сплеснула руками дівчинка.

— Журавлик. Живий журавлик. Та ще й ручний. Сам до мене прийшов. Прямо в руки.

— Ой! Який гарний! Який... Можна його погладити? — дівчинка простягла до журавлика руку з тоненькими пальчиками.

— Здрастуйте, Галочко! Дуже радий познайомитися з вами! — сказав журавлик.

— Ой! Він щось каже! — захоплено вигукнула дівчинка.

— Це він з тобою вітається, — пояснив дядя Женя, хоча й сам не зрозумів, що сказав журавлик.

Очі дівчинки сяяли. Вона ніжно, ледь-ледь торкаючись пальчиками, гладила його крила і примовляла:

— Журавлику! Журавлику мій гарненький! Журавлику мій хороший!

— Галочко! — тихо сказав дядя Женя. — Тільки журавлик ненадовго до тебе в гості. Там, на болоті, в нього лишилися тато, мама. Вони, певно, хвилюються.

— Авжеж, — стрепенулася дівчинка. — Авжеж, ми

його випустимо. Зараз, зараз... Я тільки ще трошечки-трошечки його погладжу... От ще один тільки раз і все... Ну, лети, журавлику! Лети додому! Спасибі тобі, що ти завітав до мене у гості. Я тебе ніколи не забуду... Прощай!..

Дівчинка обережно взяла журавлика і поставила на підвіконня відчиненого вікна.

"Що ж мені робити? Вони ж не знають, що я ще не вмію літати... А може, я вже вмію? Уже ж час. Що як спробувати?... Ой, лачно! Та що це я! Галочка подумає, що я боягуз. Сором! Що ж робити? Поки що я потанцюю, щоб вона не бачила, як у мене тремтять ноги", — і журавлик почав танцювати на підвіконні. Він то присідав, то

підскакував, то перебирав своїми довгими цибатими ногами. Галочка заплескала у долоні. Дядя Женья теж був у захопленні.

— Я давно знав про журавлині танці, — вигукнув він. — Але вперше бачу, як танцює журавель. Це просто здорово! Ну й молодець!

Танцюючи, журавлик все наближався й наближався до краю підвіконня.

Нарешті набрався духу (А! Будь що буде!), змахнув крилами і... злетів. Вперше у житті злетів у повітря. Аж дух йому перехопило. А потім стало так легко й чудово, що сама собою з грудей вирвалася пісня:

Мамо! Мамо!

Тату! Тату!

Я умію вже

Літати!

Ой, як здорово!

Просто слів нема!..

Але ні тато, ні мама не могли почути журавлика, та й крила його були ще не дуже міцні, і, політавши трохи, він опустився перепочити на дах сусіднього будинку. Сів, оддыхався, озирнувся навколо. Яка широчінь!..

Несподівано біля нього — пурх! — сів горобчик. Пір'я настовбурчене, півхвоста нема. Дивиться з цікавістю, здивовано.

— Курли! Курли! Здоровенькі були! — привітався до нього журавлик.

— Привіт! — цвірінькнув горобець. — Ти хто такий?

— Журавлик. У гості з села до вас приїхав. Автомашиною "Жигулі". А ти хто?

— Чик Чирикчинський.

— А хто це тобі хвоста обскуб?

— Та хто ж! Кіт Мордан. Хто ж іще.

— Розкажи, що за кіт.

Чик Чирикчинський спершу крилом одмахувався, не хотів (мабуть, неприємно було згадувати), але потім розказав.

І от про що дізнався журавлик.

Виявляється, у їхньому будинку на горищі живе приبلудний рудий котяра. Мордан. Страшений п'яниця і хуліган. Налижеться валер'янки і хуліганить — ганяється за горобцями, за синичками, за голубами, всіх обзиває, б'ється, казна-що виробля. Життя від нього немає. І ніхто з ним виоротися не може. Всі його бояться. Ніхто зв'язуватися не хоче.

Живуть у них в будинку три собаки. Цюця, Гава і Рева. Та хіба то собаки? Горе, а не собаки.

Цюця — білосніжна болонка з такою волохатою мордочкою, що ніхто ніколи не бачив її очей. Така чистюля, не те щоб з кимось битися — по землі навіть ходила, весь час струшуючи з лапок бруд.

Гава була чорненька, маленька, на тоненьких, як шпички, ніжках, і, коли стояла на землі, то дрібно-дрібно трусилася, мов у лихоманці.

А Рева була китайської породи, із сплюснутою мордочкою, страшенно лупата і з висолопленим червоним язичком, що не тримався за вишкіреними зубками. І по землі вона майже ніколи не ходила, а, вдягнена у спеціальний шерстяний лейбик, сиділа весь час на руках у своєї хазяйки.

Правда, ще жили в їхньому будинку двоє диких звірів, два справжнісіньких хижаки, — вовчєня Вова і лєвєня Льова. Їх узяли на виховання в зоопарку: Вову Олімпіада Миронівна з вісімнадцятої квартири, а Льову — Гортензія Самсонівна з двадцять сьомої.

Горобина громадськість пробувала звернутися до них по допомогу:

— Хлопці, рятуйте, ви ж дикі звірі, справдєшні хижаки. Вово, ти ж вовк, тобою ж дітей лякають, твій же предок семеро козенят з'їв і Червону Шапочку з бабусею... Ти ж хижак, Вово!

— Ай! Облиште! Який я хижак! — червонів Вова, чухаючи задньою лапою за вухом. — Народився у зоопарку. І одразу мене забрала на виховання Олімпіада. Годувала з соски молочком. І найбільша моя хижацька здобич — то ліверна ковбаса, яку я вкрав у буфеті і за яку Олімпіада так натовкла мені носа, що й досі боляче згадувати.

— А ти, Льово! Ти ж лєв. Цар звірів! Перед тобою ж геть усі-всі труситися мусять.

— Ай! Не кажіть! — безнадійно махав Льова хвостом з майбутньою китицею. — Який я там цар! Я теж зоопарковий. Із соски годований. А в зоопарку ніяких царів. Суцільна демократія. На звірячому дитячому майданчику мене найостанніший шакал за хвоста кусав.

Отакі-то хижаки були вовчєня Вова і лєвєня Льова.

Правда, у тринадцятій квартирі ще жила велика біла папуга мадам Какаду з таким здоровенницьким міцним носом, що ним можна було перекусювати гвіздки. Але мадам Какаду була іноземка (її привезли з-за океану з Австралії), ні бєльмєса не тямила потутєшньому і порозумітися з нею не було ніякої змоги.

Отже, кіт Мордан почував себе абсолютно безкарним.

— А де він зараз? — спитав журавлик.

— Пішов здавати пляшки з-під валєр'янки. Не хвилюйся, скоро прийде, — Чик Чирикчинський зітхнув. — Сам побачиш.

Довго чекати не довелося.

Нєсподівано з горища почулася гучна й нємєлодійна пісня:

Я — кіт Мордан!

Я — кіт Мордан!

П'яниця я і хуліган.

І всі мене бояться,

Бо я велика цяця!..

В дворі з усіх

Здеру сім шкур.

Няв-няв! Няв-няв!

Мур-мур! Мур-мур!..

— О! Уже навалер'янився! — сказав Чик Чирикчинський. — Зараз почне хуліганити. Дивись, оно він.

Журавлик глянув.

Обхопивши однією лапою телевізійну антену, похитуючись, стояв на даху здоровенний мордатий рудий котяра.

— Гей, ви! — хрипло закричав він. — Хлопчики-горобчики! Синички-сестрички! Де ви там?! Поховалися? Гей! Виходьте на гульню! Бу-га-га! Га-бу-бу! Я вас миттю обскубу!.. Здеру сім шкур! Няв-няв! Мур-мур!..

— Летімо звідси! Ну його! — тихо сказав Чик Чирикчинський.

— Стривай! У мене майнула одна думка! — сказав журавлик.

— Ой, бережися! З ним жарти погані! — чирикнув горобець.

— Ти ховайся за ринву і мовчи, а я зараз, — сказав журавлик і почеберяв до телевізійної антени.

— Курли! Курли! Здоровенькі були! — чемно вклонився він, наблизившись до Мордана.

Мордан здивовано вирячився на нього:

— О! А це що за хвігура? Вперше бачу таке опудало. Ти хто?

— Інструктор! Прилетів до вас із спеціальним завданням. Від професора Кваквакума.

— Що?! Від якого професора? Яке завдання? — нічого не розуміючи, трусонув п'яною головою Мордан.

— Професор Кваквакум вичитав у Книзі Джерел, що ви будете першим у світі летючим котом. Будете ловити летючих мишей. І станете володарем не тільки на землі, але й у повітрі. Так записано у Книзі Джерел.

— Тю! — знову трусонув головою Мордан. — Щось ти говориш таке, що я не втямлю. Чи то я валер'янки сьогодні зайве лизнув, чи...

Мордан недовірливо глянув на журавлика. З одного боку, це б, звичайно, було здорово — стати летючим котом... Ловити летючих мишей, а також пташок. І — взагалі. Летючий кіт! Перший у світі! Не-по-га-но!

Мордан на мить уявив собі, як він літає по небу, хапаючи на льоту горобців, синичок та інше птаство — тільки пір'я летить на голови перехожих. І аж замуркотів від задоволення.

З іншого боку...

— А чим ти доведеш, що не брешеш, не обманюєш мене? — примружив він свої жовті очі.

— А ви бачили коли-небудь таких, як я? Є у вас тут такі?

— Мурр... — пильно оглянув Мордан журавлика з ніг до голови. — Не бачив... Справді, немає у нас таких...

— То ж бо й воно! Бо я інструктор професора Кваквакума по підготовці летючих котів. Один у світі.

— Гм, — підозріло хмикнув Мордан. — Все-таки щось ти мені не той...

— Ну, якщо ви не хочете, я доповім професору Кваквакуму, і ми будемо готувати до польоту собаку, — журавлик рішуче зробив крок назад. — А від летючої собаки і на дереві не сховаєшся.

— Стривай! Який скорий!.. Повинен же я був перевірити. А... А як ти мене готуватимеш, інструктор?

— Дуже просто. Спершу прочитаю теоретичний курс, а потім будуть практичні заняття... Значить так, почнемо з теоретичного курсу. Що таке політ летючого кота? Політ летючого кота — це коли кіт летить у політ. Чим досягається політ? Політ досягається активним маханням усіх кінцівок. Дивись. Отак! — журавлик змахнув крилами, злетів у повітря, потім опустився на дах. — Причому я махаю лише двома, а ви махатимете чотирма. Приступаємо до практичних занять. Ну! Пригнулися! Підстрибнули! Змахнули!

Кіт пригнувся, підстрибнув і, дригнувши ногами, опустився на дах.

— Не досить активно махаємо! Ще раз!

Мордан знову пригнувся, знову підстрибнув і задригав ногами.

— О! Тепер краще! Вже трохи літаємо! Молодець! Ще раз!

І коли Мордан втретє підстрибнув і задригав ногами, йому справді здалося, що він злетів. Як тобі кажуть, що ти літаєш, а ти сам хочеш у це повірити — то неважко й повірити.

— Ну, а тепер можна спробувати й самому! Он літають пташки. Будь ласка!

Очі в Мордана загорілися.

— Мурр-няв! Ну зараз я вас! — кіт розігнався, стрибнув, відчайдушно задригав ногами і... полетів з даху на землю.

Гепнувся на всі чотири і заскиглив-занявчав:

Ой, нявв! Нявв!

Ой, я впав!

Ой, забився,

Ледь не вбився!

Хоча коти, як відомо, можуть падати з великої висоти і нічого, Мордан після валер'янки, видно, втратив спортивну форму і боляче забився мордою об землю. А головне, морально постраждав. Всі пташки, скільки їх було у дворі — горобці, синички, голуби, ластівки — зняли регіт і почали співати пісеньку, яку тут же склали про нього:

Кіт Мордан —

Летючий кіт.

Славний він

Здійснив політ

За пташками

З даху —

Мордою

З розмаху

Впав на землю

З неба.

Так йому

І треба!..

Мордан мусив підібгати хвоста і чкурнути у темний підвал зализувати свій сором.

Чик Чирикчинецький був у захопленні:

— Ну й молодець ти, журавлику! Ну й придумав! Так йому й треба, хулігану рудому! Щоб знав, як з інших знущатися! Буде йому наука!

РОЗДІЛ VI

Пошуки починаються. Дощ. Їжачок Колько Колючка.

"Ой, Галочко! До тебе гість". Зустріч з Аликом Бараболею.

— А тепер у мене буде до тебе прохання, — сказав журавлик Чик Чирикчинському.

— Кажи! Все зроблю, що тільки зможу.

— Розумієш, я приїхав до Києва не гуляти, а друга з біди визволяти. Один нехороший двієчник-третьокласник впіймав мого друга чирика Ціві-Тівіка і посадив у клітку. Я мушу знайти його і випустити на волю. Але я не знаю, де його шукати. Київ великий, мені, нетутешньому, важко тут орієнтуватися. А ти киянин, ти можеш мені допомогти. Ти всюди літаєш і, певне, знаєш, де є клітки з пташками.

— Знаю! Звичайно, знаю!.. Ну, по-перше, у нашому будинку... Мадам Какаду... Це, звичайно, не чирик. Це — папуга. Кенар Канарейченко з дев'ятнадцятої квартири теж, звичайно, ні... А от у сорок сьомій на дев'ятому поверсі, здається, якась клітка є, про яку я нічого певного сказати не можу. Летімо.

І Чик Чирикчинський першим пурхнув на дев'ятий поверх. Журавлик — слідом за ним.

Вікна сорок сьомої були щільно зачинені. На підвіконнях на скляних банках з водою стояли вазони. З дірочок на дні вазонів опускалися у воду ганчір'яні гнотики. Все свідчило про те, що хазяїдесь на курорті.

— Полетіли хазяї у теплі краї,— сказав Чик Чирикчинський. — Але все одно нам тут робити нічого. Оно, бачиш, стоїть на шафі клітка, порожня! Отже, наш будинок виключається. Полетіли у сусідній.

У сусідній будинок треба було летіти через вулицю.

І тут сталося непередбачене.

Тільки вони вилетіли з-за рогу, як хтось унизу загукав:

— Ой! Дивіться! Журавель!

— Де? Де? — почулося у відповідь.

— Он! Он! Летить! Он! Дивіться!

Вмить зібрався натовп. Завищали гальма, зупинився на вулиці рух.

— Диви, який ти популярний! Як кіноактор! — сказав Чик Чирикчинський. — На нас, горобців, ніхто в місті й уваги не звертає. А на тебе збіглися дивитися, як на пожежу.

— Летімо назад! — збентежено сказав журавлик. — Не звик я до такого галасу.

І вони повернулися на свій дах.

— Мабуть, зараз, удень, з наших пошуків нічого не вийде. Доведеться вже, як смеркне, — сказав Чик Чирикчинський.

— Мабуть, — погодився журавлик.

Раптом все небо зтягло хмарами і сипонув дощ

— Ой! Вибач, я мушу ховатися, — вигукнув Чик Чирикчинський. — Ми, горобці, у дощ не літаємо. Я б запросив тебе до себе, але я живу у вентиляційному душникові, ти туди не влізеш, надто великий ти. Переховайся поки що у під'їзді під сходами, а після дощу зустрінемося на даху.

І горобець зник.

А журавлик спустився до під'їзду й шмигнув у закуток під сходи. У закутку було темно і затишно. Знадвору тягло сирістю і дощем. Журавликові згадалося рідне болото, його мешканці, тато з мамою. Стало журно. Як вони там? Чи все у них гаразд?... Мабуть, хвилюються, переживають.

"Але я ж мушу визволити чирика Ціві-Тівіка. Йому ж іще гірше, він у неволі. Йому зовсім погано. Сидить у клітці. Бідолашний".

Раптом, наче вгадавши журавликів настрій, у глибині закутку хтось тихо зітхнув.

— Ой! — здригнувся від несподіванки журавлик. — Хто тут?

— Я-а-а, — тремтливо і тоненько прозвучало у відповідь. — Їжачок. Колько Колючка.

Журавлик придивився і ледь розрізнив у темряві маленького їжачка.

— Ти як тут опинився?

— Мене Алик Бараболя з піонертабору привіз. Отой, що в п'ятій квартирі живе. А потім я йому набрид, і він мене викинув. Не знаю, що й робити... Загину я, мабуть, тут, — їжачок жалібно шморгнув носом. — До лісу самому не дійти. А прогудуватися я не в силі. Маленький ще. Три дні нічого не їв.

Стиснулося журавликове серце від жалю:

— От бідолага!..

— А ти хто такий? — пропищав їжачок Колько Колючка.

— Журавлик я. Брат твій по дикій природі. Тільки мене ніхто не викидав. Я сам сюди приїхав. У важливій справі.

І журавлик коротенько розказав їжачкові, що привело його в Київ.

— Он воно що, — з повагою сказав Колько Колючка.

— От же фрукт отой Алик Бараболя! Самого б його отак викинути! Що ж з тобою тепер робити? Залишати тебе не можна. Справді, пропадеш, — журавлик задумався. — Стривай! Придумав. Живуть у цьому будинку хороші люди. Дівчина Галочка і мисливець дядя Женя. Я тебе одведу до Галочки, перебудеш там якийсь час, а потім дядя Женя відвезе тебе в ліс.

— А на якому поверсі вони живуть?

— На сьомому, А що?

— Не вийде нічого, — зітхнув Колько Колючка. — Я по сходах підніматися вгору не

можу. Тільки вниз можу спускатися

— От дикий чоловік! А ліфт нащо? Ліфтом піднімаємося.

— Як?

— Дуже просто. Ходімо.

І журавлик повів Колька Колючку до ліфта. Змахнув крилами, підлетів трохи, натиснув дзьобом кнопку. Розсунулися двері ліфта.

— Заходьте, шановний Колючко!

Зацокав їжачок лапками — почеберяв у кабінку. Залетів і журавлик. Натиснув дзьобом кнопку сьомого поверху. Плавню зачинилися двері. Поїхав ліфт нагору. Приїхав. Спинився. Розчинилися двері.

— Виходьте, шановний Колючко!

Знову зацокав їжачок лапками. Вийшов.

Підлетів журавлик до дверей Галоччиної квартири. Натиснув дзьобом кнопку дзвоника. Задеренчав дзвінок у квартирі.

— Ну, бувай здоровий, Колько Колючка. Не хвилюйся, все буде гаразд. От побачиш! Це тобі не Алик Бараболя. Ну, бувай! — і журавлик, щоб його не бачили, сховався за ліфт.

— Спасибі тобі, журавлику, — тільки встиг вимовити їжачок, як двері квартири розчинилися і з'явилася молода гарна чорнява жінка, Галоччина мама.

— Хто тут? — здивувалася. — Нема нікого... Ой! А це Що? — побачила на підлозі Колька Колючку. — Ой! Їжачок! Галочко! Галочко!.. — загукала радісно. — До тебе гість прийшов!.. Зараз побачиш!

Що далі вигукувала вона, журавлик не чув, бо двері захлопнулися.

— Ну, порядок! Тепер Колько Колючка не пропаде, — задоволено мовив журавлик і подибуляв сходами вниз. Біля п'ятої квартири спинився.

"Ану глянемо лишень, що це за тип той Алик!"

Журавлик подзвонив і сховався за виступом стіни.

За дверима почулися кроки і хлоп'ячий голос, який весело наспівував:

Я з рогатки —

Алле — гоп! —

Поціляю

Киці в лоб!

"О! Це якраз він! — задоволено подумав журавлик. — Ну стривай же!"

Двері розчинилися, і вистромилася лаповуха скуйовджена голова Алика Бараболі.

— Це тобі за Колька! — журавлик підстрибнув, розмахнувся і дзьобнув Алика прямо в ніс.

— Ввай! — скрикнув Алик і не встиг отямитися, як журавлик боляче ущипнув його за вухо:

— За Колька Колючку!

— Ввай-ввай! — знову скрикнув Алик, відсахнувся і захлопнув двері. І вже за дверима одчайдушно заверещав-зарепетував:

— Рятуйте! Міліція! Убивають! Банда розбійників напала! Рятуйте!

"Ото щоб знав, як ставитися до живої природи!" — і журавлик побіг сходами вниз.

РОЗДІЛ VII

Знову пошуки. Щиглик Пілі-Піть. Операція "Звільнення". Сон. Горобенція. Знову Мордан.

"Ви ще у мене в ногах навалюєтесь!"

Дош минув. Коли журавлик злетів на дах, Чик Чирикчинський вже був там.

Непомітно надійшов вечір, у вікнах спалахнули вогні, внизу на вулицях засвітилися ліхтарі.

— Ну, полетіли, — сказав Чик Чирикчинський. — Почнемо з верхніх поверхів, щоб не привертати увагу перехожих.

— Давай, — погодився журавлик.

І вони полетіли.

— Отут, — сказав Чик Чирикчинський, сідаючи на бильце балкона дев'ятого поверху якогось будинку. Журавлик опустився поряд. Посеред балкона на табуреті стояла клітка, накрита чорною шматиною. Балконні двері були відчинені. Було видно, що у кімнаті за столом сидять і п'ють чай чоловік і жінка, обоє дебели, з товстими шиями, мокрими від поту.

Скачучи по бильцю балкона, Чик Чирикчинський наблизився до клітки і тихенько спитав:

— Гей, хто там у клітці, озовися!

— Я, — почулося з-за чорної шматини.

— Ціві-Тівік? — з надією спитав журавлик. — Чирик? Ні. Щиглик я. Пілі-Піть.

Голос у щиглика був жалібний, сумний. І хоч журавлик розчарувався, що це не Ціві-Тівік, йому стало жаль щиглика.

— Знаєш, давай випустимо його на волю, — шепнув журавлик Чики Чирикчинському. — Щось мені його хазяї не подобаються.

— Давай! — підхопив горобець.

— Слухай, Пілі-Піть, ти на волю хочеш? — тихо спитав журавлик.

— Що?! На волю? Авжеж! Хочу! Ще й як хочу! Ночей не сплю, рідний ліс перед очима стоїть, — мало не заплакав щиглик.

— Тоді ми тебе випустимо, — сказав журавлик, знайшов під чорною шматиною дверцята, одімкнув їх своїм міцним дзьобом. Пілі-Піть вилетів з клітки. І одразу радісно заспівав:

Пілі-піть!

Пілі-піть!

Отепер

Можна жить!

І співать

І літать

Куди хочеш!

Урра!..

Чоловік і жінка почули пісню і повернули голови до балкона.

— Ану піди глянь, що там таке? — басом сказала жінка.

Чоловік підвівся і посунув на балкон. Пілі-Піть, Чик Чирикчинський і журавлик не стали чекати, знялися й полетіли.

— Ой! Щиглик з клітки вилетів! Ой, лишенько! Три карбованці моїх полетіло! Ох! Ох! Ой-ойо-йой! — розпачливо гукав їм навздогін товстий чоловік.

— Спасибі вам, друзі! — подякував Пілі-Піть. — Ніколи вам цього не забуду.

— Гляди ж, більше у пастку не потрапляй, — порадив йому Чик Чирикчинський.

— Та вже ж дивитимусь, — сказав на прощання Пілі-Піть і подався у рідний ліс.

А Чик Чирикчинський і журавлик полетіли далі шукати чижики. У наступній клітці на п'ятому поверсі старого будинку з великими, наче вітрини, вікнами, теж Ціві-Тівіка не було. Там був снігур Ф'ю-Ф'ю. Снігура вони теж випустили, бо і той страждав від неволі.

До глибокої ночі літали Чик Чирикчинський і журавлик по місту, але Ціві-Тівіка так і не знайшли.

Сімнадцять пташок випустили вони на волю. А могли випустити й більше. Але вони визволяли тільки тих, хто хотів, хто скаржився па неволю і тужив за свободою. А траплялися такі, що й не тужили. Наприклад, кенар Канарейченко категорично відмовився звільнитися. Він жив у хазяїна два роки, дуже його любив, хазяїн вчив його нових пісень, добре доглядав, і кенар Канарейченко був абсолютно задоволений своїм життям.

Будинки давно вже поринули в темряву. Тільки де-не-де світилися ще поодинокі віконечка: там студент готувався до завтрашнього іспиту, там хтось когось чекав, десь засиділися веселі гості...

Вулиці спорожніли.

Ліхтарі погасли.

— Досить, мабуть, на сьогодні,— сказав нарешті журавлик. — Натомилися. І так спасибі тобі, стільки облітали. Ти вже ледве крильцями тріпочеш.

— То нічого, — бадьорився Чик Чирикчинський. — Жаль тільки, що знайти не можемо. Важко без адреси. Київ великий. Два мільйони жителів. Ну, завтра щось придумаємо. Полетіли спати. Я думаю, тобі краще на тому балконі, що хазяї на курорті, переночувати. Безпечніше. Щоб злодюга Мордан не заскочив зненацька. А вранці на даху побачимося.

На балконі справді було затишно. І безпечно. Журавлик заліз у порожній картонний ящик з-під телевізора і, натомлений переживаннями важкого дня, заснув.

Снилося йому рідне болото, батьки, президент Бусол Лелекович Чорногуз у чорному фракі і білій манишці, Дядечко Бугай, сорока Скрекекулія і професор Жабурин Жабуринович Кваквакум у золотих окулярах.

Президент Бусол Лелекович Чорногуз стояв біля гнізда і заспокоював журавликових батьків:

— Не хвилюйтесь, я попросив Дятла дати телеграму У Київ. Все буде гаразд.

— Головне тільки, щоб він не злигався з п'яницею Морданом і не навалер'явився, — казала сорока Скрекекулія. — Зараз у Києві з цим дуже суворо. Скре-ке-ке!

— І щоб під трамвай не попав, бу-бу-трумб! — басив дядечко Бугай.

— Як записано у Книзі Джерел, так і буде! Ква-ква-кум! — кумкав професор.

А батьки журилися і плакали.

— Ой, де ж мій синочок! Ой, де ж мій хороший! Ой, на кого ж він мене залишив!.. — побивалася мама.

— Ах! Ах! — казав тато і одвертався, ховаючи сльози.

Серце в журавлика щеміло, він хотів крикнути:

— Я тут! Я тут!

Але не міг...

Прокинувся він пізно.

На бильці балкона сидів Чик Чирикчинський і чистив пір'ячко.

— А! З добрим ранком! — весело чирикнув він. — Ну вставай, сонько! Вмивайся, чисть дзьоба, роби зарядку і снідай. Онде я тобі на сніданок шматок булочки з маком приніс. Смакота!

Умився журавлик водою, що після вчорашнього дощу у кутку балкона в заглибині лишилася, почистив дзьоба, зробив зарядку, поснідав шматочком булочки з маком.

— Ну, а тепер на дах полетіли, — сказав Чик Чирикчинський.

Злетіли вони на дах.

Глянув журавлик і аж дзьоба роззявив від здивування. Весь дах був вкритий горобцями. Тисячі горобців, щільно притулившись один до одного, сиділи на даху.

— Ой! Що це?

— Це — горобенція, — урочисто сказав Чик Чирикчинський. — Тобто київська міська конференція горобців. Час від часу ми скликаємо її для вирішення важливих горобчачих питань. Я подумав, що без горобенції розшукати Ціві-Тівіка у величезному Києві буде просто неможливо.

— Так. Мабуть, ти правий. Молодець! — погодився журавлик.

Чик Чирикчинський злетів на телевізійну антену.

— Шановні горобці! Пропоную на порядок денний такі питання: перше — пошуки чижики Ціві-Тівіка, друге — персональна справа горобця Ціня Цвірінькала, третє — поточні справи. Хто за такий порядок денний, прошу підняти крила. Хто за? Хто проти? Хто утримався? Утримався один горобець Цінь Цвірінькало. Порядок денний приймається. По першому питанню слово має наш гість з Рудого болота журавлик. Прощу!

Журавлик злетів на телевізійну антену і коротко доповів суть справи.

Потім почалися виступи.

— Горобці! — сказав один виступаючий. — Дуже добру справу розпочав журавлик. Звільнення пташок з неволі — назріле питання. Один мій знайомий горобець який недавно гостював у мене, розповів, що, наприклад, у Литві прийнято закон про

заборону тримати у домашній неволі диких звірів.

— А я... А я... — злетів на телевізійну антену другий виступаючий. — А я читав недавно у "Литературной газете"... на стенді біля філармонії... статтю про те, що навіть зоопарки — це вже вчорашній день, що тримати у клітках диких звірів — це дикунство, що час уже від цього відмовитися назавжди і замість зоопарків утворити заповідники, де б звірі і птахи жили у природних умовах.

— Правильно! Правильно! — закричали звідусіль делегати і захопали крилами.

По першому питанню було прийнято одноголосне рішення — шукати чижики Ціві-Тівіка всюди.

Потім горобенція розглянула друге питання — персональну справу Ціня Цвірінькала. Цінь Цвірінькало був великим бешкетником і робив багато шкоди: викльовував у пекарні мак з булочок, перевертав у дитячому садку стаканчики з молоком, псував на балконах квіти... Дуже скаржилися на нього і синички-сестрички. Він за ними ганявся, чирикав різні дурниці, дражнився і ображав їхню синичачу гідність.

Вся горобенція гнівно засудила поведінку Ціня Цвірінькала і зробила йому останнє серйозне попередження, після якого він буде позбавлений київської прописки і вигнаний за межі міста.

Потім розглянули третє питання — поточні справи: суперечки між окремими горобцями, квартирне питання, підготовка до зими тощо.

На цьому горобенція закінчила свою роботу. Делегати розлетілися по місцях.

А Чик Чирикчинський і журавлик лишилися на даху чекати вістей. Так було домовлено.

— Хороший ви народ — горобці,— сказав журавлик. — Дружний і справедливий. Після горобенції я ще більше вас поважаю. Молодці ви, горобці!

Кажучи це, журавлик походжав по дахові біля телевізійної антени, а Чик Чирикчинський сидів, як і під час горобенції, на антені.

— Пильнуй! — раптом тривожно цвірінькнув Чик Чирикчинський.

Журавлик обернувся і ледь устиг злетіти. Ще мить — і був би він у лапах кота Мордана, який вискочив із слухового вікна.

— Сідай сюди, на антену! Тут він не дістане! — гукнув Чик Чирикчинський.

Журавлик опустився на телевізійну антену поряд з горобцем.

— У-у! Каналія! — люто посварився на нього лапою Мордан. — Інструктор по підготовці. Ну, пожди! Я тебе підготую!..

— Іди-іди звідси, хуліган! Ніхто тебе не боїться, — спокійно сказав Чик Чирикчинський. — Зовсім скоро здурієш від тієї валер'янки. Розвалюха якась, а не кіт. Скоро тобі миші хвоста одгризуть. От побачиш!

— А... а... а... — аж заціпило котові. — А ви всі дурні ненормальні... Думаєте, я не чув вашої дурепської конференції-горобенції? Прекрасно чув. Чижики вони хочуть знайти! Пхе! Нічого ви не знайдете. А от я знаю, де він. Але не скажу. От!

— Не слухай його! Бреше він, — заспокоїв журавлика Чик Чирикчинський. —

Бреше, щоб тільки дошкулити.

— Ха! Брешу? От побачите, як я брешу! Ви ще мене попросите! Ви ще у мене в ногах навалюєтесь... От побачите. Привіт! — і, помахуючи хвостом, кіт Мордан повільно пішов на горище.

РОЗДІЛ VIII

Легенда про сірого месника. Чекання.

"Отже, в Києві його нема". Плач Мордана.

"Приходь до старого будиночка на задній двір!"

Несподіванки.

Сидячи на телевізійній антені, журавлик і Чик Чирикчинський чекали вістей від делегатів горобенції. Потроху делегати почали прилітати. Але вісті поки що були невеселі. Чижики Ціві-Тівіка ніде виявити не вдалося.

Між іншим, горобці розказали, що по Києву вже ходить легенда про таємничого сірого месника, який літає вночі по місту, випускає з кліток птахів і карає тих, хто погано ставиться до живої природи — боляче дзьобає їх у ніс і щипає за вухо.

Деякі люди вже самі випускають пташок, щоб уникнути неприємностей.

— От бачиш, що ти заварив! — з гордістю сказав Чик Чирикчинський журавлику. — Про тебе вже легенди ходять.

— А! — відмахнувся крилом журавлик. — Що легенди! Коли Ціві-Тівіка знайти не можуть.

— Почекай трохи, — заспокоював його Чик Чирикчинський. — Знайдуть твого чижики. Раз горобці взялися, вони жодної квартири в Києві не обминуть. Немає місця в Києві, де б ти не зустрів нашого брата — горобця. Не хвилюйся, все буде гаразд. Якщо тільки твій друг справді у Києві, його обов'язково знайдуть.

Але час минав, делегати прилітали один за одним, і ніхто нічого втішного не приносив. Нарешті, вже надвечір, прилетів останній делегат горобенції. Ціві-Тівіка не знайшли.

— Отже, в Києві його нема, — сказав Чик Чирикчинський. — Раз горобці не знайшли — значить, нема.

— А де ж він? — у розпачі сказав журавлик. — Невже... загинув? А може, кіт Мордан правду каже?... Може, він справді знає щось про Ціві-Тівіка?...

— Не думаю, — з сумнівом сказав Чик Чирикчинський. — Дурить він. Щоб помститися.

— Я мушу побалакати з ним, — рішуче сказав журавлик.

— Не раджу. Сорому тільки наковтаєшся та й усе.

— Ні! Побалакаю. Хоч якась надія, — вперто сказав журавлик.

— Ну дивись. Я тебе попередив.

— Одведи мене, прошу, до нього.

— Будь ласка. Тільки пильнуй — то такий хитрюга, що не встигнеш і оком моргнути, як він тебе — цоп! — і прощай, сонечко!..

— Не хвилюйся. Пильнуватиму. Покажи тільки, де його знайти.

— Отут, на горищі, у кутку, біля вікна. Журавлик, обережно ступаючи, підійшов до горищного

вікна, витягнув шию і зазирнув на горище.

Кіт Мордан сидів біля маленького іграшкового столика, підперши голову лапою, дивився на пляшку з валер'янкою і зітхав:

— Ех! Няв-няв!.. Після того, як я гепнувся з даху, щось зі мною зробилося — стала мені противна валер'янка. От лихо! От біда!.. Ех-хе-хе!..

Журавлик почекав, поки Мордан замовкне, і дуже лагідно почав:

— Пробачте, я знаю, що ви мене не любите, але... Мордан звів голову, і очі його зробилися жовтими.

— А-а, це ти?! Все-таки прийшов... Я ж казав, няв-няв... Один я знаю, де твій чижик. А щоб ти не сумнівався — ось перо з його крила, — і Мордан поклав на стіл маленьке пірце.

Журавлик придивився: справді, пірце було чижикове. — Де він? — хвилюючись, спитав журавлик. — Він живий?

— Живий. У клітці сидить. Приходь сьогодні, як смеркне, до старого будиночка на задньому дворі, поведу і покажу. Тільки один приходь, без нікого. І нікому-нікому не кажи про це. Бо як скажеш, загине твій чижик. Пойняв? Няв-няв!

Що було журавликові робити? Погодився він. Навіть Чику Чирикчинеькому всієї правди не сказав.

— Вибач, — сказав, — не можу тобі всього відкрити. Мусив я погодитися на Морданові умови — іншого виходу не було. Тепер це єдина моя надія.

— Що ж, справа твоя, — сказав Чик Чирикчинський. — Тільки ще раз попереджаю — будь обережним. Дуже підступний тип цей Мордан.

— Постараюся, — сказав журавлик.

І от, коли смеркло, полетів журавлик на задній двір, до старого одноповерхового будиночка. У будиночку ніхто вже не жив, вікна і двері його були забиті дошками. Не сьогодні-завтра мав приїхати бульдозер і розвалити, знести будиночок.

Кіт Мордан уже чекав журавлика на ганку.

— Покажуйте, — сказав журавлик, опускаючись подалі від кота.

— Підійди до дверей і зазирни у шпарку.

— Тільки ви одійдіть на десять метрів.

— Будь ласка! Подумаєш! — презирливо хмикнув Мордан, сходячи з ганку. — Ну й страхополох ти, одначе, довгоносий! Я був про тебе кращої думки.

Коли кіт одійшов на потрібну відстань, журавлик наблизився до дверей і зазирнув у шпарку.

У напівтемряві важко було відразу щось побачити, але, коли журавлик добре придивився, то побачив, що посеред порожньої кімнати на підлозі стоїть клітка, і в ній скаче пташка.

— Ціві-Тівік? Це ти? — скрикнув журавлик.

— Хто це? Хто це? Ціві-тіві! — почулося з кімнати.

— Ой! Це ти! Ціві-Тівік! — радісно скрикнув журавлик, забувши про все на світі. — Це я, твій друг, жура...

Він не договорив, бо в цей час відчув на крилах гострі пазурі кота.

— Ха-ха! Попався! — войовниче вигукнув Мордан. — Інструктор! Ти мене вчив літати, ну а я тебе повзати повчу. Поповзаєш ти у мене, довгоносий! Як я тебе обдурив! Ха-ха-ха!

Тримаючи у лапах журавлика, кіт Мордан затанцював і заспівав:

Я довгоносого впіймав.

Няв-няв! Няв-няв!

Няв-няв! Няв-няв!

Тепер зазнає він тортур.

Мур-мур! Мур-мур!

Мур-мур! Мур-мур!

Він був забув,

Що я Мордан!

Що я — відважний хуліган!

Що всі мене бояться,

Бо я велика цяця!

"Ну все! Пропав я! — у відчаї думав журавлик. — І друга не врятував... А міг же! От він, за дверима. Ех, який же я необережний! Попереджав же мене Чик Чирикчинський. Ех!"

— Що ж тобі зробити для початку? — злорадно усміхнувся і заворушив вусами Мордан. — Для початку ми тобі, хе-хе, вискубемо пір'ячко з хвоста. Хе-хе-хе! Щоб не був такий розумний!

"Прощай, хвіст!" — тільки встиг подумати журавлик.

Аж тут раптом щось велике і темне майнуло з-за рогу.

— Ррр-гавв!..

Кіт Мордан, випустивши журавлика, жалюгідно занявчав і щодуху кинувся навітки.

— Я ж тебе попереджав, гав-гав! Хуліган, гав-гав! Дивись мені! — почув журавлик знайомий голос.

— Грай! — радісно вигукнув він. — Граю, любий мій, це ти?!

— Я, — сказав Грай, підходячи, — А це хто? О! Журавлику мій дорогий! Ти звідки тут узявся?!..

— Ціві-Тівіка рятувати приїхав. Ходімо до нього швидше!

— Ходімо! — сказав Грай і повів журавлика за будинок. Там у стіні був пролом, через який вони зайшли усередину.

— Ціві-Тівіку! Друже! Який я радий, що знову бачу тебе! — кинувся до клітки журавлик.

— І я! І я! І я! — радісно застрибав на жердинці чирик, не в змозі від хвилювання сказати більше ні слова

— Тільки як ти тут опинився? — здивовано спитав журавлик.

— Стривай, я тобі все по порядку розкажу, — сказав Грай.

РОЗДІЛ IX,

у якому Грай розповідає про свої пригоди.

Отож як розсталися ми з тобою, журавлику, побіг я до Києва. Вибіг на шосе і побіг. Біжу та й біжу. Ляжу, відпочину трохи, знайду щось, із'їм. І знову біжу.

Пробував під'їхати. На машини гавкав.

— Гав-гав! — кричу. — Підвезить до Києва, люди добрі!

Та де там! Не зупиняються навіть. Думають, що я, мов

оті дурні сільські собаки, просто на колеса гавкаю. Не розуміють же собачої мови.

День біжу, два, три.

Аж от, нарешті, Київ. Дарниця.

Людей!.. Машин!.. Голова обертом іде. Двічі трохи під машину не увігнався. Гальма над самісінькою головою вищали.

Підбіг я до моста Патона. Раптом — стоп! Міліція через міст не пускає.

— Гав-гав! — кажу. — Та ви що, товаришу міліціонер! Та ви знаєте, звідки я прибіг! Що ж мені — назад повертати?

І слухати не хоче.

— Не положено собакам через міст бігати. Зійдіть з проїжджої частини, не заважайте рухові транспорту!

Сів я на березі, дивлюсь на той бік. А там... Золоті бані з одного боку — Видубецький монастир. Золоті бані з другого боку — Києво-Печерська лавра. І все це серед буйної зелені. Краса неймовірна!..

І десь же ж там, думаю, на Куренівці, на Вишгородській вулиці, сидить у клітці чижики Ціві-Тівік, чекає, поки я його визволю. А мене через міст не пускають.

"Ну що ж, доведеться уплав Дніпро долати!"

Зітхнув я, кинувся у воду і поплив.

А навколо човнів, катерів, пароплавів... Тільки й крути на всі боки головою, щоб хтось тебе не потопив ненароком. Особливо небезпечні оті "Ракети" і "Метеори" на підводних крилах. Тільки що не було нічого, раптом — гур-гур! — уже мчить прямо на тебе.

Поки на той берег доплив, страху наковтався — більше, ніж води!

Виліз, обтрусився.

Тепер, думаю, треба Куренівку шукати, Вишгородську вулицю.

Чув я, Кислячиха казала, що туди з Хрещатика вісімнадцятий тролейбус ходить.

Але як до того тролейбуса дістатися?

У який бік мені бігти — не знаю.

Розгубився.

Добре, зустрілася мені симпатична дворняга Найда. Вона мені все, що треба, розказала, провела навіть. По Печерському спуску, повз Аскольдову могилу, по Петрівській алеї до самісінького Хрещатика провела. А потім по підземному переходу аж туди, де вісімнадцятий тролейбус зупиняється.

Подякував я Найді, попрощався з нею, помахав хвостом і потрюхав за тролейбусом.
То бігом біжу, то, на зупинках, сиджу, чекаю.

З тролейбуса мене помітили, пальцями показують, усміхаються. Видно, вирішили, що хазяїн мій у тролейбусі їде. На Львівській площі, на зупинці, люди мене навіть у тролейбус запрошували. Але я не сів. "Ще, — думаю, — проїду Вишгородську вулицю. Ні, я й так добіжу".

І добіг. Втомився, правда, але добіг. Адресу я добре пам'ятав — хазяйка при мені казала її сусідам багато разів.

Знайшов квартиру, шкребуся.

Тихо. Чи не чують, чи нема нікого.

Ліг я під дверима, голову на лапи поклав, і тут же зморив мене сон. Далася взнаки втома.

Скільки я спав, — не знаю. Та враз чую:

— Ой! Та це ж тьотин Грай! Дивіться-дивіться! Тьотин Грай! З села прибіг! До мене!.. Бачите, як мене полюбив!..

Розплющив я очі. Дивлюсь, стоїть наді мною хазяйчин племінник двієчник Валерка з татом і мамою. Чистенько вбрані. Видно, кудись ходили.

— А й справді — Грай, — сказав тато. — Дивина!

— Гм, — не дуже весело сказала мама. — Що з ним робити?...

— Я його не віддам! — скрикнув Валера, обхопивши мене за шию, — Раз він до мене прибіг, буде мій. Я давно мріяв про собаку. Не бійся, Грай, я тебе нікому не віддам. Вірний мій Грай! Будеш моїм, моїм, тільки моїм!

Я заметляв хвостом, — хай думає, що я його дуже люблю і прибіг з села саме до нього. Мені головне — чижику знайти і випустити на волю.

— Ну гаразд, хай поки що лишається, а там буде видно, — сказав тато. Мама скривилася й промовчала.

Завели мене в квартиру. І я одразу побачив те, що хотів побачити. На підвіконні стояла клітка, а в ній цілий і неушкоджений сидів чижик. Правда, сумний, невеселий. Та хто ж у клітці веселиться!.. Побалакати з ним одразу я не зміг, бо мене стали годувати, а тоді Валера повісив мені на шию мотузку і потягнув у двір.

— Ну тепер начувайтесь! — на бігу цідив крізь зуби Валера. — Тепер ви всі у мене поскачете!..

У дворі на дитячому майданчику гралися діти, хлопчики і дівчатка.

— Грай, візьми! Візьми! Кусі, Грай! — став нацьковувати мене Валера на дітей. — Отого візьми, у джинсах!.. І отого з м'ячем!.. Кусі, Грай!.. Вони мої вороги.

Але я нікого не хотів ні брати, ні кусати. Я тільки метляв хвостом і весело гавкав.

— Гав-гав! — гавкав я дітям. — Не бійтесь, дурненькі! Я нікого не зачеплю. Я зовсім не злий пес. Я добрий, лагідний пес. Мене звати Грай. Я люблю гратися, а не кусатися. От дивіться, як я стрибаю! Дивіться. Як я качаюся по землі, як я махаю хвостом!.. Гав-гав!..

Але діти не розуміли моєї собачої мови і порозбігалися з дитячого майданчика.

Валера був задоволений.

— Тепер тільки я буду Чапаєв! Тепер тільки я буду командир космічної ракети! Тепер тільки я буду капітан футбольної команди! Хай хоч слово хто скаже! Зацькую!..

Лише під час обіду зміг я поговорити з Ціві-Тівіком. Валера з татом і з мамою обідали на кухні. Так у них було заведено. Щоб не смітити у кімнатах.

Підійшов я до підвіконня, де клітка стояла, заметляв привітно хвостом.

— Здоров! — кажу. — Ціві-Тівіку! Ти мене, будь ласка, не бійся. Я Грай! Друг твого друга, журавлика. Привіт тобі від нього. Це він мене послав, щоб я випустив тебе на волю.

— Ой, справді? Це правда? — одразу застрибав у клітці чирик. — Ой! Спасибі тобі! А я вже помирати зібрався. Так мені тоскно, так мені погано в неволі! Ні їсти, ні пити не можу. Все про рідний вільшаний гай думаю. Спасибі, що ти прийшов!.. — І чирик заспівав на всю квартиру:

З кухні прибігли здивовані тато, мама і Валера.

— Ти диви! Чичиков заспівав! — вигукнув Валера — А я вже хотів його продавати.

Виявляється, Валера назвав Ціві-Тівіка Чичиковим.

Коли вони повернулися на кухню дообідувати, я сказав Ціві-Тівіку:

— Ти потерпи. Я тебе увечері випущу. Як вони поснуть, я дверцята відчиню. Зараз не хочеться ризикувати... Почну біля клітки возитися, а вони побачать і клітку так переставлять, що я й не дістану.

— Добре-добре! Я почекаю, — погодився Ціві-Тівік.

Та не так сталося, як гадалося.

Валера звернув увагу, що я балакаю з Ціві-Тівіком і витлумачив це по-своєму:

— Е! Здається, Грай хоче мені з'їсти Чичикова. Дзуськи!

І Валера приладнав до дверцят клітки маленький, але міцний висячий замочок.

Пробував я вночі одгризти його, пробував клітку розламати, але нічого не вийшло — не по зубах мені це діло було. Зажурилися ми з Ціві-Тівіком.

Ціві-тіві,

Знову сонце

Засвітило

У віконце!

Ціві-тіві,

Знов живу

Не у сні,

А наяву.

Знову буду

Я на волі —

В лісі, в лузі,

В буйнім полі,

Знов побачу

Рідний гай...

Ой, спасибі,
Любий Грай!
Знову буду
Я літати.
Знову буду
Я співати.
Ціві-тіві,
Тілли-ті!
От щастить
Мені в житті,
Бо я вірних
Друзів маю,
І тепер
Я добре знаю —
Друзі виручать
Завжди
Із нещастя,
Із біди!..

Минали дні за днями, а випустити Ціві-Тівіка я ніяк не міг.

З Валерою стосунки мої зіпсувалися. Він весь час нацьковував мене на дітей, хотів, щоб я їх страхав, а я не хотів їх страхати. Я хотів з ними гратися. Лащився до них. І скоро з усіма дітьми у дворі подружився. Всі перестали мене боятися.

Валеру це дуже дратувало.

І якось він сказав батькам:

— Завтра приїжджа тітка. Хай забирає свого дурного кунделя в село. Він мені набрид.

Батьки не заперечували. Особливо мама. Вона понад усе любила чистоту в кімнатах і не могла дивитися, як я ходжу своїми лапцонами по її лискучому паркету.

У нас лишалася одна ніч. Треба було щось робити.

Квартира була на першому поверсі. Вікна розчинені навстіж — жарко.

Коли всі поснули, схопив я у зуби клітку з чижигом, через вікно — і навітки.

Біг, біг, аж поки сили вистачило. З кліткою у зубах довго не побігаєш.

Почало світати, а я ще з міста не вибіг.

Що робити?

Вдень бігти не можна. Побачать люди — одберуть клітку, подумають, що вкрав.

Знайшов я оцей забутий напіврозвалений будиночок, затягнув сюди клітку через пролом у стіні, вирішив перечекати до ночі.

Вранці побіг по харчі, щоб чижики мій не охляв. Прибігаю, бачу — рудий котяра-хуліган катає клітку по всій кімнаті — чижики усередині вже ледь крильцями тріпоче.

Розгнівався я, пужнув котяру так, що він ледве ноги виніс. Думав, що вже й носа не поткне сюди. А він, бач, не кається...

Оце й всі мої пригоди.

А тепер ти розкажи, як тут опинився.

РОЗДІЛ X

Чик Чирикчинський дає пораду. Шпак Шпаченко. Добре знати іноземні мови.

"Хау ду ю ду, мадам Какаду!" Звільнення.

"Няв-няв!" Ще одне незаплановане звільнення. Прощай, Києве!

Коли журавлик закінчив розповідати про свої пригоди, він сказав:

— А тепер давайте думати, що далі робити. Бігти з кліткою в зубах — то не вихід. Рано чи пізно люди побачать і таки одберуть. Треба якось клітку відчинити. Я б спробував відімкнути замок дзьобом. Я колись таке робив, але дуже маленький замочок — не вийде. Знаєте що — почекаємо до ранку, а вранці я пораджуся з горобчиком Чиком Чирикчинським. Він дуже меткий, цей горобчик. Він щось обов'язково придумає.

— Ну що ж — давайте! — погодився Грай.

І Ціві-Тівік теж, звичайно, погодився. А що йому було робити.

До пізньої ночі гомоніли друзі. А потім поснули.

Вранці журавлик одразу ж полетів на дах до Чика Чирикчинського. Розказав йому все і попросив поради.

— Треба спершу подивитися, що і як, — поважно сказав Чик Чирикчинський.

Полетіли вони в будиночок. Журавлик познайомив Чика Чирикчинського з Граєм і з Ціві-Тівіком.

Горобець з усіх боків обдивився клітку, помацав дзьобом дротини, замочок і сказав:

— Так-так! Зрозуміло! Замочок без ключа дзьобом не відчинити — це факт. Але стривайте! Є у нашому будинку особа, в якій дзьобище, — гвіздки запросто перекусює, не те що дротини. Це мадам Какаду

— Так давай її попросимо, давай! — радісно вигукнув журавлик.

— Легко сказати попросимо, — зітхнув Чик Чирикчинський. — А як? Вона ж іноземка. З Австралії привезена. Ні бельмеса по-нашому не розуміє. Для розмови з нею перекладача треба, — горобець задумався. — А що, як попросити Шпака Шпаченка. Він бував за кордоном, мусить знати іноземні мови. Летимо до нього!

Шпак Шпаченко сидів на тичці біля входу в шпаківню і співав пісню кенаря Канарейченка (шпаки, як ви, певно, знаєте, вміють наслідувати голоси всіх пташок):

До-ре-мі-фа-соль-ля!..

Тьох! Тьох! Тьох!

Сіяли квасолі,

А вродив горох.

Шпак Шпаченко не вагався ні хвилини:

— Справа така благородна, що відмовитися не можу.

Полетіли вони втрьох до мадам Какаду. Побачитися з нею було неважко, оскільки її клітка стояла на балконі.

Мадам Какаду, схопившись лапами за кільце, висіла в клітці догори хвостом —

робила гімнастику йогів.

— Хау ду ю ду[1], мадам Какаду! — гречно привітався Шпак Шпаченко.

— Оу! Вері вел![2] — усмінулася радісно мадам Какаду (вона давно ні з ким не говорила рідною англійською мовою).

Шпак Шпаченко тут же швидко заджерготав їй щось таке, чого вже ніяк не могли второпати ні журавлик, ні Чик Чирикчинський.

Мадам Какаду, перевернувшись хвостом донизу, тільки покиувала своїм величезним білим чубом і, раз у раз роззявляючи дзьоба, скрикувала:

— Оу! Йес!.. Йес!.. Оу!..[3]

Коли Шпак Шпаченко закінчив, заджерготіла вона.

Шпак Шпаченко обернувся до журавлика і Чика Чирикчинського і переклав:

— Мадам Какаду сказала, що вона, звичайно, з радістю допоможе, але для цього треба одчинити її клітку, а хазяїна нема дома. Він прийде з роботи тільки ввечері. Доведеться зачекати.

— Ой! Це ж так довго! — скрикнув журавлик. — А чи не можна, щоб я відчинив клітку?

Шпак Шпаченко і мадам Какаду знову заджерготали, і Шпак Шпаченко переклав:

Мадам Какаду не хотіла б ображати хазяїна. Вона його дуже поважає. Але якщо ти обіцяєш потім знову замкнути клітку, щоб хазяїн нічого не помітив, тоді можна.

— Обіцяю, звичайно! — сказав журавлик і тут же почав дзьобом одчиняти клітку папуги. Довелося поповозитися — клітка була велика і засув на дверцятах досить міцний. Та нарешті дверцята відчинилися, і мадам Какаду вийшла на балкон.

Не гаючи часу, вони полетіли звільняти чижики.

Клац! Клац! Клац! Клац! — легко, наче лускаючи насіння, перекусила мадам Какаду дротинки, зробила отвір, і Ціві-Тівік вилетів на волю. Ох, як же він запурхав-заметушився по кімнаті, перелітаючи від одного до другого, обіймаючи всіх крильцями і цілуючи дзьобом!

Ціві-тіві!

Ой, спасибі!

Ой, спасибі

Вам усім!.. —

не знаходячи слів, схвильовано дякував він своїм рятівникам. Він переживав одну з найбільших радостей на землі — радість визволення з неволі.

І чи не так само радів журавлик. Бо відомо, що теж одна з найбільших радостей на землі — це ділити радість справжнього друга.

— Ну, а тепер — додому! — сказав журавлик.

Гран лишився чекати у дворі, а вони всі полетіли проводити мадам Какаду. Замкнули клітку, попрощалися, подякували і полетіли до Грая.

— Летіть сюди! — гукнув Грай з глибини двору. Він стояв над відчиненим каналізаційним люком.

Звідти чувся відчайдушний нявкіт і жалібна пісня кота Мордана:

Нявву-ня-ав! Нявву-ня-ав!

Ой, пропав я, пропав!

Ні за цапову душу

Я загинути мушу!

Ой, боюся!

Боюся!

Ой, рятуйте!

Клянуся,

Що, коли не загину,

Хуліганити кину!

Валер'янку забуду!

Ой, я більше не буду!..

Ой, витягніть мене звідси хто-небудь швидше!

Пропадаю... Навву-нявв!..

Виявляється, вчора ввечері, тікаючи, він вгнався у відчинений каналізаційний люк.

— Витягнемо хулігана? Як-не-як жива душа, — схиливши голову набік, сказав Грай (добрий він усе-таки був собака).

— Давайте! — підтримав журавлик.

— Може, справді тепер виправиться, — погодився Чик Чирикчинський.

— Авжеж! Авжеж! — радісно підхопив Ціві-Тівік (він готовий був зараз рятувати і визволяти весь світ).

— Я на одному балконі бачив міцну мотузку, — сказав Шпак Шпаченко. — Тільки ми, дрібнота, не подужаємо. Хіба що журавлик...

— А ми допоможемо! — вигукнув Ціві-Тівік.

Полетіли вони на балкон. Принесли мотузку.

Взяв Грай один кінець мотузки в зуби, другий кінець кинув у люк.

Витягли Мордана. Виліз він, брудний, жалюгідний, нещасний. Крізь сльози подякував і пошкандибав, зігнувшись, геть.

— Кожного хулігана рано чи пізно жде неминуча розплата, — сказав Грай.

— Ну, тепер уже — в путь! — сказав журавлик.

Подякували вони Шпаку Шпаченку за допомогу, попрощалися. А Чик Чирикчинський сказав:

— А я вас за місто проведу.

І полетів з ними.

По дорозі до них стали приєднуватись інші горобці. І скоро за ними летіла вже ціла хмара горобців. Усі раділи, що журавлик таки знайшов свого друга чижика, і цвірінькали так голосно, що перехожі зупинялися і здивовано дивилися їм услід.

Тільки на околиці, десь біля Борисполя, горобці попрощалися й полетіли назад — до Києва.

РОЗДІЛ XI

Останній, заключний, в якому є сподіванки і несподіванки, і радість, і сльози, і

зустрічі, і прощання...

Грай біг по дорозі, а чирик з журавликом летіли над ним. Настрій у них був чудовий, і вони дзвінко співали в небі:

Нам весело,
Нам радісно,
Як не було нікому!

Ми летимо,
Ми летимо,
Ми летимо додому!

А Грай на бігу підспівував їм знизу:

Гав-гав!

Гав-гав!

І я скажу:

Гав-гав!

Додому

Я біжу,

Хвостом —

Гав-гав! —

Метляю,

Бо гарний настрій

Маю!..

Снідали і відпочивали вони разом. Ночували теж — чирик і журавлик на дереві, Грай під деревом.

Ніяких особливих пригод у дорозі з ними не сталося, і на третій день вони благополучно прибули додому.

Першим, хто зустрів їх, була сорока Скрекекулія. Вона прилетіла їм назустріч і зняла такий гвалт, що вони спершу навіть перелякались:

Скре-ке-ке! Скре-ке-ке!

Ой, тут сталося таке!

Ой, тут сталося таке!

Скре-ке! Скре-ке! Скре-ке-ке!..

І, лише накричавшись досхочу, розповіла новини. Виявляється, професора Кваквакум а позбавили вченого ступеня, професорського звання і перевели на посаду звичайної старої жаби.

Оце була новина!.. Всім новинам новина!..

А було так.

Після того, як журавлик поїхав у Київ, мама-журавлиця, звичайно, дуже хвилювалася. Тато-журавель як міг її заспокоював, але без успіху. Нарешті мама-журавлиця не витримала і пішла до професора Кваквакума на пораду.

— Шановний Жабурино Жабуриновичу, — вклонилася вона. — Дуже вас прошу. Гляньте, будь ласка, у Книгу Джерел. Може, там написано, де зараз мій синочок.

Пірнув професор Кваквакум на дно, цілу добу не з'являвся, потім виліз, надувся, золоті окуляри поправив, скривився:

— Кепські справи! — плямкнув. — Вашого синочка вже й на світі нема. Поганий у нього був характер. Впертий і легковажний. З таким характером довго не живуть. Забудьте про нього. Заводьте собі нових дітей.

Вдарила крилами об поли мама-журавлиця. Та в сльози.

— Ой, синочку ж мій дорогесенький! Ой, на кого ж ти мене залишив! Ой, що ж я тепер робитиму без тебе! Ой лишенько, лишенько! Ой, бідна я, бідна!

Почув тато-журавель.

— Не може цього бути! — скрикнув. — Неправда це! Я свого сина знаю. Прекрасний у нього характер. Добрий, веселий і сміливий. З таким характером тільки жити й жити.

Та до президента Бусола Лелековича Чорногуза. Так і так, мовляв, допоможіть розібратися.

Президент утворив комісію на чолі з дядечком Бугаєм. Пірнула комісія на дно болота. І тут з'ясувалося, що ніякої Книги Джерел взагалі нема, не існує. Вигадав усе брехун і базікало Кваквакум. Щоб зажити собі славу наймудрішого з наймудріших. Стільки років голови усім дурих!.. Світлячка на дні засвітить і лягає спати. А всі думають, що він Книгу Джерел до ранку читає.

Розгнівався президент Бусол Лелекович Чорногуз. Хотів був уже дзьобнути, проковтнути професора. Та придивився — старий, бородавчастий, несмачний — погидував.

Позбавив тільки професорського звання, вченого ступеня, зняв золоті окуляри і перевів Кваквакум а на посаду звичайної старої жаби.

— Так, значить, то вигадка, що журавлі народжуються, щоб тільки журитися і приносити всім сльози і печаль! — вигукнув журавлик.

— Ну, звичайно, вигадка! — почувся тоненький голосок. І з-під куща вибіг... їжачок Колько Колючка. А за ним тато-їжак і мама-їжачиха.

— Які можуть бути сльози і печаль, якщо ти приніс нам, журавлику, радість і щастя! Врятував нам сина. Вчора його примчав з Києва на машині добрий мисливець дядя Женя. Спасибі тобі! — і тато-їжачок та мама-їжачиха низько вклонилися журавлику.

— І мені ти радість приніс, — сказав Грай. — Без тебе я б досі на ланцюгу сидів і опудалом вважався.

— І мені! І мені! — вигукнув Ціві-Тівік. — Друже мій любий!

— І щоб ти знав, — сказав Грай, — у нас на Україні люди здавна весною журавлів веселиками звуть — от!

— Правда-правда, — сказали тато-їжак і мама-їжачиха.

— Скре-ке-ке! Скре-ке-ке! І я чула таке! — підтвердила сорока Скрекекулія.

— Так давайте назвемо нашого журавлика Веселиком!

Хай це буде його власне ім'я! — радісно вигукнув Ціві-Тівік.

— Давайте! Давайте! — загукали всі.

І тут раптом почулося схвильоване:

— Курли-курли, синку! Курли-курли, любий!..

То летіли вже з болота мама-журавлиця і тато-журавель. Батьківське серце само чує, само віщує, коли син близько.

Кинувся Веселик до тата і мами і... заплакав від радощів. Тільки тепер відчув він, як за ними скучив...

А потім на болоті був бенкет. На честь звільнення чирика і щасливого повернення Веселика. А після бенкету великий святковий концерт, у програмі якого були і журавлині танці, і ліричні пісні чирика Ціві-Тівіка, і акробатичний етюд собаки Грая та їжачка Колька Колючки, і пародія дядечка Бугая на колгоспного бика Чемпіона. І багато-багато інших прекрасних номерів.

Веселилися аж дотемна...

...Проминуло літо. Настала осінь. Пожовкле листя, опадаючи з дерев, закружляло вогнистими метеликами у чистому синьому повітрі.

Перелітні пташки почали збиратися у вирій...

І одного сонячного ранку дівчинка Галочка, яка вже видужала і йшла до школи у перший клас, побачила в небі над Києвом журавлиний ключ. Раптом один журавель відокремився від ключа, опустився нижче і став робити кола над їхнім будинком. А потім заспівав:

Курли-курли!

Уперше я журюся,

Курли-курли!

Бо з вами розстаюся.

Журавликом

Я з вами розстаюся —

Веселиком

Весною повернуся.

Чекайте,

Не сумуйте, не скучайте!

Веселика

Весною зустрічайте!

Курли-курли! Прощайте!

Курли-курли! Прощайте!..

І Галочка впізнала журавлика, замахала йому рукою і закричала:

— До побачення, журавлику! До побачення! Прилітай весною! Прилітай!..

І кіт Мордан, що лежав на підвіконні у Галоччиній квартирі, теж упізнав журавлика й привітно помахав йому лапою. Будь ласка, не дивуйтесь. Галочка взяла Мордана на виховання. І тепер він живе у неї. Не ганяється за горобцями. Чистенький лежить на підвіконні, гріється на сонечку. Про валер'янку давно забув і їсть, як пристойні виховані коти, з блюдечка. Одне слово, — виправляється...

І мадам Какаду, звичайно, впізнала журавлика й помахала йому на прощання своїм білим чубом.

А вже про Чика Чирикчинського і казати нічого. Він підлетів до журавлика і так весело пурхав навколо нього і нацвірінькав йому на прощання стільки добрих слів, скільки не цвірінькав ніколи.

Веселик зробив останнє коло й полетів доганяти своїх.

Але ще довго чулося в небі над Києвом прощальне журавлине курли...

ПРИГОДИ БЛИЗНЯТ-КОЗЕНЯТ

Жили собі двоє хлопчиків-близнят Вітя і Вова. Добре, здається, жили, щасливо. Щодня їли морозиво і цукерки. Ходили в дитсадок, де була гойдалка, каруселя і симпатична вихователька Галина Михайлівна. Іграшок мали вдома стільки, що й не перелічити. Був у них веселий велетень тато, який водив їх у зоопарк, у цирк або в кіно. І була в них лагідна гарна мама, яка їх пестила і називала ніжно "мої козенята". Але хлопчикам не подобалося їхнє життя.

— Поганське в нас життя, — сказав Вітя. — Щодня треба вмиватися, чистити зуби, їсти манну кашу.

— І на кожному кроці говорити "будь ласка", "дякую", "вибачайте", — підхопив Вова.

— А бомбошки од порт'єри одрізувати ножицями не можна. Стіл полірований шкрябати виделкою не можна...

— Навіть у своєму власному носі колупати пальцем не можна. Злочин! Хіба це життя?

Вітя і Вова сиділи у кущах біля паркану і зітхали.

То був не просто паркан, то був кордон, переходити який їм було суворо заборонено. За парканом починалася вулиця, яка вела до річки. По вулиці їздили машини, автобуси і тролейбуси.

А річка — ви самі знаєте, що таке річка! Хоч Вітя і Вова вже вміли плавати, бо цілу зиму ходили з татом у басейн, але... О! О! Чуєте! Мама уже гукає:

— Ві-ітя-я! Во-ова-а! Козенята мої! Де ви-и? Не здумайте йти на вулицю!

— "Козенята-козенята"! — прогундосив Вітя. — А кроку ступити самим не дають. Справжнім козенятам і то краще.

— А що ж! — прогундосив Вова. — Бігай де хочеш, стрибай скільки хочеш.

— І вмиватися не треба. І зубів чистити не треба. І манної каші їсти не треба.

— І не треба на кожному кроці говорити "будь ласка", "дякую", "вибачайте"... Слухай, Вітько, а ти б хотів, щоб ми раптом стали козенятами? Хоч на день? Га?

— А що ж! Хоч до річки збігали б самі покупатися... Хотів би.

— І я.

І тут раптом з-за паркану почувся свистючий голос:

— Це ми можемо влаштувати.

Вітя і Вова здригнулися від несподіванки. Потім зиркнули у шпарку. За парканом, на вулиці, біля підвороття сидів жебрак. З дерев'яною ногою, на милиці, з довгим

гачкуватим носом. У нього був один-єдиний великий жовтий зуб, який стирчав з губатого рота.

Хлопчики дуже здивувалися. Вони ніколи в житті ще не бачили живих жебраків, тільки в кіно і по телевізору. А жебрак тим часом спритно підповз ближче до шпарки і з присвистом зашамкотів:

— О, шановні громадяни Вітя і Вова, я чув, що ви б хотіли обернутися на козенят. Це прекрасна ідея! Я сам колись був один час маленьким козенятком. Це не життя, а казка. Стрибаєш, бігаєш, мекаєш, бекаєш, і ніяких тобі турбот. І ніхто тебе не учить, ніхто тебе не виховує, ніхто тобі не читає мораль.

— Отож-то й воно, — сказав Вітя.

— Саме так, — сказав Вова. — А... а хто ви такий?

— Ну я... я... — зам'явся жебрак. — А яка різниця? Я хочу вам допомогти. Я можу обернути вас на козенят.

— А як... звідки ви це можете? — спитав Вітя.

— Де ви навчились? — спитав Вова. — Ви вчений, академік?

— Ні, я... так би мовити... Я сам навчився... Самоучка я... аматор... Чаклун-аматор. Це моє захоплення. Хобі — як тепер кажуть. Бачите, працювати я не можу, інвалід, от і доводиться... — він жалібно шморгнув носом.

Хлопчикам стало його шкода.

Вова хотів був спитати: "Чому ж ви не відновите собі ногу, раз ви вмієте чаклувати", але посоромився.

— А... а як ви це робите? — спитав Вітя.

— Ну, це, звичайно, важко, але якщо ви мені допоможете, я зроблю. Головне — треба, щоб ви дуже-дуже захотіли стати козенятами, і тоді я...

Вітя подивився на Вову. Вова подивився на Вітю. Чесно кажучи, їм уже не дуже хотілося стати козенятами, але було якось незручно перед цим самодіяльним чаклуном-аматором, який так жалібно шморгав носом.

— То як, Вітько, захочемо? — непевно спитав Вова.

— Я знаю... — знизав плечима Вітя. — Якщо не надовго, на півгодинки... Бо скоро ж тато з роботи прийде. Ми ж сьогодні ідемо на іменини до тьоті Наді.

— Нас через це мама і з дитсадка раніше забрала, — пояснив Вова.

— На півгодинки, на півгодинки! — закивав чаклун. — Можу, навіть на десять хвилин. Будь ласка. Хто перший?

— Як — хто перший? — презирнулися Вітя й Вова. — Ми обидва перші. Ми завжди разом. Тільки разом.

Авжеж, вони ж були близнята. Їм завжди купляли все однакове, і одягали однаково, і їли вони одне й те саме. І завжди були рівні. Ї як же це так, щоб один із них став козенятком, а другий ще лишався хлопчиком! Ні, тільки разом.

— Я так не можу, — скопив свою товсту губу чаклун. — Я ж все-таки не фахівець, а аматор. Треба рахуватися... Знаєте, давайте так ви одвернетесь один від одного, я вас по черзі зроблю, а потім ви повернетесь, і буде ніби ви одночасно. Ну,

будь ласка.

— Ну, гаразд, — зітхнули Вітя й Вова і одвернулися один від одного.

Спершу голос чаклуна пролунав з-за паркану біля Віті:

— Вітя-Відівітя-Відівіс-Пампітя! Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас!

Потім таке ж саме заклинання пролунало біля Вови:

— Вова-Відівова-Відівіс-Пампова! Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас!

Після чого чаклун задоволено хмикнув і сказав:

— Все! Можете обертатися.

Хлопчики обернулися і заблимали один на одного очима.

— Он, у тебе-е-е... — пробекав Вітя.

— Що у ме-е-ене? — промекав Вова.

— У тебе-е-е... ріжки!..

— І у тебе-е-е...

— Ой, ми стали козенятами!

— А що я вам казав! Хе-хе-хе! А ви не вірили!

— Ой, а чого у нас хвостики такі ме-е... ме-е... м-не козенячі! — здивовано мекнув Вова.

Хвостики у близнят справді були не короткі, як у козенят, а довгі, з китицями на кінцях.

— Я не винен! Я не винен! Це не я, — запротестував чаклун. — Це, мабуть, ви не до кінця дуже хотіли. Це ви не старалися. Я ж не фахівець! Я ж аматор!

— А, нічого! Бе-е-айдуже! — бекнув Вітя. — Так навіть краще, зручніше.

І він почухав своїм хвостом собі за вухом.

— От і чудесно! Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас! — і чаклун замовк.

Близнята-козенята зазирали у шпарку — чаклуна за парканом не було. Чаклун зник.

— Бе-е він? — здивовано бекнув Вітя.

— Ме-е знаю, — розгублено мекнув Вова.

— А, бе-айдуже! — махнув хвостом Вітя. — Якихось бе-есять хвилин бе-ути нам козенятами — не бе-удемо гаяти часу!

— Ме-е будеме-о! Ме-абуть, так і треба! — махнув хвостом Вова. І близнята-козенята підстрибом побігли до річки.

З розгону кинулися вони у воду і давай хлюпатися, плавати і пірнати. Їм було так гарно й весело! Ніхто не гукав з берега: "Вітю, вилазь!", "Вово, не запливай!" Ніхто не хапав їх за ратиці і не тяг із води. Плавай і пірнай скільки хочеш.

Накупавшись, вони лежали на березі, валялися і перекидалися у траві.

Потім знову купалися-хлюпалися, плавали і пірнали, забувши про все на світі.

Ніхто їм не заважав. У тому місці берег був безлюдний. Лише далеко, ген-ген під вербою, якийсь старий рибалка сидів із вудочкою. Але він був дуже завзятий рибалка, сидів, ушніпившись у поплавець, і нічого в світі не помічав.

Сонце пішло вже на вечірній пруг, тіні подовшали, потягло прохолодою.

— Ой, Вітько, що ме-е собі думе-еем! — мекнув раптом Вова. — Це ж уже тато з роботи прийшов. Нам же до тьоті на іме-енини.

— Швидше на бе-ерег! — бекнув Вітя.

Вони вискочили на берег, обтрусилися.

— А бе-е ж це чаклун? — розгублено бекнув Вітя. — Нам же треба-а уже обертатися на хлопчиків.

— Авжеж. Ме-е ж ме-е можемо так іти на іме-енини! — жалібно замикав Вова.

— Може, ото він? — І Вітя показав ратицею на рибалку під вербою.

— Ме-е схожий! Зовсім ме-е схожий! — зітхнув Вова.

— Може, він обе-ернувся. Раз він нас зміг обе-ернути, то й сам може обе-ернутися на кого завгодно. Побігли.

І близнята-козенята пострибали берегом до рибалки.

— Дядечку чаклун! Обе-ертайте нас швидше назад у хлопчиків! — рішуче забекав Вітя.

— Нам треба до тьоті на іме-е-енини! — замикав Вова.

Рибалка підвів голову, обернувся, глянув на них:

— Тю! Якись козенята!

І знову вшніпився у поплавцець.

— Обе-ертайте швидше! — настійливо забекав Вітя.

— На іме-енини треба! — замикав Вова.

— От розбекались-розмекались! Рибу мені пополохаєте. Тільки клювати стала. Ану киш! — і рибалка сердито махнув на них рукою. А тоді підняв грудку землі й кинув у них. Козенята змушені були одбігти. Ні, то не був чаклун. То був звичайний рибалка. І він не розумів їхньої козенячої мови. Для нього то було просто собі бекання й мекання.

І тут тільки до близнят-козенят дійшов весь жах їхнього становища. Вони не могли порозумітися з людьми. Не могли навіть розказати, що з ними сталося. Люди не розуміли їхньої козенячої мови. Це ж і тато з мамою не зрозуміють і не впізнають їх. Не можна у такому вигляді повертатися додому. Близнята-козенята розгублено презирнулися і... заплакали.

І раптом вода у річці попід берегом біля них завирувала і забулькала, як ото вона булькає у каструлі, коли закипає, — причому великими-великими бульбашками.

Бульбашки одна за одною підіймалися і лопалися, випускаючи пару.

Підніметься, спучиться великою такою півкулею і лопне. Підніметься-підніметься і лопне. І звідти пара. І от нараз одна така булька піднялася, лопнула і з-під неї з'явилася... голова чаклуна. А потім і він сам. Причому він не вплив з води, а вигулькнув сухий-сухісінький, наче вода його не торкалася.

— Уф-ф! — сказав чаклун, ступаючи на берег. — Уф-ф! Запарився.

І справді, він весь парував, як чайник.

— Ой! Обе-ертайте нас швидше! — відчайдушно забекав Вітя.

— На іме-еини! — відчайдушно замикав Вова.

— Ех, Відівітя! Ех, Відівова! — скрушно похитав головою чаклун. — В тому-то й

справа... Думаєте, чого це я затримався? Бігав же ж додому, зазірав у чаклунські довідники та підручники. Забув я, нещасний, як це робиться. Забув потрібне заклинання. Все ж таки я аматор, самоучка. Та так і не знайшов нічого. Не встиг. Бо зараз сонце сідає, і мені більше не можна тут бути. Або ходімо зі мною, або доведеться вам усю ніч до ранку бути козенятами.

Близнята-козенята спантеличено презирнулися. Оце так!

— Та не бійтесь, це зовсім близенько — на зворотному боці річки. Я швиденько знайду заклинання, і через якихось кілька хвилин ви знову станете хлопчиками. Тільки мерщій, бо сонце зовсім сідає.

Ну що було робити близням? Як подумали вони, що на всю ніч залишаться козенятами, то аж хвостики у них затремтіли. Вони навіть не втямили, як це чаклун живе на зворотному боці річки.

— Мерщій! — повторив чаклун і ступив у воду. І вода завирувала, запарувала і розступилася перед ним. Вітя й Вова подріботіли за чаклуном. А потім їх огорнула пара, і вони вже нічого не бачили.

Довго йти їм не довелося. Минула якась хвилина, і вони вийшли на берег зворотного боку річки. Пара розвіялася, і вони побачили, що стоять перед залізною брамою, з щілин якої валує дим.

— Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас! — голосно сказав чаклун.

Брама зарипіла й відчинилася.

Перше, що побачили близнята-козенята, коли зайшли, — це велике вогнище, на якому щось смажилось. Біля вогнища сидів здоровеннецький ікластий кабанюра з ключами і з ножем при боці. Перед ним лежала якась книжка. Він вирізував з неї лезом сторінки, жмакав і кидав у вогнище. Вгледівши чаклуна, кабанюра підхопився, низько вклонився і промовив:

— Приємного апетиту!

— Смачного! — відповів чаклун.

Так, мабуть, тут прийнято було вітатися, бо ні кабанюра, ні чаклун в цей час нічого ж не їли.

Після цього кабанюра підскочив до воріт і замкнув їх на великий засув.

І враз чаклун зареготав і жбурнув милицю у вогонь. А сам затанцював, приспівуючи:

— Обдурили дураків на шістнадцять кулаків! Обдурили дураків на шістнадцять кулаків!

Зовсім як дражнило Васько Бобир з їхнього дитсадка.

І тільки тут вони побачили, що чаклун зовсім не кривий, що в нього прекрасні обидві ноги. І з жахом зрозуміли, що він їх підступно обдунив і вони потрапили в пастку.

Нареготавшись удосталь, чаклун ляснув у долоні і гукнув:

— Гей, Бош Бермак!

Наче з-під землі виріс рудий здоровеннецький дядько:

— Придворний різник королеви Бош Бермак вас слухає Ваше Високочародійське Чаклунство!

— Візьми цих двох дурних козенят, Бош Бермак, і постав у стійло. Та нагодуй добряче, щоб до ранку не охляли, бо королева Пуршама буде незадоволена. Це ж почесні гості королеви. Ха-ха-ха! Отож пильнуй! Як з ними що станеться — я з тебе зроблю жменьку попелу. Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас! — і чаклун зник.

Бош Бермак накинув на Вітю й Вову налигач і потяг.

Королівський різник ішов і весело співав таку пісню:

Ніхто не ріже спритно так,

Як Бош Бермак!

Як Бош Бермак!

Ой ля! Тру-ля-ля!

Мене вбивство звеселя!

І ніяка ще собака

Не втекла від Бош Бермака.

Ой ля! Тру-ля-ля!

Не втечете звідсіля!

Бо за поясом ножака

Є завжди у Бош Бермака.

Ой-ля! Тру-ля-ля!

Бош Бермак вам не теля!

Не теля я, а різник

І зроблю із вас шашлик.

Ой-ля! Тру-ля-ля!

Мене вбивство звеселя!

Близнята-козенята дріботіли за ним на налигачі і тільки жалібно мекали.

Бош Бермак привів їх у велике стійло і припнув до залізного кільця, що стирчало у стіні високо над землею.

Посмикав налигача, перевіряючи, чи міцно прив'язав, і задоволено мовив:

— О, самі не одв'яжетеся, не дістанете. Ну, приємного апетиту, дорогі гості! На добраніч!

Він вкинув їм сіна і пішов.

У стійлі якраз була вечеря. Праворуч од Віті і Вови стояв сірий в яблуках кінь, за ним кобила, ліворуч руда корова.

— Ой, які ми бідні! — заскиглив Вітя.

— Ой, які ми нещасні! — заскиглив Вова.

— Ой, що ж тепер з нами буде? — заскиглили вони вдвох.

— Дядечко Кінь! — благально сказав Вітя, бо він стояв ближче до коня.

— Тітонько Корова! — благально сказав Вова, бо він стояв ближче до корови.

— А скажіть нам, будь ласка, куди це ми потрапили?

Тітонька Корова нахилилася до них і тихо спитала:

— А ви хто такі й звідки?

І близнята, захлинаючись і перебиваючи один одного, розказали їй, як вони легковажно, за власним бажанням зробилися козенятами і що з цього вийшло.

Тітонька Корова глянула на них своїми сумними коров'ячими очима і зітхнула так глибоко, як уміють зітхати лише корови:

— Ех, бідні близнята! Мені вас дуже жаль! Ви потрапили у лиху чаклунську країну Пуршамію, де нічого хорошого на вас не чекає.

І вона розказала їм, що то за країна.

То була країна, де страшенно ненавиділи й мучили тварин. Їх без кінця цькували, катували, били, різали, пекли, смажили і варили. Править країною королева Пуршама. Вона їсть шашлик виключно з маленьких ягнят. А оце сьогодні їй забажалося покуштувати печеню з маленьких козенят, якої вона ніколи ще не їла, оскільки кози в їхній країні не водилися. То вона послала по козенят свого придворного чаклуна Відівіс-Пампаса. Отже...

— Ой-йой-йой! — затремтіли Вітя й Вова. — Що ж нам робити? Ми ж так загинемо!

— Треба вам тікати, — прошепотіла тітонька Корова.

— Але як?! Ми ж прив'язані!

— Я поспробую вас розв'язати, — і вона своїм рогом почала колупати вузол налигача, яким були припнуті козенята до залізного кільця в стіні.

— Гей, мукало! — несподівано озвався дядечко Кінь. — Що ти робиш? Я все розкажу!

— Коню! — докірливо мовила тітонька Кобила, але дядечко Кінь хвицнув її ногою, і вона замовкла.

— Я знаю, ігогокало, що ти запроданець і зрадник, — спокійно сказала тітонька Корова. — Тебе залякав Бош Бермак, і за жмуток сіна ти ладен зробити будь-яку підлість. Але мені шкода близнят-козенят, і я мушу їм допомогти.

І тітонька Корова розв'язала рогом вузол і звільнила Вітю і Вову від налигача.

— Тікайте! — схилившись до них, прошепотіла вона тихо-тихо, так, щоб не чув дядечко Кінь. — У лісі розшукайте Кажана Кажановича, він вам допоможе.

— Спасибі, тітонько Корovo! — подякували близнята і кинулись навітікача.

Вони вибігли у двір, перескочили через тин і опинилися на дорозі. Дорога вела в бік лісу. Козенята щодуху побігли по ній.

Був уже вечір. І в лісі було темно й моторошно. Якби це вдома, Вітя й Вова, мабуть, у такий темний ліс нізащо б у світі не побігли. Бо, чесно кажучи, вони і в темну кімнату боялися іноді заходити. Але то вдома. А коли ви потрапили в таку халепу, що стали козенятами, і коли вам загрожує смертельна небезпека, хіба можна боятися темряви! І Вітя та Вова так дременули в той темний страшний ліс, наче там їх чекали мамині обійми. Вони забігли у найгустіші кущі і довго лежали там, одхекуючись.

— А де ж нам шукати того Кажана Кажановича? — зітхнув Вітя. — Ліс такий темний і густий.

— Мабуть, доведеться дряпатися на дерева, — зітхнув Вова. — Адже кажани не по

землі бігають, а вгорі літають і десь на верхівки дерев сідають.

— Мабуть, так, — погодився Вітя. — Що ж, давай спробуєм.

І близнята-козенята подерлися на дерева. Ох, як це було важко! Адже в них на руках і ногах були не пальці, а ратиці, нічим було вхопитися за гілку. Вітя і Вова весь час зривалися й падали.

І раптом вони почули голос:

— Куди це ви лізете? Вперше бачу, щоб козенята дряпалися на дерева.

То казала руда білка Полетуха, що легко перелітала з гілки на гілку над Вітею та Вовою.

— Ох, не кажи, — сумно зітхнули близнята. — Нам дуже треба знайти Кажана Кажановича, тому й дряпаємось.

— Даремно дряпаєтесь. Кажан Кажанович лежить хворий на галявині під дубом. Ходіте, проведу, — і білка Полетуха спустилася на землю і повела близнят-козеняті крізь хаші до галявини.

На галявині під дубом, оточений жучками-світлячками, і лежав Кажан Кажанович.

Вітя і Вова кинулися до нього й почали розказувати про свою біду і просити порятунку. Вислухав їх Кажан Кажанович і скрушно похитав головою:

— Ех-хе-хе. З радістю б допоміг, дорогенькі козенята, та сам, бачите, у біду потрапив. Лежу — крильцями змахнути не можу. Хотів учора вирятувати двох ягнят, яких на шашлик для королеви Пуршами призначили, — переправити їх за кордон Пуршамії, та попався. І ягнят не врятував, і сам постраждав. Злапав мене Відівіс-Пампас. І вже був би обернув на жменьку попелу, як він це любить робити, та виручило моє ім'я. Не знав він, як казати заклинання, чи "Кажан-відікажан-відівіс-пампан", чи "Кажан-Кажанович-відівіс-пампанович". І поки плутався, я од нього втік. Та все-таки заклинання його позначилися на моєму здоров'ї, і одібрало мені сьогодні крила, не можу літати. Так що... вибачайте! Але тут, в лісі, залишатися вам теж не можна. Буде шукати мене Відівіс-Пампас і вас схопить. Думаю, що треба вам перебути до ранку десь у іншому місці. На узліссі стоїть пекарня. Оскільки хліба у Пуршамії майже не їдять, більше м'ясо, пекарня працює тільки двічі на тиждень — у понеділок і четвер. Сьогодні п'ятниця, там нікого нема і до понеділка не буде. Жучки-світлячки проведуть вас туди, і ви там переночуєте. А вранці видно буде. Нездарма кажуть — ранок вечора мудріший.

Попрощалися Вітя й Вова з Кажаном Кажановичем і вирушили в дорогу. Жучки-світлячки летіли попереду і показували близням дорогу. І так вивели на узлісся. Тоді поморгали-поблимали їм своїми вогниками на прощання і полетіли назад до Кажана Кажановича.

На узліссі під горою стояла пекарня. Поряд з нею сарай. І Пекарня і сарай були обгороджені парканом, а ворота замкнені на величезний гак. Але ж Вітя і Вова були козенятами, а для козенят перестрибнути який-небудь паркан — це все одно, що для риби перепливати калюжу. Вітя й Вова розбіглися — рраз! — і вже були на подвір'ї.

Тихенько прочинили двері і зайшли в пекарню.

Місяць світив у вікна і допомагав їм роздивитися навколо. Пекарня була

закіптюжена і брудна. По кутках павутиння.

Видно, ті, що тут пекли, не були особливими чистюлями. По підлозі гуляв вітер. І — ні лавки тобі, ні ослона, не кажучи вже про якесь там ліжко. Тільки біля печі стояли якісь кадубці, прикриті й зав'язані ряднами.

— Бр-р! Як тут негарно й незатишно! — прошепотів Вітя.

— Як нам тут ночувати! — прошепотів Вова.

— Хоч у піч лізь, — прошепотів Вітя.

— А що — давай! — прошепотів Вова.

І вони полізли в піч. У печі й справді було затишніше. Черінь була ще тепла з учора. У приску деінде навіть жевріли жаринки.

Близнята-козенята забралися у піч і повкладалися там.

Було тихо, темно й моторошно.

— Ех, — зітхнув Вітя, — як би я зараз хоч... хоч манної каші з'їв...

— І я, — зітхнув Вова. — Я там у стійлі скубнув сіна, пожував, — гидота страшна! Як його бідні справжні козенята їдять!

— А на іменинах у тьоті Наді, пам'ятаєш, який пиріг з яблуками завжди...

— А пончики...

— А коржі з маком...

— А морозиво з варенням...

— А... а... — І Вітя заплакав. І Вова заплакав теж.

— Невже це ми ніколи більше у зоопарк з татом не підемо, — крізь сльози прошепотів Вова.

— І у дитсадок до Галини Михайлівни, — крізь сльози прошепотів Вітя.

— І на гойдалці не гойдатимемось...

— І на каруселі не крутитимемось...

І вони заплакали ще дужче.

— Навіть умиватися ніколи не зможемо, — захлипав Вова.

— І зуби чистити, — захлипав Вітя.

— Бо як же ратицями умиватися і чистити зуби!..

Довго вони плакали, нарікаючи на свою долю. І так у сльозах і заснули десь аж під ранок важким тривожним сном.

А поки вони сплять, давайте зазирнемо у стійло, звідки втекли наші козенята, і подивимось, що там робиться.

Після вечері тітонька Корова і дядечко Кінь з тітонькою Кобилою розійшлися по своїх кімнатах. Так-так, мешканці стійла тільки їли разом, а жили в окремих кімнатах і спали там у ліжках, накрившись ковдрами. І нічого дивного, адже вони жили у казковій та ще й чаклунській країні. Тітонька Корова пішла до себе, одразу лягла й заснула. А дядечко Кінь з тітонькою Кобилою ще довго балакали. Тітонька Кобила умовляла дядечка Коня нічого не розказувати Бош Бермаку. Мовляв, козенята самі одв'язалися і втекли. У тітоньки Кобили було лагідне серце, і вона нікому не бажала зла, тим більше сусідці по стійлу.

— Знайшов перед ким вислужуватись! — казала вона. — Забув, як Бош Бермак шмагає нас батогом, як тяжко примушує працювати, мало не заїздив уже.

Але дядечко Кінь був невблаганний:

— Мовчи, кобиляча твоя довбешка! — сердито казав він. — Все одно розкажу їхньому бошбермаківському благородію. Не хочу, щоб через вас із мене кінську ковбасу зробили.

І коли вдосвіта Бош Бермак, прокинувшись, завітав у стійло і першим чином взяв жмут сіна і підійшов до дядечка Коня (він завжди першим чином підходив до нього, бо той же був підлабузником), дядечко Кінь одразу йому все й виклав і про близнят-козенят і про тітоньку Корову.

Ех, як скипів тут Бош Бермак, як схопив свого ножаку, і як кинувся до тітоньки Корови. А тітонька Корова ще спала і уві сні бачила зелений луг, сонечко і себе маленьким телям, що бігає навколо мами корови.

— Уб'ю! Заріжу! — заревів Бош Бермак і вже змахнув ножакою, але тут тітонька Корова розплющила одне око і спокійно сказала:

— Убивай... якщо ти сам зможеш давати молоко для королеви.

І Бош Бермак збагнув, що він ніяк не може вбити тітоньку Корову, бо справді у Пуршамії тільки вона дає молоко, і яке щовечора з такою насолодою п'є королева Пуршама. І якби він убив тітоньку Корову, королева з'їла б його живцем. Бош Бермак спересердя тільки плюнув, сховав ножаку і вийшов.

Він запряг дядечка Коня та тітоньку Кобилу у свій візок, схопив у руки здоровенного дрина (коли він дуже поспішав, він підганяв коней не батогом, а цим дрином) і помчав на пошуки втікачів.

Коли він проїздив повз палац королеви, звідти несподівано як ошпарений вискочив якийсь чоловік і з криком: "Стій! Стій!" — кинувся до нього. Чоловік був такий скуйовджений і так швидко вискочив, що Бош Бермак не одразу впізнав у ньому придворного кухаря Бом Штекса, навіть не встиг спинити коней. Бом Штекс на ходу вскочив у візок, боляче пхнувши при цьому Бош Бермака коліном у бік, і закричав:

— До пекарні! Поганяй до пекарні! Швидше!

— Що значить "до пекарні"? І що значить "поганяй"? Ти хто такий? Ану киш звідси! Бо як дам! — і Бош Бермак боляче пхнув Бом Штекса ліктем. Бош Бермак не любив, щоб на нього кричав хтось, хто не був його начальником.

— Бошику, любий, не будемо сваритися, — благально мовив Бом Штекс. — Поганяй, дорогесенький, до пекарні швидше! Отак-о треба! — він провів собі долонею по шиї. — Я ж ледве-ледве вмовив тільки що королеву переіменити на сьогодні меню, не робити сьогодні печеню з козенят. Бо я ж її ніколи не робив, боюсь зіпсувати і не вгодити королеві. А кабанюра-стражник попалив, свиня, всі мої куховарські книжки. Ніде навіть рецепта вичитати. Так я оце умовив королеву, що замість козенячої печені зготую їй краще медовий торт. Поганяй, Бошику, дорогий! Поганяй, бо не встигну. Треба ж добре вимісити. Та щоб зійшло. Поганяй!

— Вйо-о! — не своїм голосом скрикнув Бош Бермак і так уперіщив дрином дядечка

Коня, що той аж підскочив на бігу.

Ех, і зрадів же Бош Бермак!

— Та ти знаєш, Бом дорогий, як ти мене виручив! — заволав він радісно. — Ті бісові козенята, з яких ти мав робити печеню, якраз утекли сьогодні вночі із стайні. І я оце мчав їх шукати. Бо боявся, що королева зіб'є мене на кислицю, як дізнається, що немає з чого робити оту печеню. А Відівас-Пампас нахвалявся перетворити мене на жменьку попелу. Але раз сьогодні печені не буде, то в мене є час, і я тих козенят спокійнісінько вловлю. Нікуди ж вони з Пуршамії не втечуть.

— Еге ж, еге ж! — заспокоїв його Бом Штекс. — У тебе є багацько часу. Я умовив королеву зробити собі "розгрузочний" день, а то й два. Тоді, кажу, Ваше Височество, ви ще з більшим смаком і насолодою з'їсте, кажу, печеню з козенят. А сам, думаю, під'їду якось сьогодні до Відівас-Пампаса. Він чаклун, може, кудись майне й дістане рецепта, як готувати оту печеню. Ну, от ми й приїхали. Спасибі тобі, Боше.

— Ну, раз так, — сказав Бош Бермак, спиняючи коней біля пекарні. — Я тобі допоможу. Тісто замісити, піч розтопити або що. А ти мені потім отих козенят допоможеш знайти.

— Давай, — погодився Бом Штекс. — Все одно ж доведеться з них печеню робити. Отже, то наша спільна справа.

А в цей час близнята-козенята, і гадки не маючи про небезпеку, спали собі у печі солодким сном. І снилися їм іменини у тьоті Наді. І пиріг з яблуками. І пончики. І коржі з маком. І морозиво з варенням... І вони солодко прицмокували уві сні губами. Хоча іменини у тьоті Наді були "дорослі", дітей там не було, і тато з мамою брали Вітю й Вову лише тому, що ні з ким їх було залишити вдома, близнята дуже любили ті іменини. По-перше, тому, що тьотя Надя дуже смачно готувала, все у неї було смачнюще, починаючи від салату олів'є, від холодцю, від заливної риби і кінчаючи вищезгаданими пончиками та власноручно закрученим у електроморожениці "Киянка" морозивом. А по-друге, не знаю, як ви, а Вітя й Вова страшенно любили сидіти і слухати, як балакають, жартують і регочуться дорослі. І хоча вони багато чого не розуміли, але аж роти роззявляли, слухаючи. їм то було страшенно цікаво.

Ні, що там не кажіть, а іменини у тьоті Наді — то справжнє-справжнісіньке свято, сповнене радості, щастя і апетиту. І хай би вся ця історія відбулася вже після іменин тьоті Наді, не так було б прикро і боляче. Але що вдієш. Не завжди у житті все робиться так, як хочеться. І от Вітя й Вова сплять і бачать уві сні іменини, і сидять уві сні за прекрасним святковим столом, і наминають смачнющі пончики та коржі з маком, і слухають шалено цікаві розмови і жарти дорослих... А в цей час у пекарню вже зайшли Бош Бермак і Бом Штекс і так грюкнули дверима, що аж шибки задзвеніли.

Он, як це страшно після такого прекрасного радісного сну прокинутися раптом у темній брудній печі і відчути, що ви не хлопчики, а козенята і що над вами нависла небезпека бути засмаженими на обід якійсь жорстокій дурній королеві.

Ой-йой-йой, як це неприємно!

Вітя й Вова прокинулись і закліпали очима, ще не розуміючи, де вони і що з ними,

ще відчуваючи на губах смак пончиків, які їм тільки що снилися.

Та враз вони почули:

— Ну, то я перш за все затоплю піч!

І близнята-козенята впізнали голос Бош Бермака і вмиль все згадали і вмиль зрозуміли, яка небезпека нависла над ними. Вони притулились одне до одного і завмерли.

Бош Бермак підійшов до печі і перед тим, як покласти дрова, сунув у її темне черево руку, перевіряючи, чи не стоїть там якийсь казан або каструля.

Близнята-козенята заплющили очі. От зараз...

Рука Бош Бермака торкнулася спершу Вовиної голови, потім Вітиної. І враз одсмикнулася.

— Ва-ай! — заверещав з переляку Бош Бермак, бо ж не видно йому було у темній печі, хто там і що. Та як кинеться од печі, та як перечепиться об коцюбу, та як беркицьнеться догори дригом, та як затопить Бом Штексу ногою у самісіньку носяру. А Бом Штекс — шургиць! — у вікно, та перекидом надвір, та згори прямісінько на спину тітоньці Кобилі. А тітонька Кобила я-ак хвицне — Бом Штекс мало не під хмари та — ляп! — на землю. А Бош Бермак і собі сторчака через вікно надвір, — щоб самому не лишатися у пекарні. Жорстокі завжди боягузи.

Прочумались надворі Бом Штекс і Бош Бермак, стали рачки один проти одного, дивляться, як барани.

— Бо... Бо... Бо... Бо... Бо-ш! — пробежав Бом Штекс. — Що... що таке?

— Та... та... та... — забелькотів Бош Бермак. — Та... там... у печі... щось здоровеннецьке і рогате. Якись два скажених бики, чи що! Трохи руку мені не з'їли.

— Тю! Та ти що! А навіть як і бики. Ти ж різник. Що тобі бики! Ти ж усяку худобу ріжеш.

— Ага! А як там темно...

— Ану тебе! Ох-х! Трохи шию не поламав через тебе! Ох-х! Все болить! Ох-х! — простогнав Бом Штекс. — Ходімо подивимось, що там таке, та виженемо їх з печі. Ніколи мені. Не встигну спекти торта — королева мене з'їсть. Ходімо.

— Тільки ти перший, — швидко промовив Бош Бермак. — Бо... бо в мене... нога болить.

Бом Штекс і Бош Бермак підвелись і, крячучи, подибуляли в пекарню.

А в цей час у печі близнята-козенята гарячково думали, як їм знайти вихід із, здавалось безвихідного становища.

— Вітько, — прошепотів Вова, — а ти пам'ятаєш те заклинання, за допомогою якого чаклун зробив із нас козенят?

— Пам'ятаю, — прошепотів Вітя.

— То, може, за допомогою його можна обернутися назад на хлопчиків?.. Все-таки з хлопчиків, може, печені не робитимуть.

— Давай спробуємо.

— Давай. Тільки одночасно, бо...

— Ясно. Звичайно, кому це треба, щоб хтось із нас обернувся перший.

І близнята-козенята одночасно прошепотіли заклинання.

Вітя прошепотів:

— Вова-Відівова-Відівіс-Пампова, Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас!

А Вова прошепотів:

— Вітя-Відівітя-Відівіс-Пампітя, Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас!

І замерли в чеканні. Але на хлопчиків вони не обернулися.

Зате враз почувся свистючий голос придворного чаклуна:

— Хто мене кликав?

І у вікні пекарні зненацька з'явилася голова Відівіс-Пампаса.

Це сталося якраз у ту мить, коли в пекарню крізь двері зайшли Бош Бермак і Бом Штекс. Побачивши у вікні придворного чаклуна, вони так розгубилися, що застигли з роззявленими ротами.

— Хто мене кликав, питаю, — повторив Відівіс-Пампас і суворо глянув на придворного кухаря та придворного різника. — Це ви? Що вам треба?

Оскільки Вітя й Вова шепотіли заклинання одночасно, Відівіс-Пампас не міг нічого розібрати й не міг второпати, хто то говорив. І він подумав, що заклинання промовили Бош Бермак та Бом Штекс.

— Ой, Ваше Високочародійське Чаклунство! Та що ви! — злякано скрикнув Бош Бермак. "Це ж, як Відівіс-Пампас дізнається, що козенята втекли, — з жахом подумав він, — і зробить із мене зараз жменьку попелу. Він такий! І раз він тут, то оте рогате чудовисько у печі — то просто його штучки-дрючки. Він ще не таке може. Треба його якось спровадити звідси, поки він не дізнався про козенят".

— Хіба б я насмілюся турбувати Ваше Високочародійське Чаклунство! — улесливо промовив королівський різник. — Нізащо в світі! Мабуть, то придворний кухар?! Він якраз збирався звертатися до вас із проханням... Ну говори ж, Бом Штексе, не соромся. Про отой рецепт козенячої печені... Ну!..

— Ах. так! — стрепенувся Бом Штекс. — Я справді думав звернутися до вас із проханням. Тільки ви, Ваше Чаклунство, можете допомогти мені в моїй скруті. Стражник Кабанюра попалив усі куховарські книжки, і я не знаю, як готувати печеню з козенят. Я дуже прошу вас дістати рецепт. Я спеціально умовив нашу вельмишановну королеву поміняти на сьогодні меню.

— Гм. — Відівіс-Пампас хитро примружився. — Це нелегко. Для цього доведеться гайнути аж у Середню Азію. Я можу це зробити, але при умові, якщо... якщо я з твого дозволу візьму дещо з королівських запасів солодоців.

— Ах, будь ласка, будь ласка, Ваше Високочародійське Чаклунство, — люб'язно поспішив сказати королівський кухар. — Які можуть бути розмови. Будь ласка!

Всі знали, що Відівіс-Пампас страшенно любив солодке. І без кінця гриз цукерки, і тому в нього попсувалися й повипадали всі зуби, крім одного. За день він міг з'їсти стільки солодкого, скільки не з'їсть тисяча ласунів. Але Бом Штекс готовий був на все, аби тільки чаклун дістав йому рецепт козенячої печені.

— Ну, гаразд, домовились, — сказав Відівіс-Пампас і обернувся до Бош Бермака. — А як там поживають наші козенята? Не охляли?

Бош Бермак уже з трепетом чекав цього питання і, зібравши всю бадьорість, яка в нього тільки була і удавано жваво відповів:

— Та що ви! Прекрасно! Де вони можуть дітися! Хіба з нашої Пуршамії, де придворним чаклуном великий і всемогутній Відівіс-Пампас, куди-небудь втечеш?

— Авжеж, авжеж, втекти не можна аж ніяк, — поблажливо промовив Відівіс-Пампас (він дуже любив, щоб до нього підлещувались) — Ото позавчора один був спробував двох ягнят через кордон переправити... я про Кажана Кажановича... то ягнята вже на шашлику давно, а з самого я оце зараз жменьку попелу зробив. У лісі, розумієш ховався, думав, що я не знайду. Ну гаразд, я пішов. Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас! і чаклун зник.

— Ура-а! — закричали Бом Штекс і Бош Бермак. Бом Штекс був дуже задоволений, що так легко домовився про рецепт. А Бош Бермак страшенно радів, що Відівіс-Пампас не дізнався про втечу козенят і не зробив із нього жменьку попелу. Скрикнувши "ура!", він застрибав на одній нозі і заспівав:

Ніхто не бреше ловко так.

Як Бош Бермак!

Як Бош Бермак!

Ой ля! Тру-ля-ля!

Тру-ля-лю-ля! Тру-ля-ля!

— Ну годі! До роботи! Бо я не встигну спекти торт королеві! — сказав Бом Штекс. — Отам, у тих кадубцях біля печі, масло і мед. Неси й висипай у цю діжу. А я сипатиму борошно.

Все ще наспівуючи "Ой ля! Тру-ля-ля!", Бош Бермак схопив кадубець і з маху перевернув у діжу.

Він встиг проспівати тільки "Ой ля!", а "Тру-ля-ля!" вже не проспівав. Бо з кадубця замість меду у діжу полився... дьоготь.

— Ой! — скрикнув Бош Бермак.

— Що ти наробив? — закричав Бом Штекс.

— Та тільки що це ж був мед, я сам бачив, — виправдовувався Бош Бермак.

— Який же це мед! — закричав Бом Штекс. — Це дьоготь. Оце мед! — і він схопив другий кадубець і підніс догори. Та в нього на очах мед раптом перетворився на дьоготь. Від несподіванки Бом Штекс поточився, випустив кадубець з рук, і дьоготь полився йому на голову.

— Вва-вай! — закричав Бом Штекс. — Рятуйте! Що це робиться?

— Я знаю! Я знаю, чому це так! — закричав Бош Бермак. — Це все штучки-дрючки Відівіс-Пампаса. Ти ж сам пообіцяв йому солодощі з королівських запасів. От він і забрав мед, а замість меду підсунув дьоготь. Ти сам винен!

— Це ти винен! — закричав Бом Штекс. — Хто сказав чаклунові, буцімто я його кликав. Якби ти не сказав, я б не став зараз просити його про рецепт. Я б ще встиг

попросити. А що я тепер робитиму. Як я тепер спечу торт королеві? Це все ти, ковбаса недорізана!

— А ти коврижка недопечена. Ще й обзиваєшся!

— Тельбухи ти свинячі!

— Кендюх ти пересмажений!

—

—

Ой, любі друзі, заткніть вуха і не слухайте, будь ласка, цих двох пройдисвітів. бо вони почали лаятися страшенно негарними словами. Хай їм грець!

Давайте-но краще зазирнемо у піч та подивимось, що там роблять наші близнята-козенята. Ми ж за них зовсім забули.

А що їм робити? Лежати і тремтіти. Вилізти ж з печі лячно. Саме це вони й роблять. Лежать і тремтять. Зубами цокотять.

Але стривайте! У запічку почувся тоненький писк: Слухайте, козенята!

Слухайте, ну!

Першим почув Вітя.

— Во... Во... Во... Вовко, — прошепотів він, затинаючись, — чуєш хтось пищить.

— Га? Де?

— Отам... у ку... кутку.

Прислухалися близнята.

З кутка знову хтось тоненько-тоненько пищить-цвірчить:

— Козенята! Агов! Слухайте сюди!

— Га? Що? Ти хто таке? Де ти?

— Я запічний цвіркун Цвіркунчак. Маленький я, важко мене побачити. Але я хочу вам допомогти. Я про вас усе знаю. Мені про вас уночі сьогодні розказали мої приятелі жучки-світлячки. Так от. Єдиний для вас порятунок — пробратися у палац королеви Пуршамії. У великій залі, під королівським тронем стоїть скринька, а в тій скриньці чудодійний порошок-потішок. Хто того порошка понюхає, враз засне як убитий. Цим порошком можна приспати кабанюру-стражника і тільки таким чином втекти.

— А... звідки ви знаєте про цей порошок? — недовірливо спитав Вова.

— Ми, цвіркуни, про те, що робиться у лісі, у полі, нічого не знаємо, а от що у хатах, у палацах робиться — усе знаємо, бо живемо за піччю, — і все чуємо.

— А... а як же нам пробратися у палац королеви? — розгублено спитав Вітя.

— Справді, це дуже нелегко. Бо коли королева у палаці, вхід стереже вірний охоронець Пуршами Гицельцап, повз якого і муха не пролетить. А коли королева кудись їде, палац так надійно зачиняється, що знов-таки муха не пролетить...

— То що ж робити? — безнадійно прошепотіли близнята-козенята.

— Треба, щоб королева Пуршама сама взяла вас до палацу, — просюрчав цвіркун Цвіркунчак.

— То що нам? Взяти й попросити її? — мало не заплакали Вітя і Вова.

— Ні, — просюрчав цвіркун Цвіркунчак. — Час від часу королева Пуршама

свариться з своєю придворною кицею Мурнявою і тоді наказує привести їй ягнят і бавиться з ними, як з кошенятами. А тоді через день вони їй набридають.

і вона одсилає їх на шашлик, а з своєю кицею мириться. Якраз сьогодні вранці королева розсердилася на Мурняву і сказала, що вона з нею більше не гратиметься, що вона краще гратиметься з ягнятами. І дала наказ впіймати двох ягнят. Але зараз у Пуршамії майже не лишилося ягнят, бо їх щодня ловлять на шашлик для королеви. І от якби ви...

— Але ж ми козенята, а не ягнята, — розгублено перебили Вітя і Вова.

— Вірно. Але неподалік від пекарні є сушарня, у дворі якої сушаться ягнячі шкурки. Натягніть на себе ягнячі шкурки, і слуги королеви подумують, що ви ягнята.

— Але як же нам вибратися звідси, з цієї печі? — уже зовсім безпорадно прошепотіли Вітя й Вова. — Бом Штекс і Бош Бермак одразу ж вас побачать.

— Не бійтеся, — просюрчав цвіркун Цвіркунчак. — Вони зараз так лаються, що нічого не бачать і не чують. Тільки поспішайте. До сушарні веде стежка попід лісом.

Дуже страшно було вилазити з печі. Але коли треба рятуватися, годі думати про страх.

— Спасибі, дя... — близнята-козенята вже хотіли за звичкою сказати "дядечко Цвіркунчак", але потім збагнули, що якось смішно називати дядечком цвіркуна, такого маленького, що його в темноті навіть і не видно, — як би він не образився. І, повагавшись трохи, Вітя й Вова прошепотіли:

— Спасибі, друже Цвіркунчак.

І, перевівши подих, вони вискочили з печі і прожогом кинулися до дверей.

Бош Бермак і Бом Штекс справді так захопилися своєю лайкою, що навіть не звернули на них уваги. І, непомічені, близнята-козенята вибігли на ганок. І тут спинилися в нерішучості. Бо під ганком стояли тітонька Кобила і дядечко Кінь. Вона ближче до ганку, він трохи далі. Тітонька Кобила побачила Вітю і Вову, але підбадьорливо моргнула їм і посторонилась так, щоб їх не побачив дядечко Кінь. Близнята-козенята вдячно глянули на неї і чимдуж побігли з двору стежкою попід лісом до сушарні. У дворі сушарні висіло багато-багато ягнячих шкурок. Вітя і Вова вибрали собі підходящі за розміром і вскочили у них.

Потім глянули один на одного.

— Ой, Вітько, — сказав Вова, — ти баранчик.

— Ой, Вовко, — сказав Вітя, — ти теж баранчик.

— Ех, — зітхнули вони разом. — Ми не баранчики, ми таки справжнісінькі барани. У таку халепу за власним бажанням втрапили. Невідомо ще, чим усе це скінчиться. І взагалі дивина виходить. То ми тікали, боялися, щоб нас не побачили. А тепер нам треба навпаки — старатися, щоб нас побачили і впіймали. Кіно!.. Та ще й так, щоб ніхто не запідозрив, що це ми навмисне піддаємось.

Так, це було хитре завдання.

Вітя і Вова пострибали до палацу королеви. Перед палацом був ставок, через нього місток. За ставком ріденький гайок. Деревя в тому гайку були наполовину вирубані,

стирчали тільки пеньки. Як усі недобрі люди, королева не любила природу і нищила її. Саме в цьому гайку і вирішили чекати Вітя і Вова. З одного боку, рідко, все видно, їх можуть легко побачити. З другого боку — все-таки гайок, таке враження, що вони тут ховаються.

Їм навіть не довелося довго чекати. Раптом ворота розчинилися, і виїхала карета королеви Пуршами.

На передку сидів хурман Тпрукало-Нокало, в кареті королева Пуршама, а у неї в ногах вірній охоронець Гицельцап.

— Вітько, давай стрибати, бо не помітять, — скрикнув Вова.

— Давай! — скрикнув Вітя.

І близнята-козенята почали підстрибом бігати між пеньків, удаючи, наче вони бавляться.

Королева перша помітила їх.

— Стій! — заверещала вона хурману і штурхонула ногою Гицельцапа. — Ану встань. Ану глянь! А ти казав, що ягнят уже нема. Безсовісний брехун. Тобі просто ліньки було гарненько пошукати. Ліньки! Ану вставай! Ану біжи! Ану лови!

— Га? Що? Де? — підхопився Гицельцап і вискочив з карети. За ним з передка скочив Тпрукало-Нокало. І вони кинулись до близнят-козенят.

Королева Пуршама теж вилізла з карети і давай ляпати себе руками об поли і звискувати:

— Держи! Лови! Хапай!

Та, хоча Вітя і Вова не дуже й тікали, ні Гицельцап, ні Тпрукало-Нокало ніяк не могли їх упіймати. Королівські слуги виявилися дуже незграбними. Вони раз у раз перечіплювалися об пеньки й гепали на землю.

Королева так сердилася, що аж сичала:

— Розтяпаки! Вижену! Звільню з роботи!

Нарешті, бачачи, що це не допомагає, вона закричала:

— Двадцять золотих монет тому, хто впіймає!

Ех, як почали старатися Гицельцап і Тпрукало-Нокало! Вони хекали, сопіли і крутилися, мов дзиги. Причому кожен намагався одіпхнути іншого, щоб той не впіймав. І вони не стільки ловили, скільки пхалися і заважали один одному. Як усі хазяйські посіпаки, вони були страшенно жадібні, і кожен хотів, щоб гроші дісталися йому.

Нарешті, бачачи, що так у них нічого не вийде, близнята-козенята попадали на землю, буцімто знесилені.

Оскільки Гицельцап був дужчий за Тпрукала-Нокала, він одіпхнув хурмана так, що той перекинувся, а сам гепнув на землю, руками схопивши Вітю, а ногами притиснувши Вову.

І закричав щосили:

— Впіймав! Ура-а! Я впіймав!

Зв'язавши близнят-козенят, він подав їх королеві.

Королева сіла в карету, поклала собі в ногах Вітю і Вову і сказала Гицельцапу:

— Тут тобі місця вже нема. Побіжиш за каретою.

Гицельцап закліпав на неї очима:

— А... а гроші?

Королева здивовано глянула на нього:

— Які гроші?

— Ви ж обіцяли. Двадцять монет тому, хто впіймає.

— Двадцять монет я не могла обіцяти. Здається, я обіцяла, але десять.

— Ви... — почав Гицельцап, але королева перебила його:

— Якщо ти не віриш, то мені може здатися, що я нічого не обіцяла.

— Ги-ги! — вищирився на передку Тпрукало-Нокало.

— Так точно, ви обіцяли десять, — поспішив сказати Гицельцап.

— От бачиш. За те, що ти сумнівався, одна монета з тебе вираховується. На! — і королева висипала Гицельцапові у жменю дев'ять монет.

— Хай живе ваша мудрість! — вигукнув Гицельцап і підтюпцем побіг за каретою. Він був дуже радий, що одержав хоч дев'ять. Королева могла й не дати нічого. Вона була скупа, вередлива і ніколи не дотримувала свого слова.

У палаці королева перш за все побризкала на Вітю й Вову парфумами, пов'язала їм на шиї бантики і повела кудись по довгих коридорах. Вони прийшли в маленьку кімнатку, де на старій подертій підстилці лежала гарненька киця з сумними очима. Це й була придворна киця Мурнява.

— От бачиш! От бачиш! — уїдливо сказала королева Мурняві. — От бачиш, які в мене симпатичні ягнятка. От я з ними гратимусь, а тебе й знати не хочу. От! І їсти не дам, раз ти така вредна і не хочеш ходити догори хвостом на передніх лапках. От! Ще й підстилку заберу. От! Лежи просто на холодній підлозі.

І вона схопила підстилку і висмикнула її з-під киці. Потім ще стусонула Мурняву ногою і вийшла, тягнучи за собою на повідку Вітю і Вову.

Королева привела близнят у велику порожню кімнату, встелену квітчастим килимом. По килиму були розкидані ляльки з одірваними руками, ногами, з чорними дірками замість очей.

Це була кімната для ігор.

— Зараз будемо танцювати, — сказала королева. — Ану ставайте на передні ноги, задні піднімайте. Голову вниз, хвіст угору. Хвіст угору! Я що кажу — хвіст угору! Голову вниз!

Королева схопила Вітю за праву ногу, Вову за ліву і підняла вгору.

Ой, як це було погано, як це було кепсько — теліпатися вниз головою на одній нозі у чийхось руках! Все тіло боліло, у голові паморочилось. Віти і Вова стогнали і ойкали, але королева на це не зважала. Вона, навпаки, дратувалася і кричала:

— Ану, перестаньте мені скавчати! Ану тихо! Кому кажу! Танцювати! Веселіше! Танцювати! Раз-два-три! Раз-два-три!

І тут Вітя й Вова згадали, як колись у дитсадку Васько Бобир притяг звідкись

кошеня і придумав дресирувати його для цирку. "А головне для дресирування, — авторитетно сказав Васько, — це учити довго і без перерви". І вони всі по черзі тримали кошеня за задні лапки, щоб навчити його ходити тільки на передніх. Кошеня було худе, маленьке, нещасне. Але Васько Бобир сказав, що вчити можна саме тільки таких, маленьких, бо доросле кошеня вже не навчиться, що всі дресувальники починають учити звірів змалку, — тільки тоді можна досягти успіхів.

Вони дресували кошеня майже цілий день. Змінюючи один одного, по черзі бігали у закуток за їдальнею — так, щоб не бачила Галина Михайлівна. Кошеня спершу нявчало, потім захрипло, втратило голос і тільки беззвучно роззявляло рота. Але так і не навчилося ходити на передніх лапах. Васько Бобир дратувався і казав, що їм попалося якось дурне кошеня, і всі з ним погоджувались і теж дратувались.

І тільки тепер, теліпаючись вниз головою і скиглячи, Вітя й Вова зрозуміли, як вони тоді безглуздо мучили те бідне, нещасне кошеня.

Довго терзала їх королева, примушуючи танцювати. Вона їх била гострими носачами черевиків, щипала їх своїми чіпкими пальцями, аж поки їй це не набридло.

— Ху! — сказала королева знеможено, як після важкої праці. — Зовсім втомилася з вами. Просто замучили. Ану вас! Якись дурні ягнята. Не можуть навчитися звичайнісінько танцювати догори ногами. Ходімо гуляти! Швидше! Хоч свіжим повітрям подихаю.

Вона наділа на Вітю й Вову нашийники і на повідку повела у двір.

Змучені ягнята ледве переступали ногами. Мало того, що на них була своя козеняча шерсть, так зверху ще ж була бараняча шкура. І після всіх тих танців догори дригом у двох шкурах вони почували себе як у духовці і просто задихалися. Але королева раз у раз стусала їх, щоб вони жвавіше бігли поперед неї.

У саду вона зустріла Гицельцапа і сказала:

— Я вже хочу їсти. Скажи, хай Тпрукало-Нокало поїде до Бом Штекса і дізнається, як там справи з медовим тортом.

— Слухаюсь! — сказав Гицельцап і побіг виконувати її наказ.

Королева ще трохи погуляла по саду, потім закопилила губи і капризно сказала:

— Ану вас, які ви нудні й невеселі! Як з вами скучно. Краще піду постріляю в горобців з рогатки! Гицельца-ап!

Прибіг Гицельцап.

— Одведи їх! Вони мені набридли. І дай мені свою рогатку.

— Слухаюсь! — Гицельцап витяг з кишені і подав королеві рогатку, потім схопив повідок і потяг Вітю й Вову у палац.

Він проволік їх по довгому коридору, ввіпхнув у маленьку кімнатку із загратованим віконцем і сказав:

— Ваше щастя, що у королеви сьогодні "розгрузочний" день і на обід у неї медовий торт. А то б ви уже зараз шкварчали на оцьому шампурі. — І Гицельцап підніс їм під самісінькі носи шампур — гостру залізну шпичку, на якій смажать шашлик.

— Але вам взагалі пощастило, — вів він далі. — Бо на завтра у королеви печеня з

козенят. Отже до післязавтра ви можете спати спокійно. Сон — це здоров'я. Га га! Все-таки я заробив на вас дев'ять монет, а вони на вулиці не валяються. І тому я добрий і не стану вас зв'язувати. Вам все одно нікуди не втекти. Бо вихід з палацу один, а той вихід стережу я. Га-га! Приємного апетиту!

Як тільки Гицельцап вийшов, близнята-козенята перш за все одразу ж скинули з себе ягнячі шкурки, бо було надзвичайно душно. Кілька хвилин вони одхекувались, не в змозі вимовити ні слова.

— Слухай, — сказав нарешті Вітя. — Слухай, він сказав, що сьогодні на обід у королеви медовий торт. Але який же в дідька торт, коли мед у Бом Штекса перетворився на дьоготь. Ти ж бачив.

— Що ж виходить?

— Виходить, — сказав Вова. — Виходить, що торта не буде. Що ж буде? Що ж тоді їстиме королева?

— Як ти думаєш? — спитав Вітя. — Що їстиме королева? Що у неї буде на обід?

— Що? — спитав Вова і похолов.

— На обід у неї будемо... ми. Вона одмінить "розгрузочний" день і замовить шашлик із нас. Вона вже голодна. Ти ж чув. Отже...

— Отже, треба тікати. Й негайно, — сказав Вова.

— Негайно, — сказав Вітя. — Поки не повернувся Тпрукало-Нокало і не сповістив, що торта не буде.

— Гайда!

Вітя й Вова прочинили двері (вони були незамкнені) і вийшли в коридор. І одразу...

— Тс, обережно, навшпиньках! — цикнув Вітя на Вову.

— Тс, навшпиньках, обережно! — цикнув Вова на Вітю.

Але спробуй іти навшпиньках, як у тебе на ногах ратиці!

Як не старалися Вітя й Вова, їхні ратиці лунко цокотіли по підлозі.

І не встигли близнята пройти й кількох кроків, як двері однієї з кімнат розчинилися і визирнула киця Мурнява.

— Ой! — здивовано глянула вона на близнят-козенят. — Ой, хто ви такі? І куди ви?

Вона ж їх бачила тільки в баранячих шкурках і не впізнала.

Близнята-козенята розгублено Perezирнулися.

— А! — махнув хвостом Вітя. — Їй, по-моєму, можна довіряти.

— Ага! — погодився Вова. — Вона ж нещасна, а всім нещасним можна довіряти.

І близнята нашвидку розказали киці Мурняві про себе і про те, як цвіркун Цвіркунчак порадив їм втекти: про порошок-потішок, що лежить у скриньці під троніи королеви.

— Вірно, — сказала придворна киця, — є така скринька під троніи, а в ній порошок-потішок у спеціальних пакетиках-хлопушках. Хлопнеш такий пакетик, і з нього порошок-потішок розпорошується. Одним пакетиком можна приспати будь-кого, проте тільки одного. Але як же ви з своїми ратицями до скриньки підійдете? У тронній залі підлога скляна, ви своїми ратицями так цокотітимете, що Гицельцап одразу почує,

і не встигнете ви до трону підбігти, впіймає він вас, і зірветься ваша втеча.

— Що ж робити? — жалібно спитали близнята-козенята.

— Ну що ж, — сказала киця Мурнява, — доведеться мені вас виручати. Хоча й ризиковано, бо, як впіймають, живою не залишать — до скриньки суворо заборонено не те що доторкатися, підходити навіть. Але я постараюсь тихенько, так, щоб не почули.

Киця розчинила двері у залу.

Вітя й Вова сховалися за порт'єрою, а киця тихенько, нечутно, як уміють ходити лише киці, пішла по дзеркальній скляній підлозі через увесь величезний зал до золотого трону, що стояв посередині під голубим шовковим балдахіном.

Ось вона підійшла до трону і шмигнула під нього.

Близнята-козенята не бачили й не чули, що вона там робила.

Та ось киця з'явилася знову і швидко, але знов-таки зовсім нечутно, побігла назад.

— Ось, нате, — сказала киця і простягла Віті й Вові три маленьких пакетики — це все, що було. Більше там немає.

— Спасибі, спасибі! — почали дякувати близнята-козенята, а потім раптом сказали: — А давайте й ви з нами тікайте. До вас же тут так погано ставляться. Королева ж вас так мучить. А в нас вам буде дуже добре. Ми вас ніколи-ніколи нічим не образимо. Чесне слово! Ну, будь ласка! Тікаймо з нами!

— Ні, — сумно сказала киця. — Втекти з нашої країни може тільки той, хто випадково потрапив сюди, а той, хто народився і виріс тут, — втекти не може. От пробували ж ягнята, і самі не втекли, і Кажан Кажанович загинув через це.

— Шкода, — печально похитали головами Вітя й Вова. — Нам так би хотілося чимось вам віддячити. Так би хотілося, щоб вам було добре.

— А мені добре вже від того, що вам цього хочеться, — сказала киця, і очі в неї дійсно з сумних зробилися веселими. — От тільки глядіть, коли будете користуватися хлопущками з порошком-потішком, — обережно. Бо як самі нанюхаєтеся, заснете й не зможете втекти. Ну, я побігла в свою кімнату, бо мені заборонено виходити. Щастя вам!

І киця зникла в своїй кімнаті. А близнята-козенята потихеньку, намагаючись якомога менше цокати копитцями, направились до виходу.

Гицельцап сидів біля дверей і рахував гроші:

— Один, два... п'ять... сім... десять... ні, після семи, здається, дев'ять... Тьху, знову збився!

Гицельцап страшенно любив гроші, але дуже погано рахував, бо не знав арифметики, і весь час збивався і починав спочатку. Тільки тому, що він був такий зайнятий, Вітя й Вова змогли підійти до нього досить близько. Лишалось кроків десять, але ближче підходити було вже зовсім небезпечно.

— Ну, давай, — шепнув Вітя Вові. — Тільки не дихай!

Вова поклав пакетик на підлогу, затамувавши подих, натиснув ногою, пакетик ледь чутно хлопнув, і звідти закурилася блакитна хмарка. І в ту ж мить Вітя, теж затамувавши подих, ногою пожбував пакетик в бік Гицельцапа.

А самі близнята-козенята одвернулись і затиснули носи.

Та як не старався Вітя, пакетик до Гицельцапа не долетів кроків зо три.

Близнята завмерли — невже невдача. Невже не подіяв порошок-потішок.

Та от Гицельцап позіхнув, — раз, другий, третій, потім став потягуватись, знову позіхнув:

— Ох-хо-хо! Щось спати захотілося. Треба лягти подрімати, поки хазяйки нема.

Він витяг з шухляди матрац, подушку, простирало, ковдру, постелив собі на самісінькому порозі, ліг і одразу засвистів носом.

Близнята-козенята почекали трохи, потім боязко підійшли до нього. Гицельцап виводив носом такі дореміфасолі, що сумніву не було — він міцно спав. Але він був такий здоровеннецький, що, лежачи на порозі, затуляв собою весь прохід. Його треба було обов'язково хоч трошки посунути.

І, тремтячи від страху, щоб він не прокинувся, близнята-козенята почали з усіх сил тягти його вбік. Це було так важко! Нарешті їм вдалося трошечки його одсунути, — так, що можна було по черзі пролізти. І вони збиралися це зробити, як раптом Вітя затримався і сказав:

— Слухай, а давай, мабуть, натягнемо ті баранячі шкури.

— Давай, — погодився Вова. — Все-таки не одразу помітять: ягнята в цій країні водяться, а козенята ні...

І Вітя та Вова кинулися з усіх ніг до тієї кімнатки з ґратами, де вони залишили ягнячі шкури, швидко їх натягли на себе і побігли назад.

По дорозі вони ще зазирали до киці Мурняви і крикнули їй:

— Спасибі! До побачення!

Більше вони нічого крикнути не встигли, бо дуже поспішали — боялися, щоб Гицельцап уві сні не посунувся і не затулив знову собою весь прохід — адже так важко його було одсувати. А близнята-козенята вже зовсім охляли — інші ж нічого-нічогосінько не їли, і королева їх ще так мучила.

Але Гицельцап був, як колода, — ані шелесь! — і Вітя та Вова по черзі благополучно вибралися з палацу.

Озирнулися, чи не видно де королеви, і щодуху припустили через сад.

І раптом...

І раптом вони почули знайомий свистючий голос:

— А куди це ви так розігналися? А ну стоп! Відівіс-Відівас-Відівіс-Пампас!

Близнята-козенята так і заклакли, наче їх хто за ноги схопив.

З-за дерева вийшов Відівіс-Пампас. Він був знову з милицею. на дерев'яній нозі. Очевидно, він зібрався в пошуки за рецептом козенячої печені у Середню Азію.

— Хе-хе! — примружився пильно Відівіс-Пампас. — Знайомі якісь ягнята. Де це я вас бачив? Го! Та це ж Відівітя й Відівова, близнята-козенята! Надягли ягнячі шкури і думають мене обдурити. Дурненькі, я ж бачу наскрізь... Куди ж це ви? Либонь, зібралися тікати? Та куди ж ви, голуб'яточка, втечете? Нікуди вам тікати. Якщо навіть ви втекли б, ви ж все одно залишитесь козенятами. Ніхто ж, крім мене, не перетворить

вас знову на хлопчиків. Жоден чаклун, жоден чарівник у світі. Така сила мого закляття. То який же вам сенс тікати? Ніхто ж з людей вас навіть не зрозуміє, бо я одібрав у вас людську мову. Для людей ви звичайнісінькі козенята, які тільки бекають і мекають. Отже, дурну ви справу задумали. Повертайтеся краще в палац, поки я не розсердився.

— Ні! Ні в якому разі! — рішуче сказав Вітя.

— Нізащо! — рішуче сказав Вова. — Нехай ми будемо козенятами, але на волі, а не...

— Ну, тоді начувайтесь! — грізно промовив чаклун. — Відівіс-Відівас...

Та він не встиг договорити.

— Вовка, давай! — скрикнув Вітя.

І Вова з усієї сили швиргонув пакетик з порошком-потішком просто у пикучаклунові. Пакетик влучив йому у самісінький ніс, хлопнув, і блакитний порошок-потішок засипав усе обличчя Відівіс-Пампаса.

— Ас... ассс!.. — кавкнув чаклун і беркицьнувся на землю. І одразу голосно, з присвистом захропів: — Ххрру-у-с-сс!

А близнята-козенята кинулися навітки.

Вони вибігли з воріт, перебігли через місток і подались по дорозі, що повз ліс, повз сушарню та пекарню вела до тієї прикордонної брами, де сидів кабанюра-стражник.

Коли вони добігли до сушарні, Вова спинився і сказав:

— Знаєш, давай скинемо ці ягнячі шкури і повісимо там, де взяли. Мама казала, — те, що береш, треба завжди класти на місце.

— Давай, — погодився Вітя. — Тим паче, в них дуже важко бігти.

Близнята-козенята повісили на місце ягнячі шкури і побігли далі.

Ще здалеку вони побачили, що біля пекарні стоїть королівська карета, і почули страшенний крик і лайку. Найдужче чувся гучний голос Тпрукала-Нокала:

— Королева голодна! Вона сказала, щоб я без обіду не вертався. Якщо ви, такі-сякі, не забезпечите їжі, вона з'їсть вас самих.

— Це він винен! — кричав Бом Штекс.

— Ні, він, він! — кричав Бош Бермак.

Вітя й Вова звернули з дороги і обігли пекарню якомога далі. Вони не могли ризикувати. З трьох пакетиків порошка-потішка вони використали вже два, лишився у них тільки один — для кабанюри-стражника.

Ох, цей кабанюра-стражник! Чогось Вітя й Вова найбільше боялися саме його. Він був такий страшнючий, ікластий і рогатий. І круг нього був суцільний вогонь, дим, чад і сморід. Чи подіє на нього порошок-потішок? А що як не подіє?

Аж ось і кабанюра-стражник. Сидить біля вогнища перед брамою, варить у величезному казані якесь їдло. Час від часу пробує ополоником і смачно рохкає при цьому.

Як же підступитися до нього? За поясом у кабанюри така довжелезна гострюща ножака. Тільки загаєшся, він — чик! — і будь здоров! А здалеку кидать — не долетить:

навколо шугає вогонь, пакетик легенький, підхопить його теплим духом — хоп! — і згорить порошок-потішок, а разом з ним і надія на порятунок.

— Знаєш, давай я, — прошепотів Вітя. — Коли щось, то хоч ти врятуєшся...

І шморгнув носом.

— Ні, давай я, — прошепотів Вова. — Хай краще ти врятуєшся.

І теж шморгнув носом.

Страшенно їм стало жаль один одного. Якби був час, вони б, мабуть, поплакали всмак. Але часу не було.

— Тоді знаєш що, — прошепотів Вітя, — давай прямо підійдемо до нього впритул і...

— Правильно, — прошепотів Вова. — І поки він буде дивуватися, ми йому порошок-потішок прямо в нюхало — раз!

— Страшно — але давай!

— Давай!

І близнята-козенята рішуче попрямували до стражника.

— Дядя кабанюра! — писнув Вова.

— Га?! — обернувся і вибалушився на них ікластий стражник.

— Нате вам! — писнув Вітя і тицьнув йому пакетик прями́сінько в рийку.

І вони притьмом кинулися назад, щоб ненароком не понюхати порошок-потішок.

Кабанюра-стражник тільки гикнув, враз заплющив очі й ліг на землю голічерева.

Вітя і Вова схопили ключі, що висіли в нього на поясі, й кинулися до брами. Одімкнули її, потім насилу одсунули величезний засув. Брама з скреготом розчинилася, і от вони знову на березі річки. Позаду з брами шугає полум'я, попереду холодні бурхливі хвилі. Хочуть пірнути близнята-козенята у річку та не можуть. Не приймає їх річка, викидає назад на берег. В розпачі бігають вони берегом, не знають, що робити. Сіли вони й заплакали.

— Ой, як же там наша бідна мама! Як вона хвилюється й переживає! Не знає, що з нами сталося. Що ми нарobili! Вона ж тепер у відчаї, думає, що ми загинули.

І близнята раптом забули про себе, про своє скрутне становище. Тільки про маму, про те, як їй важко й боляче, думали вони зараз.

Як вони могли забути про неї, як могли завдати їй такого горя!

І щире каяття за свою поведінку охопило їх.

— Мамо! Мамочко! Не плач! Ми живі! Ми тут! — закричали і заплакали вони.

І тут раптом з річки почувся далекий-далекій рідний і знайомий голос:

— Козенята мої! Козенята мої рідненькі! Я чую!

І ту ж мить завирувала річка, накопилися хвилі на берег і ніжно й бережно, наче мамині руки, підхопили близнят і понесли з собою.

І закипіла круг них вода, і огорнуло їх туманом-парою. Та минула якась хвилина, і розвіявся туман-пара, і побачили Вітя і Вова, що вони виринули на зворотному боці річки, під самісіньким берегом, там, де купалися вони, де сидів отой завзятий старий рибалка.

І враз вони побачили, що на березі стоїть... мама. Їхня рідна, ніжна голубоока мама.

Вона простигала до них руки і кликала:

— Козенята мої! Козенята мої рідненькі!

— Ме-ме! Ме-ме! — замекали Вітя й Вова.

Звісно, вони гукали "мама", але ж вони були позбавлені людської мови, і в них виходило тільки "ме-ме". Але мама почула, і кинулася до води, і вихопила з річки Вітю та Вову і пригорнула до грудей, і почала пестити й голубити їх, примовляючи: "Козенята мої любі! Козенята мої милі!" І сльози радості струменіли по її обличчю.

А Вітя й Вова зачудовано дивились один на одного і, бачачи, що вони зовсім не перетворилися на хлопчиків, а все що козенята з ріжками й ратицями, — ніяк не могли збагнути як же це мама упізнала їх.

І, забувши, що вони не володіють людською мовою, бекаючи та мекаючи, почали розказувати мамі про свої пригоди. І мама кивала і ахала, і видно було, що вона все-все розуміла. І не було в цьому нічого дивного — якою б мовою не говорили діти, рідна мама їх завжди зрозуміє.

Може, ви думаєте, що мама випадково опинилася зараз на березі річки? Тільки тому, що це у казці, — мовляв, усе можливо?

Зовсім ні!

Ви ж пам'ятаєте, що старий рибалка бачив, як зникли у річці близнята-козенята. І він розказав мамі, коли вона почала всюди бігати і шукати Вітю й Вову. Отже — і в цьому немає нічого дивного.

Коли близнята-козенята розповіли мамі про свої пригоди, вона повела їх додому, налила у ванну гарячої води і почала їх гарненько мити милом і мочалкою. Бо хоча вони й побували в річці, але під час своїх пригод так забруднилися, що їх неодмінно треба було добряче викупати.

А Вітя й Вова дивилися один на одного, на свої ріжки й ратиці, плакали й причитали:

— Ой, як же ми тепер будемо жити! Ой, що ж ми нарobili! Ой, ми ж тепер навіки залишимося козенятами! Ой, матусенько рідненька, через нас ти ж тепер козеняча мати! Ой, що ж ми нарobili! Ой, як же тепер буде!

А мати їх мила, і голубила, і ніжно приказувала:

— Не плачте, мої козеняточка! Не плачте, мої дорогесенькі! Все буде гаразд!

А тоді мама поклала їх у чистеньке ліжко і почала колисати, наспівуючи:

Милі близнята,

Мої козенята,

Любить вас мама,

І любить вас тато.

Люлі, ріднесенькі.

Спіть, дорогесенькі!..

І близнята-козенята заснули.

А коли вони прокинулись, у кімнаті весело світило сонечко, з радіоприймача линула бадьора музика, а коло ліжка сиділи усміхнені тато і мама.

Вітя й Вова глянули один на одного і радісно зойкнули — вони були хлопчиками. З козенят вони знову обернулися на хлопчиків і без всякого Відівіс-Пампаса. Без всякого чаклунського закляття.

Шалена радість охопила Вітю і Вову. Вони раптом відчували, яке то щастя жити на світі і мати таку гарну лагідну маму і такого веселого велетня тата, і їсти щодня морозиво і цукерки, і ходити в дитсадок, де є гойдалка, каруселя і симпатична вихователька Галина Михайлівна. І щодня вмиватися, щодня чистити зуби і... їсти манну кашу. І на кожному кроці говорити "будь ласка", "дякую", "вибачайте"... Як це радісно й хороше!

І ще одне раптом зрозуміли близнята. Вони зрозуміли, що з усіх-усіх чарівників на світі найбільша чарівниця — мама. І заклинання будь-якого Відівіс-Пампаса для мами не варте нічого. Воно безсиле перед маминою любов'ю. І якщо слухатися маму — все завжди буде гаразд. А якщо не слухатися — то хто його зна...

Відтоді Вітя й Вова ніколи не скаржаться на своє життя. І, як не дивно, їм тепер зовсім не хочеться відрізувати ножицями бомбошки від порт'єри, і шкрябати виделкою полірований стіл, і навіть злочинно колупати пальцем у носі, вони дуже слухняні й гарні хлопчики. І вони ніколи не кривдять тварин. Коли близнята бачать, як хтось мучить цуценя чи кицю або поціляє з рогатки в горобчика, вони негайно біжать виручати нещасливця.

Бо вони знають, як це жорстоко й негарно мучити тварин, і пам'ятають, як виручали їх у скрутні хвилини і білка Полетуха, і Кажан Кажанович, і тітонька Корова, і придворна киця Мурнява, і навіть запічний цвіркун Цвіркунчак... І вони добре розуміють, що людина починає бути ЛЮДИНОЮ лише тоді, коли знає, що вона найрозумніша, а тому найдужча за всіх живих істот на землі, і не кривдить їх, а жаліє й захищає.

Отак!

Ну, а що ж сталося з придворним чаклуном Відівіс-Пампасом, який був причиною всіх пригод близнят-козенят?

Хто його зна... Може, порошок-потішок так на нього подіяв, що він спить і досі. А може, він прокинувся, і королева його послала у похід (бо їй же нічого їсти!), і він десь ходить по світу і виглядає дурненьких неслухняних дітей, щоб обернути їх на баранчиків і забрати в Пуршамію.

Хто його зна...

У всякому разі треба не забувати про це і бути пильними.

КОВАЛІ ЩАСТЯ, АБО НОВОРІЧНИЙ ДЕТЕКТИВ
НЕСПОДІВАНКА

Біжить зимовим лісом Дід Мороз. За спиною — здоровенницький мішок з новорічними подарунками для дітей. Біжить, весело наспівує на бігу:

Щоб по-справжньому радіти
Подарункам стали діти, —
До кожного щасливу мить

Таємно мушу долучить.

І я нікому не скажу,

Що зараз я туди біжу,

Де щасливі хвилини кують,

Де щасливі хвилини дають...

Аж тут із-за куща несподівано вистромилася довга палиця, схожа на держак від мітли. Дід Мороз перечепився через неї і бебехнувся на землю, боляче вдарившись коліном об пеньок. Мішок покотився, розв'язався, подарунки посипались у сніг.

Ох! Що ж це таке? Так болить коліно!.. Тепер клопіт матиму, бо тепер кульгатиму! А мені ж треба поспішати... І подарунки розсипалися, збирати треба... Ох, запізнююсь я, запізнююсь!..

А з-за куща почувся тихий сміх, потім свист. Враз знялася завірюха, і той, хто свистів і сміявся, умить зник...

ЧАКЛУН ЗЛАНДІЙ

Лихий чаклун Зландій сидів у своєму розкішному палаці і гірко зітхав:

— Ох! Ну що за життя?! От я — всемогутній чаклун, усіх перемагаю, усе маю, що тільки забажаю... А щастя нема!.. Сумно, нудно і марудно. Наближається ж Новий рік. І відомо: як ти рік зустрінеш, таким він для тебе і буде.

А в мене настрій — хоч плач! — Із зеленого ока чаклуна викотилася зелена каламутна сльоза.

І тут несподівано до палацу забіг захеканий прислужник чаклуна Посіпака.

— Ваша Злість! Знайшов! Нарешті знайшов! — ледве дихаючи, вигукнув він.

— Та невже! — стрепенувся Зландій. — І де ж вони? Де? Та не тягни — кажи швидше!

— Заховалися так, що ледве відшукав... У горах, серед лісу... Але викрасти їх звідти абсолютно неможливо. Там, у себе, вони користуються казковою недоторканістю. От якби вони самі прийшли до нас — тоді інша справа. Тут їхня недоторканість не діє.

— То треба зробити, щоб вони прийшли, — спокійно сказав Зландій.

— Як? Надіслати їм запрошення: будь ласка, приходьте? Чи ж вони пришелепкуваті, щоб прийти?

— Звичайно, на запрошення не прийдуть. А треба у них викрасти щось таке, без чого вони обійтися не можуть. Тоді змушені будуть прийти.

Посіпака на мить роззявив рота, а тоді радісно заплескав у долоні:

— Ваша Злість — геній! Є! Є така річ!.. Але треба поспішати! Новий же рік от-от настане! Побігли!

Чаклун люто тупнув ногою:

— Що сказав ти, вражий сину? Я не бігаю, а лину!

Посіпака аж присів від страху:

— Ой! Тоді полинули!

— Лину тільки я! — ще лютіше вигукнув Зландій. — Ти ж за мною побіжиш!

І вони вирушили в дорогу.

МАЙСТЕР ТІК І МАЙСТЕР ТАК

На Горі Вічності, край берега Ріки Часу, серед густого гірського лісу, у Чарівному Замку Годин двоє братів-близнюків, Майстер Тік і Майстер Так, по черзі били золотими молотками по золотому ковадлу і приспівували:

Тік-так! Тік-так!

Тік-Так! — і є хвилинка,

І в чарівний у мішок

З ковадла — скік!

З ковадла — скок!

Ми накуєм на цілий рік

Для всіх для вас

Щасливий час.

— Щось Дід Мороз затримується... — зітхнув Майстер Тік.

— Ага! — похитав головою Майстер Так. — А він же у кожний подарунок щастинку-золотинку додати мусить.

І тут раптом знадвору почувся крик:

— Рятуйте! Дід Мороз у Річці Часу тоне!

— Чуєш, брате?! — вигукнув Майстер Тік.

— Біжімо рятувати! — вигукнув Майстер Так.

І вони кинулися до дверей.

У ПОГОНЮ!

Тільки брати-ковалі вибігли, як до Замку Годин заскочив чаклунський прислужник Посіпака. Схопив золоте ковадло, чарівний мішок "Скік-скок" і вибіг.

Чаклун Зландій, який, як ви вже здогадалися, кричав зміненим голосом, одразу напустив чарівного туману, і брати-ковалі не помітили Посіпаки.

Пересвідчившись, що Діда Мороза у Річці Часу нема, Ковалі Щастя повернулися до Замку. Й одразу помітили, що сталося.

— Ой-йой! — скрикнув Майстер Тік. — Без ковадла ми безсилі — ми не зможемо кувати!

— Треба злодіїв спіймати і ковадло повернути! — вигукнув Майстер Так. — Але куди вони побігли?

— Дивись, оно щастинки-золотинки, що висипались із чарівного мішка! Вони вкажуть нам шлях! — вигукнув Майстер Тік.

І, не думаючи про небезпеку, брати кинулись у погоню.

ТАКИ ЗАПІЗНИВСЯ!

Не минуло й кількох хвилин, як до Замку Годин пришкутильгав Дід Мороз.

— Бути не може! — розпачливо вигукнув він. — Ковалів нема, ковадло зникло, чарівний мішок із щастинками-золотинками теж!.. Запізнився. Де їх шукати? Без сумніву, стався якийсь злочин. Викрадення!

Золотинок на підлозі не було — після того, як Ковалі Щастя пройшли повз них, золотинки зникли. Отже, Дід Мороз скористатися цим дороговказом не міг.

— Одна надія — на Бровка Барбосовича! — І Дід Мороз пошкутильгав до Казкового Детективного Бюро.

БРОВКО БАРБОСОВИЧ ПОЧИНАЄ РОЗСЛІДУВАННЯ

Біля собачої будки з вивіскою "Казкове детективне бюро" сидів старий пес Бровка Барбосович. Тут його і знайшов Дід Мороз.

— Здрастуйте, дорогий детективе! — ще здаля вигукнув Дід Мороз. — Поможіть! У Чарівному Замку Годин — біда! І Ковалі Щастя, і золоте ковадло, і чарівний мішок із щастинками-золотинками — все зникло! Моя версія — викрадення!

— Та-ак! — почухав себе за вухом Бровка Барбосович. — Почнемо розслідування, а тоді будемо говорити про версії. Спершу треба обстежити місце злочину, понюхати, взяти слід, а тоді...

— Але ж треба поспішати, Новий рік на носі! — вигукнув Дід Мороз. — Діти можуть лишитися без подарунків!

— Не панікуйте, пане Морозе! Фестіна ленте — поспішай поволі, — казали древні. Тим більше ви, бачу, кульгаєте...

У Замку Годин Бровка Барбосович усе ретельно обнюхав і сказав:

— Слід я взяв, починаю переслідування. Вам ходити важко, тому ви лишайтесь тут і чекайте.

Дід Мороз зітхнув (йому теж хотілося взяти участь у переслідуванні), але змушений був погодитися.

ПІДСТУПНИЙ ЗАДУМ ЗЛАНДІЯ

А тим часом чаклун Зландій і його прислужник Посіпака у палаці радіють — щастинки-золотинки подіяли на них. Зландій танцює і співає:

Ой, як гарно!

Ой, як мені весело!

Так ніколи ще, ніколи,

Ще ніколи не було!

— А тепер, — наказав Зландій Посіпаці, — приготуйся зустрічати Ковалів Щастя! Он вони вже біжать! Недаремно я їм щастинки-золотинки по дорозі розкидав, щоб дорогу до нас знайшли.

— А вони нас молотками не поб'ють? — лякливо спитав Посіпака. — Все-таки ковалі — хлопці дужі.

— Не бійся! — заспокоїв його Зландій. — Я ж — чаклун!

І тут до палацу вбігли Майстер Тік і Майстер Так.

— Сердечно вітаю вас, дорогі брати-ковалі! — Зландій, привітно усміхаючись, рушив їм назустріч. — Я давно чекаю на вас! Усе вийшло так, як було задумано.

Ковалі Щастя здивовано презирнулися.

— Нічого не розумію! — мовив Майстер Тік.

— Що й ким було задумано? — спитав Майстер Так.

— Ображаєте! — закопилив губу чаклун. — Я все задумав — виманив вас із Замку Годин, бо там ось-ось мав з'явитися злий чаклун Зландій, який хоче знищити вас. Йому

не подобається, що ви куєте людям щасливий час. Він хоче, щоб люди були нещасними. А я хочу врятувати вас. Тому й організував викрадення золотого ковадла і чарівного мішка. Ще й золотинки розсипав по дорозі, щоб ви могли відшукати мене.

— Правильно! Правильно! Правильно! — закивав головою Посіпака.

— Але ж до нас от-от мав прийти Дід Мороз! — вигукнув Майстер Тік.

— Ми ж накували йому щастинки-золотинки, щоб він долучив їх до новорічних подарунків! — вигукнув Майстер Так.

— Ха-ха! — засміявся чаклун. — До вас мав прийти не Дід Морооз, а Зландій, який обернувся на Діда Мороза. І якби не я...

— Правильно! Правильно! Правильно! — знову закивав головою Посіпака.

— А хто ж ви такий? — спитав Майстер Тік.

— От-от! — підхопив Майстер Так.

— Я — чарівник Добряндій. І зичу всім добра. Тепер ми будемо діяти разом — ви куватимете щастинки-золотинки, а я розподілятиму їх кому слід. Наведу порядок! Бо геть усі хочуть щастя. А це казна-що! Щастя мусять мати лише ті, хто заслужив його своєю покірною, слухняною поведінкою!

— Правильно! Правильно! Правильно, Ваша Злість!.. Ой! — Посіпака затулив собі рота, але було вже пізно — слово не горобець, вилетіло, не впіймаєш.

Зландій замахнувся на Посіпаку — той присів.

— Ви не Добряндій! Ви — Зландій! — вигукнув Майстер Тік.

— Так-так! — вигукнув Майстер Так. — Ви — злий чаклун!

— Ну й що?! — сказав Зландій. — Все одно ви тепер будете працювати на мене. Бо я вас звідси не випущу!

— Правильно! Правильно! Правильно! — закивав головою Посіпака.

— Ну добре! — Майстер Тік підморгнув братові. — Давай кувати!

— Давай! — і собі підморгнув Майстер Так.

Вони підійшли до ковадла і почали бити молотками, приспівуючи:

Тік-так! Тік-так!

Тік-так! Таки

Куємо зараз навпаки —

Хай зникнуть всі хвилинки,

Щастинки-золотинки!..

Посіпака кинувся до чарівного мішка — мішок був порожній.

— Що ви наробили? — люто закричав Зландій.

— Ми не куємо щастя злим і підступним! — спокійно сказав Майстер Тік.

— Такого ще не бувало! — додав Майстер Так.

— Не бувало — так буде! — вигукнув чаклун. — Я вас примушу!

Зландій тричі ляснув у долоні, і враз Ковалі Щастя опинилися у клітці.

— Правильно! Правильно! Правильно! Тепер не втечете! Хе-хе-хе! — захихотів Посіпака.

І тут...

ВИКРАДЕННЯ

І тут раптом пролунав пронизливий свист, від якого і Зландій, і Посіпака попадали на підлогу. До палацу хтось залетів, схопив клітку з Ковачами Щастя і зник.

Коли Зландій підняв голову, нікого вже не було.

— Що це таке?! — вигукнув чаклун. — Хто насмілювався обікрасти мене, всемогутнього Зландія?! Де ти був, Посіпако?! Чому не пильнував?!

— Ваша Злість! Та я ж упав від того свисту, як і ви! Нічогосінько не бачив!

— Негайно в погоню!

— За ким? Ми ж нікого не бачили.

— Зате чули. Будемо шукати по свисту.

— По свисту? Як?.. — Посіпака почухався. — Та й свистіла якась нечиста сила...

— А я хто?! Чаклун із чаклунів! Хоч на край світу піду, а ковалів знайду! Вперед!..

— І Зландій вилетів з палацу, а Посіпака назирці за ним.

Ледве вони зникли, як до палацу забіг Бровко Барбосович.

— Та-ак! — сказав він, оглянувши палац. — Нікого нема... Сліди Ковалів Щастя тут обриваються. Отже, звідси Ковалі пішли не своїми ногами. Та оскільки крил у них нема, то хтось летючий їх звідси забрав. На землі я бачу відбитки ніг лише однієї особи — візьмемо цей слід.

І, принохуючись до слідів Посіпаки, Бровко Барбосович продовжив переслідування.

БАБА СВИСТУХА

У своєму чудернацькому обійсті біля клітки з Ковачами Щастя стояла бабуса із довгим гачкуватим носом і розпатланим волоссям. У руках вона тримала мітлу, на якій щойно прилетіла разом із кліткою.

— Я врятувала вас від того противного Зландія! — лагідним голосом сказала бабуса. — Тепер треба витягти вас із клітки. От зараз я свисну — і будете вільні. Не кажу я заклинання, щоб здійснилося бажання. Замість цього в мене свист — отакий я маю хист!

І бабуса пронизливо свиснула.

І раптом мітла проти бабусиної волі розмахнулася і вдарила її по голові.

— Ой! Що таке?! — скрикнула бабуса. — Моя мітла такою зроду не була! Мітлу відкину геть, бо вона, певне, зачаклована!

Бабуса відкинула подалі мітлу і, схопившись руками за ґрати, знову свиснула. І враз бабусина голова потрапила між ґрат і защемила.

— Ой-йой! — відчайдушно скрикнула вона. — І клітка зачаклована. Рятуйте!

Брати-ковалі перезирнулися.

— Що? Спробуємо порятувати? — спитав Майстер Тік.

— Давай! — погодився Майстер Так. — Тільки правду скажіть, хто ви?

— Та відьма я! — застогнала бабуса. — Баба Свистуха! Але я добра відьма. Бачите, врятувала вас. А тепер ви мене врятуйте. Якщо можете...

Брати вдарили молотками по ковадлу і заспівали:

Тік-так! Тік-так!

Тік-так! Тік-так!

Рятуємо!

Хай буде так!

І Баба Свистуха вивільнила голову з ґрат і радісно засміялася:

— Ой, як гарно! Як же ви це зробили?

— Ми просто накували вам щасливу хвилинку, — мовив Майстер Тік.

— А хіба може бути щасливим той, у кого голова затиснута між ґрат? От ви й звільнилися, — мовив Майстер Так.

— Чого ж ви самі не звільнитися із клітки? — здивовано спитала Баба Свистуха.

— Для себе ми нічого зробити не можемо, — зітхнув Майстер Тік.

— Ми куємо щастя тільки для інших — така наша казкова властивість, — сказав Майстер Так.

— Накуйте мені ще хоч одну хвилиночку щастя! — попросила Баба Свистуха.

— Не можемо, — розвів руками Майстер Тік.

— Щастя у неволі не кується, — додав Майстер Так.

— Але ж ви щойно кували, — мовила Баба Свистуха.

— Бо вас рятували, — пояснив Майстер Тік. — А тепер ви задоволені?

— Ой! — махнула рукою Баба Свистуха. — Яке там задоволення!.. Я так страждаю! Всі на мене: "Відьма! Відьма!" Хіба ж я винна, що народилася відьмою? А душа в мене добра... Думаєте, відьмі щастя не хочеться? — Баба Свистуха схлипнула.

Брати знову презирнулися.

— Може, вона й справді нещасна? — зітхнув Майстер Тік.

І брати знову взялися за молотки й заспівали:

Тік-так! Тік-так!

Хай буде так:

Куємо ще хвилинку,

Щастинку-золотинку!

Баба Свистуха одразу радісно стрепенулася й заспівала:

Стало весело так!

Стало радісно так!..

ПЕРЕВЕРТНІ

Чаклун Зландій і його прислужник Посіпака блукали по лісах, прислухаючись до кожного свисту. Чаклуну весь час доводилося чекати прислужника.

— Ну що ти повзеш як черепаха?! — роздратовано казав Зландій.

— Еге! Хе-хе! — задихаючись, відказував Посіпака. — Вам добре, ви чаклун, ви собі линете, линете над землею... А я по тій землі ногами біжу... Та й нащо ви мене чекаєте? Нащо я вам здався?

— Бо разом треба! Разом! — гримнув Зландій.

— То ви самі боїтеся?

— Перестань! Бо я тобі! Бо я тебе... — несамовито закричав Зландій. — Одна справа переляк, інша — тактика. Ти підеш перший, а я за тобою.

— Ага! Щоб мене вбили, а ви втечете...

— Ну досить, досить! Розбалакався! — гримнув Зландій. — Треба негайно перевтілюватися, щоб нас не впізнали.

— А в кого будемо перевтілюватися?

— Я — у Діда Мороза, ти — у Снігуроньку. Ковалі саме чекали на Діда Мороза.

Раз, два, три, чотири, п'ять!

Починаю чаклувати!..

Зайди за кущ і повернись —

Снігуронькою обернись!

Посіпака зайшов за кущ і вийшов звідти вже у подібі Снігуроньки. А чаклун вів далі:

Зайду за кущ і повернусь —

Дідом Морозом обернусь!

Зландій зайшов за кущ і повернувся звідти Дідом Морозом.

Здаля почувся свист. На нього й попрямували Зландій з Посіпакою.

А з-за товстелезного дуба за ними стежив казковий детектив Бровко Барбосович.

— Та-ак! — почував він себе лапою за вухом. — Заарештовувати їх ще рано. Хай приведуть мене до Ковалів Щастя. А там буду ловити їх на гарячому! Слідство триває!

І Бровко Барбосович продовжив переслідування.

А тим часом Баба Свистуха пританцьовувала перед кліткою з Ковалями Щастя і весело співала:

Я щасливою такою

Ще ніколи не була!

Тралатрала-тралалала,

Тралалала-тралала!..

Затим вона пронизливо свиснула, і в клітці перед братами з'явився стіл із смачними наїдками та напоями.

— Їжте, пийте і гуляйте. Тільки куйте мені оті щастинки-золотинки. І я для вас нічого не пошкодую! Житимете в мене, як у раю! Все матимете! — говорила Баба Свистуха.

— Нічого нам не треба! Звільніть нас! — відповіли брати.

— От уперті! Звільнити я вас не можу! Та й нащо вам свобода, як ви все матимете?

— У неволі кувати не будемо! — категорично сказали брати. — Щастя у неволі не кується!

— Ото непоступливі! — вигукнула Баба Свистуха. — Як ви так, то і я...

Баба свиснула, і стіл із наїдками та напоями зник.

— Нікуди не дінетеся! — мовила Баба Свистуха. — Голод і спрага примусять вас підкоритися. Нічого не дам, поки не почнете кувати.

— А казала, що добра! — похитав головою Майстер Тік.

— І ми повірили! У добру відьму повірили! — зітхнув Майстер Так.

— За добро слід платити. Заробити треба добро, — сказала Баба Свистуха. —

Поголодуйте, поголодуйте — тоді побачимо.

І тут раптом...

ВІДЬМА ВСЕ ВІДАЄ

І тут раптом з'явилися Дід Мороз і Снігуронька. Не справжні, звичайно, а перевертні — чаклун Зландій та його прислужник Посіпака.

Баба Свистуха здригнулася, втягнула носом повітря і підозріливо спитала:

— Ви хто такі і що вам треба?

— Та ви що? Не бачите? — вигукнув Майстер Тік.

— Це ж Дід Мороз і Снігуронька! — вигукнув Майстер Так.

Баба Свистуха знову втягла носом повітря і махнула на братів-ковалів рукою:

— Це ви нічого не бачите! А я все бачу, все відаю, бо я — відьма. Це — перевертні!

Баба Свистуха свиснула і тицьнула пальцем на Діда Мороза — Зландія:

— Ану, перевертню, перевернись — ногами догори, а головою вниз!

Але Зландій, з якого одразу злетіла машкара Діда Мороза, вигукнув, тицьнувши пальцем на Посіпаку:

— Переводжу заклинання — виконай її бажання!

Посіпака, з якого теж одразу злетіла машкара Снігуроньки, перевернувся догори дригом.

А Зландій швидко промовив:

Надійшла черга моя —

Чаклувати буду я!

Баба-баба-бабарига,

Закрутись ти, мов дзиґа!

І Баба Свистуха закрутилася дзиґою на одній нозі. Але, крутячись, вона свиснула й вигукнула:

Ах ти, Зландій!

Ах, нахаба!

Покрутись і ти, як Баба!

І Зландій теж закрутився дзиґою.

Баба Свистуха, крутячись, вигукнула:

Ковалів я не віддам!

Зландій у відповідь вигукнув:

Клітку забери я сам!

На що Баба Свистуха закричала:

Клітку ти забрати не зможеш,

Бо мене не переможеш!

Та Зландій, люто засичавши, скрикнув:

Як тебе не переможу,

Ковалів убити можу —

І не будуть, далебі,[1]

Ні мені і ні тобі!

Зландій вже приготувався вигукнути вбивче заклинання, аж тут з'явився Бровко Барбосович.

КАЗКОВА ПОЛІЦІЯ

— Руки вгору! Казкова поліція! Ви заарештовані! — вигукнув Бровко Барбосович.

І Зландій та Баба Свистуха вмиль перестали крутитися, гепнулись на землю і сіли з піднятими догори руками. Посіпака перекинувся з голови на ноги, сів і теж підняв руки.

Бровко Барбосович по черзі начепив їм наручними. Тоді відчинив чарівним ключем клітку, випустив звідти Ковалів Щастя і натомість посадив у клітку бабу Свистуху, Зландія і Посіпаку. І знову замкнув клітку чарівним ключем. Баба Свистуха, Зландій і Посіпака навіть не думали опиратися. Бо і у Казковому світі діють свої закони і свій правопорядок. Якщо казкова поліція когось заарештовує, то яким би ти не був наймогутнішим чаклуном або найхитрішою відьмою, вмиль втрачаєш свою чарівну силу і мусиш підкоритися.

І Бровко Барбосович урочисто сказав:

Тепер ця вража сила

Покарана й безсила.

Тепер уже вона

Нікому не страшна!

Ковалі Щастя повернулися до Чарівного Замку Годин.

Вони вистукують своїми золотими молотками по золотому ковадлу і співають:

Тік-так! Тік-так!

Тік-так! Тік-так!

Тік-так! — І є хвилинка,

Щастинка-золотинка!

Ми — Щастя Ковалі!

Єдині на землі

Куєм щасливий час

Для всіх, для всіх

Для вас!

Дід Мороз розклав у новорічні подарунки щасливі щастинки-золотинки і пішов вітати всіх дітей із Новим роком.

Ти теж, друже, у своєму новорічному подарунку серед цукеркових обгортки бачив маленьку щастинку-золотинку. Вона одсвітилася від обгортки і зникла. Це дарунок від Ковалів Щастя. До наступного року вони знову накують багато щасливих хвилин.

notes

Примечания

1

Далєбі — справді, дійсно, правду кажучи.